

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Copyright © 2011 by Mary Balogh
THE NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
SIMPLY LOVE

MARY BALOGH

*His touch was glorious.
His kiss was . . .*

SIMPLY MAGIC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Simply
Magic*

Mary Balogh

DELACORTE PRESS

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Bölüm 1](#) [Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#) [Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#) [Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#) [Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#) [Bölüm](#)

[10](#) [Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#) [Bölüm](#)

[13](#) [Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Mary Balogh'un Gizli Metres'inden](#)

[de alıntı](#)

[Telif Hakkı](#)

1

"Hmm." Whitleaf Vikontu Peter Edgeworth, okumakta olduğu mektubu katlayıp kahvaltı tabağının yanına koyarken kaşlarını çatı.

Masanın diğer ucunda oturan John Raycroft sabah gazetesini yüzünden indirdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Kötü haber mi?"

Peter sesli bir şekilde iç çekti.

"Eve dönmeyi dört gözle bekliyordum," dedi, "burada seninle ve ailenle geçirdiğim son birkaç haftanın tadını çıkarmış olmama ve tüm mahalle bu kadar misafirperverken kendimi buradan uzaklaştırmaktan nefret etmeme rağmen. Aslında sonunda gitmek, her şeyi bir kenara bırakmak için can atıyordum. Ama anneme niyetimi bildirmek gibi bir hata yaptım ve o da eve görkemli bir karşılama planladı. Birkaç hafta kalmaları için bir ev dolusu misafir davet etti, bunların arasında Bayan Rose Larchwell de var, her kimse artık. Adını hiç duymadım. Sen duydun mu? Sana söylüyorum, Raycroft, bu gülünecek bir şey değil."

Ama protestosu için çok geç kalmıştı. John Raycroft gazeteyi yere bırakıp, tüm sözlerini söylerken kıkırdamaya başlamıştı bile.

dikkatini arkadaşına verdi. Odada yalnızdılar, ailenin geri kalanı daha önce kahvaltı etmişti ve ikisi hâlâ ata biniyordu.

"Belli ki annen seni evlendirmek için can atıyor," dedi John. "Tek oğlu olduğun ve yirmili yaşlarının henüz yarısında olduğun düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değil, Whitleaf."

Peter yine kaşlarını çatarak, "Ben sadece yirmi altı yaşındayım," diye itiraz etti.

Raycroft ona, "Annen benzer bir şeyi en son denediğinde ve başarısız olduğunda senden beş yaş büyüktü," diye hatırlattı, hâlâ sırtarak. "Şüphesiz tekrar denemenin tam zamanı olduğunu düşünüyordur. Ama geçen sefer yaptığın gibi her zaman hayır diyebilirsin."

"Hmm," dedi Peter tekrar, arkadaşının eğlencesini paylaşmıyordu. Bu, hayatında hiç de komik olmayan bir olaydı. Henüz resmi bir duyuru yapılmamış olmasına rağmen, Bertha Grantham'la nişanlanmaya çok yaklaştığına ve onurlu bir şekilde geri çekileceğine inanan tonlarca insanı öfkeliyordu. Ayrıca, mümkün olan son anda bir bacak prangasından kurtulup ağlayarak kibar dünyaya burun kıvırdığı için onun çok iyi bir adam olduğunu düşünen beau monde'un genç erkek üyelerini de memnun etmişti.

Dash it, hiç de komik değildi. Henüz yirmi bir yaşındaydı, kundaktaki bir bebek kadar masumdu ve ailesi ile vasilerinin onun için çizdiği hayat yolunda neşeye ilerliyordu. Tanrım, Bertha'ya bile aşık olmuştu, çünkü ondan beklenen buydu. Şok, omurga diye bir şeye sahip olduğunun farkına bile varmamıştı, ta ki onu esnetmesine ve bu neredeyse nişanlanmaya son derece kaba ve aleni bir şekilde son vermesine neden olana kadar. Bu çok

Bu olaydan sonra uzun bir süre ham ve acılı bir omurgaya sahip olsa da, sadece bir saat kadar sonra amcalarını -ve eski vasilerini- reşit olduğu için artık onlara ihtiyacı olmadığını söyleyerek göndererek omurgasını tekrar esnetmişti. Gerçi onlara teşekkür ettiğinden hiç emin değildi.

"Mesele şu ki," dedi, "kızın ya da en azından annesinin umutları artmış olabilir - babasının, kız ve erkek kardeşlerinin, büyükanne ve büyükbabalarının ve kuzenlerinininkinden bahsetmiyorum bile. Tanrım!"

"Belki de," dedi John Raycroft, "ondan hoşlanacaksın, Whitleaf.
Belki de adının hakkını verecektir."

Peter yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen yaparım," diye kabul etti. "Genel olarak kadınlardan hoşlanırım. Ama mesele bu değil, değil mi? Binlerce gülün toplamı kadar güzel olsa bile onunla -ya da kendi seçmediğim bir başkasıyla- evlenmeye niyetim yok. Bu yüzden de ona kur yaptığım izlenimini vermeden nazik ve sevecen davranmak gibi imkânsız bir durumla karşı karşıya kalacağım. Yine de bu iğrenç ev partisindeki diğer herkes onun neden davet edildiğini çok iyi bilecek - annem bunu görecektir. Sana söylüyorum Raycroft, yüzündeki o sırtışı istediğin zaman silebilirsin."

John Raycroft peçetesini gazetenin üstüne atarken yine güldü.

"Başın sağ olsun, eski dostum," dedi. "Zengin, unvanlı ve seçkin olmak ve yirmi bir yaşından beri kalp kıran biri olarak bilinmek çok kötü bir durum. Elbette bu gerçek, en azından daha nazik seks söz konusu olduğunda, cazibenizi artırıyor. Ama er ya da geç evlenmek zorunda kalacaksınız. Rütbenizin getirdiği yükümlülüklerden biri de bu. Neden daha erken olmasın?"

"Ama neden sonra değil?" Peter aceleyle bıçağını ve çatalını eline alıp yumurta ve jambonundan geriye kalanları mideye indirdi. "Ben senin gibi değilim Raycroft. Bir akşam kalabalık bir balo salonunda bir kadına bakıp, onu hayatımın tek aşkı olarak görüp, bir yıl boyunca diğer herkesi dışlayarak ona sadık bir şekilde kur yapamam ve sonra onunla nişanlanıp, o Avrupa'nın öbür ucunda gezip tozarken bir yıl daha beklemekten memnun olamam."

"Tam olarak Viyana'ya," dedi arkadaşı. "Yıllar önce onun için bir ziyafet planlamış olan ailesiyle birlikte. Ve tam bir yıllığına değil, Whitleaf. Önümüzdeki bahar dönecekler. Yaz bitmeden evlenmiş olacağız. Ve bir gün, mecbur kalırsam neden üç kat daha fazla beklediğimi anlayacaksın. Senin sorunun ayrımcılık yapmaman. Bir kadına aşık olmak için ona bakman yeterli. Herkese aşık oluyorsun ve bu yüzden hiç kimseye."

"Birlikten kuvvet doğar." Peter isteksizce sırtıttı. "Ama diyorum ki Raycroft, ben kadınlara pek aşık olmam, bilirsin. Sadece onlardan hoşlanıyorum."

O da biliyordu -belki de iyi ki. Ağladığı tek şey aşk ya da başka herhangi bir derin bağlılıktı. Ama kadınlardan -ve aslında tüm insanlardan- hoşlanması onu korkunç bir gün içinde kundaktaki bebekten alaycı birine dönüşmekten kurtarmıştı.

Arkadaşı başını salladı.

"Ne yapacaksın o zaman?" diye sordu mektubun geldiğı yöne doğru başını sallayarak. "Eve gidip annenin çöpçatanlık partisinin ortasına mı düşeceksin yoksa burada, Hareford House'da mı kalacaksın? Neden yarın gitme fikrini değiştirip bir ay boyunca burada kalmıyorsun? Annene yaz ve duyduğumda şeytani bir hayal kırıklığına uğradığımı söyle."

ziyaretinizi kısa kesmeyi planlıyordunuz. Annemin kalbinin kırık olduğunu söyle. Bir sonraki hafta yapılacak köy meclisi için kalmak zorunda hissettiğini söyle. Bunların hiçbirisi düpedüz yalan olmaz. Aslında, toplantıya katılmazsanız mahalle muhtemelen derin bir yasa bürünecektir. İlgisizlikten dolayı iptal edilebilir. Alice'le nişanlı olmam ve onun sevgisinden emin olmam iyi bir şey. Seninle birlikte olmak, bekâr bir erkeği ölümcül bir kasvete sürüklemeye yeter. Siz on millik bir yarıçap içindeyken bayanlar için başka bir erkek yok."

Peter güldü - yine de kendini pek eğlenmiş hissetmiyordu.

Mesele şu ki, beş yıl boyunca sadece kendi sınırlı bilgeliğinin rehberliğinde bocaladıktan ve bu arada şehirdeki tipik bir genç beyefendinin boş, amaçsız varoluşuna öncülük ettikten sonra, nihayet geleceği hakkında birkaç kesin karar vermişti.

Sidley Park'taki evine dönme vakti gelmişti. Beş yıl boyunca Londra'daki, Brighton'daki ya da kaplıcalardan birindeki hayatına dönmeden önce oraya sadece kısa ziyaretler yapmıştı.

Hayatının, mülkünün ve rütbesinin getirdiği sorumlulukların sorumluluğunu alma zamanı gelmişti.

Başka bir deyişle, büyüme ve olması için eğitildiği adam olma zamanıydı - ve aslında rüyası çok uzun süre kesintiye uğramış olsa bile her zaman olmayı hayal ettiği adam. Sidley'i severek ve üç yaşındayken babasının ölümünden beri onun olduğunu bilerek büyümüştü.

Bu yıl Londra'da geçirdiği sezon boyunca amaçsız zevklerin ona göre olmadığına karar vermişti. Birkaç tane ekmiş olsa da yabani yulaf da değildi. Beş yılını boşa harcamıştı.

hayatının. Gerçi bunların tamamen boşa gitmediğini düşünüyordu. Hâlâ umduğu kadar sağlam olmasa da kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmişti. Ve sevgi dolu bir anne, beş kız kardeş ve bir dizi katı koruyucu tarafından kendisine öğretilen her şeyi süzgeçten geçirerek neyin önemli olduğuna ve neyin kalıcı olarak reddedilmesi gerektiğine karar vermeyi öğrenmişti.

Beş yıl önce onu fena halde hayal kırıklığına uğratmışlardı, o vasiler - annesinden bahsetmiyorum bile. Ama temelde ona sağlam bir terbiye verdiklerinin farkına varmıştı. Artık kendine acımayı ve hem onları hem de kendini cezalandırmayı bırakıp olmak istediği kişi olma zamanıydı. Ne de olsa bunu kendisinden başka kimse yapamazdı.

Sonunda kendi hayatının kontrolünü eline almak son derece tatmin edici bir duyguydu.

Elbette, Sezon bittikten sonra Raycroft'la birlikte Hareford Evi'nde bir ay geçireceğine söz vermişti ve bu sözünü yerine getirip daha sonra eve dönmeye karar vermişti. Ama Raycroft ailesinin yakınlığı, birbirleriyle, arkadaşlarıyla ve komşularıyla olan ilişkilerinin sıcaklığı, onun kararlılığını ve nihayet kendi evinin efendisi olma özlemini daha da güçlendirmişti. Bu yüzden ziyaretini kısa kesmeye ve sadece iki hafta sonra Sidley Park'taki evine dönmeye karar vermişti. Ağustos'un sonlarıydı ve hasat yakında hazır olacaktı. Bu yıl hasat zamanı evde olmayı ve evde kalmayı çok istiyordu.

Şimdi de annesinin mektubu hayallerini yıkmıştı. Annesinin beş yıl önceki olaylardan bu kadar az etkilenmiş gibi görünmesi onu dehşete düşürmüştü. Belki de sadece bildiği tek yolla telafi etmeye çalışıyordu. Onu bir eş ve kreşte birkaç çocukla yerleşik bir hayata geçerken görmek onun hayaliydi.

Raycroft'un davetine cevap veremeden, John'un genç kız kardeşi Bayan Rosamond Raycroft'un kahvaltı salonuna gelmesiyle bölündüler; annesi ile bahçede çiçek toplayarak geçirdiği bir saatten sonra pembe yanaklı, parlak gözlü ve oldukça güzel görünüyordu. Kardeşinin yanağını öperken Peter ona sevgiyle baktı ve sonra kasıtlı olarak somurtan yüzünü ona doğru çevirdi. Ona bir sandalye çekmek için ayağa kalktı.

Koltuğa otururken, "Sana karşı hiç merhametim kalmadı," dedi. "Biraz daha kalmayı kabul edebilirdin."

"Kalbimi kırıyorsun," dedi Peter, kendi yerine geçerek. "Ama sana karşı hiç de merhametsiz değilim. Aslında sizden bir şey rica edeceğim, çünkü güzelliğinizle gözlerimi kamaştırıyorsunuz ve eğer yemek yememiş olsaydım iştahımı kaçıracaktınız. Size yalvarıyorum Bayan Raycroft, önümüzdeki toplantının açılışını benim için ayırın."

Yüzündeki alaycı ifade kayboldu ve yerini genç bir heves ifadesi aldı. "Her şeye rağmen kalıyor musun?" diye sordu ona. "Toplantı için mi?"

"Nasıl karşı koyabilirim?" Sağ elini kalbinin üzerine koydu ve ona içtenlikle baktı. "Bu sabah güneşe ve temiz havaya çıkmamalıydın ve zaten mükemmel olan ten rengini daha da güzelleştirmemeliydin. Buraya solgun ve solgun gelmeliydin ve en eski paçavralarını giymeliydin. Ah, ama o zaman bile korkarım ki sizi görünce dayanamazdım."

Güldü.

"Oh, kalıyorsun," dedi. "Ben de en eski paçavralarımı giydim, şapşal. Kalıyorsun. Yarın gitmen gerektiği konusunda ısrar ettiğinde sadece şaka yaptığını biliyordum."

|

Sizinle dans edeceğim, tabii ki edeceğim. Toplantılara ne kadar az genç beyefendinin katıldığını bilemezsiniz, Lord Whitleaf. Katılanların çoğu da bütün akşam kâğıt oynuyor ya da sanki dans etmek onları öldürecekmiş gibi öylece durup izliyor."

"Muhtemelen öyle olur, Ros," dedi ağabeyi. "Dans etmek yorucu bir şey."

"Bayan Raycroft ellerini birbirine vurarak devam etti: "Calvert'lar, açılış seti için Vikont Whitleaf'tan daha az önemli biriyle nişanlandığını öğrendiklerinde kıskançlıktan çatlayacaklar. "Onlara bu sabah söyleyeceğim. Oraya gideceğime söz verdim, böylece hep birlikte yürüyüşe çıkabiliriz. Gertrude'dan açılış setini istemelisin John. Alice Hickmore'la nişanlanmış olsan bile annemle Bayan Calvert'in bunu bekleyeceğini biliyorsun. Gertrude da rahatlayacaktır. Eğer seninle dans edeceğine söz verdiyse, iki sol ayakla doğmuş olan ve her ikisi de aşırı büyük olan Bay Finn'le dans edemeyecektir, zavallı beyefendi."

Peter sırttı.

"Seninle gelip ona soracağım," dedi John neşeyle. "Finn bir çiftçi ve çok da iyi bir çiftçi, Ros. Ve bir çalıkuşunu yüz adımda gözlerinin arasından vurabilir. Ondan başarılı bir dansçı olması da beklenemez."

"Bir çalıkuşu vurmak mı?" Bayan Raycroft elini tost rafına doğru uzatarak durakladı ve şaşkınlıkla baktı. "Ne korkunç bir fikir. Umarım beni dansa kaldırmaz."

"Bu sadece mecazi bir konuşma şekliydi," dedi ağabeyi ona. "Çalıkuşlarını vurmak neye yarar ki? Zaten kimse onları yemez."

Peter ayağa kalkarken kıza, "Hiç kimse bir çalıkuşunu herhangi bir nedenle vurmaz," diye güvence verdi. "Onlar nazik, güzel kuşlardır. İzin verirsiniz ben de size yürüyüşte eşlik edeceğim, Bayan Raycroft. Sadece hava ve kırlar bile beni cezbeder, ama yağmur yağsa, soğuk olsa ve fırtına esse bile, size eşlik etmek dayanılmaz olurdu."

Bu bariz iltifatı parlak bir gülümseme ve hâlâ parıldayan gözlerle kabul etti. On yedi yaşındaydı, henüz resmen "açılmamıştı" ve adamın onun cazibesine ya da tanıdığı herhangi birinin cazibesine ciddi bir şekilde vurulmadığını herkes kadar iyi biliyordu. Eğer yanlış anlama ihtimali olsaydı, ona iltifat etmeye ve flört etmeye cesaret edemezdi - erkek kardeşi onun en yakın arkadaşıydı ve ailelerinin evinde kalıyordu.

"Yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim, ellerimi ve yüzümü yıkayacağım," dedi ve tostun unutarak tekrar ayağa kalktı. "On beş dakika içinde hazır olurum."

"Şunu on yap Ros," dedi ağabeyi iç çekerek. "Bu halinle bana gayet iyi görünüyorsun."

Peter onun acı dolu bakışlarını karşılayarak ona göz kırptı.

"Git ve mümkünse mükemmelliği daha da geliştir," dedi. "Yirmi dakikanızı alsa bile sizi bekleyeceğiz."

Kararını vermiş gibi görünüyordu, diye düşündü hüzünle. Artık eve gitmiyordu. En azından henüz değil.

* * *

Bir saat sonra Vikont Whiteleaf sadece iki kola sahip olmanın ne kadar büyük bir handikap olduğunu düşünüyordu.

Ya da dört kişi çok daha uygun olurdu. Sağ kolunda Bayan Raycroft, sol kolunda da en büyükleri Bayan Calvert vardı; Bayan Jane Calvert ve Bayan Mary Calvert etraflarında zarif, renkli kuşlar gibi cıvı cıvı uçuşuyor, gevezelik ediyor ve gülüşüyorlardı; John Raycroft ise yanında yürüyor, kollarını sallıyor, yaz sonu kırlarına bakıp bu yıl hasadın mükemmel olacağından emin olduğunu söylemediği zamanlarda yüzünü güneşe ve gökyüzüne doğru kaldırıyor.

Peter, Sidley Park'taki kendi çiftliklerinde de iyi olacağını umuyordu. Bir kez düşününce, hasat zamanı orada olmak, eski pantolon ve çizmeleriyle tarlalarda dolaşmak, işçileriyle birlikte olmak, ceketini çıkarıp gömlek kollarını sıvamak ve onlarla birlikte çalışmak, dürüst emeğin terini sırtında hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Aslında, çocukken yapmasına izin verilmeyen ve sadece yirmi yaşındayken ve reşit olmayı büyük bir hevesle beklerken muhteşem bir yıl yaptığı tüm bu şeyleri yapmak.

Her şey bir yana, bu yıl geleceğini neden annesine haber vermişti? Neden oraya habersizce gitmemişti?

İç çekti ama dikkatini tekrar günümüze verdiğinde neredeyse anında neşesi yerine geldi.

Bayan Calvert, küçük kız kardeşi Bayan Jane Calvert'in baştan çıkarıcı gamzelerine ya da en küçük kız kardeşi Bayan Mary Calvert'in masmavi gözlerine sahip olmasa da yakışıklı bir genç hanımdı. Aslında her üç kız kardeş de güzelliikleriyle çevrede ün salmışlardı. Londra gibi bir yerde de baş döndürürlerdi ve muhtemelen çeyizleri olmasa bile iyi bir eş olurlardı.

"İki hafta daha kalmayı düşünmelisiniz, Lord Whitleaf," diye ısrar etti Bayan Mary Calvert, ona bakmak için döndü ve onun ve kollarındaki iki hanımın önüne geçmek için geriye doğru küçük adımlar attı. "Toplantı salonunda bir dans olacak, biliyor muydunuz?" "Ve sizin de orada olmanızı çok istiyoruz."

Çenesinin altındaki ve göğsünün altındaki mavi kurdeleler -gözlerinin rengiyle tam olarak uyuşuyorlardı- hareketlerine göre dalgalanıyor ve güzel bukleleri bonesinin siperliği altında sallanıyordu. Pamuklu elbisesinin sallanan eteklerinin altından ince ayak bilekleri görünüyordu. Gerçekten de çok güzel görünüyordu.

"Zorunda mıyım?" dedi abartılı bir iç çekişle. Sırayla hanımların her birine gülümsedi ve bunun ne kadar hoş bir sabah olduğunu ve bunu paylaşabileceği böyle bir arkadaşa sahip olduğu için ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündü - yarın eve gitmeye hazırlanıyor olmayı tercih etse bile. "Karşı konulmaz bir cazibesi olduğunu söylemeliyim."

Ancak Bayan Raycroft büyük duyuruyu kendisi yapmaktan mahrum bırakılmayacaktı.

"Vikont Whitleaf daha bu sabah kalmaya karar verdi," diye bağırdı. "Ve ilk dans setini bana ayırdı."

Bayan Jane ve Mary Calvert ellerini çırparken ve en büyük Bayan Calvert'in eli onun kolunu sıkarken Peter, "Zorlamaya gerek yoktu, görüyorsunuz," diye hepsine güvence verdi. Üçü de ona mutlulukla gülümsüyordu. "Birlikte dans etmekten zevk duyacağım bu kadar güzel dört hanım varken nasıl kalmayabilirim ki - tabii benimle dans etmeye ikna edilebilirlerse?"

Ama flört ediyor olsa da - ve hepsi bunu çok iyi biliyordu -O da doğruyu söylüyordu. Son iki hafta boyunca Raycroft'un komşularını çok görmüştü ve hepsinden, özellikle de genç bayanlardan gerçekten hoşlanmıştı.

Son sözlerini eğlenen bir kahkaha korusu karşıladı. "Belki

Bayan Calvert beni onurlandırmak için "Benim için ikinci seti," dedi, "ve Bayan Jane Calvert üçüncü seti ve Bayan Mary Calvert dördüncü. Tabii eğer çok geç kalmadıysam ve buradaki tüm beyefendiler tarafından her set için çoktan konuşulmadıysa. Eğer durum böyleyse bu beni hiç şaşırtmaz."

Sözlerini bir başka neşe patlaması karşıladı ve ardından üç kız kardeşten de ilgili setlerin gerçekten saklanacağına ve unutulmayacağına dair bir güvence geldi.

"Sanki bu mümkün olabilirmiş gibi," diye ekledi Bayan Mary Calvert içtenlikle.

"Açılış setinde benimle dans etsen iyi olur Gertrude," dedi John Raycroft neşeyle ve hiçbir kibarlık göstermeden. "Diğer seçeneğin Finn olduğunu biliyorum ve Ros bunun ölümle eşdeğer bir kader olacağı konusunda beni temin ediyor."

Hanımların hepsi tekrar güldü.

"Çok naziksin John," dedi Bayan Calvert. "Teşekkür ederim. Bay Finn nazik ve içten biri ve ondan son derece hoşlanıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki o bir dansçı değil."

Peter'a göre Finn'den gerçekten hoşlanıyordu ve Finn'in önümüzdeki bir ya da on yıl içinde ona bir teklif yapmak için cesaretini toplamaya niyeti vardı.

"Finn'in iyi bir çiftçi olduğunu çok iyi biliyorum," dedi ona gülümseyerek. Ben de kendisiyle ekinler, çiftlik hayvanları, drenaj ve benzeri konularda birden fazla kez sohbet ettim ve onu çok bilgili buldum."

Ona mutlulukla gülümseyerek karşılık verdi.

Yeni yeni altın rengine dönmeye başlayan yeşil tarlalar ve kır çiçeklerinin birbirine dolandığı sık çitler arasında yollarına devam ettiler, ortak kokuları havada ağır ağır yayılıyordu, tüm hanımlar yaklaşan toplantı hakkında neşeyle sohbet ediyorlardı.

Konu daha fazla uzamadan yol ayrımına geldiler ve John araya girerek bastonuyla sağdaki kolu işaret etti ve Peter'a bu yolun onları başka bir yoldan köye geri götüreceğini, oysa soldaki yolun Edgecombe Kontu ve Kontesi'nin hâlâ dönmedikleri Barclay Court'a çıktığını açıkladı. Ama daha o konuşurken Bayan Calvert sevinçli bir şaşkınlıkla haykırdı ve kız kardeşleri başlarını çevirip baktılar, sonra da ikinci yönden yürüyerek kendilerine doğru gelen iki hanımefendiyle buluşmak üzere sıçrayarak uzaklaştılar.

"Kontes arıyor," diye açıkladı Bayan Calvert. "Onlar eve döndün, John. Ne kadar hoş!"

Peter, Edgecombe Kontesi'ni tanıdı; kont onun bir tanıdığıydı. Uzun boylu, esmer ve çarpıcı bir güzelliğe sahip olan ve o güne kadar duyduğu en güzel soprano sesine sahip olan bu hanıma her zaman hayranlık duymuştu. Müzik dünyasında hatırı sayılır bir üne sahipti ve tüm Avrupa'yı dolaşarak geniş kitleler önünde sahne alıyordu.

"Öyle görünüyor," dedi John Raycroft neşeyle. "Ünlü!"

Ama Peter'in gözleri kontesin arkadaşına takıldı. Genç bir kadındı, ufak tefek ve düzgün vücutluydu. Elbisesinden bir ton daha koyu olan yeşil başlığının altında, saçlarının kumralın parlak ve ilginç bir tonu olduğunu görebiliyordu. Saçlarının hakkını veren gülümseyen, güzel bir yüzü vardı.

Aslında hatırı sayılır bir güzelliği vardı ve ona büyük bir hayranlıkla bakıyordu.

Ama bakarken bile tuhaf bir düşünce zihninde kristal berraklığında dile geldi.

İşte orada, diye düşündü.

Kulağa masum gelen ama bir şekilde uğursuz olan bu üç kelimeyle ne kastettiğini düşünmek için duraksamadı. Karşılaştığı genç ve güzel bayanlara her zaman hayranlık duyardı. Her zaman onlarla tanışmaya hevesliydi. Her zaman nazik ve çekici olmaya hazırlanırdı. Her zaman flört etmeye hazırlanırdı. Ama kalbi daha derin duygulara karşı çok iyi korunuyordu - beş yıldır öyleydi.

Yine de az önce aklına gelen şey savunmasız bir düşünceydi.

İşte orada.

Sanki ruhunun uzun süredir yer değiştirmiş bir parçasıymış gibi, Tanrı aşkına.

Kendini biraz aptal gibi hissetmiş olabilir - huzursuzluktan bahsetmiyorum bile
-Düşünmek için boş vakti olsaydı, bilinmeyen güzelliğe verdiği tepkinin neredeyse teatral ölçüsüzlüğüne.

Ama değildi.

İki grup yol ayrımında bir araya geldiğinde coşkulu bir selamlaşma telaşı yaşandı. Görünüşe göre Peter ve kısa süre sonra adının Bayan Osbourne olduğunu öğrendiği hanımefendi dışında herkes birbirini tanıyordu. Birinin kendisini tanıtmasını bekledi. Deniz yeşili gözleri vardı, şimdi ona birkaç adım mesafede durduğu için görebiliyordu. Saçlarıyla muhteşem bir kombinasyon oluşturuyorlardı. Giysileri de rengini tamamlamak için iyi seçilmişti.

Tanrım, ama o çok güzeldi. Onunla neden daha önce tanışmamıştı? Bayan Osbourne'dan başka kim olabilirdi ki?

Kontes, "Lord Whitleaf," dedi, "size arkadaşım Bayan Osbourne'u takdim edebilir miyim? Kendisi Bath'daki Miss Martin Kız Okulu'nda öğretmenlik yapıyor, Lucius'la evlenmeden önce ben de orada öğretemdim. Bu Vikont Whitleaf, Susanna."

Susanna Osbourne. Bu isim ona çok yakışıyordu. Gözleri iri ve uzun kirpikliydi ve kesinlikle onun en iyi özelliği idi, gerçi diğerlerinin hiçbirinde en küçük bir kusur göremiyordu.

Kadın reverans yaptı. Barclay Court'tan gelen hanımları selamlarken kollarını bırakan Bayan Raycroft ve Bayan Calvert'e aldırmadan zarif bir selam verdi ve en sıcak, en çekici gülümsemesini ona yöneltti.

"Bayan Osbourne," dedi. "Zaten muhteşem bir yaz günü birden daha da sıcak ve parlak görünmeye başladı."

Kadın çevresi bu çirkin iltifat karşısında toplu bir sevinçle güldü. Bayan Osbourne gülmedi. Ve gözleri onun partisine takıldığından beri yüzünde beliren sıcak gülümseme, ona bakarken oldukça azaldı.

geri at onu ile...ile ne içinde onu Gözler?
Hoşlanmamak mı? Küçümseme mi? Biri ya da
diğerydi.

"Lordum," diye mırıldandı tanışma faslını onaylarcasına, sonra diğerlerine daha sıcak bir şekilde gülümsemek için gözlerini kaçırdı.

Kontes, "Ama Barclay Sarayı'ndan ayrıldıktan bu kadar kısa bir süre sonra bazı dostlarımızla karşılaşmış olmamız ne kadar güzel," dedi. "Lucius ve ben dün eve geldik, Susanna'yı da sonbahar döneminde okullar açılmadan önce birkaç haftalığına Bath'dan yanımıza aldık ve şimdi de komşularımızdan bazılarına saygılarımızı sunmak için yola çıkıyoruz. Aslında önce Hareford House'a gidecektik. Bay Raycroft, bu sabah emlak müdürüyle birlikte kapalı kalan Lucius'u ziyaret etmek için sizi de bizimle birlikte yürümeye ikna etmeyi umuyorduk. Hareford Evi'nde mi kalıyorsunuz Lord Whitleaf? Eğer isterseniz siz de gelmelisiniz. Lucius çok memnun olacaktır."

Bayan Mary Calvert parlak ve muzaffer bir edayla, "Lord Whitleaf gelecek hafta yapılacak köy toplantısına kadar burada kalacak," diye duyurdu. "Hepimizle dans edecek, ama Rosamond'la konuşmuyorum bile, çünkü o Hareford House'da oturduğu için bizden daha avantajlı ve bu yüzden açılış setini onunla dans edecek, ben ise Gertrude ve Jane benden büyük oldukları için dördüncü seti beklemek zorundayım. Oysa Rosamond iki hafta daha genç. Bütün bunlar çok kıskırtıcı, Leydi Edgecombe."

Ama konuşurken ciddi bir üzüntü duymadığını belirtmek için güldü ve o andan yararlanarak Peter'ın yanına gidip sağ kolunu tuttu. Bayan Jane Calvert onun sol kolunu tutarken, o da Peter'a gülümsedi.

"Siz, Lord Edgecombe ve Bayan Osbourne da orada olacak mısınız?" Bayan Calvert kontese sordu.

"Toplantıda mı? Bunu ilk kez duyuyorum. Ama neredeyse kesinlikle katılacağız," diye güvence verdi kontes. "Çok hoş olacak. Teşekkür ederim Bay Raycroft."

John bir kolunu kontese, diğerini de sıcak bir gülümsemeyle kolunu tutan Bayan Osbourne'a uzattı.

Peter, sayılarının artmasıyla her zamankinden daha hareketli olan ve kendi aralarında cıvılamadıkları ya da ona gevezelik etmedikleri zamanlarda sık sık yorum ve sorular soran kalan dört hanımefendiyle birlikte onların ardından patikadan aşağı doğru ilerledi.

Yani Bayan Susanna Osbourne bir öğretmendi, öyle mi? Bath'da. Onunla daha önce tanışmamış olmasına şaşmamalıydı.

Ne kadar üzücü bir gençlik ve göz kamaştırıcı
bir güzellik kaybı. Muhtemelen zeki ve
kitapseverdi de.

Kesinlikle erkek çekiciliğine ve dalkavukluğuna karşı duyarlı değildi -en azından onunkine karşı. Kontesin takdimine daha fazla dikkat etmeli ve iltifatlardan tamamen kaçınmalıydı. Bunun yerine, çitlerde yetişen tüm kır çiçeklerinin adlarını -tercihen Latince adlarını- sayarak ikisinin de zekâsı ve bilgisiyle gözlerini kamaştırmayı seçmeliydi.

Belki de bu onu etkilerdi.

Tabii ki Latince çiçek isimleri bilmiyordu.

Bayan Martin'in Kız Okulu. Bayan Jane'in bir esprisine gülerken bile yüzünü buruşturmasına izin verdi.

Calvert az önce söylemişti.

Kulağa müthiş geliyordu. Ve orada öğretmenlik yaptı.

Tam bir kadın öğretmen gibi, karakteri mizahtan tamamen yoksundu.

Ama hayır, bu haksızlıktı. Ona söylediği şey neydi? Yaz gününün onun varlığıyla daha sıcak ve daha parlak görünmesiyle ilgili bir şey mi? İçten içe irkildi. Yüce Tanrım, bundan daha iyisini yapamaz mıydı? Gerçekten de bu kadar iltifat edilmesine minnettarlık göstermesini mi bekliyordu?

Bazen kendini utandırırđı.

Dikkatini kollarındaki iki kadına ve yörüngesindeki diğer ikisine odakladı ve gezinin geri kalanında onlarla iyi huylu bir şekilde flört etti.

Raycroft ve Barclay Court'tan gelen hanımların, arkadan gelen bir yorum ya da soruyla bölünmedikleri sürece, mantıklı bir sohbet sürdürüyor gibi göründüklerini fark etti.

Peter belli belirsiz bir kıskançlık hissetti. Kadınlarla neredeyse hiç mantıklı konuşmalar yapmazdı. Bunun yerine onlarla flört ederdi ve flört etmek bir alışkanlık haline gelmişti. Bu her zaman böyle olmamıştı, değil mi? Bertha'yla üniversitede onu büyüleyen tüm konular, din, politika ve felsefe hakkında durmaksızın ve içtenlikle konuştuğunu hatırlıyordu; ta ki Bertha'nın gözlerindeki donuk ifadenin tarifsiz bir can sıkıntısından kaynaklandığını anlayana kadar.

2

Susanna Osbourne Barclay Court'a gelemeyeceğini düşünmüş ve her ne kadar kendine bunun gerçekten önemli olmadığını söylemeye çalışsa da hayal kırıklığına uğramıştı.

Tatilde gidecek başka yerleri olmayan hayır kurumu öğrencilerine bakmak için Claudia Martin'le birlikte bütün yaz Bath'daki okulda kalmıştı. Diğer öğretmen Anne Jewell, eski bir tanıdığı olan Hallmere Markisi'nin daveti üzerine oğlu David ile birlikte bir aylığına Galler'e gitmişti.

Ancak Anne henüz uzaklardayken, kendisi de okulun eski öğretmenlerinden olan Edgecombe Kontesi Frances Marshall, kocası Kont ile birlikte Somerset'teki evleri Barclay Court'a dönerken Bath'a uğramıştı. Birkaç aylığına Avusturya'ya ve Frances'in şarkı söylemek üzere nişanlandığı diğer Avrupa ülkelerine gitmişlerdi. Claudia, Anne ya da Susanna'yı iki haftalığına evlerine davet etmek için gelmişlerdi. Üçü de Frances'in iki yıldır evli olmasına rağmen hâlâ en yakın kadın arkadaşlarıydı.

Claudia Susanna'yı gitmesi için teşvik etmişti. Kızları tek başına gayet iyi idare edebileceğini söylemişti ve gerekirse her zaman başvurabileceği yerleşik olmayan öğretmenler vardı.

Ayrıca Anne her an dönebilirdi. Ama Susanna'nın sadık bir kalbi vardı. Claudia Martin beş yıl önce, kendisi henüz okulda hayırsever bir öğrenciyken ona iş vermişti ve minnettarlığını ya da görevini kişisel eğilimlerinin önüne koyma zorunluluğunu kolay kolay unutmayacaktı.

Frances'e hiç tereddüt etmeden hayır, bu sefer gitmeyeceğini söylemişti. Ve tabii ki Frances itiraz etmemişti. Anlamıştı. Ama sonra, Frances'le kontun gitmesinden bir gün önce Anne eve dönmüş ve Susanna'nın da kalmasına gerek kalmamıştı.

Ve işte Ağustos ayının sonlarında, özellikle güneşli ve sıcak bir dönemde Somerset'teydi. Buraya ilk kez gelmiyordu ama bu tür ziyaretlerin yarattığı merakın asla azalmayacağından emindi. Barclay Sarayı görkemli, geniş ve güzeldi. Frances her zamanki gibi sevecendi ve Kont da son derece nazikti. Hatırladığı kadarıyla komşular da cana yakındı. Frances'in onu asil bir şekilde ağırlamak için elinden geleni yapacağını biliyordu. Çaba göstermesi gerekmiyordu. Sadece tatilde olmanın verdiği ender keyif bile yeterince eğlenceliydi, özellikle de ortam bu kadar lüksse.

Frances'le birlikte, Susanna'nın ilk tanıştıklarında özellikle hoşlandığı Raycroft'ları ziyarete gitmişlerdi. Hava çok güzel olduğu ve dünden beri seyahat ettikleri için arabaya binmek yerine yürümeye karar vermişlerdi. Daha yarım mil bile gitmemişlerdi ki, neşeli, kahkahalı, genç sesler duydular ve genç Raycroft'larla Calvert'lerin de yürüyüşe çıktıklarını gördüler.

Susanna kalbinin sevinçle dolduğunu hissetmişti. Hayat gerçekten de çok güzel görünüyordu.

Ta ki artık yapmayana kadar.

Frances ve Bay Raycroft Viyana hakkında konuşuyorlardı. Frances kısa bir süre önce oraya gitmişti ve Bay Raycroft'un nişanlısı Bayan Hickmore da sonbahar ve kış aylarını geçirmek üzere ailesiyle birlikte oraya gitmişti.

Bay Raycroft, uzun boylu, gevşek bacaklı, kumral saçlı, yüzü yakışıklı olmaktan çok güler yüzlü, her zaman özellikle sevimli olmuştu. Frances bir keresinde yarı şaka, Susanna'nın şapkasını ona takmasını önermişti. Ama adam ona romantik bir yakınlık göstermemiştir, Susanna da ona karşı bir yakınlık hissetmemiştir. Şimdi onun nişanlandığını öğrenince pişmanlık duymadı, sadece Bayan Hickmore'un ona layık olduğunu umdu.

Susanna'yı da sohbete dahil edecek kadar centilmendi ve Viyana gibi yerlerin gerçekte neye benzediğini konusunda onun kadar cahil olduğunu, kendisinin de Britanya Adaları'nın dışına hiç çıkmadığını açıkladı.

"Şüphesiz çok güzel bir şehir," dedi ona nazikçe gülümseyerek, "yine de gzellihte Londra'yı geemeyeceğinden eminim. Londra'yı bilir misiniz, Bayan Osbourne?"

Zihninde karmakarışık bir şekilde dönüp duran diğerk düşünceler yerine kararlı bir şekilde konuşmaya konsantre olmaya çalıştı.

"ok az," dedi. "Küçük bir kızken orada kısa bir süre geçirdim ama o zamandan beri gitmedim. Frances'in Viyana'yı, Paris'i ve Roma'yı görmüş olmasını kıskanıyorum."

"Leydi Edgecombe," diye seslendi genç kızlardan biri arkalarından, "gelecek hafta yapılacak toplantıda vals olacak mı dersiniz? Eğer bir tane olursa ve annem de kesinlikle yapacağı gibi dans etmemizi yasaklarsa ölürüm. Gerçekten şok edici derecede hızlı mı?"

Susanna kimin konuştuğunu görmek için başını çevirirken Frances, "Hiçbir fikrim yok Mary," dedi. "Sen birkaç dakika önce söz edene kadar toplantıdan haberim bile yoktu, unutma. Ama umarım bir vals olur. Çok hoş, romantik bir dans ve aslında hiç de şaşırtıcı değil. En azından bana hiç öyle gelmedi."

Susanna yüreği parçalanarak gördü ki, adam onların ortasındaydı, her iki kolunda da birer kadın vardı, onu ilk gördüğünde olduğu gibi, diğer ikisi de sanki dünyadaki tek önemli adam oymuş gibi etrafında dolanıyorlardı.

Onun hakkında iyi şeyler düşünmeye meyilli değildi, ancak ismi yüzünden suçlanamayacağını da kabul ediyordu.

Vikont Whitleaf.

Hatırladığı isimle aniden soğuklaştı - tıpkı birkaç dakika önce Frances onu onunla tanıştırdığında yaptığı gibi.

Hayatında gördüğü en yakışıklı beyefendiydi kuşkusuz ve gözlerinin olağanüstü bir menekşe tonunda olduğunu görecektik kadar yaklaşımadan önce bile böyle düşünmüştü. Sanki uşağı onu lacivert paltosuna ve devetüyü pantolonuna pekâlâ sokabilirmiş gibi görünüyordu. Hessian çizimleri, yollardan kalkan hafif bir toz tabakası tarafından parlatılmış olsalar bile esnek ve pahalı görünüyordu; gömleği ise beyaz ve en iyi ketenden yapılmıştı. Uzun şapkası koyu renk saçlarının üzerine tam

doğru açığa sahipti ama yamuk değildi. Ve bu tür kıyafetleri en iyi şekilde sergileyecek bir fiziğe sahipti. Uzun boylu ve ince yapılıydı ama omuzları ve göğsü geniş, baldırları da düzgündü.

Eğer adamın fiziksel bir kusuru varsa bile, kadın bunu kesinlikle fark etmemişti.

Onu Raycroft'lar ve Calvert'ler arasında görmek bile içini hayretle doldurmuştu.

Sonra Frances onun adından bahsetti.

Ve bir taşra yolunda hiç de yeri olmayan bir zarafetle eğilmiş, alıştırılmış bir çekicilikle gülümsemiş ve gözlerinin içine öylesine derin bakarken ona o cömert, gülünç iltifatı etmişti ki, başının arkasındaki saçların yandığını fark etse şaşırmasdı. Diğer tüm kusursuzluklarına ek olarak beyaz, düz ve düzgün dişleri vardı.

Diğer genç hanımlardan sevinçli kahkahalar yükselmişti ama Susanna onun adını duyduğunda hâlâ sersemlemiş olmasaydı bile ne yapacağını ya da nasıl cevap vereceğini bilemezdi. Zihni felç olmuştu ve sadece şans eseri bedeni de aynı şeyi yapmamıştı.

Adına bir şey yapamasa bile, diye düşündü Susanna şimdi, kin beslediği Vikont Whitleaf olmadığını hatırlayarak, yine de ondan şimdiden içten içe hoşlanmıyordu. Bir centilmen yabancı bir bayanı rahat ettirmeye çalışmalıydı, kafasını karıştırmaya değil. Erkekler hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama kibirli ve sığ biriyle karşılaştığında onu tanıyabilirdi, kendi kişiliğinin ihtişamına o kadar kapılmıştı ki karşılaştığı her kadının ayaklarının dibinde secdeye kapanmasını bekliyordu.

Vikont Whitleaf böyle bir adamdı. Adının hakkını veriyordu.

Bay Raycroft'un teklif ettiği kolu minnettarlıkla kabul etmişti. Ama o günden beri yol boyunca attığı her adımda Vikont Whitleaf'in varlığını omurgası boyunca uzanan bir el gibi arkasında hissetmişti. Bu duyguya iççerlemiş ve buna izin verdiği için kendinden nefret etmişti.

Elbette Osbourne ismi onun için muhtemelen hiçbir şey ifade etmeyecektir. Ve bunun için de gerçekten suçlanamazdı. O sadece bir çocuktur... Ama hatırlaması gerekiyordu. Bu isim onun beynine de onunki gibi kazınmış olmalıydı.

Anne'in Bath'a döndüğü zaman dönmemiş olmasını, Frances ve Kont'la birlikte Barclay Sarayı'na gelmemiş olmasını diliyordu şimdi hararetle. Okulun güvenliğine, o kasvetli, sonsuz güvenliğe geri dönmeyi diledi.

Gerçi neden yapsın ki? Ve neden tatilinin, kendisine aşık olması için bir kadına sadece o güzel menekşe gözleriyle bakması gerektiğini düşünen sığ, kibirli, umursamaz bir adam tarafından mahvedilmesine izin versin ki?

Susanna tekrar önündeki yola döndü, bunu yaparken bilinçsizce omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı ve Bay Raycroft'a dünyanın herhangi bir yerini seçme şansı olsa nereye gideceğini sordu. O da kendisi gibi Yunanistan'ı mı seçerdi?

"Yunanistan'ın görölmeye değer olduğuna inanıyorum, Bayan Osbourne," diye cevap verdi, "ama bana orada seyahat etmenin gerçekten de çok rahatsız edici olduğu söylendi. Gördüğünüz gibi ben rahatına düşkün bir adamım."

"Seni hiç suçlamıyorum," dedi Frances. "Ve sizi temin ederim ki g zellihte İngiltere'ye rakip olabilecek bir ülke görmedim. Yeniden evde olmak çok güzel bir duygu."

Kısa bir süre sonra köye ulaştılar ve onları karşılamak için evin önüne gelen Bayan Calvert'le konuşmak için durdular, ancak içeri girme davetini reddettiler. Calvert kardeşler olmadan yollarına devam ettiklerinde Vikont Whitleaf kolunda Bayan Raycroft ile  nden yürüdü ve ikisi Hareford Evi'ne kadar neşeyle sohbet ettiler, birbirlerinin arkadaşlığından çok memnun oldukları belliydi.

 ki ziyaretçi Raycroft'larla çay i ti ve Frances ayağa kalkıp Susanna da onu takip etmeden önce yarım saat boyunca birbirlerine nezaket gösterdiler.

"Frances, "Bir kez çıktıktan sonra tekrar yürümek isteyeceğinizi sanmıyorum, Bay Raycroft," dedi. Belki yarın Barclay Court'a uğramanızı umabiliriz?"

Vikont Whitleaf, "Hatırladığım kadarıyla," dedi, "ilk davetiniz beni de kapsıyordu, hanımefendi. Ve gerçekten de bugün tekrar yürümek isterim. Edgecombe'a saygılarımı sunmak için sabırsızlanıyorum. Raycroft, sen de geliyor musun? Yoksa Barclay Court'a yürürken iki hanımla baş başa kalmanın keyfini mi çıkaracağım?"

Susanna'nın gözleri Bay Raycroft'un yüzüne kaydı. Bay Raycroft daha fazla egzersiz yapmaya hazır olduğunu ifade ettiğinde büyük  l de rahatlamıştı.

Ancak rahatlaması kısa sürdü. Frances ya da Bay Raycroft'la birlikte yürüyebilmek için umutsuzca bir manevra yapmayı umuyordu ama kaderin cilvesine bakın ki, bahçeden inerlerken Bay Raycroft Frances'e bir şeyler söylüyordu

ve kapıdan geçtikten sonra ona kolunu uzatması doğaldı. Böylece Susanna Vikont Whitleaf'le birlikte arkadan yürümek zorunda kaldı.

Daha kötü bir kaderi hayal bile edemezdi. Bir tür hastalıklı dehşetle ona baktı ve kolunu uzatmak zorunda hissetmeden önce ellerini arkasında sıkıca kavuşturdu.

Ne hakkında konuşacaklardı ki?

Omuzları arasında bir karış hava olmasına rağmen onu sağ tarafında ateş gibi hissettiğini fark edince dehşete kapıldı. Mide kasları düğümlenmişti - dilinden bahsetmiyorum bile.

Bayan Raycroft ve Calvert kardeşlerin daha önce onun yanında hissettikleri rahatlığın hiçbirini hissedemediği gerçeğinden nefret ediyordu. Ne de olsa o sadece bir erkekti ve sığ bir erkek. Etkilemek isteyeceği biri değildi. Tek yapması gereken kibar olmaktı.

Araştıran beynine tek bir nazik konu bile sunulmadı.

Yirmi üç yaşındaydı ve okul odasından ilk kez çıkan bir kız kadar görgüsüzdü. Ama okul odasından hiç dışarı adım atmamıştı, değil mi?

Yirmi üç yaşındaydı ve hiç sevgilisi olmamıştı.

Hiç öpülmemişti.

Ama böylesine acıklı düşünceler onun tedirginliğini yatıştırmaya yetmedi.

Erkeklerin dünyasına nasıl adım atacağını ve orada kendini nasıl rahat hissedeceğini bilseydi, son on bir yılını bir manastırda geçirebilirdi, diye düşündü pişmanlıkla.

Peter'ın tahminine göre Barclay Court yolunu yarıladıklarında o altı, Bayan Osbourne ise bir kelime konuşmuştu.

"Ne kadar güzel bir gün!" demişti başlangıçta sohbet etmek için, ona -ya da omzuyla aynı hizada olan bonesinin kenarına- nazikçe gülümseyerek.

"Evet."

Sırtını dik tutarak yürüyordu. Ellerini sıkıca arkasına kenetlemişti, bu onun kolunu uzatmasını istemediğinin açık bir işaretiydi. Acaba hiç konuşmuyor muydu, yoksa kendisini bir yaz gününe benzettiği için hâlâ öfkeden kuduruyor muydu diye merak etti - gerçi bu konuda iyi bir arkadaşı, değil mi? Shakespeare de bir zamanlar aynı şeyi yapmamış mıydı? Daha yarım saat önce Bayan Raycroft'la tek heceden daha fazlasını konuştuğu için onu dilsiz bırakan şeyin öfke olduğundan kuşkulanıyordu; yine de gözlerinin bir kez bile ona doğru kaymadığına yemin edebilirdi. Gözleri ondan başka bir yere neredeyse hiç kaymadığından, kaymış olsaydı bunu bilirdi.

Gözleri onu ilk gördüğünde aklına gelen o tuhaf düşünce üzerine kafa yoruyordu - hâlâ da yoruyordu.

İşte orada.

Orada kim vardı, Tanrı aşkına?

Kendisiyle birlikte olmak istemediği açıkça belli olan bir bayanla birlikte olmak yeni bir deneyimdi. Elbette, Bath'lı bayan öğretmenlerle birlikte olması pek sık rastlanan bir durum değildi. Belki de onlar, genelde arkadaşlık ettiği kadınlardan farklı bir türdü. Büyük olasılıkla daha sert bir yapıya sahiptiler.

"Çok haklıydın," dedi sonunda, sadece onun nasıl tepki vereceğini görmek için. "Bu yaz günü senin varlığıyla daha sıcak ve daha aydınlık olmadı. Bu aptalca bir kibirdi."

Kız ona bir bakış fırlattı ve bonesinin siperliği yüzünü tekrar gözden saklamadan önce, parlak kumral saçları ve deniz yeşili gözlerinin birleşimi ve temiz havanın kremi, kusursuz tenine verdiği sağlıklı kızarıklık gözlerini bir kez daha kamaştırdı.

"Evet," diye kabul etti ve Hareford House'dan ayrıldığından beri sohbetlerine yaptığı katkıyı ikiye katladı.

Yani ona karşı çıkmayacaktı, değil mi? Devam etmekten kendini alamadı.

"Kalbim," dedi sağ eliyle okşayarak, "ısındı ve aydınlandı."

Bu kez kadın yüzünü çevirmedi, ama adam onun kaputunun hafifçe sertleştiğini düşünerek eğlendi.

"Kalp," dedi, "sadece göğüsteki bir organdır." Ah, bir edebiyatçı. Gülümsedi.

"Bir pompa işleviyle," diye kabul etti. "Ama ne kadar romantik bir bakış açısı. Böyle bir açıklamayla nesiller boyu şairleri işsiz bırakırsınız, Bayan Osbourne. Aşıklardan bahsetmiyorum bile."

"Ben romantik biri değilim," dedi.

"Gerçekten mi?" dedi. "Ne kadar üzücü! O halde, sence, hassas duyarlılık diye bir şey yok mu? İnsanın anatomisinde ya da ruhunda güzelliği görerek ısınabilecek ya da aydınlanabilecek bir parça yok mu?"

Kadının cevap vermeyeceğini düşündü. Birkaç saat önce buluştukları yol ayrımına geldiler ve Raycroft ile Leydi Edgecombe'u izleyerek Barclay Court'a giden yola çıktılar.

"Hassas duygularla alay ediyorsunuz," dedi Bayan Osbourne o kadar yumuşak bir sesle ki, belki daha fazla söyleyeceği vardır diye başını ona doğru eğdi.

O yapmadı.

"Ah," dedi, "benim daha nazik duyguları hissetmekten aciz olduğumu düşünüyorsunuz. Bunu mu demek istiyorsunuz?"

"Ben öyle bir küstahlıkta bulunmazdım," dedi.

"Ama yaparsınız. Zaten öyle olduğunu varsayıyorsun," dedi. Bir meleğe benzeyen bu tuhaf derecede ciddi, ilkel yaratıkla oldukça eğlendiğini fark etti. "Bana hassas duyarlılıklarla alay ettiğimi söylemişsiniz."

"Özür dilerim," dedi. "Böyle bir şey söylememeliydim."

"Hayır, yapmamalısın," diye kabul etti. "Beni kalbimden yaraladınız - o göğüs organını, o sıradan pompayı. Dünyaya bakışımız ne kadar farklı, Bayan Osbourne. Size cömertçe ve aptalca bir iltifatta bulunmamı dinlediniz ve insani duygular hakkında hiçbir şey bilmediğim sonucuna vardınız. Bense size ciddi ve onaylamayan bir ifadeyle baktım ve sanki sihirli bir ana adım atmışım gibi hissettim."

"Ve şimdi," dedi, "benimle alay ediyorsun."

Öfkeli olduğu zamanlarda bile alçak ve tatlı bir sesi vardı. Boyu ufak tefekti ve çok inceydi, yine de doğru yerlerinden kavisliydi. Çoğu şüphesiz kendilerini okuldan başka bir yerde görmek istemeyen kızlardan oluşan bir sınıfı ne kadar iyi kontrol ettiğini merak ediyordu. Ona zor anlar yaşattılar mı? Yoksa omurgasında olduğu gibi karakterinde de çelik mi vardı?

Bahse girerim çelik vardı ve pek de şefkat yoktu. Zavallı kızlar!

"Korkarım," dedi, "birkaç aptalca sözle kendimi gözünüzde sonsuza dek mahkum ettim, Bayan Osbourne. Konuyu değiştirelim mi? Şu ana kadar okul tatilinizde ne yaptınız?"

"Aslında bu bir tatil değildi," dedi. "Okuldaki kızların neredeyse yarısı hayırsever öğrenciler. Tüm yıl boyunca orada kalıyorlar ve bazılarımız da onlarla ilgilenmek ve onları eğlendirmek için kalıyoruz."

"Biz mi?" diye sordu.

"Üç asistan öğretmen var," dedi ona. "Frances iki yıl önce kontla evlenene kadar dört kişiydik. Şimdi Bayan Martin, Bayan Jewell ve ben varız."

"Ve hepiniz hayırseverlik uğruna tatillerinizden vazgeçiyorsunuz. kızlar?" diye sordu.

Dönüp tekrar adama baktı; içinde bir sitem barındırabilecek düz, gülümsemeyen bir bakıştı bu.

"Ben de onlardan biriydim," dedi, "on iki yaşımdan on sekiz yaşımda Bayan Martin beni küçük öğretmen yapana kadar."

Ah.

Peka
la.

Olağanüstü.

Öğretmen olmuş eski bir hayırsever kız öğrenciyle yürüyor ve konuşuyordu. Birbirleriyle iletişim kurmakta zorlanmalarına şaşmamalı. İki yabancı dünya aynı anda aynı taşra yoluna sürüklenmişti ve ikisi de bundan pek memnun değildi. Yine de bu tam olarak doğru değildi - hâlâ eğleniyordu. "Tatillerimizden vazgeçmemiz söz konusu değil," diye devam etti. "Okul bizim evimiz ve kızlar da ailemiz. Arada bir ara vermekten hoşlanıyoruz elbette. Anne -Bayan Jewell- oğluyla birlikte Galler'de geçirdiği bir aydan yeni döndü ve şimdi ben de iki haftalığına buradayım. Ara sıra Claudia Martin de birkaç günlüğüne okuldan uzaklaşıyor. Ama esas olarak ben mutluyum -hepimiz mutluyuz- meşgul olmaktan. Aylak bir hayat bana göre değil."

Yeterince asil bir hanımefendiydi. Hava durumu hakkında söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, kalpler ve duyarlılıklar hakkında konuşmak istediğinde de sadece kısa sitemlerde bulunuyordu. Ama okulu ve öğretmenlerle hayırsever öğrencilerin bir aile olduğu fikri hakkında güzel sözler söyleyebilirdi.

Tanrı ona yardım etsin.

Ama o, daha önce gördüğü bütün kadınlardan çok daha güzeldi ve neredeyse kelimesi bile abartıya kaçmadan bu düşünceden çıkarılabılırdi. Sık sık kaderin bir şakacı olduğunu düşünmüştü ve şimdi buna ikna olmuştu. Ama kadının görünüşü ile karakteri ve içinde bulunduğu koşullar arasındaki muazzam zıtlık onu uzun zamandır -belki de hiç-başka bir kadınla birlikte olduğunu hatırlayamayacağı kadar etkilemişti.

"Tembelliğin bana çok yakıştığını mı ima ediyorsunuz?" Adam güldü. "Bayan Osbourne, yumuşak ama dikenli bir dille konuşuyorsunuz. Öğrencilerinizin bundan korktuğunu söyleyebilirim."

Yine de tamamen haksız sayılmazdı, değil mi? Hayatı tembellik içinde geçmişti ya da en azından beş yıldır öyleydi. Çok yakın bir gelecekte kendini düzeltmeye ve tembelliği geride bırakmaya niyetli olduğu doğrudu, ama bunu henüz gerçekten yapmamıştı, değil mi? Düşünmek ve planlamak bir şeydi; yapmak başka bir şeydi.

Evet, şimdi olduğu gibi, bugün de Bayan Osbourne onun hakkında oldukça haklıydı. Sunacak bir savunması yoktu.

Yaşamak için çalışmak zorunda olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

"Ben kendimden söz ettim, efendim, lordum," dedi, "sorunuza yanıt olarak. Sizin hakkınızda hiçbir imada bulunmadım."

Küçük, narin ayakları olduğunu görebiliyordu - ki bu da küçük boyu düşünüldüğünde gayet iyiydi. Çay içerken ellerinin küçük ve narin olduğunu fark etmişti.

Bayan Susanna Osbourne onu onaylamıyordu -belki de sevmiyordu. Onun dünyasında insanlar çalışırdı. Şimdi öğretmenlik yaptığı okulda hayırsever bir kız olmak nasıl bir şeydi, diye merak etti.

"Öğretmenliği seviyor musun?" diye sordu.

"Hem de çok," dedi. "Sayısız seçeneğim olsa bile hayatımda yapmayı seçeceğim şey bu olurdu."

"Gerçekten mi?" Kadının doğruyu mu söylediğini yoksa sadece kendini doğru olduğuna ikna ettiği şeyi mi söylediğini merak etti. "Öğretmenliği evliliğe ve anneliğe bile tercih eder miydiniz?"

Kadın cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu ve adam soruyu sorduğuna pişman oldu. Bu çok kaba bir davranıştı ve onu incitmiş olabilirdi. Ama bunu hatırlamak mümkün değildi.

"Sanırım sayısız seçenek hayal edebilsem bile," dedi, "bunların yine de gerçekçi sınırlar içinde kalması gerekecek."

Yüce Tanrım!

"Peki evlilik böyle bir alana sığmaz mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kendini kızın boynunun kemerindeki yumuşak ete bakarken bulana kadar fark etmemişti ki kız başını o kadar aşağı eğmişti ki kendi ayaklarından başka bir şey göremiyor olmalıydı. Onu utandırmıştı, her şeyi ortaya dökmüştü. Genelde bu kadar duyarsız değildi.

"Hayır," dedi. "Olmaz."

Ve elbette durup düşünseydi bunu bilebilirdi. Bir mürebbiyenin evlendiği ne kadar sık duyulurdu ki?

Yine de bir öğretmenin uygun erkeklerle tanışmak için daha da az fırsatı olmalıydı. Birden kontesin Edgecombe'la nasıl tanıştığını merak etti. Bugüne kadar onun o zamanlar  ğretmen olduğunu bile bilmiyordu. Bu fl rt n ardında ilginç bir hikâye olmalıydı.

Onun dünyasında kadınların evlilikten başka umut edecekleri ya da d   necekleri bir şey yoktu. Kız kardeşleri, en büyüğünden en küçüğüne kadar sırayla, sevindirici derecede genç ya larda uygun e lerle birbirlerini mihraba kadar takip edene kadar hayatlarının tamamlandığını d   nmemişlerdi - onlar için ve hatta annesi için daha da sevindirici.

"Eh," dedi, "geleceğ n ne getireceğini kimse bilemez, değ l mi? Ama bir ara bana öğretmenlikten neden bu kadar ho landığını anlatmalıs n. Ama bugün değ l, Barclay Court'a yakla tığımızı görüyorum. Önümüzdeki iki hafta içinde tekrar bir araya geldiğimizde daha çok konu uruz."

Kadın adama hızlıca bir bakış daha attı ve adam güldü.

"Böyle bir kaderin  nlenebileceğı umuduyla zihninizin çarklarının döndüğünü görebiliyorum," dedi. "Sizi temin ederim ki bu mümkün değ l. Ta radaki komşular her zaman birbirlerinin ceplerinde yaşarlar. Sıkıntıdan  lmekten başka nasıl kaçınabilirler ki? Önümüzdeki iki hafta boyunca tıpkı sizin Barclay Court'ta olacağınız gibi ben de Hareford House'da olacağım. Ba ta planladığım gibi yarın kendi evime dönmemeye karar verdiğim için şimdi memnunum."

Ger eğı söylemişti ve buna  a ırmıştı. Kendisinden ho lanmayan ve onu onaylamayan yabancı bir dünyadan gelen bir kadınla tanışmayı neden istesin ki? Sırf göz kamaştırıcı g zelli te olduğı için mi? Ya da ondan bir g l msemi ve nazik bir söz koparmanın alışılmadık zorluğuna karşı koyamadığı için mi? Ya da onunla birlikte

Bir öğretmen olarak hayatı hakkında gerçekten mantıklı bir şekilde konuşma şansı olabilir miydi? Konuşması -ve hayatı- çok uzun zamandır çok önemsizdi.

"Sanırım," dedi, "Bayan Raycroft ve Bayan Calvert ile meşgul olacaksınız."

"Ama tabii ki." Kıkırdadı. "Onlar çok hoş genç hanımlar ve kim zevk almaya karşı koyabilir ki?"

"Buna cevap vermemi beklediğinizi sanmıyorum," dedi.

"Kesinlikle hayır," diye kabul etti. "Retorik bir soruydu. Ama her zaman onlarla meşgul olmayacağım, Bayan Osbourne. Eğer öyle yaparsam birileri onlara olan ilgimi yanlış anlayabilir. Ayrıca, onlarla birlikte büyüdü bir an hissetmedim."

Kaputuna doğru gülümsedi.

"Sizden rica ediyorum," dedi ayakları evin önündeki terasın çakılları üzerinde gıcırdarken, sesi kutup buzu kadar soğuktu, "benimle bu kadar ciddiyetsiz konuşmayın lordum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Dahası cevap vermek de istemiyorum. Gelecekte herhangi bir fırsatta beni tek başıma bırakmanızı istemiyorum. Keşke yapmasanız."

Hepsini at. Onu fark ettiğinden daha fazla mı kırmıştı? "Ne

zaman birlikte olsak sana doğru bakmalı mıyım?

O zaman önümüzdeki haftalar boyunca birlikte olalım ve sadece boş hava görüyormuşum gibi mi davranayım?" diye sordu. "Korkarım Edgecombe ve leydisi beni affedilmez derecede terbiyesiz bulurlar. Bunun yerine her seferinde sizi selamlayacağım ve havanın güzelliğinden ya da soğukluğundan söz edeceğim - sizin kişiliğinizle ilgili herhangi bir karşılaştırma yapmadan. Öyle mi yapayım? Benden bu kadar ilgi görmeye tahammül eder misiniz?"

Tereddüt etti.

"Evet," dedi ve konuşmalarını başladığı gibi tek heceli bir şekilde bitirdi.

Edgecombe onların yaklaştığını fark etmiş olmalı ki ön kapıdan çıkıp at nalı merdivenlerden inerek onları karşıladı ve yüzünde hoş geldiniz gülümsemesi vardı.

"Demek onu gelmeye ikna ettin, Frances," dedi, bir elini kontesin sırtına koyup ona kısa ve sıcak bir gülümsemeyle bakarak. "Raycroft-seni tekrar görmek güzel. Whitleaf de sizinle mi kalıyor? Bu bir zevk. İçeri buyurun. Yürüyüş hoşuna gitti mi Susanna? Bayan ve Bayan Raycroft'u evde buldun mu?"

Öğretmene nazikçe gülümsedi ve tereddüt etmeden tuttuğu kolunu ona uzattı.

"Bayan Raycroft'la yol ayrımında karşılaştık," dedi. "Kardeşi ve Calvert kardeşlerle birlikte yürüyüşe çıkmıştı. Birlikte köye kadar yürüdük, sonra da Hareford House'a gidip Bayan Raycroft'la çay içtik. Gerçekten de hoş bir gezintiydi. Somerset kırsalından daha güzel bir yer olamaz."

Sesi hafif ve mutluydu. Peter onları merdivenlerden yukarı ve evin içine kadar takip ederken kendi kendine alaycı bir şekilde gülümsedi, kontes onunla Raycroft arasındaydı.

Eşikten adımını attığında Bayan Osbourne arkasına bile bakmadan merdivene doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Kontes, "Bay Raycroft ile Lord Whitleaf'ı kütüphanede ağırlamak istersiniz, Lucius," dedi. "Sizi rahatsız etmeyeceğiz."

"Teşekkür ederim," dedi ve elini tekrar kadının sırtına koydu. "Papaz aradı. Sanırım artık önümüzdeki hafta yapılacak köy toplantısı hakkında her şeyi biliyorsunuzdur?"

"Elbette," dedi.

"Ona katılacağımızı söyledim," dedi, "en azından bir vals olması şartıyla. Papaz bunu sağlayacağına söz verdi."

Adam ona sırtıttı ve o da Bayan Osbourne'u merdivenlerden yukarı kadar takip etmeye başlamadan önce, yüzü eğlenceyle parlayarak gülümsedi.

"Doğru." Edgecombe dikkatini tekrar ziyaretçilerine çevirdi ve bunu yaparken ellerini birbirine sürttü. "Kütüphaneye geçelim mi? Bir şeyler içeriz ve ikiniz de bana sezon boyunca Londra'da kaçırdığım her şeyi anlatırsınız. Sonunda Bayan Hickmore ile nişanlandığını duydum, Raycroft. Tebriklerimi sunarım. Bana sorarsanız iyi bir seçim."

3

Frances ona Vikont Whitleaf hakkında ne düşündüğünü sorduğunda Susanna açıkça, "Ondan hiç hoşlanmadım," diye cevap verdi.

"Yaptın mı?" Frances şaşırmış görünüyordu. "Ama oldukça yakışıklı, değil mi? Ve her zaman çok çekici olduğunu düşünmüşümdür."

Susanna onun görünüşü hakkında yorum yapmadı, ancak ona göre adam "oldukça yakışıklı" olmaktan çok daha fazlasıydı.

"Hesaplı bir çekicilik," dedi Frances kapıda durup kendi bonesini kurdelelerinden tutarak döndürürken, bonesini çıkarıp yatak odasındaki aynanın görsel yardımıyla buklelerini kabartırken. "Samimi tek bir kelime bile söylemiyor. Samimi bir düşüncesi olduğundan bile şüpheliyim."

"Ah, canım." Frances güldü. "Senin üzerinde kötü bir izlenim bırakmış. Sanırım seninle flört etmeye çalıştı?"

Susanna aynaya dönüp tuvalet masasının yanındaki sandalyeyi işaret ederek, "İlk tanıştığımızda ne dediğini duydun," dedi.

Frances odaya girdi ama oturmadı.

"Sözlerini oldukça eğlenceli buldum," diye itiraf etti. "Kırmak istememişti, biliyorsunuz. Sanırım çoğu hanım onun böyle iltifatlarından hoşlanır."

Susanna, "O sığ ve kibirli biri," dedi.

Frances başını yana eğdi ve arkadaşına daha yakından baktı.

"Bu sonuca aceleyle varmak hata olabilir," dedi. "Onda herhangi bir ahlaksızlık olduğunu hiç duymadım. Onun bir çapkın, bir kumarbaz, bir ne oldum delisi ya da kasabadaki genç, bekâr bir beyefendiden duymayı beklediğimiz o kötü şeylerden biri olduğunu hiç duymadım. Lucius ondan hoşlanıyor. İtiraf etmeliyim ki ben de ondan hoşlanıyorum, her ne kadar onun centilmenliğine hiç maruz kalmamış olsam da, bu doğru."

"Anlamıyorum," dedi Susanna, "bu kızlar ona nasıl bu kadar kapılabiliyorlar?"

"Bayan Raycroft ve Calvert'ler mi?" dedi Frances. "Oh, ama aslında öyle değiller, biliyorsun. O Vikont Whitleaf, yüksek bir mevkide doğmuş, son derece zengin ve onların yörüngesinin oldukça dışında. Bunu çok iyi anlıyorlar. Ama onun ilgisinden hoşlanıyorlar - ve onları kim suçlayabilir ki? Taşrada yaşam son derece sıkıcı olabilir, özellikle de evden herhangi bir yöne doğru beş milden daha uzağa nadiren gidildiğinde. Ve hiçbir zaman belirli bir bayanı diğerlerinden üstün tutmadan flört etme konusunda çok yetenekli ve bu nedenle de kadınlarda sadece hayal kırıklığına yol açabilecek umutlar uyandırıyor. Kadınlar onu çok iyi anlıyor ve kocalarını başka yerlerde arıyorlar. Toplum genellikle böyle işler."

"O halde sosyeteye ait olmadığım için çok memnunum," dedi Susanna alaycı bir tavırla. Her şey bana çok yapay geliyor."

Ama arkadaşıyla göz göze geldiğinde önce gülümsedi, sonra da beklenmedik bir kahkaha attı.

"Bir de beni dinleyin," dedi nefesini tuttuğunda, "kız kurusu bir öğretmen gibi konuşuyorum."

"Ve hiç de öyle görünmüyordu," dedi Frances, kahkahalara katılarak. "Sanırım Barclay Court'a dönerken de flört etti, namussuz herif, sen de ağırbaşlı bir yüz ve sert bir dille karşılık verdin, öyle mi? Zavallı adam! Kafası tamamen karışmış olmalı. Keşke dinleyebilseydim."

Yine birlikte güldüler. Belki de aşırı tepki göstermişti, diye düşündü Susanna. Belki de kendisine Vikont Jones, Vikont Smith ya da Vikont Whitleaf dışında herhangi biri olarak tanıtılmış olsaydı onu bu kadar sert yargılamazdı.

"Her neyse," dedi, "her zaman bir düğün ya da hiç kimse için direneceğimi söyledim. Sadece bir vikontun hiç kimse sayılması gerektiğine inanıyorum."

İkisi de onun sözlerinin saçmalığı karşısında kıkırdadı.
Sadece bir
Vikont, gerçekten!

Frances, "Benimle oturma odama gel," dedi, "çay söyleyelim ve ziyaretçiler gidene kadar rahat rahat oturalım. Böyle sıcak bir günde uzun bir yürüyüş oldu, değil mi? Yine susadım. Ama bacaklarımı esnetmek çok iyi geldi. Son birkaç aydır en azından önümüzdeki bir yıl boyunca bana yetecek kadar arabada oturdum."

Susanna onu kontla paylaştığı özel dairenin küçük oturma odasına kadar takip etti ve bir koltuğa gömüldü.

Frances hizmetçiyi çağırmak için zilin ipini çekerken, rahat, brokarlı bir koltuğa oturdu.

Ama Frances Vikont konusunu henüz bitirmemişti.

"Elbette," dedi, "güzelliğe düşkünlüğüyle tanınan Vikont Whitleaf'e karşı temkinli olmakta haklısınız, ancak boş flört ve cilveleşmelere memnuniyetle karşılık vermeyecek kadar zeki olduğunuzu ilk başta fark etmemiş olabilir. Onun gözünü kamaştırmamakla kesinlikle akıllılık ediyorsun. Ama Susanna, dışarıda senin için mükemmel olan biri mutlaka vardır. Buna kesinlikle inanıyorum. Ve seni hayatında mutlu bir şekilde yerleşmiş görmeyi çok istiyorum. Papazımız Bay Birney, biz Avrupa'ya gitmeden hemen önce buraya yeni geldi ve bu yüzden onu çok iyi tanımıyorum. Ama görünüşü hoş, zarif tavırları var ve bekâr - en azından altı ay önce öyleydi. Ve eğer öyleyse, otuz yaşından bir gün bile fazla olamaz. Sonra Bay Finn var, Lucius'un kiracısı olan centilmen bir çiftçi. Ciddi, tutumlu, değerli ve oldukça cana yakın bir görünüşü var. Ama sanırım onunla en son buraya geldiğinizde tanışmıştınız."

"Evet," dedi Susanna, gözleri parlayarak. "Sanırım en büyük Bayan Calvert'ten hoşlanıyor."

"Haklı olabilirsiniz," diye itiraf etti Frances. "Ama ondan hoşlandığına henüz ikna olmadım. Her ihtimale karşı onu kovalım -ya da kalbi temiz değilse diye. Bir de Bay Dannen var. Kendi mülkü var ve sanırım mütevazı bir servete sahip. Kesinlikle rahat ve iyi durumda görünüyor. Onunla tanışmadınız. En son buraya geldiğinizde uzaklardaydı, İskoçya'daydı sanırım. Boyu kısa ama siz de öylesiniz. Onun dışında yeterince iyi durumda. Elbette, o-"

"Frances!" Susanna gülerek onun sözünü kesti. "Benim için kibrit yapmak zorunda değilsin."

"Oh, ama ben biliyorum." Frances hizmetçiye siparişini verdikten sonra arkadaşının sandalyesinin karşısındaki koltuğa oturdu ve ciddiyetle ona baktı. "Sen, Claudia ve Anne hâlâ benim en sevdiğim kadın arkadaşlarımsınız Susanna ve hepinizin benim kadar iyi ve mutlu olmanızı yürekten diliyorum. Bu çevrede hepinize yetecek kadar bekâr erkek olmalı."

Susanna yeniden, daha da neşeli bir şekilde güldü ve bir süre sonra Frances de ona katıldı.

"En azından biriniz için," dedi. "Claudia'nın evlenebileceğini ciddi olarak düşünemiyorum, ya siz? Ve Anne David'e o kadar bağlı ki, ona kötü davranabilecek bir üvey babaya maruz kalma riskini almak istemeyeceğini söyleyebilirim."

David Jewell gayrimeşru bir çocuktı, Anne hiç evlenmemişti.

"Yani o kişi ben miyim?" Susanna söyledi.

"Demek aradığım kişi sensin," dedi Frances, Susanna'nın iki eline uzanıp onları sıkıca kavrayarak. "Çok güzelsin Susanna ve çok tatlı huylusun. Kaderin seni on iki yaşında bir kız okuluna yerleştirmesi ve o zamandan beri orada, erkeklerin dünyasından ve olası flörtlerden uzak tutması haksızlık gibi görünüyor."

"Bu haksızlık değil," dedi Susanna kararlı bir şekilde, ellerini serbest bırakarak. "Belki bu kadar ayrıcalıklı olmayan yüzlerce, binlerce başka kız için hariç. Okulu, tüm kızları, Claudia ve Anne'i, hatta Bay Keeble'ı ve diğer öğretmenleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Bay Keeble yaşı bir okul hademesiydi.

"Bunu biliyorum," dedi Frances iç çekerek. "Tıpkı Lucius beni şarkı söylemeyi ne kadar çok istediğimi ve onu ne kadar çok istediğimi itiraf etmeye zorlayana kadar öğretmenliği sevdiğim gibi. Bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim. Ve işte çay geliyor."

Tepsi getirilip yerleştirilirken ve Frances çayı doldurup Susanna'ya fincanını uzatırken sessiz kaldılar.

Frances, "Demek ki önümüzdeki hafta köyde bir toplantı yapılacak," dedi. "Eve tam zamanında geldik."

Susanna, "Bir toplantı fevkalade heyecan verici olacak," dedi. "Hatta biraz korkutucu bile. Daha önce hiç böyle bir şeye katılmamıştım."

"Ah." Frances ani bir farkındalıkla ona baktı. "Tabii ki etmedin. Ama okulda hep dans ettin Susanna, kızlara adımları gösterdin. Sonunda yeteneklerini gerçek bir dansa kullanabileceksin. Kendini rezil edeceğinden ve herkesin bunu fark edeceğinden korkmana gerek yok. Bu, birbirlerini eleştirel bir şekilde gözlemlemek için değil, eğlenmek için gidecek olan taşralı insanların bulunduğu bir taşra toplantısıdır. Ve eğer bu ani temkinli bakışın Vikont Whitleaf'in de orada olacağı gerçeğiyle bir ilgisi varsa, seni aptal kaz, kader gecesinden önce Sidley Park'taki evine geri dönmesini dileyeceğim. Onun gözünüzü korkutmasına izin vermemelisiniz."

Sidley Park. Susanna'nın kalbi bu isimle yeniden sızladı. Vikont Whitleaf neden Bay Raycroft'un arkadaşı olmak zorundaydı? Ve neden onunla birlikte Hareford'da kalmak zorundaydı?

Tüm zamanların evi mi? Bunca yıldır, hatta on bir yıldır
-Çocukluğunu ve onun ani, korkunç sonunu hatırlatan hiçbir
şey olmamıştı. Kendini unuttuğuna ikna edebilmişti.

"Oh," diye devam etti Frances, "ve Lucius, toplantıda en
azından bir vals olması için papazı zorladı. Sana birlikte
yaptığımız ilk valsi anlatmış mıydım?

-İssız bir hanın üstündeki tozlu bir toplantı odasında,
kimsenin olmadığı, kışın ortasında olmamıza rağmen
ısınamadığımız ve müziğin olmadığı bir ortamda?"

"Müzik yok mu?" Susanna güldü.

"Mırıldandım," dedi Frances. "Bugüne kadar yapılmış en
görmekli valsi Susanna. İnan bana öyleydi."

Frances'in hülyalı ifadesi ve hafifçe kızarmış yanakları o
valsi yeniden yaşadığını gösterirken ve Susanna toplantıda
onunla dans edecek biri olup olmayacağını merak ederken,
arkadaşça bir sessizliğe gömüldüler. Ah, nasıl da öyle
umuyordu! Vals hakkında düşünmeyecekti bile. Sadece bir
set, herhangi bir set.

Yine de valsin adımlarını biliyordu. Bu, dans hocası Bay
Huckerby'nin okuldaki kızlara her zaman öğrettiği bir dansı.
Ancak hiçbirisiyle dans etmesine izin verilmezdi, sadece
gösteri amaçlı olarak istekli olan herhangi bir öğretmenle
dans edebilirdi. Bu kişi eskiden Frances'ti. Şimdi Susanna,
Anne ve bazen de Fransız öğretmen Matmazel Étienne
sırayla dans ediyorlardı.

Susanna valsi diğer tüm danslardan daha çok seviyordu.
Bay Huckerby'yle adımları atmanın romantik bir yanı
olmadığı doğrudu, özellikle de çoğu kıkırdamalarını
bastıran kızlardan oluşan bir seyirci topluluğu izlerken. Ama
her zaman vals yapmayı hayal etmişti.

İşıltılı, mumlarla aydınlatılmış bir balo salonunda, sanki dünyada ikisinden başka kimse yokmuş gibi gözlerinin içine gülümseyen uzun boylu, yakışıklı bir beyefendinin kollarında.

Ben romantik değilim, demişti daha önce Vikont Whitleaf'e. Ne kadar büyük bir yalandı! Bir öğretmen olarak yoğun ve disiplinli bir yaşam sürüyordu ve gerçekten de işini seviyordu; bu konuda doğruyu söylemişti. Ama hayalleri romantizmle, aşkla, evlilikle ve annelikle doluydu.

Gerçek dünyada asla deneyimleyemeyeceği tüm o şeyler.

Sanki sihirli bir ana adım atmış gibiydim.

Bu sözleri söylediğinde ağlamak istemişti, onun için o kadar anlamsız, ama onun için o kadar acı verici bir çağrışımdı ki. Hayatta herkesten ya da her şeyden daha çok seveceği birinin büyüsunü nasıl da özlemişti. Onu da aynı şekilde sevecek birini.

Bir an için kendini Vikont Whitleaf ile vals yaparken hayal etti, o gülen menekşe gözler kendisinininkilere bakarken şefkatle yumuşamıştı.

Ama hayalinden sıyrılıp zencefilli bisküviye uzanırken hafifçe ürperdi. Hayallerinin ihtişamını onun imajını dayatarak kirletmeye kesinlikle başlamamalıydı.

Sonra aklına adamın söylediği başka bir şey geldi.

Beni kalbimden yaraladın, o göğüs organından, o sıradan pompadan.

Neredeyse yüksek sesle kıkırdayarak ona karşı duyduğu nefreti mahvedecekti.

Frances onun aklını kaçırdığını düşünebilirdi.

Sonra tekrar Sidley Park'ı düşündü. On iki yaşına kadar oradan sadece birkaç mil uzakta yaşamıştı ama oraya hiç gitmemişti. Orayı Vikontes Whitleaf'in evi olarak biliyordu ama genç Vikont'un ve Edgeworth adını taşıyan beş kız kardeşinin de orada yaşadığını hep biliyordu. Frances'in Edgecombe Kontu'ndan bahsettiğini ilk duyduğunda, onun da aynı aileden olup olmadığını merak ederek kötü bir dönüş yaşadığını hatırladı - ta ki isimlerin aynı olmadığını fark edene kadar.

Ama bunun dışında, anıları uzak tutmak için iyi bir iş çıkarmıştı. Sadece çok dayanılmaz derecede acı vericiydiler. Bazı insanların acı verici anıları o kadar etkili bir şekilde bloke ettiklerini duymuştu ki, onları tamamen unutuyorlardı. Bazen bunun kendi başına da gelmesini diliyordu.

O anda aklına özel bir anısı geldi. O zamanlar beş ya da altı yaşlarında olmalıydı ve Edith Markham'la birlikte göl kenarında oynarken kendilerinden birkaç yaş büyük bir çocuk da onlara katılmıştı. Çocuk onlara büyük bir şakacılık ve açık bir ilgiyle ne yaptıklarını sormuş ve Susanna'nın yanına, kıyıya çömelip onun derme çatma oltasının ucunda bir balık olup olmadığına bakmıştı.

"Şanssızlık!" demişti balık olmadığını gördüğünde. "Sanırım balıklar bugün ısırılmıyordur. Bazen ısırılmazlar ya da ben öyle duydum. Annem balığa gitmeme izin vermiyor. Düşmemden ya da balık yerine bir soğuk yakalamamdan korkuyor, ha-ha. Anladın mı? Balık yerine üşütmek mi?

Annen seni sürekli telaşlandırıyor mu? Aman Tanrım! Çok yeşil gözlerin var, değil mi? Daha önce hiç bu renkte göz görmemiştim. Çok güzeller ve kızıl saçlarına çok yakışıyorlar. Büyüdüğünde çok güzel olacağını söyleyebilirim. Şimdi güzel olmadığından değil. Özür dilerim, bir an için terbiyemi unuttum. Bir centilmen, bir hanımefendinin güzel olmadığına inanmasına asla izin vermez. Sopayı tutabilir miyim? Belki de sizden daha şanslı olurum, gerçi sizin daha çok pratik yaptığınızı söyleyebilirim."

Ama daha kıyıya oturur oturmaz ve oltayı kızıdan alır almaz, parlak, mutlu ve arkadaş canlısı görünürken, daha büyük bir kız ortaya çıktı ve ona sessiz, oldukça şok olmuş bir sesle o küçük kızla oynamaması gerektiğini söyledi ve sonra daha da büyük bir başka kız onu elinden yakalamak için aceleyle geldi ve onu sıkıca kıyidan uzaklaştırdı ve ona bir daha asla suya bu kadar yaklaşmaması gerektiğini söyledi. Suyu düşüp öleceğini söylemişti ve sonra hepsi kendilerini teselli etmek için ne yapacaklardı?

Edith onlarla birlikte gitmişti ve Susanna daha sonra Sidley Park'tan öğleden sonra ziyaretine geldiklerini öğrenmişti - Vikontes Whitleaf, genç vikont, oğlu ve kızlarıyla birlikte.

Susanna bu olayı yıllar boyunca hiç düşünmemişti. Hatırlamasına bile şaşırmıştı.

O dost canlısı, konuşkan, aşırı korumacı küçük çocuk ile bu öğleden sonra tanıştığı Vikont aynı kişiler miydi? Ama öyle olmalıydılar. O zamanlar ondan hoşlanmış ve onu bir arkadaş olarak görmek istemişti. Tekrar geleceğini ummuştu ama geldiğine inandığı halde onu bir daha hiç görmemişti.

O zaman bile dünyalar kadar farklıydılar.

Frances, "Yarın akşamı Bay Dannen ve annesiyle birlikte geçirmemiz için davet edildik," dedi. "Bu sizin için sabırsızlıkla bekleyeceğiniz bir şey olacak. Hem ona bir göz atma şansınız olur ve gördüklerinizden hoşlanıp hoşlanmadığınızı anlarsınız."

Susanna'nın yüzündeki ifadeye kıkırdadı ve sonra ikisi birlikte güldüler.

Peter, taşradaki komşuların ya doğaçlama yürüyüşler, gezintiler, sürüşler ve birbirlerinin evlerine gündüz ziyaretleri için ya da akşam yemekleri, at arabası gezileri ve bahçe partileri gibi daha resmi eğlenceler için sık sık bir araya geldiklerinden oldukça doğru bir şekilde bahsetmişti.

Susanna Osbourne'la ilk tanıştığı günün akşamı böyle bir resmi toplantıya ev sahipliği yaptı.

Dannen'ın annesi kısa bir süre önce, dul erkek kardeşiyle birlikte yaşadığı İskoçya'dan oğluyla birkaç hafta geçirmek için gelmişti. Bu yüzden de komşularını iskambil kâğıtları ve müzik eşliğinde bir akşam yemeğinde onunla buluşmaya davet etmişti.

Raycroftlar ilk gelenler arasındaydı ama Peter, Edgecombe Kontu ve Kontesi ile Bayan Osbourne'un salona gelişini izlemek için başını kaldırdığında, Bayan Krebs yanında bir kanepeye oturmuş, Bayan Jane ve Mary Calvert yakınlarda, biri bir sandalyede, diğeri bir sedirde oturuyor, Bayan Raycroft ise oturması için yaptığı teklifi reddetmiş, kanepenin arkalığına yaslanmıştı.

Neredeyse kaçınılmaz olarak toplantı hakkında konuşuyorlardı. Bayan Krebs ona vals hakkında sorular sormuştu.

Bütün bir seti tek bir partnerle yüz yüze dans etmenin ve aslında her zaman o partnere dokunmanın utanç verici olup olmadığı.

Bu soru üzerine diğer hanımlar bir telaşla kıkırdamaya başladılar ve ardından cevabını duymak için hepsi sustu.

"Utanç verici mi?" demişti, alaycı bir şaşkınlıkla birinden diğerine bakarak. "Bir elim hanımefendinin belinde, diğer elim de onun kindeyken güzel bir yüze bakabilmek mi? Yarım saat geçirmek için bundan daha uygun bir yol düşünemiyorum. Ya siz?"

"Oh," dedi Mary Calvert derin bir iç çekerek. "Ama annem bunun hiçbirimizin yapamayacağı kadar hızlı bir dans olduğu konusunda ısrar edecek - ve ben tempodan bahsetmiyorum."

"Yine de valsın güzelliği," dedi Peter, "her annenin kızına ve kızının partnerine göz kulak olabileceği şekilde herkesin içinde dans edilmesidir. Zerre kadar akıllı olan hiçbir erkek bu koşullar altında en ufak bir patavatsızlığa kalkışmaz, kalkışmak istese bile."

Peter başını kaldırdığında ve gözleri odanın diğer ucundaki Susanna Osbourne'un gözleriyle buluştuğunda hepsi neşeli ve hafif müstehcen bir kahkaha patlamasının ortasındaydı.

Ah.

Peka
la.

Eğer birisi ona bir yıldırımın çatıdan, tavandan ve başının üstünden geçerek ayak tabanlarından çıkıp yere düştüğünü söyleseydi, o kişi ile çelişmezdi.

Düşünüldüğünde en tuhaf şey de buydu aslında, kızın gözlerini kaçırmamasından önceki kısa süre içinde ne gözlerinde yıldızlar ne de yüzünün geri kalanında hayranlık görmüştü. Tam tersine, gerçekten de. Kadının bakışı, burada otururken, etrafı genç güzellerle çevriliyken ve onlarla birlikte kahkahalar atarken nasıl görünmesi gerektiğinin rahatsız edici bir şekilde farkına varmasını sağladı.

Boş, sığ popinjay.

Neredeyse herkesle sohbet ettiği, birkaç el kâğıt oynadığı ve ardından piyanonun başında müzik sayfalarını çevirdiği, genç hanımlardan birkaçının da enstrümandaki yeteneklerini sergilediği ya da bu konuda neşeyle gevezelik ettiği sonraki birkaç saat boyunca bir daha göz göze gelmedi. Diğer tüm erkeklerin, her parçanın sonunda kibarca alkışlamalarına rağmen, böyle bir angaryadan kaçınmak için olağanüstü çaba sarf ettiklerini fark etti.

Dün Barclay Court'taki kütüphanede Edgecombe ve Raycroft'la yaptığı gibi, muhtemelen çiftçilik, avcılık, atlar ve benzeri konularda ilginç sohbetler yapıyor olsalar bile, onlardan uzak durmak sportmenlik dışı görünüyordu. Yine de insan karma bir eğlenceye katıldığında kendini hanımlara açmalıydı.

Dannen, Bayan Osbourne'un bir köşede oturup ciddiyetsiz ve onaylamaz bir tavırla etrafına bakmadığını, iskambil masalarında çok küçük miktarlarda da olsa para el değiştirdiğini gözlemledi. Daha ziyade, kontesle birlikte birkaç grup arasında dolaştı, ta ki Dannen ona sahip çıkıp kontes yoluna devam ederken onunla sohbet edene kadar. Peter, konuşmanın çoğunu onun yaptığı fark etti. Dannen

Dannen'ın monologları için tutsak bir izleyici kitlesinden daha iyi bir şey sevmediğini başka vesilelerle gözlemledi.

Eğer mümkünse, bu gece dün olduğundan daha da güzel görünüyordu. Elbette bu gece bone takmamıştı ve adam saçlarının kısa kesilmiş olduğunu görebiliyordu. Kızıldan daha az ateşli, altından daha sıcak, ama her ikisinden de unsurlar taşıyan parlak, yumuşak bukleler halinde başını sarıyordu. Krem rengi bir elbise giymişti ve bu elbise saç rengini tüm avantajıyla ortaya çıkarıyordu.

Bilinçli olarak ondan uzak durdu - dün isteklerini açıkça belirtmişti. Yemekten sonra Bayan Honeydew'in yanına oturmasaydı belki de onunla hiç konuşmayacaktı çünkü onun yalnız olduğunu görmüştü. Bayan Honeydew, şimdi ölmüş olan eski bir papazın yaşlı kız kardeşiydi. Adam onun hiçbir zaman güzel olmadığından şüpheleniyordu, çünkü üst dişleri üst dudağının dışına taşmıştı ve bu dişler, uzun burnu ve yüzü ona belirgin bir şekilde at gibi bir görünüm veriyordu. Saçları her zaman bir şekilde giydiği hacimli şapkaların altından düzensiz gri tutamlar halinde kaçmayı başarıyor, sürekli burnundan aşağı kayan ve sola doğru yatan büyük gözlüklerinin ardından dünyaya miyop gözlerle bakıyor, alışkanlıktan mı yoksa hastalıktan mı bilinmez, başı sürekli sallanıyor gibi görünüyordu ve üzerinde genel, gülümseyen bir belirsizlik havası vardı.

Peter son iki hafta boyunca komşularının ona karşı her zaman nazik olduğunu ve akşamları çeşitli gruplara dahil olduğunu fark etmişti. Ancak Peter onun yalnız bir yaşam sürdüğünü, çocuklarının, torunlarının, hatta yeğenlerinin bile onu sahiplenmediğini ya da üzerine titremediğini tahmin ediyordu.

Ve böylece onun yanına oturup sohbet etmeye başladı.

Ona yaklaşan toplantıyı duyup duymadığını soruyordu ki Bayan Osbourne yanından geçti. Bayan Honeydew onu bileğinden kavradı, kolunu ileri geri salladı ve ona gülümsedi.

"Bayan Osbourne," dedi, "işte buradasınız. Yeniden Barclay Court'ta kalmanıza çok sevindim. Bütün akşam boyunca sizinle konuşmak için bulduğum ilk fırsat bu."

Kontes daha önce Bayan Honeydew ile biraz zaman geçirdiğinde Dannen ile konuşuyor ya da onu dinliyordu.

Bayan Osbourne Peter'a bakmadan Bayan Honeydew'e nazıkçe gülümsedi.

"Nasılsınız hanımefendi?" diye sordu. "Sizi tekrar görmek bir zevk."

"Bu genç bayan," dedi Bayan Honeydew, eli hâlâ Bayan Osbourne'un bileğini tutarken Peter'a bakarak, "buraya son gelişinde bana karşı son derece nazikti. Ayağımı incittiğim ve yürüyemediğim bir öğleden sonra beni ziyarete geldi ve bir saatten uzun bir süre bana kitap okudu. Gözlüğüm var ama yine de okumakta zorlanıyorum. Bugünlerde kitaplardaki yazılar çok küçük, sence de öyle değil mi? Otur çocuğum ve konuş benimle. Vikont Whitleaf ile tanıştın mı?"

Bayan Honeydew'in sandalyesine yakın bir taburede otururken kısa bir bakış olsa da ona bakmaktan başka çaresi yoktu.

"Evet," dedi, "o şerefe nail oldum, hanımefendi."

"Bayan Osbourne," dedi, "ne güzel bir gün oldu. Gün boyunca birkaç kez yukarı baktım, ama bir kez bile gökyüzünde tek bir bulut görmedim. Akşam da neredeyse gündüz kadar ılık ya da ben Hareford House'dan ayrıldığımda öyleydi."

Ona tekrar baktı, yeşil gözleri ciddiydi. Adam ona gülümsedi. Birbirleriyle birlikte olmaya zorlandıklarında hava durumu hakkında yavan bir sohbetten başka bir şey yapmayacağına söz vermişti. Kadının gözlerinde ani bir anlayış parıltısı gördü. Gülümsemeye çok yaklaşmıştı.

"Sanırım," dedi, "öğle vakti Frances'le gezintiden dönerken kabarık bir bulut gördüm lordum. Ama çok küçük bir buluttu ve kısa sürede gözden kaybolduğunu söyleyebilirim."

Gözleri onun gözlerine gülerken tamamen büyülenmişti. Ne de olsa espri, hatta zekâ yeteneğine sahipti. Ama birden rengi değişti ve Bayan Honeydew'e baktı.

"Eğer isterseniz bir gün kulübenize gidip size yine kitap okuyabilirim hanımefendi," dedi. "Bundan zevk alacağım."

Bayan Honeydew başını her zamankinden daha güçlü bir şekilde sallayarak, "Bunu her şeyden çok isterdim," dedi. "Ama o kadar yolu yürüyemezsin, çocuğum. Barclay Court'tan üç mil kadar uzakta olmalı."

"O zaman sorayım-" diye başladı Bayan Osbourne.

Ama Peter, ondan uzak durma ve yüz yüze geldiklerinde sadece havadan sudan konuşma kararlılığını tamamen unutarak, daha dürtüsel bir içgüdüye teslim oldu.

"Sizin zevkiniz için, hanımefendi," dedi Bayan Honeydew'e, "her şeyi yapmaya hazırım. Bu sizin

Bayan Osbourne'un size kitap okumak için evinize gelmesi büyük bir zevk olacak ve hayal kırıklığına uğramayacaksınız. İzin verirsiniz onu oraya kendi arabamla kendim götürebilirim."

Sanki Bayan Honeydew'in iznine ihtiyaç varmış gibi.

"Ah-" dedi Bayan Osbourne, belki de kızgın bir ifadeyle.

"Ah," dedi Bayan Honeydew, ince, romatizmalı ellerini göğsünde kavuşturmuş, mest olmuş bir halde. "Yaşlı bir kadına karşı ne kadar nazıksınız, Lordum."

"Yaşlı kadın mı?" Adam şaşkınlıkla odaya baktı. "Burada yaşlı bir kadın mı var? Rica edersem onu bana gösterin hanımefendi, ben de gidip ona nazik davranayım."

Onun bu üzücü şakasına içtenlikle güldü ve birkaç bakışını onlara doğru çekti. Peter onun sık sık gerçek bir eğlenceyle gülmediğini tahmin etti.

"Nasıl da alay ediyorsun!" dedi. "Siz bir düzenbazsınız, lordum, bunu kabul ediyorum. Ama Bayan Osbourne'u bana getirmeyi teklif etmeniz son derece nazik bir davranış. Geldiğinizde ikiniz de çaya kalır mısınız? Hizmetçime onun özel keklerinden yaptıracağım."

"Arkadaşlığınız ve bir fincan çay beni ödüllendirmek için yeterli olacaktır, hanımefendi," dedi. "Ah, bir de Bayan Osbourne'un arkadaşlığı."

Sanki sonradan düşünülmüş gibi.

Bayan Honeydew ona mutlulukla gülümsedi.

"Anlaştık o zaman." Genç kadına baktı. "Hangi öğleden sonraya karar verelim, Bayan Osbourne?"

Kız ona bakıyordu, yanaklarının rengi yükselmişti, gözlerinde yorumlayamadığı -ya da belki de yorumlamak istemediği- bir ifade vardı. Ve gözlerinin aslında doğrudan kendi gözlerine bakmadığını, çenesiyle aynı seviyede bir yere baktığını fark etti.

O anda, kadının ondan hoşlanmaması bir yana, ondan -en azından unvanından- biraz korkmuş olabileceği aklına geldi. Belki de tanıştırdıklarında onu karşılama biçimi deneyimlerinin o kadar ötesindeydi ki onu rahatsız etmişti. Daha da kötüsü, belki de onu küçük düşürmüştü. Ayrılmadan önce ne demişti: "Benimle bu kadar ciddiyetsiz konuşmamanızı rica ediyorum lordum. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Belki de ona karşı centilmenlikten uzak davrandığı düşüncesi rahatsız ediciydi.

"Sizi arabamla Bayan Honeydew'e götürmeme izin verir misiniz?" diye sordu. "Bu bana büyük bir zevk verecektir."

"Teşekkür ederim o zaman," dedi.

"Yarın mı?" Bayan Honeydew hevesle sordu.

Bayan Osbourne ona baktı ve ifadesi yumuşadı. Gülümsedi bile.

"Lord Whitleaf için de uygunsa, hanımefendi," dedi.

"Öyle olacak," dedi. "Ah, görüyorum ki Bayan Moss aradığı müziği daha önce bulmuş olmalı. Gelip sayfaları çevirmem için beni çağırıyor. Bana izin verir misiniz?"

Bayan Honeydew bunu yapacağına dair ona güvence verdi. Bayan Osbourne hiçbir şey söylemedi.

"Sanki kurtarılmaya ihtiyacınız varmış gibi görünüyordunuz," dedi Bayan Moss, piyanonun başına geldiğinde bir grup genç hanımla birlikte kıkırdayarak.

"Aslında," dedi, "Bayan Honeydew ile rahat bir kafenin tadını çıkarıyordum. Ama yeniden müzikle ve güzelliklerle çevrili olma şansına nasıl karşı koyabilirdim ki?"

"Bayan Osbourne ona eşlik edecek," dedi Bayan Krebbs. "Size de ihtiyacı yok, Lord Whitleaf."

Gecenin geri kalanında genç hanımlarla iyi huylu bir şekilde flört ederken, bir yandan da Bayan Osbourne'un yarın kendisiyle at arabasına binmemek için bir bahane bulup bulamayacağını merak ediyordu.

Her nasılsa, bütün akşam onun farkında olduğunu fark etti - hatta, garip bir şekilde, farklı odalarda olduklarında ya da doğru anda bir sayfayı çevirebilmek için iki gözü de müzik sayfalarına odaklandığında bile.

Başka hiçbir kadının benzer şekilde farkında olmamıştı.

Her şey bir yana, bu mahallede geçirecekleri on dört günün biri çoktan geçmişti. Geri kalan on üç günün de, en azından kızın kendisine karşı olan nefretini yenmek ve onunla arkadaş olmak için çaba göstermeden geçip gitmesine izin mi verecekti?

Arkadaşın mı?

İşte bu garip bir düşünceydi. Kadınlar ve dostluk -en azından derin dostluk- onun düşüncelerinde genellikle bir araya gelmezdi. Bunları birbirini dışlayan ilgi alanları olarak düşünmeye başlamıştı.

O zaman nedeni tam olarak neydi? Ama bir tane olmak zorunda mıydı? Kadın olağanüstü güzel bir kadındı ve adam da kırmızı kanlı bir erkekti. Bu yeterli bir neden değil miydi? Kadınlara yaklaşımı konusunda genellikle bu kadar bilinçli değildi. Ama daha önce hiç Bath'lı bir bayan öğretmen tanımamıştı - farkında olmadan Edgcombe Kontesi hariç.

Her neyse, yarının ne getireceğini görecekti. En azından Bayan Honeydew'e gidip dönecekleri üç millik yol boyunca baş başa kalacaklardı - tabii Bayan Osbourne ona eşlik etmeyi kabul etmenin bir yolunu bulmazsa.

Ve eğer yağmur yağmazsa.

4

Susanna ertesi gün öğleden sonra hasır bonesinin kurdelelerini çenesinin altına bağlarken, Frances'in çöpçatanlık planlarının hayal kırıklığına mahkûm olacağını düşündü. En sevdiği günlük elbisesine uyması için yeşil renkteydiler.

-Onunla rekabet edebilecek başka pek çok kişi yoktu.

Taze yüzlü, çocuksu bir yakışıklılığı olan Peder Birney dün akşam ona karşı nazik davranmıştı. Hatta yemek masasında kısa bir süre onunla sohbet etmiş, neredeyse paralı öğrenciler kadar hayırsever kızları da kabul eden bir okulla ilgilendiğini ifade etmişti. Ama ona karşı tavırlarında coşkuya yaklaşan hiçbir şey yoktu.

Bay Dannen, Frances'in uyardığı gibi kısa boylu, başının tepesi hafifçe kelleşmiş, ama çehresi hiç de hoş olmayan biriydi ve ev sahibi olmasına ve konukları arasında daha fazla dolaşması gerekmesine rağmen, yemekten önce neredeyse bir saat boyunca onunla sohbet etmişti. Ama kadın ona annesinin doğduğu ülke olan İskoçya hakkında sorular sormuş ve adam da kendisini ilgilendiren bir konuda uzun uzadıya konuşmak için çok az teşvik edilmeye ihtiyaç duyan biri olduğunu kanıtlamıştı. Anlattıkları ilginçti ve kız bunları dinlemek zorunda kalmaktan hiç rahatsız olmamıştı. Ama ona karşı en ufak bir romantik ilgi hissetmemişti. Ya da tahminine göre adam ona.

Bayan Calvert gerçekten de Bay Finn'e ilgi duyuyordu, o da ona.

"Ah, hazırsınız," dedi Frances Susanna'nın odasının açık kapısından. "Vikont Whitleaf burada. Aşağıda Lucius'la konuşuyor."

Susanna yüzünü buruşturdu ve eldivenlerine uzandı. Midesi aniden bulandı ve dizlerinin bağı çözüldü.

"Keşke Bayan Honeydew'in kulübesine yürüyerek gitseydim," dedi.

Frances, "Bunun olmasına izin vermeden önce senin için bir araba çağıracağımızı biliyorsun," dedi.

"Ama Bayan Honeydew'e kitap okumayı teklif ettiğimde oradaydı," diye açıkladı Susanna, "ve beni kendi aracıyla götürmeyi teklif etmek zorunda hissetti. Zavallı adam! Çok utandım."

Frances güldü ve Susanna'nın odasından çıkmasına izin vermek için kenara çekildi.

"Zerre kadar umursadığını sanmıyorum," dedi kadın. "Hanımlara karşı hiç de nazik değildir. Bayan Honeydew için bir öğleden sonranı ayırmaya razı olman çok hoş Susanna. Ne zaman evde olsak onu birkaç kez ziyaret etmeye çalışıyorum. Yine de ona kitap okumayı teklif etmek hiç aklıma gelmemişti, oysa geçen sefer siz de buradayken bunu yaptığınızı hatırlıyorum."

O sırada alt kata inmişler ve ön kapıya yaklaşmışlardı. Kapılar açıldı ve Susanna, Edgecombe Kontu ile Vikont Whitleaf'in kapıların hemen dışında, at nalı basamakların tepesinde durduklarını görebiliyordu. Döndüler

Hanımlar yaklaşıncı Vikont şapkasını çıkarıp selam verdi.

"Yine muhteşem bir gün," dedi gözleri Susanna'ya gülerek. "Bugün gökyüzünde kesinlikle birkaç bulut var -Buraya gelirken on iki tane saydım- ama küçük, beyaz ve zararsızlar ve aslında gökyüzünün güzelliğine katkıda bulunuyorlar."

Susanna az önce dışarı çıkıp bineceği aracı görmeseydi kahkahalarla gülebilir ya da en azından gülümseyebilirdi - Frances ve Kont, onun hava durumundan söz etmekle yetinmesi gereken bir konuyu neden bu kadar büyüttüğünü merak ediyor olmalıydılar. Ama aracı görmüştü. Dün gece ona Curricle'ile eşlik edeceğini söylemişti, ama onu götüreceğini bildiği için daha önce hiç Curricle'e binmediğini düşünememişti. Ve bu sıradan bir at arabası değildi. Tahminine göre bir beyefendinin yarış arabasıydı, hafif ve dayanıksızdı, tekerlekleri büyüktü, koltuğu küçük ve kırılğan görünüyordu ve yerden çok yüksekteydi.

Frances, "Arada sırada gölge olması da hoş bir şey," dedi. "Bugün hava çok sıcak."

Vikont, "Bayan Honeydew, Bayan Osbourne ona kitap okuduktan sonra bize çay ve kek ikram etmeye kararlı görünüyor," dedi. "Uzun bir süre burada olmayabiliriz ama Bayan Osbourne'u sağ salim geri getireceğimden emin olabilirsiniz."

Hep birlikte terasa çıkan merdivenlerden inerlerken Kont gülerek, "Whitleaf dikkate değer bir kırbaç, Susanna," dedi. "Güvenliğiniz için korkmanıza gerek yok."

"Korkmuyorum," dedi. "Sadece daha önce hiç at arabasına binmemiştim."

Oturak buradan daha da yüksek ve her şey daha dayanıksız görünüyordu ve fevkalade zarıftı. Ahırdaki seyislerden biri tarafından tutulan atlar endişe verici derecede hareketli görünüyordu. Ama daha yolculuğun kendisi hakkında endişelenmeye başlamadan önce... oraya nasıl çıkacaktı?

Neyse ki görüldüğünden daha kolay oldu. Saygınlığından hiçbir şey kaybetmeden koltuğa tırmandı, gerçi bunu yaparken Vikont'un eline yapıştı. Koltuğun üzerinde gidebildiği kadar ilerledi ama yine de...

Ama yine de, orada ona katıldığında ve kurdeleleri elinde topladığında, dış uyluğu ve kalçası onunkine dokunuyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve iki gün önce Hareford House'dan Barclay Court'a dönerlerken hayatında hiç bu kadar rahatsız hissetmediğini düşünmüştü! O zamanlar rahatsızlık hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Atlara hareket etmeleri için işaret verdi, at arabası hareket etti ve kızın eli arabanın yanındaki korkuluğu ölümüne kavradı. Birkaç dakika boyunca kendi güvenliğinden başka bir şey düşünemedi -ya da düşünemedi.

"Düşmene izin vermeyeceğim," dedi terastan yola çıktıklarında. "Ve atları da koşturmayacağım - tabii siz istemediğiniz sürece."

Ona sor.

Güldü ve başını ona doğru çevirdi. Adam arkasına baktı ve kadın, yüzlerinin sadece birkaç santim uzakta olduğunu keşfetmenin şokunu yaşadı.

"Kahkaha mı, Bayan Osbourne?" dedi kaşlarını kaldırarak. "Yolculuktan keyif almıyorsunuzdur herhalde, değil mi?"

Dehşete kapılmıştı. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrılmıştı, eli hala parmaklığı metale beş çentik atacak kadar sıkı kavıyordu -ya da öyle görünüyordu- ve vücudundaki her kas sıkılmıştı. Çitler görüş alanının altında bir yerlerde hızla yanlarından geçiyor, tepesinde küçük bulutlar uçuşuyor, atlar hevesle patikada tırıs gidiyor, kestane rengi postları güneş ışığında parıltıyor, koltuk yayları üzerinde zahmetsizce sallanıyordu. O...

Tekrar güldü.

"Bu harika!" diye bağırdı.

Sonra, tabii ki, kendini çok aptal hissetti. Ne kadar da düşüncesizdi! Kendisine nadiren ikram edilen bir çocuk gibi davranıyordu. Yine de adamın kalçasının ve omzunun kendininkine sürtündüğünü tekrar fark ettiğinde kendini çocuk gibi hissetmedi.

Adamın kahkahası kadıninkine karıştı.

Hatırladığına göre, adam ona büyük ölçüde uykusuz bir gece yaşatmıştı. Öğleden sonra onunla tekrar yalnız kalma düşüncesinden korkmuştu. Ne hakkında konuşacaktı? Onca insan arasında Vikont Whitleaf ile konuşmak istemiyordu. Taşıdığı isim bir yana, onunla ilk tanıştığında -onu ilk gördüğünde- sığ ve ciddiyetsiz biri olduğuna karar vermişti. Yine de, diğer gençlerin çoğu bütün akşam terbiyesizlik yapmadan ondan uzak dururken, onun Bayan Honeydew'le birlikte oturduğunu unutamamıştı. Ve yaşlı bir kadınla ilgili o aptalca ama kesinlikle iyi niyetli iltifatıyla onu güldürmüştü. Ve kendini Bayan Honeydew'in kulübesinde geçireceği bir öğleden sonrasının sıkıcılığına gönüllü olarak mahkûm etmişti. Susanna'nın Frances'i inandırdığı gibi, ona arabasıyla bir gezinti teklif etmek için tuzağa düşürülmemişti. Bunu yapmaktan kolayca kaçınabilirdi.

"Dün akşam tüm genç hanımlarla çok eğlendiğiniz kesin," dedi. "Başka beyefendiler olmasaydı çok mutlu olurlardı."

"Evet," diye itiraf etti, kurdeleler üzerinde gerçekten de çok becerikli görünen elleriyle at arabasını doğrudan köye giden yolun çatalına doğru çevirirken. "Eğlendim, yani. Genç hanımların sohbetlerini dinlemek ve onları mutlu ettiğini bildiğin müziklerinin sayfalarını çevirmek bir zevktir, bilirsın. Ama dikenli diliniz yine iş başındaydı, değil mi? Sadece benimle mutlu olurlar mıydı? Bundan şüpheliyim. Finn orada olmasaydı Bayan Calvert mutlu olmazdı. Belki de onun yanında biraz zaman geçirdiğini fark etmediniz? Ve Bayan Krebs, Moss kendisinden toplantıda ona bir yer ayırmasını istediğinde gerçekten çok mutlu oldu - o kadar mutlu oldu ki, akşam yemeğinde onun için bir tabak doldurmasına ve yanına oturmasına izin verdi. Bayan Jane Calvert'in gözünün önünde çoğu zaman Peder Birney olmasaydı daha az keyifli bir akşam geçirirdi. Ve eğer Dannen orada olmasaydı siz de bir saat boyunca tek başınıza oturacaktınız."

"Ev sahibi Bay Dannen'dı," diye itiraz etti. "Ayrıca, ben kendimden bahsetmiyordum."

"Savunmam için son bir söz olarak," dedi, "tüm beyefendilerin piyanonun başında toplanıp müzik sayfalarını çevirmek için eşit fırsata sahip olduğunu belirtmek isterim."

Buna verecek bir cevap bulamadı. "Bu bir yarış arabası mı?" diye sordu.

"Mesele şu ki," dedi, "otuz yaşın altında kendine saygısı olan hiçbir beyefendi yarışamayan bir araba satın almak istemez."

"Ve sanırım," dedi, "onunla yarışyorsunuz?"

"Şimdi," diye sordu ona, "bir yarış arabasına sahip olmanın ne anlamı olabilir ki?" "Eğer benim şu anda yaptığım gibi onunla tek yaptığın kır yollarında sürünmek olsaydı?"

"Bu sürünmek mi?" diye sordu. Bu hızı heyecan verici buluyordu ve kendini gerçekten de çok cesur hissediyordu.

"Zavallı kestanelerim," dedi, "bu yolculuğun rezilliği için beni asla affetmeyecekler."

Güldü.

Ona gülümsemek için başını tekrar çevirdi.

"Ne?" dedi. "Sırf bir yarış kazanmak uğruna kralın otoyolunda sonuçsuz bir şekilde at koşturarak kendimi ve atlarımı riske atmanın tehlikesi hakkında bir nutuk dinleyecek değilim ya? Bu arada son yarışım Londra'dan Brighton'a idi ve dürüstlük beni yarış burun farkıyla kaybettiğimi itiraf etmeye zorluyor."

"Boynunu riske atman beni neden ilgilendirsin ki?" diye sordu ona.

"İşte bu, Bayan Osbourne," dedi, "çok kabaydı."

"Sanırım," dedi hüzünle, "atların dörtnele gidebildiği kadar hızlı uçmak dünyanın en muhteşem duygusudur."

Ya da sadece uçmak için. Sürekli tekrarlayan bir rüya görüyordu; bu rüyada bir kuştı, maviliklere doğru süzülüp rüzgâra binmekte özgürdü.

"İçimde tuhaf bir kuşku var," dedi, "hakkınızdaki ilk izlenimlerim oldukça yanlışmış, Bayan Osbourne."

Adamın sözleri onu sarsarak aslında onunla konuştuğunu ve hatta oldukça eğlendiğini fark etmesine neden oldu. Ve şimdiden köyün içinden geçiyorlardı. Bayan Honeydew'in kulübesine giden yolu yarılamışlardı.

"Sessizliğiniz yüksek sesle ve suçlayıcı bir şekilde konuşuyor," dedi kırbacını şapkasının ağzına dokundururken ve boştaki elini kaldırarak köy sokağında evine doğru yürüyen Bay Calvert'e el salladı. "Belli ki hakkımdaki ilk izlenimlerinizin doğru olduğuna inanıyorsunuz."

Öyle miydi? Zamanını genç bayanlarla flört ederek geçirmekten hoşlanıyordu. Bir yarış arabası vardı ve Londra'dan Brighton'a kadar yarışmıştı. Dün akşam Bayan Honeydew'le oturmuş ve ona karşı nazik davranmış olmasına rağmen, onun karakterinde önemli bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey görmemişti.

"Benden hâlâ hoşlanmıyorsun," dedi iç çekerek, ama ona üzülmekten çok eğleniyor gibi gelmişti.

"Ben-" diye başladı.

"Ah, ama ben öyle olduğuna inanıyorum," dedi. "Öğrencilerinize yalan söylemenin kötü bir şey olduğunu öğretmiyor musunuz? Görünüşümle ilgili bir şey mi?"

"Çok iyi biliyorsun ki," dedi sertçe, "görünüşün mükemmel."

Ancak kelimeler ağzından çıktıktan sonra onları hatırlayabilmeyi diledi, diledi, diledi. Tanrım, o

abayı yakmış bir kız öğrenci gibi konuşuyor olmalısın.

"Ah, diyorum," dedi gülerek, "bu doğru mu? Göz rengim kadınsı değil mi?"

"Öyle olmadığını çok iyi biliyorsun," dedi kızgınlıkla. Konuşma nasıl birdenbire bu kadar rahatsız edici bir şekilde kişisel bir hal almıştı?

"Bir kuzenim var," dedi ona, "aynı renk gözlere sahip. Her zaman ona çok daha yakıştığını düşünmüşümdür."

"Bilemem," dedi, "çünkü hanımefendiyi tanımıyorum."

"O zaman sorun benim görünüşüm değil," dedi, "tabii mükemmelliğe karşı bir önyargınız yoksa. Gerçi bunda da pek mantık yok. O zaman karakterim olmalı."

"Senden hoşlanmıyorum," diye itiraz etti. "Karakterinizde sakıncalı bulduğum hiçbir şey yok - hiçbir şeyi ciddiye almamanız dışında."

"Bu," dedi, "bazı insanların kötü sözlerini şu can sıkıcı ifadelerle başlatmasına çok benziyor: 'Eleştirel olmak istemiyorum, eski dostum, ama...' Ah, bu ama'daki kınama. Ve senin dışında. O halde beni sığ bir adam olarak görüyorsunuz."

Bu sözler bir soru olarak ifade edilmemişti ama bir cevap bekliyordu. Sırf görgü kuralları bunu yapmasını gerektiriyor diye inkâr edecek değildi. Adam sormuştu.

"Evet, lordum," dedi, gözlerini yola dikmiş, Bayan Honeydew'in kulübesinin ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu.

görüş. "İstiyorum."

"Sanırım," dedi, "bazen bir iki ciddi düşünceye kapıldığımı ve tamamen sığ olmadığımı söylesem bana inanmazsınız?"

Tereddüt etti.

"Size yalancı demek benim için küstahlık olur," dedi.

"Neden?" Başını onunkine daha da yaklaştırmıştı, öyle ki dikkatini yola vermeden önce bir an için nefesini yanağında hissedebiliyordu.

"Çünkü seni tanımıyorum," dedi.

"Ah," dedi. "Biraz önceki itirafıma rağmen, sizi hâlâ inanılmayacak kadar güzel ama aynı zamanda yargılarınızda sert, duygusuz, derin bir şefkat ya da sevgiden yoksun bulduğumu söylesem ne dersiniz Bayan Osbourne?"

Kıllandı.

"Benim ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmediğinizi söyleyebilirim," dedi, boşuna koltuğun kendi tarafına doğru ilerlemeye çalışarak.

"Kesinlikle," dedi, sesinde bir memnuniyet notası vardı. "Birbirimizi hiç tanımıyoruz, değil mi? Benim tanınmaya değer olmadığımı nereden biliyorsun? Ben senin öyle olduğunu nereden biliyorum?"

Yanındaki parmaklığı daha sıkı kavradı.

"Ama elbette," dedi, "birbirimizi tanımak gibi bir niyetimiz yok zaten. Ve bu yüzden sorularınızın cevapları

önemli."

"Ama benim için öyle," dedi. "Bayan Susanna Osbourne'un kim olduğunu kesinlikle bilmek istiyorum. Bunu çok istiyorum, özellikle de Brighton'a bir curricle ile gitmekten hoşlanacağı gibi şaşırtıcı bir gerçeği öğrendikten sonra. Bunu senin hakkında bin yıl düşünsem tahmin edemezdim."

"Ben-" diye başladı.

"Çok geç," dedi. "Bunu zaten pek çok kelimeyle itiraf ettiniz. Seni tanımanın ilginç olabileceğine dair güçlü bir kuşum var. Ve bilinme ihtiyacı hissediyorum, varlığımı değersiz olduğuma inanan birine karşı haklı çıkarmak için."

"Ben öyle demedim!" diye bağırdı. "Ben kimseye böyle bir şey söylemem. Ama tanıştığınız bütün hanımlara karşı böyle bir ihtiyaç hissediyor musunuz? Bayan Calvert, Bayan Krebbs ve Bayan Raycroft'u tanıma ve kendinizi onlara tanıtmaya ihtiyacı hissediyor musunuz?"

"Yüce Tanrım, hayır," dedi ve güldü.

"Neden ben o zaman?" diye sordu başını çevirip kaşlarını çatarak. "İltifatlarınıza diğer kadınlar gibi karşılık vermediğim için mi?"

"Sanırım bu da bir olasılık," diye itiraf etti. "Ama umarım başka bir ihtimal daha vardır. Bir at arabasına binmenin tehlikesine ve heyecanına gülmediğiniz zamanlarda sizde bir ciddiyet var. Bunun -korkuların korkusu- üstün zekâdan kaynaklandığından şüpheleniyorum. Siz zeki bir kadın mısınız, Bayan Osbourne?"

"Buna nasıl cevap vereyim?" diye sordu ona daha da sinirlenerek.

"Senin hakkında keşfetmem gereken şeylerden biri de bu," dedi. "Edgecombe Kontesi sizi buraya mecburiyetten değil, dostluktan davet etti ya da ben öyle sanıyorum. Kontes zeki bir kadın. Arkadaşlarının da zeki olduğunu tahmin ediyorum. Ve tabii ki siz de bir öğretmensiniz ve beyninizde etkileyici bir bilgi birikimi olmalı. Ama haklı olup olmadığımı kendim keşfetmeliyim."

Nutku tutulmuştu. Ve birden durumun gerçekliği yüzüne çarptı. Bu gerçek olmalıydı - dün geceki karışık ve sıkıntılı rüyalarının hiçbirisi böyle bir senaryo yaratmamıştı. Burada Vikont Whitleaf ile gayet rahat bir şekilde konuşuyor ve aslında oldukça eğleniyordu.

"Sizce Bayan Osbourne," diye sordu ona, "çok uğraşırsak arkadaş olabilir miyiz? Deneyelim mi?"

Adamın profilden yüzüne baktı. Ama orada bir alay göremiyordu.

"Ciddi olsanız bile bu mümkün değil," dedi. "Biz farklı dünyalardanız, neredeyse farklı evrenlerden. Ayrıca, erkekler ve kadınlar aynı dünyadan olsalar bile birbirleriyle arkadaş olmazlar."

"Bunu Edgecombe'a ya da kontese söylemesen iyi olur," dedi kaşlarını kaldırarak. "Yine de düne kadar sizinle aynı fikirde olabilirdim. Tanıdığım hiçbir kadınla arkadaş olmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama siz benim sizinle flört etmeme izin vermiyorsunuz ve bu yüzden bana sizinle arkadaş olmaktan başka bir seçenek bırakmıyorsunuz."

"Ya da beni görmezden gelmek," dedi sertçe.

"Bu bir seçenek değil," dedi ona ve sırtıttı.

"Bu çok saçma," dedi. "Tamamen saçma."

"O zaman bana ayak uydur," dedi. "Yapacak mısın? Sen benim arkadaşım olmasan bile ben senin arkadaşın olmaya çalışayım mı? On iki gün daha tek başıma hava durumu hakkında nutuk atabileceğimi sanmıyorum."

Beklenmedik bir şekilde güldü. Aynı anda arabanın yavaşladığını fark etti ve şaşkınlıkla başını kaldırıp Bayan Honeydew'in kulübesine vardıklarını gördü.

"Ah." Dikkatle ona bakmak için başını çevirdi. "Bu daha iyi. Yine gülüyorsun. Sana öğretmenlikle ilgili bu kadar sevdiğin şeyin ne olduğunu sormak için -yine- ilerliyordum. Ama - yine- bir hedefe varışımız beni engelledi. Lütfen bana cevabı dönüş yolculuğunda verin."

"Lord Whitleaf," dedi oturduğu yerden atlayıp kurdeleleri bahçeyi çevreleyen beyaz boyalı çitin üst demirine geçirirken, "öğretmenlik kariyerimle ilgilenmeniz mümkün değil."

İki kolunu da kaldırdı ve kız daha güvenli ayak ve el tutamakları aramayı düşünmeden onu yere indirdi. Ona sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi hissettirdi. Ayrıca hafif ateşi varmış gibi hissettirdi.

"Ve siz, Bayan Osbourne," dedi ellerini kadının belinin iki yanında tutarak, "beni neyin ilgilendireceği konusunda hiçbir fikriniz olamaz. Değil mi?"

Onun cevabını bekledi.

"Hayır," diye itiraf etti.

Ona sırtıttı ve onu serbest bıraktı.

İkisi de onları selamlamak için ön kapıya gelen Bayan Honeydew'i karşılamak için döndüler. Pazar günü giydiği en güzel kıyafetlerini giymişti ve mutluluktan parlıyordu.

Susanna, Frances'in yanılıyor olabileceğinden çok korkuyordu. Vikont Whitleaf'in gerçekten de çok tehlikeli olabileceğinden çok korkuyordu.

5

İlk selamlaşma telaşı sona erdikten sonra -Peter'in tahminine göre on beş dakika kadar sürmüş olmalı- atlarıyla ilgilenmek için dışarı çıktı. Daha sonra, çitte birkaç gevşek tahta keşfettikten sonra, ancak tesiste bir tamirci bulunmadığından, bir çekiç ve çivi aramaya gitti, onları bahçe kulübesi olarak ikiye katlanan ahırda buldu, ceketini orada bıraktı ve ev sahibinin gürültüyü neyin yarattığını görmek için kapıya geldiğinde talihsiz iki kafaya sahipmiş gibi ona bakmasına rağmen onarımları kendisi yaptı.

Ve sonra, küçük, pasaklı bir teriyer köpeği geldiğinden beri ona durmadan havladığı, etrafında dans ettiği ve hatta bunu kendi tehlikesi için yaptığı kendisine bildirilene kadar el ve ayak bileklerini ısırmaya kalkıştığı için, hayvanın bahçede gezinmekten daha fazla egzersize ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kulübede eski bir deri tasma buldu, örümcek ağlarından arındırdı, köpeğe taktı ve onu dar kır yollarında tempolu bir yürüyüşe çıkardı, kulübeye dönerken tasmayı çıkardı, böylece köpek bu kadar geniş açık alanları ve onları keşfetme özgürlüğünü keşfettiği için coşkulu bir sevinçle her yöne koşturabilirdi.

Üç at ve küçük bir arabayı barındıracak şekilde inşa edilmiş olan ahır sadece iki atı alabiliyordu. Curricie dışarıda kalmak zorundaydı. Peter alanı düzenlemeye ve daha fazla alan yaratmaya koyuldu. Ve sonra, yeni alan bir süredir ne bir süpürge ne de bir kova su görmemiş gibi görüldüğü için, binanın arkasında yığılı bulduğu taze, temiz kokulu samanı yaymadan önce her ikisini de verdi.

Mutfak kapısından eve girdiğinde kendini kirli ve terli hissediyordu ve hayatından oldukça memnundu. Bu, Hareford House'a geldiğinden beri geçirdiği en keyifli öğleden sonraya dönüşüyordu.

Ellerini ve dirseklerine kadar kollarını, telaşlı hizmetçinin onun için döktüğü suyla yıkadı, gömleğinin kollarını sıvadı ve uşağının yardımı olmadan kolay bir iş olmayan paltosunu silkerek giydi ve Bayan Osbourne'un yüksek sesle ama sessizce kitap okuduğu, Bayan Honeydew'in ise yakındaki bir sandalyede oturduğu, başını minderli arkalığa yasladığı, gözleri kapalı, şapkası yamuk, ağzı açık, usulca horladığı oturma odasına geçti.

Gözleri Bayan Osbourne'unkilerle buluştu.

Tekrar koridora çıktı, boğazını temizledi, botlarını ahşap zemine sürttü, hizmetçiye su için ikinci ve daha coşkulu bir teşekkür etti ve kapıda yeniden belirdi.

Bayan Osbourne kitabı kapatıyordu ve Bayan Honeydew dik ve uyanık bir şekilde oturuyordu. Şapkasını düzeltiyor ve mutlulukla gülümsüyordu.

"Kesinlikle ne kadar harika bir okuma sesiniz var, Bayan Osbourne," dedi. "Sizi bütün gün dinleyebilirim. Ve iki genç insanın çaya gelmesi ne kadar muhteşem. Ben de

Umarım öğleden sonra sizin için sıkıcı geçmemiştir, Lord Whitleaf, gerçi öyle olduğunu söyleyebilirim. Sizin ve Bayan Osbourne'un nezaketinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. İkiniz de çayınız için hazır olmalısınız."

"Hiçbir şekilde sıkıcı bir öğleden sonra olmadı, hanımefendi," dedi otururken. "Birkaç dakika önce kendi kendime, Somerset'e geldiğimden beri bu öğleden sonrayı diğerlerinden daha çok sevdiğimi düşünüyordum."

"Oh, ne kadar da alçaksın!" Bayan Honeydew neşeyle ellerini çırpı ve içtenlikle güldü.

Susanna Osbourne sitemkâr bir ifadeyle ona baktı.

Bir saat sonra, kulübesinin kapısında Bayan Honeydew'e veda edip Barclay Court'a dönmek üzere yola koyulduklarında ona, "Günahlarının cezasını mutlaka çekeceksin," dedi. "Gerçekten de burada kaldığınız en keyifli öğleden sonraydı! Çitlere vurduğunuzu duydum ve kahya gelip bana ahırını temizlediğinizi ve bu konuda ne yapması gerektiğini öğrenmek istediğini fısıldadı."

"Ben de iti koşuya çıkardım," dedi kıkırdayarak. "Havlamasının seni delirtebileceğini düşündüm."

"Bütün bunları neden yaptın?" diye sordu, sesi oldukça

kızgın çıkıyordu. "Boş durmaya dayanamadığım için mi?"

dedi. "Ama hayır, sen buna inanmazsın, değil mi? Bana inanıyorsun boş şeylerden başka bir şey değil. Belki de sizi etkilemek istedim."

"Ve neredeyse bir saat boyunca hiç durmadan Bayan Honeydew'in gururunu okşadınız," dedi. "Söylediğiniz tek bir kelimeye bile inanmamasına rağmen çok mutlu oldu. Şüphesiz bu anıyı günlerce ya da haftalarca yaşayacak."

"Bunda yanlış bir şey var mı?" diye sordu ona. "Yalnız, değil mi?"

"Bunda yanlış bir şey yok," dedi, sesi hâlâ kızgın çıkıyordu. "Naziksiniz. Çok naziksiniz."

Ah, onun hakkında en azından kısmen yanıldığı kanıtlandığı için kızgındı, değil mi?

"Ama aynı zamanda anlamsız ve aylak," dedi ve aniden, kulübeye kadar yol boyunca tanımlamaya çalıştığı zor parfümün aslında parfüm değil sabun olduğunu fark etti. Yine de çok baştan çıkarıcıydı. Kalçasının ve kolunun yumuşak sıcaklığı da öyle.

Kadın cevap vermedi ve adam kıkırdadı.

"Bana karşı çıkmamanız hiç de sportmence değil, Bayan Osbourne," dedi. "Dönüş yolculuğunu, birbirimiz hakkında arkadaş olmamızı mümkün kılacak herhangi bir şey olup olmadığını keşfetmek için kullanalım mı?"

"Ya da imkansız," dedi.

"Anladığım kadarıyla," dedi, "siz bardağın yarısının boş olduğunu düşünenlerden, Bayan Osbourne, ben ise yarısının dolu olduğunu düşünenlerdenim."

"O zaman birbirimize hiç uymuyoruz," dedi.

"Öyle olması şart değil," dedi. "Bazı fikir ayrılıkları bize üzerinde canlı bir tartışma yürütebileceğimiz konular sağlayacaktır. Güneşin altındaki her konuda birbiriyle tamamen aynı fikirde olan iki insandan daha sıkıcı bir şey yoktur, öyle ki gerçekten söylemeye değer hiçbir şey kalmaz."

Ama neden daha önce ve hatta dün akşam onu bir arkadaş olarak istediği aklına gelmişti, hiçbir fikri yoktu. Belki de onu bir flörtlö dönüştüremeyeceğini biliyordu. O buna izin vermezdi ve kendisi de vermezdi. Sosyal eşitleriyle, oyunun kurallarını bilenlerle flört ederdi. İstemeden de olsa incitebileceği yoksul bir öğretmenle - Tanrı aşkına, şimdi öğretmenlik yaptığı okulda hayırsever bir öğrenciydi- flört etmezdi.

Ama onu öylece görmezden gelemezdi. Yüce Tanrım, iki gün önce onu ilk gördüğünde ne düşünmüştü?

İşte orada.

Bu sözler hâlâ kafasını karıştırıyor ve onu garip bir şekilde huzursuz ediyordu.

Kendisinden pek hoşlanmayan ve dünyalar kadar ayrı evrenler olduklarını iddia eden genç bir kadınla arkadaş olmayı tekrar denemek yeni bir meydan okuma olacaktı.

Zorluklar, hayatın sıkıcı rutinini aydınlatmak içindir.

Rutin her zaman sıkıcı olduğundan değil. Bazen bunu özlüyordu. Büyüdüğü ve hayatının geri kalanından beklediği şey buydu; sakın bir rutin, tüm çocukluğu boyunca olduğu gibi yukarıdan dayatılan değil, kendi kendine dayatılan bir görevin yerine getirilmesi. Aslında hayatından çok az şey bekliyordu; sadece bir tür ev, ocak ve aile içi memnuniyet cenneti. Şimdiki arkadaşlarının çoğu onun bu halini bilselerdi dudak bükerlerdi. En yakın arkadaşı Raycroft bile şaşırırdı.

"Bana öğretmenliğin en çok nesini sevdiğini söyle" dedi.

Onun gülümsemesini görmek yerine hissetti.

"Bu, iyi yapabildiğim bir şey" diyor ve ekliyor: "Kendimi geliştirmek için sürekli üzerinde çalışabileceğim bir şey. Bu faydalı ve değerli bir şey."

"Kızları eğitmek faydalı mı?" diye sordu çünkü bu sorunun onu daha fazlasını söylemeye teşvik edeceğini tahmin ediyordu.

"Kızların da tıpkı erkekler gibi zihinleri vardır," dedi kararlı bir şekilde, "ve bilgiye en az onlar kadar açırlar ve en az onlar kadar öğrenme ve anlama yeteneğine sahiptirler. Çoğunun çok fazla şey bilmeye ihtiyaç duymadıkları hayatlarda büyüdükleri doğrudur, ancak bunun çoğu erkek için de geçerli olduğundan şüpheleniyorum."

"Benim gibi mi?" diye sordu.

"Sanırım bir söz vardır," dedi alaycı bir tavırla, "eğer ayakkabı uyuyorsa giymek gerekir."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

"Ama çoğu erkek," dedi, "kızları eğitmenin onlara en kötü ihtimalle beyin humması verdiğini, en iyi ihtimalle de onları itici kıldığını iddia eder. Belki de ben en kötüsü ile en iyisini karıştırıyorumdur."

"Sanırım," dedi, "bu erkekler erkekliklerine güvenmiyorlar ve kadınların onları gölgede bırakmasından korkuyorlar. Bir kadına seksen birin karekökünü sormak zorunda kalsalar ne kadar utanç verici olurdu."

O bir zevkti. Onun karakterinin farklı yönlerini zaten görmüştü ama ilkokul öğretmenin her zaman ortaya çıkacağına güvenebilirdi. Seksen birin karekökü, gerçekten!

"Ah!" dedi, belirgin bir şekilde yüzünü buruşturarak. "Ama hiç böyle bir durum olur mu? Hayatım boyunca bir tane bile düşünemiyorum. Seksen birin karekökü nedir ki zaten?"

"Dokuz," dediler hep bir ağızdan.

Adam güldü ve kısa bir süre sonra kadın da güldü.

Gülmenin bakışlarıyla ne kadar göz kamaştırıcı bir kombinasyon olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Onun ne kadar sık güldüğünü de merak ediyordu. Belki de dünden önceki gün şüphelendiğinden daha sık gülüyordu. Belki de Bath'daki o okula ışık ve neşe getiriyordu.

"Ama bu senin işaretin değil," dedi kasıtlı olarak ayılarak, "bana her türlü belirsiz ve aldatıcı soruyu yöneltmek için. Erkekliğim bu tür bir teste tabi tutulmadan da yeterince kırılgan bir meta."

"Bundan şüpheliyim," dedi hararetle ve sonra adam ona yan gözle bakıp yüzünü buruşturduğunda tekrar güldü.

Köyden gelen ve sonunda onları Barclay Court'a götürecek olan yola sapmadan önce bir kez daha kıkırdadı. "Cevaptan korktuğunuz için sormayı ihmal ediyorsanız, Bayan Osbourne, sizde beyin humması belirtisi görmüyorum ve kesinlikle çirkin değilsiniz. Aslında tam tersi."

"Kısa bir sessizlikten sonra, "Bana yağ çekmeye ve flört etmeye çalışmamı tercih ederim," dedi. Eğer arkadaş olacaksak benimle mantıklı konuşmalısın."

"O halde arkadaş olacağız, öyle mi?" diye sordu ona. "Pekâlâ. Dürüst olayım. Fark edilebilir bir çekicilikten oldukça yoksunsun. Ufak tefek, ince bir boy ve parlayan bir yüz."

Kumral bukleler, deniz yeşili gözler ve düzgün yüz hatları, eminim siz de farkındasınızdır, hiç de çekici değil."

Adam ona bakmak için başını çevirdiğinde, kadın genişçe gülümsüyor ve dosdoğru önüne bakıyordu.

"Dostların birbirlerinin cazibelerinden habersiz olması gerekmez," dedi. "Bana öğretmenlik yapmadığınız zamanlarda nasıl vakit geçirdiğinizi anlatın."

"İş dünyası hakkında pek bir şey bilmiyorsunuz, değil mi Lord Whitleaf?" diye sordu. "İş dışında pek fazla zamanım olmuyor. Sınıfta olmadığım zamanlarda okulun ötesindeki çayırda oyunları denetliyorum ya da dramatik sunumlar düzenliyorum ya da etütler sırasında kızlara göz kulak oluyorum ya da kağıtları ya da sınavları işaretliyorum ya da... Neredeyse her zaman yapacak bir şey var. Ancak biraz boş zaman olduğunda, genellikle akşam geç saatlerde, bunu arkadaşlarımla, diğer asistan öğretmenlerle geçiriyorum. Genellikle Claudia Martin'in oturma odasında toplanırız. Ya da bazen gündüzse ve nadiren de olsa boş bir saatim varsa yürüyüşe çıkıyorum. Bath çok güzel bir şehir. Orada görülecek çok şey var."

Ah, evet, farklı evrenlerden geliyorlardı. Ama onun amaç duygusuna hayranlık duyuyordu.

"şimdi sıra sende," dedi. "Bana kendinden bir şeyler anlatmalısın."

"Benim boş hayatımı gerçekten bilmek istediğine emin misin?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Aramızda bir dostluk olabileceğini düşünen sendin," diye hatırlattı ona. "Soruları sadece bir taraf sorarsa dostluk olmaz. Bana çocukluğundan bahset."

"Hmm." Konuyu biraz düşündü. "Kadınlarla doluydu, benim için tanıdık bir model, Bayan Osbourne. Babam ben üç yaşındayken öldü. Ne yazık ki onu hiç hatırlamıyorum. En azından iki ya da üç yıl daha beklememesinin sportmenlik dışı olduğunu düşünüyorum. Annem ve beş ablamla baş başa kaldım. Annemle babamın bir varis çıkarma konusunda umutsuzluğa kapıldıklarını ve sonunda ortaya çıktığımda sevinçten havalara uçtuklarını söyleyebilirim. O zamana kadar kız kardeşlerim de varisi olmayan bir ailenin felakete sürüklendiğinin farkına varmış olmalılar. Ve gerçekten de ben felaketi önlemek için tam zamanında ortaya çıktım. Büyüdüğümde tüm kadınların gözbebeği olmuştum. Onların gözünde yanlış bir şey yapamazdım. Sevilir, şımartılır ve tapılırdım. Hiçbir çocuk benim kadar şanslı değildi."

Başını çevirmiş, sabit bir şekilde ona bakıyordu.

"Hayatında hiç erkek olmadı o zaman?" diye sordu.

"Oh, birkaç tane," dedi. "Resmi vasiler ve kendi atadığım vasiler vardı; hepsi de mal varlığımı, servetimi ve beni yönetiyor, eğitimimden mektuplarımın okunup cevaplanmasına kadar her şeyi ayarlıyordu. Elbette bunların hepsi benim yararına yapılıyordu. Çok şanslıydım."

"Sanırım," dedi, "babam yaşasaydı yapacağından fazlasını yapmadılar."

"Ancak o zaman bir ilişki olabilirdi," dedi. "Belki biraz paylaşım olurdu. Biraz sevgi."

O konuşurken yol ayrımından dönüyordu. Bu kadar meşgul olmasaydı belki de bu kadar pervasızca konuşmazdı. Yüce Tanrım, genellikle böyle iğrenç şeyler düşünmezdi bile. Kendini oldukça mahcup hissetti.

"Babanı özlemişsin," dedi yumuşak bir sesle.

Ona şöyle bir baktı. "Hiç sahip olmadığınız bir şeyi özleyemezsiniz, Bayan Osbourne," dedi. "Onu hatırlamıyorum bile."

"Annemi özledim," dedi ona. "Oysa o beni doğururken ölmüştü."

Ah.

"Tuhaf, değil mi?" dedi, "İnsanın hiç tanımadığı -ya da o kadar eskiden tanıyor ki bilinçli bir anısı kalmamış- insanları özlemesi. Annemin ve kız kardeşlerimin sevgisine boğulmuştum ama yine de sapkınca bir baba sevgisi istiyordum. Baban seni sever miydi?"

"Ah, evet," dedi, "ama annem için acı çekiyordum. Onunla ilgili hayaller kurardım. Her zaman kollarının bana uzandığını hayal ederdim ve o yakınımdayken sesini duyar ve gül kokusunu alırdım. Ama yüzünü hiç göremedim. Bu garip değil mi? Bazen hayal gücü bile insanı hayal kırıklığına uğratar. Ne kadar aptalca!"

Kadın gözlerini kaçırdı ve sustu; adama öyle geldi ki, kadın da birkaç dakika önce çocukluğuyla ilgili böyle bir itirafta bulunduğu için onun kadar utanmıştı.

İkisi de konuyla ilgili başka bir şey söylemedi; Barclay Court'a yaklaşıyorlardı ve Edgcombe ile kontes onları karşılamak için evin önündeki çimenlikte yürüyorlardı.

Ama aralarında ince bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Belki de her şeyi.

Birbirleriyle kendilerinden bir şeyler paylaşmışlardı ve onunla basit bir şakalaşma ilişkisine asla geri dönemeyecekti. Başka bir deyişle, birbirleriyle arkadaşlığa doğru bir adım atmışlardı - tam da onun istediği gibi. Yine de bunun farkına varmak biraz tedirgin ediciydi. Şakalaşmak daha güvenliydi. Flört de öyle.

"Bayan Osbourne," dedi diğerleri yanlarına gelmeden hemen önce arabayı durdururken, "arkadaş olmamız mümkün mü sizce?"

"Ama burada sadece on iki gün daha kalacağız," dedi.

"Gördüğüm kadarıyla onu tek parça halinde geri getirmişsin, Whitleaf," dedi Edgecombe, araca doğru adım atarak ve ona yardım etmek için elini uzatarak. "Tebrik ederim. Getirmemiş olsaydın Frances sana çok kızardı."

Kontes, "Buradan ayrıldığınız zamanki kadar korkmuş görünmüyorsunuz Susanna," dedi. "Yolculuk hoşunuza gitti mi? Ve ziyaretiniz?"

Peter, ikramlar için eve girme davetlerini reddetti. Onlara Hareford House'a dönmesinin beklendiğini söyledi ve hepsine toplu bir veda ettikten sonra ayrıldı.

Bu kez Susanna Osbourne'un arkasına bile bakmadan aceleyle eve girmediğini fark etti. Diğer ikisiyle birlikte durup onun gidişini izledi.

Ayrıca kızın, arkadaş olmalarının imkânsız olduğunu söylemediğini de fark etmişti.

Ya da bunun mümkün olabileceğini.

Arabayla uzaklaşırken, kadının itiraz etmesinin belki de daha iyi olacağını düşündü. Arkadaşlığın güvenli olduğundan hiç emin değildi.

Susanna'nın öğleden sonranın sadece Bayan Honeydew ile geçirdiği kısmından değil, tamamından keyif aldığını fark etmesi onu şaşırtmıştı.

Vikont Whitleaf'i aslında oldukça sevdiğini keşfettiğinde daha da şaşırdı. Gözüne kestirdiği her kadınla flört etmekten başka bir şeyden hoşlanmayan, temelde sıg bir adam olabilirdi ama iyi bir mizah anlayışı da vardı. Daha da önemlisi, kesinlikle nazik bir adamdı ve tamamen tembel de değildi. Bayan Honeydew'in çitlerini onarmış ve eski ahırını temizlemişti. Onun huysuz küçük köpeğini yürüyüşe çıkarmıştı. Susanna ona kitap okurken onu sandalyesinde uyurken bulduğunda onu utandırmamak için dikkatli davranmıştı. Ve sonra, Susanna'nın ısrarıyla, ilk ısırdıktan sonra az pişmiş ve ortası hamur gibi olduğunu anlamasına rağmen, hizmetçisinin spesiyali dediği keklerden üç tane yemişti.

Sanki çocukluğu hakkında hiçbir Gey bilmiyormuş gibi ona çocukluğunu sormaktan kendini alamadığında, gerçekten de annesi ve kız kardeşleri tarafından himaye edildiğini ve erkek vasileri tarafından yönetildiğini fark etmişti. O halde babasının başına gelenlerden dolayı hiçbir şekilde suçlanamazdı. Ve sadece Whitleaf adını taşıdığı için de onu suçlayamazdı.

Ama ona karşı tavrındaki yumuşamaya rağmen, Susanna arkadaş olmalarına imkân göremiyordu. Bu saçma bir fikirdi. Hiçbir ortak noktaları yoktu.

Yine de bu fikrin belli bir çekiciliği vardı. Daha önce hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Bay Huckerby ve resim öğretmeni Bay Upton tam olarak arkadaş sayılmazlardı ama karşılıklı saygı duyduğu meslektaşlarıydılar. Bay Keeble ise sadece dostça bir tanıdıktı, okulun kapısını akla gelebilecek ya da hayali her türlü kurttan koruduğu için bir tür baba figürüydü.

İlerleyen günlerde Lord Whitleaf'in nezaketinin başka kanıtlarını da gördü. Bir akşam Raycroft'larda yemek yedikten sonra, ortağının sağır ve kararsız olan ve bir karar verdiğinde her zaman yanlış kartı oynayan yaşlı Bayan Moss olacağını bilmesine rağmen, kimsenin doldurmaya istekli görünmediği bir kart masasındaki boş yeri almayı teklif etti. İkisi oynadıkları beş eli de kaybetse de, masadaki herkesi eğlendirmeyi ve Bayan Moss'u yenilgilerinin sebebinin kendi beceriksiz oyunu olduğuna ikna etmeyi başardı.

Pazar günü kiliseden sonra Susanna, papazın Bayan Honeydew'i selamladığını ve daha önce yağın yağmura rağmen onu kilisede görmenin ne kadar sevindirici olduğunu söylediğini duyduğunda, Bayan Honeydew'in de ona Vikont Whitleaf'in kulübesine kapalı bir araba getirdiğini, böylece gelmeye hazırlanmak için yeterince zamanı olduğunu söylediğini duydu.

Edgecombe Kontu bir sabah Bay Raycroft ve Vikont'u çiftlikte gezdirdikten sonra Frances ve Susanna'ya şöyle demişti

Bir hafta önce elini fena halde kesmiş olan adamlarından birini ziyaret etmek için durduğunda, Vikont evlerinin dışında çamaşırlarını asmakta olan bazı kadınlarla konuşmak için oradan uzaklaşmıştı; günlerden pazartesiydi ve dolayısıyla çamaşır yıkama günüydü. Yarım saat sonra paltosu ve şapkası olmadan, bir kadın ve iki çocuk tarafından tutulan bir merdivene tünemiş ve ıslak giysilerle ağırlaştığında yere çok yakın sürüklenen bir ipte ayarlama yaparken bulunmuştu. Mahalledeki tüm kadınlar ve çocuklar etrafta toplanmış, tavsiye istiyorlardı.

"Ve tabii ki," diye ekledi Kont kıkırdayarak, "hepsi de ona taparcasına bakıyorlardı - hepsini gülmekten iki büklüm etmediği zamanlarda yani."

Susanna'nın arkadaşı olmak istediğini de unutmamıştı.

Onu her gün görüyordu. Bir seferde yarım saatten fazla yalnız kalmıyorlardı; bunun için fazla ketumdu ve eğer o olmasaydı, o olurdu. Çevrede dedikodu çıkmasını kesinlikle istemiyordu. Frances'i huzursuz etmek de istemiyordu. Ama neredeyse her karşılaştıklarında onunla özel birkaç kelime konuşmayı ya da onu kısa bir süre için topluluktan ayırmayı başarıyordu.

Bu kısa araları günlerinin en önemli anı olarak görmeye başlamıştı.

Örneğin Raycroft'ların yemeğinde Bayan Moss'la kâğıt oynadıktan sonra Susanna'ya yaklaşmış, ona bir fincan çay getirip getiremeyeceğini sormuş, Susanna evet deyince de, Dannen izin verirse kendisiyle gelmesini, böylece doğru miktarda süt ve şeker ekleyeceğinden emin olabileceğini söylemişti.

Bir saat boyunca Bay Dannen'in yanında oturmuş, onun iskoç atalarıyla ilgili, bazılarını daha önce de duyduğu hikâyeleri dinlemişti.

Vikont Whitleaf ona, "Sıkıntıdan gözleriniz şaşmış olmaya başlamıştı," dedi.

"Oh, yapmadım!" diye öfkeyle itiraz etti. "Bu kadar terbiyesizlik yapmazdım."

"Ama ilginçtir ki," dedi, "sıkıldığınızı inkâr etmiyorsunuz. Her neyse, seni kurtardım. Arkadaşlar ne içindir?"

Kadın güldü ve Bay Crossley ile Bayan Krebbs onlara katılana kadar bir süre çay tepsisinin yanında birbirleriyle konuştular.

Bir öğleden sonra Bayan Raycroft ve erkek kardeşiyle birlikte Barclay Court'a gitti ve üçü çay içmeye kaldılar. Ama Bay Raycroft gitmek için ayağa kalktığı anda, kız kardeşi kontesin Avrupa'dan getirdiği ve Alice Hickmore'un kışı geçireceği yer Viyana olduğu için ona göstermeye söz verdiği bazı Viyana suluboya resimlerini görmek istediğini söyleyerek itiraz etti. Bay Raycroft kontla sohbetine devam etmek için tekrar oturdu, Frances Bayan Raycroft'u odasına götürdü ve Vikont Whitleaf Susanna'yı, arkadaşları gitmeye hazır olana kadar onunla birlikte terasta dolaşmaya davet etti. Susanna'nın teşvikiyle ona Oxford'da klasik okuduğu yıllardan söz etti. Anlattıklarına bakılırsa gerçekten de okumuştur, evden uzakta geçirdiği yılları sadece topuklarını vurup hayatın tadını çıkarmak için kullanmamıştı.

Onun hakkındaki düşünceleri bir kez daha iyiye doğru değişti.

Ertesi gün hava soğuk ve poyrazlıydı ama Susanna ve Frances yine de temiz hava almak ve egzersiz yapmak için köye doğru yürümeye ve Frances'le Kont henüz uzaktayken bir ay önce sekseninci yaş gününü kutlamış olan Barclay Sarayı'nın eski hizmetçisine bir sepet yiyecek götürmeye karar verdiler. Susanna toplantıda giyeceği eski elbiseyi süslemek için yeni bir kurdele almak istiyordu.

Bunu, Calvert kardeşlerden ikisine Hareford House'dan eve kadar eşlik ettikten sonra köy sokağında yürürken karşılaştıkları Vikont Whitleaf'e açıkladı ve onun önerisi üzerine Frances sepetini teslim etmek üzere yoluna devam ederken, Vikont Susanna'ya köy dükkanına kadar eşlik etti ve Susanna bir bardak limonata ve hamur işi ikram edilmek üzere köy hanına götürülmeden önce alışverişini yaptı.

Sonra ikisine de Barclay Court'a kadar eşlik etmeyi teklif etti, Frances itiraz edince de, yürürken her iki kolunda bir hanımefendinin olması zevkinden kendisini asla mahrum edemeyeceğini ve Frances'in de bu zevkten kendisini mahrum etmeyeceğini umduğunu söyledi.

Frances gülerek, "Sana böyle bir ıstırap yaşatmak benden uzak olsun," dedi ve Susanna onun bir kolunu tutarken, Frances de diğerini tuttu. "Ve teşekkür ederim."

Frances'le müzik hakkında konuşuyor, Susanna'yı da ustalıkla içine çekiyordu. Susanna, onun kullanmayı seçtiğinde hatırı sayılır bir konuşma becerisine sahip olduğunu fark etti. Ve hatırı sayılır bir bilgi birikimi de.

Susanna bu dostluktan küçük bir hayal kırıklığı duyduysa, o da Vikont Whitleaf'in hızla yaklaşan toplantıda hiçbir set için ona elini uzatmamış olmasıydı. Elbette, en azından ilk dört sette dans etmek üzere nişanlanmıştı - Susanna bunu

tanıştıkları gün. Belki diğerlerine de söz vermişti.

Ya da belki arkadaşlar birbirleriyle dans etme ihtiyacı hissetmiyorlardı.

Henüz hiç kimse onunla yer ayırtmamıştı. Elbette Kont'un onunla dans edeceğinden neredeyse emindi, muhtemelen Bay Raycroft da öyle. Belki Bay Dannen bile. Ama Vikont Whitleaf ile dans etmek ne kadar güzel olurdu, ne büyük bir zevkti. Bu, arkadaşlarına anlatacağı, hayatının geri kalanında hatırlayacağı bir şey olurdu. Ve eğer bu aynı zamanda bir vals olursa...

Ama bu küçük hayal kırıklığı üzerinde durmayacaktı. Daha şimdiden bu tatil, okuldaki sonbahar dönemi boyunca ona moral verecek bir tatile dönüşüyordu. Açgözlü olmamalıydı.

Belki de akşam olduğunda ona soracaktı.

Ya da belki boş vakti yoksa, en azından gelip onunla konuşacak bir zaman bulurdu, böylece kendini daha az duvar çiçeği gibi hissedirdi.

Önemli değildi. Bir centilmen arkadaşı vardı. Bath'a döndüğünde Claudia ve Anne ile ne şaşırtıcı hikâyeler paylaşacaktı.

Bu arada tatil hâlâ sona ermemiştir.

6

Tüm mahalle Barclay Court'ta bir öğleden sonra pikniğine davet edilmişti ve neyse ki birkaç gün süren bulutlu, rüzgârlı ve soğuk havanın ardından güzel hava geri dönmüştü.

Peter, o sabah ev partisi onsuz devam eden annesinden gelen sevgi dolu, inceden sitemkâr mektubu hatırlamasına rağmen çok eğleniyordu. Şimdi Sidley Park'ta olsaydı, diye düşündü, büyük olasılıkla buradakiyle tamamen aynı türden bir etkinliğe katılıyor olacaktı. Ancak orada, orada bulunan genç bayanlardan özellikle birinin kendisi için potansiyel bir gelin olarak seçildiğini bilecekti -Bayan Rose Larchwell. Ve nereye giderse gitsin annesinin sevgi dolu, endişeli gözlerinin onu takip ettiğini bilecekti. Orada, unutmamış olsa da affettiği biri tarafından çok sevilmenin tüm yükünü hissedecekti.

Belki de affetmemek ya da en azından şartlı olarak affetmek daha iyi olurdu. Belki de ona, hayatına daha fazla müdahale edilmesini, özellikle de çöpçatan olarak müdahale edilmesini kabul etmeyeceğini açıkça belirtmeliydi. Belki de ona Sidley'nin artık onun evi olamayacağını söylemeliydi. Ama hem onun hem de kendisinin kalbi o kadar kırılmıştı ki. Ve o da

sadece yirmi bir yaşındaydı. Tüm bunların yanı sıra, onu sevmiştı ve hâlâ seviyordu. O onun annesiydi.

Ve bu yüzden, hayattaki görevinin kefaretni ödemek, onun için kaybettiğı gelinin yerine bir gelin bulmak olduğunu düşünüyor gibiydi.

Sidley'de neler olabileceğı düşüncesinden sıyrıldı ve Barclay Court'ta olanlara odaklandı. Burada rahatlayabilir ve istediğı kişiyle -ya da onu seçen kişiyle- eğlenebilirdi.

Piknik alanı, evden biraz uzakta, büyük bir gölün dar ucuna yakın geniş, çimenli bir banktı. Gölün kıyısında üç kemerli, pitoresk bir taş köprü vardı. Bir nehrin suları köprünün altından hızla göle akıyordu. Öğleden sonra Bayan Raycroft, Bayan Mary Calvert ve Bayan Krebs ile birlikte bir süre durduğu köprünün ortasından, suyun hızının nehrin daha gerisinde, ağaçların arasındaki bir şelaleden kaynaklandığını görebiliyordu. Onlar yaklaşan toplantı hakkında sohbet ederken o da bu manzarayı takdirle seyretti.

Gölün uzak tarafındaki kıyının bir bölümünde sekizgen şeklinde ahşaptan yapılmış güzel bir pavyon vardı. Biraz sonra Finn, Bayan Calvert, Bayan Jane Calvert, Bayan Moss ve erkek kardeşiyle birlikte oraya gittiler. Bir süre yapının içinde oturup manzarayı seyrettiler, neşeyle konuştular ve bol bol güldüler.

Oradaki konuşmaların çoğı da herkesin heyecanla beklediğı toplantı ile ilgiliydi. Görünüşe göre geçen Noel'den bu yana ilk kez yapılacaktı.

Piknik alanına döndükten sonra Peter, konukların rahat etmesi için serilen battaniyelerden birinin üzerinde bir süre oturarak Edgecombe Kontesi ve birkaç yaşlı komşusuyla sohbet etti. Sorularına cevap olarak onlara kısa bir süre önce çıktığı Avrupa şarkı turundan bahsetti.

Gökyüzü mavi ve bulutsuzdu, güneş bunaltıcı derecede sıcak olmadan ılıktı. Çok hafif bir esinti vardı. Mükemmel bir yaz günüydü.

Kayıklar popülerliğini kanıtlıyordu. Bunlardan dört tane vardı ve her biri en fazla iki kişi, bir kürekçi ve bir yolcu için tasarlanmıştı, ancak Peter her kürek çektiğinde karşısındaki koltuğa iki bayanın sıkıştırıldığını fark ediyordu. Hiç şikâyet etmedi. Her seferinde bir yerine hayranlık duyacağı bir çift kadın varken neden şikâyet etsin ki? Çürük yazlık giysileri ve boneleriyle hepsi de yemek için yeterince iyi görünüyordu. Ve belli ki hepsi de güzel bir yaz gününün bir kez olsun açık havada sosyal bir etkinliğe denk gelmesinin tadını çıkarıyordu.

"En son pikniğe davet edildiğimizde," dedi Bayan Mary Calvert, bir elini suyun içinde gezdirerek, "bütün gün ve bütün gece bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı. Hatırlıyor musun Rosamond? Yaşlı papazın emekliliği içindi ve hepimiz papaz evine tikiş tikiş doluşmak ve büyük bir hayal kırıklığına uğramamış gibi davranmak zorunda kalmıştık."

Peter ilk bir saat boyunca Susanna Osbourne ile hiç konuşmadı. Bayan Honeydew'e gittiklerinden beri her gün onunla biraz zaman geçirmek için sabırsızlanıyordu, ama her gün karşılaşmalarını kısa tutmak zorunda olduğunu hissediyordu, çünkü onu sık sık uzun süreler boyunca etrafında dolanan genç bayanlar kalabalığına dahil edemezdi.

grup sohbetinin ciddiyetsizliğini takdir etmezdi. Gerçek bir bayan arkadaşına sahip olmak onun için yeni bir girişimdi ama dikkatli olmazsa ona olan ilgisinin başkaları tarafından yanlış anlaşılabilceğinin de farkındaydı. Bu yüzden hiçbir eğlencede onu hemen öne çıkarmamaya, çıkarsa bile onunla yarım saatten fazla vakit geçirmemeye dikkat ediyordu.

Öğleden önce terasa geldiğinde onu selamlamış, sırf gözlerindeki eğlence ışığını görmek için hava durumuyla ilgili kasıtlı olarak yavan bir gözlemde bulunmuş ve dikkatini başka yöne çevirmişti. Sonra da onun gibi eğlenmeye devam etmişti.

Sarı saçlı, taze yüzlü genç papaz Birney, onu gölde kürek çekmeye götürdü ve tüm zaman boyunca onunla ciddi bir sohbele daldı-Peter onları izledi.

Dannen, o ödüllü delikanlı, onu Raycroft ve kontesle birlikte yakın kıyı boyunca yürüttü. Sonra da diğer ikisi piknik alanına döndükten sonra on beş dakika boyunca onu suya yakın bir yerde tuttu. Peter biliyordu çünkü monolog olduğu belli olan bu konuşmanın zamanlamasını yapmıştı.

Kırk yaşlarında dul bir adam olan Crossley, dönüşünde ona bir bardak limonata getirdi ve bir süre onunla oturdu, geniş kol hareketleriyle manzaranın özelliklerini işaret etti. Peter biliyordu çünkü onu izliyordu.

Birden aklına, evlilik olasılıklarıyla ilgili kendi değerlendirmesinin büyük olasılıkla aşırı kötümser olduğu geldi. Ne kadar yoksul ve güçsüz olursa olsun, çevredeki hemen her bekârın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Ama kesinlikle Dannen'la evlenemeyecek kadar mantıklı, Birney'i düşünemeyecek kadar da hayat doluydu. Ve Crossley onun için çok yaşlıydı, Tanrı aşkına, babası bile olabilirdi.

Aslında, onun mevcut adaylardan herhangi biriyle evleneceğini düşünmek bile Peter'ı mantıksız bir şekilde sinirlendiriyordu. Ve mantıksız davranıyordu. Kız kurusu bir öğretmen olarak yaşamaktansa, yarım yamalak bir evlilik bile tercih edilebilirdi. En azından kız kardeşlerinden herhangi birinin ona böyle söyleyeceğini biliyordu.

Ama o bu tür düşüncelerle oyalanırken ve hakkında gevezelik eden hanımları ihmal ederken, biri çaydan önce bir oyun oynamayı önerdi ve kriketten saklambaca kadar baş döndürücü çeşitlilikte önerilerle coşkulu bir ses korosu yükseldi. Ne var ki, birileri gerekli -ve hantal- ekipmanları almak için eve koşturmadıkça kriket oynanamazdı. Ayrıca Bayan Moss, diğer hanımların çoğunun da desteğini alarak, kriketin tam bir erkek oyunu olduğundan yakındı. Saklambaç da pratik değildi, çünkü gölün bu tarafında ağaçlar sık değildi ve saklanacak çok az yer vardı. Diğer tüm öneriler de şu ya da bu nedenle reddedildi.

Bayan Osbourne konuşana kadar çaya kadar oyun oynamadan devam edeceklermiş gibi görünüyordu.

"Tekne yarışlarına ne dersiniz?" diye önerdi.

Heyecanlı bir onay dalgası ve ardından kaçınılmaz bir muhalif ses yükseldi.

Bayan Jane Calvert, "Ama hepimizin kürek çekmesi için çok az beyefendi var," diye belirtti. "Bazılarımız ayakta durup izlemek zorunda kalacak."

Diğer hanımlar dehşet içinde ona baktılar, öyle görünüyordu ki hepsi de dışlananlar arasında olduklarını hayal ediyorlardı.

"Ama bütün eğlenceyi erkeklerin yaşaması gerektiğini kim söyleyebilir?" diye sordu Bayan Osbourne. Ben hepimizin kürek çekeceği ve hiçbirimizin yolcu olmayacağı yarışlar düşünüyordum."

Moss, "Ah, diyorum," dedi ve güldü.

Kontes, "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi fikir Susanna," dedi.

Peter kollarını kavuşturdu ve dudaklarını büzdü.

"Ama ben hiç kürek çekmedim," diye itiraz etti Bayan

Raycroft. "Ne de var l," Bayan Krebbs feryat etti. "l

olabilirdeğil
muhtemelen..."

"O halde başka bir şey düşünmeliyiz," dedi Bayan Mary Calvert.

Ama Bayan Osbourne sesini yeniden, öncekinden daha sert bir şekilde yükseltti.

"Ne?" Bir oyun seçmek için toplanmış olanlara baktı ve Peter'ın eğlenen gözleri onun kendini unuttuğunu ve hevessiz öğrencileri toparlayan alışılmış öğretmen rolüne büründüğünü hemen fark etti. "Kürekleri kendimiz çekme ve her zaman yolcu olmak zorunda olan dekoratif süsler olmadığımızı gösterme şansını kaçırarak mıyız? Erkekleri yenmek için çabalamayacak mıyız?"

Peter sırtarak Edgecombe'un yüzünde de aynı ifadeyi yakalarken, Moss tekrar, "Ah," dedi.

"Adamları dövmek mi?" Bayan Krebbs yine yarı çığlık attı. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Diğer genç bayanlardan birkaçı kıkırdıyordu ama kesinlikle ilgilenmiş görünüyorlardı.

"Sadece dört tekne var," diye belirtti Bayan Osbourne. "Eleme yarışları yapmamız gerekecek - gölün karşısındaki pavyona kadar gidip tekrar geri dönmek yeterli olacaktır. Bayanlar birbirlerine karşı, erkekler de birbirlerine karşı yarışacak. Sonunda kazanan erkek ve kazanan kadın arasında bir yarış olacak. O zaman hanımefendilerin beyefendilere nasıl bir rekabet sunacağını göreceğiz."

Kızarmıştı, gözleri parlıyordu, enerji ve coşku doluydu - doğuştan bir lider, diye tahmin etti Peter, ona bakarken, meraklanmış ve biraz da gözleri kamaşmıştı. Ve istediğini de elde edecekti, vallahi. Neredeyse tüm genç bayanlar ilk öneriyi kuşkuyla karşılamış olsalar da -özellikle de teknelerde sadece yolcu olmayacaklarını öğrendiklerinde- şimdi yarışları başlatmak için büyük bir hevesle zıplıyorlardı.

"Bu şimdiye kadarki en iyi piknik olacak," diye ilan etti Bayan Mary Calvert genç bir abartıyla, Peter'a parlak bir gülümseme fırlatırken.

Bayan Osbourne ona okulda oyun öğretmeni olduğunu söylemiş miydi? O sırada pek dikkatini çekmemiş olsa da, bu yönde bir şeyler söylediğini hatırlıyor gibiydi. Oyun öğretmeni mi? Bir kız okulunda oyun öğretmeni diye bir şey var mıydı?

Sonraki bir saat boyunca kıyıda, suda gösterilen büyük ustalıktan çok daha fazla yukarı aşağı zıplama, tezahürat, ciyıklama ve gülüşme - ve bazı iyi huylu alaylar - vardı. Yarışlardan birkaçı yakındı
-Bayan Calvert kontesi kıl payı geçti, ancak Bayan Moss ve Bayan Mary Calvert çok geride kaldılar.

Her ikisinin de düz bir çizgide hareket ettikleri kadar daireler çizerek hareket etmeleri ve ikisinin de kıkırdamadan duramamaları gibi ikiz gerçeklerin getirdiği sonuç. Raycroft, Dannen'i burun farkıyla geçti; Finn ve Moss sadece bir tekne boyu kadar gerideyken, son bir etkileyici hız patlaması sonucu gelen bir zaferdi bu. Yarışlardan birkaçı kazanan tarafından kaçırıldı - örneğin Bayan Osbourne kendi yarışında, Peter kendi yarışında. Bayanlar ikinci yarışında da Bayan Calvert'i yendi ve erkekler yarışında da Edgecombe'u sadece yarım tekne boyu farkla yendi.

Ve böylece her şey son yarışa kaldı ve istisnasız herkes, kontes gülerek hepsinin yarı aç olduğunu ve eğlencelerinden birine daha davet edilmeyi kesinlikle reddedeceğini söylese de bankta toplandı. Kazanan belli olduğu anda çay içeceklerine söz verdi.

Raycroft neşeyle, ama ne nezaketten ne de kibarlıktan yoksun bir tavırla, "Sanırım Bayan Osbourne olmayacak," dedi.

Bayan Raycroft onun koluna bir yumruk attı ve diğer hanımlar toplu bir öfkeyle seslerini yükselttiler. Hem Peter hem de Susanna Osbourne güldüler. Peter ona sırtıttı, o da parlak gözlü ve kararlı bir ifadeyle ona baktı.

Böyle bir meydan okumayı üstlenmek için saçma bir şekilde küçük ve kırılgan görünüyordu. Ve karşı konulamayacak kadar da çekiciydi. Atletik bir kadında çekici bir şeyler olduğunu düşündü biraz şaşkınlıkla.

Genç bayanlar kimi destekleyecekleri konusunda kararsız görünüyorlardı. Sorunu alkışlayarak, zıplayarak ve her iki yarışmacıyı da ayırım gözetmeksizin cesaretlendirerek çözdüler. Yaşlıların çoğu

Edgecombe'un yardımıyla kayıklardan birine binen Bayan Osbourne'a tavsiyelerde bulunmaya niyetliydim. Diğer adamların çoğu utanmadan taraf tutuyordu.

"Bence," diye seslendi Moss, "kazansan iyi olur, Whitleaf. Kazanamazsan bu hepimiz için korkunç bir aşağılanma olur."

Crossley, "Cinsiyetimizin onuru senin omuzlarında, Whitleaf," diye onayladı.

Peder Birney, "Bence kazanmasanız daha iyi olur, lordum," diye öğüt verdi. "Centilmence bir yiğitlik ve tüm bunlar."

Ancak bu önerisi erkeklerden bir alay patlaması ve bayanlardan öfkeli bir protesto korosuyla karşılandı.

Susanna Osbourne kürekleri aldı ve parmaklarını küreklerle geçirdi.

Herkes geri çekildi, Edgecombe onlara işaretlerini almalarını söyledi, bazı acil susturma sesleri duyuldu ve sonra gittiler.

Peter kıyıda ayrılır ayrılmaz diğer tekneye doğru sırtıttı, ama Bayan Osbourne kulaçlarını ayarlamaya odaklanmıştı. Son bir saat içinde çok şey öğrendiğini fark etmişti. Küreklerini suyun çok derinlerine daldırmamayı ve böylece ilerlemesine yardımcı olmak yerine engel olmamayı öğrenmişti. Şimdi en az çabayla oldukça düzgün bir şekilde ilerliyordu. O küçük, açık tenli kollardaki güç gerçekten şaşırtıcıydı. Hasır başlığının kenarı rüzgârda dalgalanıyordu.

Oxford'da kürek takımının bir üyesi olduğunu kimseye söylememişti ve Raycroft da sırrını ifşa etmemişti. Erkeklere karşı bile kendini ortaya koymamıştı.

en iyi çabasıydı. Şimdi yarı yol işareti olan pavyona yaklaşırlarken teknesini Bayan Osbourne'unakinin hemen önünde tutuyordu. Teknesini döndürürken hafif bir beceriksizlikle manevra yapıyordu.

Karşı kıyıdan gelen büyük bir gürültü olduğunu duyabiliyordu.

Susanna Osbourne gülüyordu. Dönüş yolculuğu için teknesini düzeltirken ona baktı ve o da bir an duraksayarak ona sırttı.

"Eğer kazanmama izin vererek bana patronluk taslamaya cüret edersen," diye seslendi ona, "seni asla affetmeyeceğim."

"Kazanmana izin mi vereyim?" Kaşlarını kaldırdı ve ona doğru salladı. "Bir kadına yenilmenin utancıyla nasıl yaşayabilirim ki?"

Kıyıdan gelen çığlıklar hararetlenirken tekrar onun hemen önünde kürek çekmeye başladı. Yarış neredeyse bitmek üzereyken ona sırtlamak için başını çevirdi, bir hamle yapıp onu en az bir tekne boyu geride bırakmak niyetindeydi. Ama tam da yanlış zamanda döndü. Ani bir esinti şapkasını yakaladı ve çılgınca bir gözünün üzerine düşürdü. Şapkasını suya savrulmak gibi kötü bir kaderden kurtarmak için aceleyle bir elini kaldırdı ve onun yerine küreğini kaybetti.

Tam olarak göle doğru kaymamıştı ama kürek kilidine garip bir açıyla takılmış ve tekrar yerine oturtulması gerekmişti. Bu arada teknesi rotasından biraz sapmıştı.

Susanna Osbourne da son bir hız patlaması planlamıştı, çok geçmeden fark etti ve bankaya o kadar yaklaşmışlardı ki yetişmek için yeterli zamanı yoktu.

Kıl payı kazandı.

Kadın dönüp zaferle ona bakarken ikisi de çaresizce gülüyordu ve kadın o kadar göz kamaştırıcı bir şekilde hayat dolu görünüyordu ki, eğer kadın isteseydi adam ona binlerce zafer bahsedebilirdi. Gerçi aslında bunu kabul etmemiştir, değil mi? Dürüst bir galibiyetti, ama elbette yol boyunca daha az oyalanarak ve sırtarak bunu imkânsız hale getirebilirdi.

Kadınların oylarının, kendi şampiyonları lehine onu tamamen terk ettiğini fark etti. Bayanlar onu zafer kazanmışçasına piknik sepetlerinin onları beklediği battaniyelere götürdüler.

"Şimdi utancımдан öleyim mi?" Peter, kendisi dışarı çıkarken kayığı tutan Edgecombe'a sırtarak sordu. "Yoksa önce yemek mi yiyeyim?"

Raycroft, "Bence artık ölsen iyi olur, Whitleaf," dedi. "Bizim cinsimiz bu mahalledeki rezilliği asla unutamayacak, eski dostum. Bu olay Londra gazetelerine yansır ve bir daha orada yüzünü gösteremezsen hiç şaşırmam."

"Ama hanımları mutlu ettin," dedi Edgecombe omzuna vurarak, "ve bu hayatta bir erkeğin umabileceği en iyi şey de budur. Gelip yemek yesen iyi olur yoksa Frances gücenecek."

"Söylemeliyim ki," dedi Crossley, "bu kadar küçük bir hanımefendiye göre Bayan Osbourne küreklerde çok iyi bir gösteri sergiliyor."

Çay içmeye oturduğunda genç bayanlar Peter'a acımaya başlamıştı. İçlerinden bir grup onunla birlikte oturdu ve şapkası neredeyse uçup **gitmeseydi** yarışı kesinlikle kazanacağına dair ona güvence verdi. Ama o utanç verici

Bu an onları neşeli kahkahalara boğdu ve hepsi de olay anında nasıl görüldüğünü tarif ederek birbirlerini geçmeye çalıştı.

Onlarla birlikte güldü.

Susanna Osbourne diğer battaniyelerden birinin üzerinde oturuyordu. Onun konuştuğunu duymuyordu ama her an onun farkındaydı. Ve sonunda daha fazla bekleyemedi. Tekne yarışı baş başa geçirilen zamandan sayılmazdı. Ve çaydan kısa bir süre sonra konuklar ayrılmaya başlayabilirdi. Eğer bu fırsatı kaçırsa ve bütün bir günü onunla özel bir konuşma yapmadan geçirmek zorunda kalırsa oldukça keyifsiz olacaktı.

Ayağa kalktı ve hiçbiri ayağa kalkamadan genç hanımlara gülümsedi.

"Gidip Bayan Osbourne'un önünde mütevazı bir pasta yesem iyi olacak," dedi.

Adam grubuna yaklaşırken başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Bayan Osbourne," dedi, "gelip sizinle birlikte yürümelisiniz. İzin verirseniz sizi tebrik etmek istiyorum. zafer. Ağır bir yenilgiye uğradım."

Elini onunkine uzattı ve kalkmasına yardım etti.

"Teşekkür ederim," dedi, elbisesinin kırıksıklıklarını fırçalayarak. "Evet, gerçekten de öyleydiniz."

Onun uzattığı kolu tutarken güldü.

Ve aniden, ona öyle geldi ki, öğleden sonra keyfi tamamlanmıştı. Gökyüzü daha mavi, güneş daha parlak, hava daha sıcak görünüyordu.

Bir erkekle bir kadın arasındaki dostluğun uzak mesafeden yürütülememesi çok kötüydü -gerçekten öyleydi-. Gkisi de buradan ayrıldıktan sonra birbirleriyle mektuplaşamayacaklardı, bu hiç de mümkün olmayacaktı. Ve iki haftanın sadece beş günü kalmıştı. Bundan sonra birbirlerini bir daha görmeleri pek olası değildi.

Dash, ama ona veda ettiği için üzülecekti.

Ancak beş gün yine de beş gündü, dört gün değil - kendisini ona hayata karşı bardağın dolu tarafını gören bir adam olarak tanımlamamış mıydı? Bir de öğleden sonrasının geri kalanı vardı. Tekne yarışında kendisini yenen kadınla yarım saat baş başa kalmasının kimsenin dikkatini çekeceğini sanmıyordu.

Evet, bugün kendine yarım saatlik bir lüks tanıyacaktı.

Onu köprüye doğru götürdü.

7

Susanna piknikten, özellikle de son tekne yarışından büyük keyif almıştı. Elbette Vikont Whitleaf'in isteseydi daha kendisi pavyona dönmeden çok önce bitiş çizgisine ulaşabileceğini fark etmişti ama onun kazanmasına izin vermeye hiç niyeti olmadığını da biliyordu. Bunu gerçekten başarmanın verdiği tatmin muazzamdı.

Öğleden sonranın her anından zevk almıştı ama eli Vikont'un kolunda köprüye doğru yürürken itiraf etmeliydi ki artık zevki tamamlanmıştı. Nihayet yeni arkadaşıyla kısa bir süre yalnız kalabilecekti.

Ve gerçekten de ondan hoşlanıyordu. Nerede olursa olsun her zaman kahkaha ve neşe vardı. Ve yine de onunla birlikteyken neredeyse her zaman kahkaha ve neşeden daha fazlası vardı. Onu bir insan olarak tanımaya başladığını ve ilk başta düşündüğü kadar sığ ya da benmerkezci olmadığını keşfettiğini hissetti. Ve onun kendisiyle sadece makul bir yüze sahip başka bir kadın olarak değil, bir insan olarak ilgilendiğini hissetti.

Hiç beklenmedik bir yerde yeni bir dostluk keşfetmenin sihirli bir yanı olduğunu düşündü.

"Sanırım," dedi, "bu öğleden sonra ilk kez kürek çekmiyorsunuz."

"Değildi," diye itiraf etti.

"Gerçi," dedi, "çocukken bunu yapmanıza izin verildiğini sanmıyorum."

"Nasıl tahmin ettin?" Ona doğru sırttı. "En azından ben evdeyken değil. Okulda ve üniversitede evde asla izin verilmeyen her türlü şeyi yaptım, annemin ve kız kardeşlerimin görmediği şeylerin onları üzmeyeceği teorisiyle."

Kız kardeşlerinden birinin onu oltayla balık tutmaya çalıştığı göl kıyısından nasıl uzaklaştırdığını, suya düşüp ölebileceğinden nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Hevesli, hareketli küçük bir çocuğun elinde oltayla su kenarında oturmasına bile izin verilmemişti.

Köprüye adım attıklarında, "En son ne zaman bir tekne yarışında yenildiğimi hatırlamıyorum," dedi. "En içten tebriklerimi kabul edin!"

Güldü. "Birinin seni alçakgönüllü tutması gerekiyor."

"Kaba," dedi. "Hatırlarsanız bir curricle yarışını kaybettiğimi itiraf etmiştim."

"Uzun bir burunla," dedi. "Ne kadar uzun olduğunu merak ediyorum. Belki de askıya gerilmiş bir fil hortumu?"

"Bazen," dedi, "dilinin sert bir sığır etini kesecek kadar keskin olması gerektiğine inanıyorum."

Tekrar güldü.

"Peki bu öğleden önce kürek çektiniz mi?" diye sordu ona. "Lütfen evet deyin. Cevabınız hayır olursa aşağılanmam tamamlanmış olacak."

"Uzun zaman önce, çocukken birkaç kez," dedi. "Ama o zamandan beri hiç denemedim."

"Peki neredeydi?" diye sordu.

"Ah, büyüdüğüm yer," dedi belli belirsiz.

Köprünün ortasına geldiklerinde sözsüz bir anlaşmayla durdular. Barclay Court'a yaptığı son ziyarette köprüden geçmişti ama bu öğleden sonraya kadar fırsat olmamıştı. Güneş bulutsuz mavi bir gökyüzünden üzerlerine vuruyordu. Hafif bir esinti yüzünü serinletiyordu. Köprünün altından akan nehrin sesini duyabiliyordu. Başını çevirse, arkalarındaki göl suyunda parılayan güneş ışığını görebilecekti.

Tüm duyuları keskinleşmişti. Onun vücut ısını hissedebiliyordu. Onun parfümünün kokusunu alabiliyordu. Bu son derece zevkli bir duyguydu. Memnuniyet içinde çalkalandığını hissediyordu.

"Daha önce köşkün içinde otururken evin yansımasının göl suyunda mükemmel bir şekilde çerçeveslendiğini fark ettim. Belli ki bu özel nokta peyzaj sanatçısı tarafından büyük bir özenle seçilmiş. Sanatında bir usta olmalı."

"Oh, evet," diye kabul etti. "Eminim öyledir."

"Sence o şelale de pavyon gibi ustalıkla mı yerleştirilmiş?" diye sordu. "Buradan maksimum görsel etki için tam o noktada mı duruyor?"

"Belki de kasıtlı olarak yerleştirilmiş bir köprüdür," diye önerdi.

"Ya da her ikisi de," dedi. "Bence her ikisi de olabilir."

"Ama doğa bu kadar düzenli olabilir mi?" diye sordu ona.

"Kesinlikle öyle," dedi ona. "Kendi rahatımız ve zevkimiz için sık sık acımasızca düzenlenmiş sıralar ve yataklar halinde çiçekler ve sebzeler ekmiyor muyuz? Ve eğer istersek bir şelale yaratamaz mıyız? Doğayı her zaman manipüle ediyoruz. Hatta çoğu zaman onun efendisi olduğumuza inanma hatasına düşüyoruz. Sonra birden bire bir fırtına kopuyor ve evlerimizin çatılarını uçurup sular altında bırakıyor ve bize ne kadar az kontrole sahip olduğumuzu ve gerçekte ne kadar çaresiz olduğumuzu hatırlatıyor. Bir zamanlar terk edilmiş olan güçlü yapıların kısa süre sonra doğa tarafından tekrar ele geçirildiğini fark ettiniz mi? Bir zamanlar zapt edilemeyen kale duvarlarının yarıklarında kır çiçekleri büyüyor ve bir zamanlar kralların bir imparatorluğun seçkinlerini ağırladığı saray zeminlerinde çimenler yetişiyor."

"Bu düşüncayı korkutucu olmaktan çok güven verici buluyorum," dedi. "Ülkenin bazı bölgelerinin kömür madenlerinden çıkan cüruf yığınları ve sanayinin diğer atık ürünleriyle ne kadar çirkinleştiğini duydum. Bu faaliyetlerin yakın zamanda sona ereceğini sanmıyorum. Ancak sona erdiklerinde -eğer sona ererlerse- belki de doğa toprağı geri kazanacak ve insan yapımı çirkinliği silip yeniden güzellik yaratacaktır."

"İçimde huzursuz bir his var," dedi, "eğer burada durmaya devam edersek, biri ya da bir başkası bize katılmaya davet edilecekmiş gibi hissedecek. Ben katılmak istemiyorum, ya siz?"

"Hayır." Başını kaldırıp ona baktı, bu itiraf karşısında

yanakları ısınmıştı.

"Eğer pavyona doğru yürürsek, aynı şey olabilir," dedi. "Gölün diğer tarafında nehrin yanında bir patika olduğunu görebiliyorum. Tahminimce şelaleye kadar gidiyordur."

"Öyle. Ve ötesinde," dedi ona. "Evin yakınından başlayıp göl boyunca uzanan vahşi doğa yürüyüşünün bir parçası. Frances'le birlikte bazı kısımlarında yürümüştük ama şelaleye hiç gitmemiştim. O bölgede patika oldukça engebeli ve geçen sefer buraya gelmeden hemen önce çok yağmur yağmıştı. Kont güvenli olmayabileceğini düşündü."

İnce ayakkabılarına baktı.

"Sonuncusu da dahil olmak üzere üç ayrı tekne yarışını kazanan biri için bu çok mu sert?" diye sordu.

"Her zaman," dedi, "yürüyüşün en vahşi ve en güzel halinin şelalenin yanında olduğunu düşünmüşümdür."

"O zaman oraya kadar yürüyüp geri döneceğiz," dedi, "ve umarım başka kimse bizi takip edecek kadar maceraperest değildir."

Tekrar koluna girdi ve yollarına devam ettiler.

Susanna onlar yürürken her dakikayı bir kavanozda saklayabilmeyi ve hepsini geleceğe götürebilmeyi diledi. Nehir yoluna saptıkları andaki kadar mutlu olduğuna hiç inanmıyordu ve en az yarım saat baş başa kalacaklarından emindi.

Böyle bir güzelliği ve yalnızlığı paylaşmayı tercih edeceği başka birini düşünemiyordu.

"Ah, muhteşem!" Vikont Whitleaf, uzun ağaçlardan oluşan bir ormanın gölgesine geldiklerinde patikada durdu ve nehrin sularının köprünün altından köpürerek daha sakin olan ve güneş ışığında gerçekten de pırıl pırıl parlayan göl suyuna karıştığı yere baktı.

Manzarayı gerçekten hayranlıkla seyrediyordu. Bu, daha bir hafta önce ondan beklemeyeceği bir şeydi. Onu sadece etrafı kendisine hayran kadınlarla çevriliyken mutlu olabilen bir adam olarak değerlendirmişti.

"Bence Barclay Court İngiltere'deki en güzel mülklerden biri olmalı," dedi. "Başka pek çok yer gördüğümde değil."

"Ya da herhangi biri?" Başını çevirdi ve gözleri ona gülümsedi. "Bir tane daha," dedi kadın, canı yanarak.

"Büyüdüğüm yer."

Kaşlarını kaldırdı. "Neredeydi peki? Annenizi özlediğiniz dışında çocukluğunuzdan hiç bahsetmediniz, değil mi?"

"Önemli değil," dedi.

Ona anlatsa ve bir zamanlar bir çeşit komşu olduklarını fark etse ne diyeceğini merak etti. Annesi ve kız kardeşleriyle birlikte ziyarete geldiği ve kısa bir süre tanıştıkları göl kenarındaki o güne dair herhangi bir anısı olup olmayacağını merak etti. Ve daha sonra olan her şeyi hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

Ama midesindeki acı verici bir çalkantı onu bu konuda daha fazla bir şey söylememesi ya da düşünmemesi konusunda uyardı.

"Şimdi, Bayan Osbourne," dedi alaycı bir ciddiyetle, "arkadaşlığın temel kurallarından biri, kişinin arkadaşından hiçbir şey saklamamasıdır."

"Ama öyle değil," dedi ona. "Arkadaşların bile, sadece kendi ruhlarının derinliklerinde, başka kimsenin girmesine izin verilmeyen özel alanlara ihtiyacı vardır."

Tamamen ona bakıyordu, belli ki söylediklerinin doğruluğunu düşünüyordu.

"Geçmişinizden saklamayı tercih ettiğiniz derin, karanlık sırlar var o zaman, öyle mi?" dedi kaşlarını sallayarak. "Çok iyi o zaman. Ama bir malikânede büyüdünüz, değil mi? Evin bir kızı olarak?"

"Bir çeşit hizmetçinin kızı olarak," dedi. "Kendisi bir beyefendiydi ama mülkü ya da serveti yoktu ve bu yüzden yaşamak için çalışmaktan başka çaresi yoktu. Sanırım ben de doğuştan bir hanımefendiyim. Tatmin oldunuz mu?"

Yavaşça gülümsedi ve yaşlandığında gözlerinin köşelerindeki kırışıklıkların kalıcı olarak oraya kazınacağı aklına geldi. Çekici bir özellik olacaktı.

"Bir baca temizleyicisinin çocuğunu arkadaş edinmediğimi mi?" diye sordu ona. "Bu beni bir buhar nöbetine sokmak için yeterli olurdu, değil mi? Gördüğüm kadarıyla patika buradan yukarıya doğru oldukça keskin bir şekilde eğimli, ancak basamak görevi görecektir birkaç büyük, düz taş var. Tırmanmaya hazır olduğunuza emin misiniz?"

"Öyle misin?" Kadın ona güldü.

"Daha önce," dedi, "birkaç gün önce bana söylediğiniz bir şeyin yankısını duyduğumu sandım, ama hayal görmüş olabilirim. Oyun öğretmeni değilsiniz, değil mi Bayan Osbourne? Bir kız okulunda?"

"Öyleyim," dedi. "Oyunlar öğretiyorum ve bazen kendimi onlara katılmaktan alıkoyamıyorum. Oyunlarda her zaman iyidim.

Ben de öğrenciyken. Evet, kız okullarında nakış ve süslenmeden daha fazlası öğretiliyor."

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi yüzünü buruşturarak. "Neredeyse centilmeni oynayacak ve tırmanış için kolum yerine elimi uzatacaktım. Aslında hâlâ öyle yapacağım. Eğer seni patikadan yukarı çekmeme gerek yoksa, sen beni çekebilirsin."

Adam onun elini sıkıca kavradı ve kız saçma bir an için ağlayabileceğini düşündü. Daha önce hiç kimse onun elini tutmamış gibi geliyordu ona, gerçi çocukken babası da tutmuş olmalıydı. Bu jestte öyle bir samimiyet, öyle bir güven bağı vardı ki.

Eli ince ve uzun parmaklıydı. Aynı zamanda güçlü, sıcak ve bir şekilde çok erkeksiydi. Göğüslerinde bir şey sıkıştı ve henüz tırmanmaya başlamamış olmalarına rağmen iç uylukları aniden ağrımaya başladı. Karnının alt kısmında bir şey çırpındı.

İtiraf etmeliydi ki, ondan çok çabuk hoşlanmaya başlamıştı. Geç de olsa onun arkadaşı olmayı kabul etmesinin belki de hiç de iyi bir fikir olmadığı aklına geldi. Gelecek hafta Bath'a döndüğünde onu özleyecekti ve onu özlemenin büyük bir acı, hatta keder getireceğini biliyordu.

Ama şimdi bunu düşünmenin bir anlamı yoktu. Farklı bir karar vermek ve ondan uzak durmak için artık çok geçti. Ve şimdi bildiklerini o zaman bilseydi bile farklı bir karar vereceğinden emin değildi. Hayatı çok korunaklı geçmişti. Kısa bir süreliğine de olsa güneş ışığına çıktığına pişman olmamalıydı.

Ve o, üzerinde güneş parlıyormuş gibi görünen biriydi.

Dik patikayı el ele tırmandılar, her ne kadar tehlikeli bir yol olmasa da ve kızın onun desteğine ihtiyacı olmasa da. Yarı yolda durup dik kıyının üzerinden aşağıya, hızla akan suya baktıklarında el ele ve soluk soluğa kalmışlardı. Nehrin benekli yüzeyi ve ağaç dalları arasından parlayan güneşin yeşillikler üzerine düşürdüğü ışık ve gölgeler, sol taraflarında hâlâ tamamen görülebilen parlak, açık, sakın gölle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Her şeyin büyüğü ona yeniden saldırdı - doğanın en güzel güzellikleri ve yeni bir arkadaş.

Tek kelime bile etmediler. Buna gerek de yoktu. Düşünceleri mükemmel bir uyum içindeydi, bunu hissedebiliyordu. Birkaç dakika sonra, şelalenin gürültüsü diğer tüm sesleri bastırırken tırmanmaya devam ettiler -Görünmez bir kuşun tiz ötüşü dışında.

Son birkaç metreyi de tırmanarak şelalenin tepesiyle aynı hizadaki tepeye ulaştılar. Manzara nefes kesiciydi. Susanna yüzünde serin su damlacıklarını hissedebiliyordu. Göl ve diğer piknikçiler hâlâ görüş alanında olmasına rağmen, burada vahşi bir inziva havası vardı. Belki de bunun suyun sesiyle bir ilgisi vardı.

Vikont Whitleaf arkasına bakana kadar el ele durup şelaleyi seyrettiler.

"Ah," dedi, "doğal bir mağara gibi görünmesi için yamaca ustaca inşa edilmiş bir mağara. Neredeyse onu orada görmeyi bekliyordum. Ve tabii ki tam da doğru yöne bakıyor. Capability Brown ve benzerlerinin vahşi doğa yürüyüşlerinde bu tür kolaylıklar sağladıklarına her zaman güvenilebilir. Bir süre oturalım mı?"

"İçerisi serin olmalı," dedi umutla. Ağaçlar onları yolun büyük kısmında doğrudan güneş ışığından korumuş olsa da tırmanış sıcak bir işti.

Mağaranın iç duvarını çevreleyen ahşap bir bank bulunuyordu. Burası güneşten, rüzgârdan, yağmurdan ya da basit bir yorgunluktan korunmak için mükemmel bir sığınaktı; oturup doğanın sunduğu güzelliklerle duyulara ziyafet çekilebilecek bir yerdi - insanoğlu yardım eli uzatmış olsa bile. Dış dünyaya açılan kapının üç tarafı yemyeşil eğrelti otlarıyla çevriliydi.

Şelale görüş alanlarının tam ortasındaydı, tıpkı gölün üzerindeki köşkten evin yansıması gibi. Her iki taraftaki dik kıyılarda eğrelti otları sıklaşmıştı ve yukarıda ağaçlar uzanıyordu. Su, yeşillik ve toprak kokuları vardı. Ve tabii ki akan suyun sesi ve yalnız bir kuşun ötüşü de vardı.

"Dostluğu severim," dedi usulca, birkaç dakika sessizce oturduktan sonra. "İnsanın konuşmamasını sağlıyor." Kıkırdadı. "Bu mantıklı mı?"

"Evet," dedi. "Sessizlik, sıradan tanıdıklar ya da yabancılar arasında rahatsız edici bir şeydir."

"Seninle tanıştığımız günkü gibi," dedi. "Rahatsız mıydın?"

"Çok," diye itiraf etti.

"Neden?"

Oturduklarında eteklerini düzeltmek için elini onunkinden çekmişti. Şimdi elinin tekrar onun elinde olduğunu fark etti ama oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Kenetlenmiş elleri, aralarındaki bankta, kadının eteğinin üzerinde duruyordu.

"Vikont Whitleaf'tınız," dedi, "yakışıklı, şık, belli ki varlıklı, kendinden emin, dünya adamıydınız."

"Sığ," diye ekledi, "kibirli, çapkın." "Çok acele karar verdim," dedi kadın.

Birkaç sessiz an boyunca adamın kendisine baktığının farkındaydı.

"Ve başka bir neden daha vardı," dedi aceleyle. "Siz Vikont Whitleaf'tınız. Ben Sidley Park'tan çok uzak olmayan bir yerde büyüdüm."

Bir iki dakikalık sessizlikten sonra, "Yüce Tanrım," dedi. "Osbourne. Markham hükümet bakanıyken yıllarca Sör Charles Markham'ın sekreterliğini yaptı. Benimle tanıştırıldığınızda aklıma o geldi ama Osbourne pek de alışılmadık bir isim değil. Hayal etmemiştim... Gerçi düşününce bir kızı olduğunu hatırladım. Senin mi?"

"Evet," dedi, oldukça sarsılmış bir halde. Gerçekten de ona kim olduğunu söylemeyi düşünmemişti.

"Hiç tanıştık mı?" diye sordu.

"Bir keresinde," dedi. "Edith'le oynadığım göle geldin, ama iki kız kardeşin gelip seni götürdüler. Biri benimle oynamandan hoşlanmadı, diğeri de suya düşüp boğulmandan korktu."

"Hatırlamıyorum," dedi. "Ama bekle. Oltalı bir şey var mıydı?"

"Evet," dedi. "Benimkini denemek istedin. Benimkinden daha şanslı olabileceğini düşündün ama aslında o gölde hiç balık olduğunu sanmıyorum. Orada balık yakalayan birini hiç duymadım."

"O sendin," dedi. "Hatırlıyorum. Hayal meyal, en azından."

Ve anıların orada, belirsiz ve belirsiz bir şekilde bırakılmasının iyi olacağını düşündü.

"Baban öldü," dedi.

Başını çevirdi ve sertçe ona baktı. "Evet."

"Çok üzgünüm," dedi, "ama seninle dertleşmek için biraz geç kalmış gibiyim. Ani oldu, değil mi? Kalp krizi mi?"

Ah, o zaman gerçekten bilmiyordu. Gerçekten de çeşitli koruyucuları tarafından korunmuştu.

"Evet," dedi. "Kalbi durdu." Bu

kesinlikle yalan değildi.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Ama bana Bayan Martin'in Bath'daki okulunda nasıl hayırsever bir öğrenci olduğunuzu anlatın."

Geçmiş hakkında hiç konuşmamıştı. En yakın üç arkadaşına duyduğu güven ne kadar derin olursa olsun, hikâyesinin tamamını onlara asla emanet etmemişti; tıpkı onların da kendi geçmişlerine dair her şeyi ona asla anlatmadıkları gibi. Arkadaşların gerçekten de kendi içlerinde gizli yerlere ihtiyaçları vardı. Ama o zaten onların bildiğinden çok daha fazlasını biliyordu.

Birkaç dakikalığına gözlerini kapattı.

"Özür dilerim," dedi elini daha sıkı sıkarak. "Lütfen acı dolu anıları uyandırdığım için beni affedin."

Temel yalnızlığıyla başa çıkmayı, hatta bunun üzerinde durmamayı öğrenmişti. Artık bir işi ve neredeyse ailesi kadar iyi olan arkadaşları vardı. Ama bir zamanlar kendini uçsuz bucaksız ve düşmanca bir evrende yapayalnız ve terk edilmiş çaresiz bir bebek gibi hissetmişti. Bundan daha kötü bir duygu olduğundan şüpheliydi. Hayatta kalması bile söz konusuydu.

"Beni okula Bay Hatchard gönderdi," dedi. "Kendisi Claudia Martin'in avukatı ve Londra'daki temsilcisi. Bir iş bulma kurumu aracılığıyla iş ararken beni buldu. İlk başta bana Bath'a gidip gitmediğimi sorduğunda, orada bana bir iş teklif edeceğini düşündüm. Ancak daha sonra, eğer istersem oradaki bir okulda benim için bir yer olduğunu açıkladı - bir öğrenci olarak. Bana, temsil ettiği birinin ücretlerimi ödemeye istekli olduğunu, aslında birkaç hayırsever öğrenciden biri olacağımı söyledi."

Hiç beklemediği bu teklifi dinlerken yaşadığı rahatlama ve aşağılanma duygularını çok net hatırlıyordu.

Vikont Whitleaf, "Ve siz de kabul ettiniz," dedi.

"Gerçekten başka seçeneğim yoktu," dedi ona. "Açlıkla karşı karşıyaydım. Tek bir umut verici görüşmem vardı, o da hizmetçi olarak işe alınmaktı. On iki yaşında olmama rağmen ajansa on beş yaşında olduğumu söylemiştim. Ama benimle mülakat yapan bayan bana inanmadı ve beni elinin tersiyle itti. Beklediğim gibi temizlikçi değil, müstakbel işverenimin ta kendisiydi. Bana dedi ki

İşe alınan hizmetçiye katlanmak zorunda kalacağı için onu seçecekti. Kendisi çok genç olmasına rağmen ondan çok korkuyordum. Yine de Bay Hatchard'ın beni bulmasında onun bir parmağı olduğuna dair hep garip bir inanç duymuşumdur."

"Gerçekten mi?" dedi.

"Beni başka nasıl bulabilirdi ve başka neden beni seçsin ki?" diye sordu. "Londra yoksul kızlarla dolup taşıyor. Ve onun adı okulla bağlantılı olarak çok şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkıp duruyor. Claudia Martin bir zamanlar onun mürebbiyesiymiş ama asi davranışları ve kibirli tavırları yüzünden öfkelenip ayrılmış. Sonra ben oradayken bir gün beklenmedik bir şekilde okula geldi ve Claudia'ya bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Zavallı Claudia çok öfkелendi. Ama okulun gizli bir hayırseveri var. Claudia'nın aklına bunun Leydi Hallmere'in kendisi olabileceği hiç gelmemiş gibi görünüyor, ama acaba öyle olabilir mi?"

"Leydi Hallmere?" dedi.

"Evlenmeden önce Leydi Freyja Bedwyn'di," diye açıkladı. "Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi. Sonra da Hallmere Markisi'yle evlendi; markisin Cornwall'da, tam da Anne Jewell'in okula öğretmen olarak önerilmeden önce yaşadığı yerde bir evi ve mülkü var."

"Bedwyn ailesini tanıyorum," dedi. "Bewcastle kuzenim Lauren, Vikontes Ravensberg'in yakın komşusudur." Sırıttı. "Leydi Hallmere'in mürebbiyesi olmanın rahat bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve tahminimce siz de bu işten şans eseri kurtuldunuz.

hizmetçisi olarak aldı. Müthiş bir hanımefendi. Ama sizi Bath'a gönderenin o olduğunu mu düşünüyorsunuz? İlginç!"

"Yanılıyor olabilirim," dedi.

Ve onun kendi dünyasından farklı bir dünyada yaşadığını daha fazla hatırlatmaya ihtiyacı varsa, işte buradaydı. Aslında Leydi Hallmere'i ve Bedwyn ailesini tanıyordu. Kuzeni bir vikontesti.

Ama bu bilgi artık gözünü korkutmak için bir neden değildi. O ve Vikont Whitleaf'ın kısa bir süreliğine de olsa gerçekten dost olduklarına inanıyordu. Yakında ayrı dünyalarına döneceklerdi.

Elini onunkinden çekti, ona bakmadan eteğini düzeltti ve mağaranın dışına çıkıp şelaleye bakan patikada durmak için ayağa kalktı. Adam da onu takip etti.

"Hayatım boyunca çok şanslıydım," dedi. "Okula yerleştikten sonra orada çok mutlu oldum. Öğretmen olduğumdan beri de daha mutluyum."

"Bazı açılardan," dedi, "sizi kıskanıyorum."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için sertçe yüzüne baktı. Söylenecek ne kadar tuhaf bir şeydi! Ama gözlerini kısarak şelaleye doğru bakıyordu ve onunla değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. Kesinlikle şaka yapmıyordu. Ona dönüp baktığında yine gülümsüyordu.

"Yarınki toplantıda gece boyunca dans etmeye mi hazırlanıyorsun?" diye sordu ona.

"Bu bir kır eğlencesi, Lord Whitleaf," dedi. "Gece yarısından çok önce biteceğini söyleyebilirim."

"Sizde ilk fark ettiğim şeylerden biri," dedi, "gerçekçi olmanızdı - kalpler göğüsteki organlar gibi, örneğin. Şair ruhum bu konuda hâlâ irkiliyor. O halde sorumu yeniden sorayım. Akşam dans etmeye mi hazırlanıyorsunuz?"

"Eğlenmek için hazırlanıyorum," dedi. "Daha önce ne bir baloya ne de bir ülke toplantısına katıldım."

"Asla mı?" Adam tutuk görünüyordu. "Dans etmeyi bilmiyorsun o zaman?"

"Dans etmeyi öğrenmek her bayanın eğitiminin gerekli bir parçasıdır," dedi, "sadece hayırsever bir öğrenci olsa bile. Okulda bir dans hocamız var, Bay Huckerby. Ondan öğrendim. Şimdi de kızlar izlerken sık sık onunla birlikte dans gösterileri yapıyorum."

"Ama sen hiç baloda dans etmedin," dedi sessizce.

O anda kendini çok utanmış hissetti. Bu, kendine saklaması gereken acınası bir bilgiydi.

"Geri dönmeliyiz," dedi. "Saat geç olmuş olmalı. Herkes eve gitmeyi düşünüyor olacak ve uzun süreli yokluğumuz dikkat çekecek."

"Bayan Osbourne," dedi aniden, "toplantıda benimle ilk valsi yapar mısınız?"

Oh!

Ona öyle bir özlemle baktı ki bir an konuşamadı bile. "Ah," dedi sonra, "ilk toplantım olacağını ve bir anlamda arkadaşın olduğumu söyledim diye böyle bir şey istemene gerek yok."

Sonra elini tekrar tuttu ama sadece tutmak için değil. Elini dudaklarına götürdü ve birkaç dakika boyunca orada tutarak elinin üstünden dikkatle kızın gözlerinin içine baktı.

"Bu bir anlamda ne anlama geliyor?" diye sordu. "İki insan bir anlamda nasıl arkadaş olabilir? Ya  yleyizdir ya da değilizdir. Senden benimle vals yapmanı istedim çünkü seninle vals yapmak istiyorum, başka kimseyle değil. Bazen nedenler bu kadar basittir."

Elini adamın dudaklarına dayadığını görmüş ve bunu sadece eliyle değil, vücudundaki her hücreyle hissetmi ti. Daha önce hiçbir erkek ona böyle nazik bir jest yapmamı tı. Ah, kimse yapmamı tı. Ve bu gerçekten de çok iyi hissettirmi ti. İyiden de öte bir his.

Sonra adamın yüzü gözünün önünde bulanıkla tı ve dehşet içinde gözlerinin ya larla doluğunu fark etti.

Kadın elini çekmeye çalıştı ama adam elini sıkıca kavradı.

"Susanna," dedi, "seni  zd m m ? Özür dilerim. İstemiyor musun-"

"Evet," dedi titrek bir sesle, bo taki elini gözlerine götürerek. "Evet. Yapacağım. Yani, sizinle vals yapmak bana büyük bir zevk verir, Lordum. Teşekkür ederim."

Ama midesi sanki içinde bir takla atmış gibi hissetti. Ona Susanna demişti. Bu k  k terbiye ihlalinden, bu harika dostluk işaretinden bu kadar etkilenmek ne kadar aptalcaydı.

Elinin üzerinde zarif e eğildi ve ona sırttı.

"O valsin öncesindeki akşam gerçekten de sıkıcı olacak," dedi ona, boştaki eli kalbinin üzerindeyken.

Ah, onun üzgün ve başka bir şekilde rahatsız olduğunu görmüştü, fark etti. Ve bu yüzden ona takılarak, hatta onunla flört ederek ortamı kasten yumuşatıyordu. Oh, nazik bir adamdı.

"Saçmalama Lord Whitleaf," dedi garip bir gürültüyle çıkan kahkahasıyla. "Gecenin en azından ilk dört setinde başka partnerlerle dans etmek üzere nişanlandığınızı unutmadım. Bu kadar çok kadınla birlikte olma ihtimalinin sıkıcı olduğunu iddia edemezsiniz."

Kıkırdadı.

"Ama onlarla dans etmek için nişanlanmıştım," dedi, "seninle tanışmadan önce. Tanıştıktan sonra da diğer tüm kadın cazibelerinden etkilenmez oldum."

"Dalkavuk!" Dilini şaklattı ve tekrar güldü, bu sefer gerçek bir eğlenceyle ve elini onunkinden çekti.

"Doğruyu söylüyorum, biliyorsun," diye ekledi. "Arkadaşlığın flört etmekten çok daha teşvik edici olduğunu fark ettim."

"Böyle bir şey söylediğinizi duysalar İngiltere'nin kadın nüfusu toplu bir düşüşe geçerdi," dedi. "Geri dönmeliyiz."

"Yapmak zorunda mıyız?" dedi. "Yoksa kaçıp sonsuza dek uzakta mı kalalım? Bunu yapabilmeyi dilediğin oldu mu hiç?"

"Hayır." Ama ona özlemle baktı. Bazen bunu diliyordu. Bir keresinde kaçmıştı. Ama rüyalarında bazen uçabiliyordu...

"Bir keresinde bana romantik olmadığını söylemiştin," dedi. "Sen de maceracı değil misin?"

"Hayır," dedi. "Ayaklarım yere sağlam basıyor."

"Ve kalbiniz göğsünüzde durmaksızın atıyor," dedi ve bir elini uzatıp parmak eklemlerini hafifçe çenesinin altına sürttü. "Her iki konuda da size inandığımdan pek emin değilim, Bayan Osbourne. Ama sanırım haklısınız. Eğer birlikte kaçmayacaksak, geri dönsek iyi olur."

Adam onun yanına geçti ve kısa süre sonra yeniden arkadaşça bir sessizlik içinde yollarına devam ettiler.

Ama patikadan aşağı indikçe içinde isimsiz bir özlem büyüyordu; belki de tedbiri elden bırakıp kendini tamamen bir bilinmeze bırakma özlemi...

Bilinmeyen bir ne? Macera

mı?

Romantik mi?

İkisi de ona ciddiyetle teklif edilmemişti ve edilse bile reddedecekti. Gerçekle karıştırılmadığı sürece rüyalar çok güzeldi.

Gerçek şu ki, güzel bir yaz öğleden sonrasında Barclay Court'taki vahşi doğa yürüyüşü boyunca Vikont Whitleaf'in yanında yürüyordu. Gerçek şu ki, yarın akşam ilk kez katılacağı toplantıda onunla vals yapacaktı. Ondan sonra bile tatilinin bitmesine daha üç gün vardı.

Gerçeklikte yanlış olan hiçbir şey yoktu. Gerçeklik mükemmel olmaya çok yakındı.

Ve o üç gün bittikten sonra bile Anne ve Claudia onu Bath'da bekliyor olacaktı ve öğretmenlik pozisyonunun güvencesi olacaktı. Diğer öğretmenler ve aralarında yenilerinin de bulunduğu kızlar olacaktı. Hazırlanması gereken yeni bir okul yılının tüm zorlukları olacaktı. Ve tatilinin hoş anıları.

"Düşünceleriniz için bir peni," dedi patikanın dik kısmından aşağı inip göle yaklaştıklarında.

"Saymam gereken ne kadar çok nimet olduğunu fark ediyordum," dedi.

"Öyle miydin?" Ona daha yakından baktı. "Tecrübelerime göre insanlar sadece üzgün hissettiklerinde nimetleri sayarlar. Sen üzgün müsün?"

"Hayır," dedi. "Nasıl olabilirim ki?"

Hemen açıklamadığı derin bir iç geçirdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, "Bu beni yeniyor," dedi. "Ama ben de melankolik hissediyorum."

Bay Dannen ve Bay Raycroft, Bayan Moss, Bayan Krebbs ve Bayan Jane Calvert ile birlikte onları karşılamak üzere köprüden geçiyorlardı. Kısa süre sonra iki grup bir araya geldi ve büyük bir sohbet ve kahkaha tufanı koptu.

Köprünün piknik tarafına vardıklarında Bay Dannen Susanna'yı koluna takmış, Vikont Whitleaf ise bir elini Bayan Krebbs'e, diğer elini de Bayan Jane Calvert'e uzatmıştı. Bay Raycroft da yanlarında yürüyordu.

Vikont onlara, köprünün ortasında gözlerini kamaştıran şeyin öğleden sonra güneşi olduğunu düşündüğünü, ancak bunu yapanın onların oradaki varlığı olduğunu fark ettiğini söylüyordu.

Haydut!

Ama tabii ki bu pohpohlamalara bir an bile kanmadılar. Gülüşmelerinin tonu Susanna'ya bunu söylüyordu.

Onlara karşı nazik davranıyor, günlerine mutluluk ve neşe katıyordu.

Ayrıca bir ciddiyetsizlik maskesi de takmıştı. Ya da belki de bu bir maske değildi. Belki de neşe saçmak için bir yeteneği vardı. Yine de birkaç dakika önce melankoli hissettiğini söylemişti. İkisini de hissediyor olabilir miydi?

Evet, belki de öyledir. Her ikisini de hissediyordu. Hayatının en keyifli öğleden sonralarından birini yaşıyordu. Ve yine de.

Ve yine de çok geçmeden ayrı ayrı kendi evrenlerine geri döneceklerdi.

8

Piknikten sonra Susanna'nın üzerine çöken hafif melankoli havası, ertesi akşam Frances ve Edgecombe Kontu'yla birlikte köy hanının üstündeki toplantı salonuna vardıklarında iz bırakmadan kaybolmuştu.

Hayatında hiç bu kadar heyecanlandığından kuşkuluydu, ama bunu belli etmemek için çok çaba sarf etmesine rağmen pek de başarılı olamamıştı.

Kont onu arabadan indirirken, "Susanna," dedi, "oldukça ısıltılı olduğunu söylemeliyim. Mücevherler gereksiz olurdu."

Elbette üzerinde hiçbir şey yoktu. Ama Frances de öyle. Susanna, arkadaşının pahalı olduğu ve en yetenekli terziler tarafından dikildiği belli olan muhteşem, kraliyet mavisi saten bir elbise giymesine rağmen, Frances'in aslında ne Susanna'yı ne de daha az varlıklı komşularını gölgede bırakmamak için kasıtlı bir çaba gösterdiğinden şüpheleniyordu.

Frances, hana girerlerken kolunu Susanna'nın koluna doladı ve Kont'un onları takip etmesine izin verdi.

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi. "O gece Bath'da Lucius'un büyükbabası ve kız kardeşi beni Yukarı Meclis Salonu'ndaki baloya davet ettiklerinde neler hissettiğimi hatırlıyorum. Ölümüne korkmuş ve ölümüne sevinmişim. Hatırlıyor musun?"

"Claudia, Anne ve ben etek ucunun bir kısmının düştüğünü son anda fark ettik," dedi Susanna, "ve Bay Keeble Edgecombe Kontu'nu ya da o zamanki adıyla Vikont Sinclair'i içeri aldığı anda hepimiz okul koridorunda, sen içindeyken onu tekrar dikmekle uğraşıyorduk."

İkisi de bu anıya güldü ve arkalarından gelen kısık bir kıkırdama Kont'un da bu şakayı takdir ettiğini gösterdi.

İçeri girdiklerinde Susanna, dansın yapılacağı salonun Londra'daki herhangi bir balo salonuyla karşılaştırıldığında muhtemelen küçük ve sade bir şekilde dekore edilmiş görüneceğini tahmin etti. Bir öğleden sonra okuldan bir grup kızı gezmeye götürdüğü Bath'daki Yukarı Meclis Salonları'ndan kesinlikle daha küçük ve sadeydi. Ama bu odalar tanıdığı ve rahat hissettiği insanlarla doluydu ve herkes akşam için şık giyinmişti. Bayanların ve genç kızların heyecanlı sesleri ve onların üzerinde konuşmaya çalışan erkeklerin içten, gür sesleriyle gürültü seviyesi yüksekti. Her yerde büyük bir kahkaha tufanı vardı. Orkestra üyeleri de odanın bir ucundaki küçük kürsüde enstrümanlarını akort ederken gürültüye kendi katkılarını yapıyorlardı.

Her şey Susanna'ya göz kamaştırıcı görünüyordu.

İlk balosundaydı - tam anlamıyla bir toplantıdan ibaret olsa da, zihninde böyle adlandırıyordu. Ve o

dans edecekti.

Kont ondan en azından bir seti kendisi için ayırmasını istemişti, ancak özel olarak herhangi biri için konuşmamıştı. Bay Dannen, dünkü pikniğin sonunda, çok önemli olan açılış seti için ondan el istemişti.

Vikont Whitleaf ona ilk valsini teklif etmişti.

Bu özel set için zorlukla bekleyebiliyordu - sadece bir tane olacaktı. Yine de aklına bu sabırsız düşünce geldiğinde bile kendini azarladı. Bu kesinlikle hayatının en heyecanlı akşamı olacaktı. İlk yarısının boşa geçmesini istemiyordu. İlk anından son anına kadar her anını yaşamak istiyordu.

Bayan Raycroft ve kızı kapıdan girer girmez onları karşılamaya geldiler ve Bayan Raycroft, Frances'in elbisesine hayranlıkla baktı ve Susanna'nın, Frances'in gece için kendi hizmetçisine giydirmekte ısrar ettiği saçlarına hayran kaldı.

"Köydeki dükkândan aldığın kurdele bu mu?" diye sordu Susanna'nın koyu yeşil kurdelenin iki sıra halinde dikildiği soluk yeşil elbisesinin eteklerini incelerken. "Mum ışığında parlıyor, değil mi? Çok şık görünüyor. Vikont Whitleaf bize bunu sizin satın aldığınızı söyledi."

Susanna, "Gelinliğimin bu durum için daha şenlikli hale getirilmesi gerekiyordu," diye açıkladı. "Daha önce bir baloda hiç giymemiştin."

Bundan sonra komşular komşuları selamlarken ve beyefendiler açılış seti için eşlerini ararken her şey bir aktivite ve heyecan kasırgasıydı.

Susanna, Bay Dannen'ı sıkıcı bulunduğunu kendi iç dünyasında itiraf etmek zorunda kalmıştı. Son iki hafta boyunca birbirleriyle birkaç saat geçirmişlerdi ama Bay Dannen'in onun hakkında Bath'lı bir öğretmen olması dışında bir şey bildiğinden kuşkuluydu. Öte yandan, Bay Dannen'in İskoç ataları ve mirası hakkında bilinmesi gereken her şeyi kesinlikle biliyordu.

Ama ona karşı romantik bir ilgi duymaması, onu piste çıkarıp bayanlar sırasına yerleştirirken ve kendisi de onun karşısında, country danslarının açılış seti için beylerin arasında yerini alırken hiç önemli değildi. Hiç bu kadar mutlu bir an olmamıştı. En büyükleri Bayan Calvert onun solunda, Bay Raycroft'un karşısında, Rosamond Raycroft ise Bayan Calvert'in yanında duruyordu. Karşısındaki Vikont Whitleaf hoşgörüyü gülümsedi ve onu neşeyle güldüren bir şey söyledi. Kısa bir süre Susanna'yla göz göze geldi, ama dikkatini ortağından bir iki dakikadan fazla ayırmayacak kadar kibardı.

Onu yakınında hissetmek Susanna'yı daha da sıcak bir mutluluk ışıltısıyla doldurdu.

Ama kısa süre sonra orkestra müziğe başlarken ve beyefendiler selam verirken, hanımefendiler reverans yaparken dans etmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Pist, birçok ayağın ritmik gümbürtüsüyle titreşirken ve dansçılar birbirlerinin etrafında dönüp gezinirken müzik kulaklarını doldurdu. Hava, parfümlerin, kolonyaların ve çiçeklerin birbirine karışmış kokularıyla ısındı ve ağırlaştı. Şamdanlardaki ve duvar apliklerindeki mumlar müziğe uygun bir ritimle hareket ediyor gibiydi.

Ve o da bunun bir parçasıydı.

Ah, o da bunun bir parçasıydı.

Set sona erdiğinde belki biraz hayal kırıklığına uğrayacaktı ama Bay Raycroft daha başlamadan ona ikinci dansı onunla yapıp yapmayacağını sormuştu. Ve üçüncü seti Kont aldı.

Bunun sonunda kendini kızarmış, sıcak ve nefessiz hissediyordu ve gecenin hiç bitmemesini istiyordu. Bay Finn yaklaştı ve dördüncü seti istedi, ama geldiğinde Bayan Honeydew'in yanına oturmuştu, kendini yelpazeliyordu ve oldukça baygın görünüyordu ve Susanna sorduğunda öğle yemeğinden beri bir şey yemediğini itiraf etti. Susanna Bay Finn'e teşekkür edip müsaade istedi ve Bayan Honeydew'i dinlenme odasına götürdü, ona bir fincan çay ve bir tabak yemek getirdi ve yemek yerken onunla birlikte oturdu, ayakları diğer odadan gelen dans müziğinin ritmine uyuyordu.

Ama dansı kaçırmayı umursamadı. Bay Crossley bir sonrakini çoktan istemişti ve ondan sonraki de vals olacaktı.

Vikont Whitleaf bu gece kahverengi kuyruklu gece ceketi, fildişi saten pantolonu, donuk altın işlemeli yeleği ve beyaz, gevrek keteniyle son derece yakışıklı görünüyordu. Susanna onun aynı zamanda zarif bir dansçı ve eğleniyormuş gibi görünen biri olduğunu fark etmişti. Ne zaman ona baksa, gülümsüyor, gözleri partnerinde oluyordu. Partnerleri elbette kendinden geçmişti.

Bay Crossley, Susanna'yı bir sonraki setin sonunda Bayan Raycroft'a doğru götürdü ve birlikte dans etmekte olan Vikont Whitleaf ile Frances piste yaklaşırken onlarla sohbet etti. Susanna onu körükledi

sıcak yanakları ve onun boşalmasını izledi. Ondan ne kadar çok hoşlanmıştı.

"Tanrım," dedi Frances, "çok güçlü bir danstı. Nefesim kesildi. Teşekkür ederim, Lord Whitleaf."

"Hanımefendi?" Eğildi. "Benim için bir zevkti."

"Ama bir an önce nefesimi toparlamam gerekiyor," dedi. "Sırada vals var ve ben bir haftadan uzun bir süredir bunu dört gözle bekliyorum. Lucius da öyle."

Edgecombe Kontu, gözleri Frances'in üzerinde, adım adım onlara doğru ilerliyordu.

Vikont Whitleaf Susanna'ya hafifçe başıyla selam verdi.

"Sanırım bu benim dansım, Bayan Osbourne," dedi.

"Öyle, lordum." Kadın reverans yaptı ve gecenin gerçekten daha parlak ve daha heyecanlı olabileceğini keşfetti.

"Vals yapar mısınız, Bayan Osbourne?" Bay Crossley şaşırmış ve hatta belki de biraz onaylamaz bir ses tonuyla ona sordu.

"Adımları biliyorum efendim," dedi. "Onları okulda öğrendim
-Her şeyi doğru yapmak konusunda titiz olan bir dans ustasından."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Frances.

"Rosamond'un Bay Moss'la vals yapmasına bile izin verdim," dedi Bayan Raycroft, "çünkü hem oğlum hem de Vikont Whitleaf bana Almack'larda vals yapıldığını söylediler. Ve eğer vals yaparsanız, Leydi Edgecombe, o zaman istisnasız olmalı."

Edgcombe Kontu, "Valsi ilk kez birlikte dans ettiğimizde aşık olmuştuk," dedi. "Buraya pek benzemeyen bir toplantı salonundaydı, değil mi Frances?"

Bay Crossley susturuldu.

Vikont Whitleaf elini uzattı ve Susanna da kendi elini onun üzerine koydu. Onu boş dans pistine götürdü. Oraya ilk giden onlardı. Muhtemelen beş dakika daha bekleyebilirlerdi ama Susanna beklemediği için çok memnundu. Bu, dün ona evlenme teklif ettiğinden beri heyecanla beklediği andı. Vals yapacaktı. Onunla birlikte. Tüm bunların mutluluğu neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Eee?" dedi yalnız kaldıklarında - tabii ki etrafları diğer konuklarla çevriliydi. "İlk toplantınızla ilgili kararınız nedir? Sanırım gerçekten sormama gerek yok."

"Bu kadar açık mı?" Yüzünü buruşturdu. "Ama gerçekten muhteşem olduğunu düşünüyorum ve size ne kadar kaba göründüğüm umurumda değil. Bu benim ilk balom -yirmi üç yaşındayım- ve tüm bunlara kayıtsızmışım gibi davranmayacağım bile."

"Ah, ama bu muhteşem," dedi, her ortağına yaptığı gibi gözlerini onun gözlerine dikerek. "Aslında yirmi altı yıl boyunca katıldığım tüm balolardan ya da toplantılardan çok daha görkemli."

Eğer duyduysa, bu bir Banbury hikâyesiydi. Yine güldü.

"Ah, ama sanırım bu düşünceyi tamamlamadınız," dedi. "Ben burada olduğum için daha harika olduğunu eklemeniz gerekmiyor muydu?"

"Ben de bunu söyleyecektim," dedi ona, "ama beni dalkavukluk ve apkınlıkla suçlayacağınızı düşündüm."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Ama gerçekten, eğleniyor musun? Diğer tüm genç hanımların burada olmanızdan heyecan duyduğunu biliyorum."

"Diğer genç hanımlar," dedi bir elini kalbinin üzerine koyarak. "Sen de mi?"

Ama güldü ve yüzünü yelpazeledi. Saçma sapan konuşmak, hatta hafifçe flört etmek bile eğlenceli olabilir, diye düşündü, her iki taraf da konuştuklarının saçmalık olduğunun farkındaysa.

"Bunu hayatım boyunca unutmayacağım," dedi.

"Bu toplantı mı?" diye sordu ona. "Yoksa bu vals mi?"

Gülümsemesi bir an için yüzüne hapsoldu.

"İkisi de, umarım," dedi. "Tabii vals sırasında ayaklarının dibine düşmezsem. Ama o zaman sanırım daha çok hatırlarım."

Diğer çiftler etraflarında toplanıyordu. Orkestra üyeleri enstrümanlarını yeniden akort ediyorlardı.

"Eğer ayaklarımın üzerinden düşersen," dedi, "bu benim affedilmez sakarlığım yüzünden olacak ve eve gidip dans ayakkabılarımı yakarak kefaretimi ödeyeceğim. Hayır, düzeltiyorum. Dans ayakkabılarımı yakıp sonra da eve yürüyerek kefaretimi ödeyeceğim."

Bir kez daha güldü.

Ve sonra gülmeyi bıraktı.

Sağ elini onun belinin arkasına koymuş ve sağ elini sol elinin içine almıştı. Kadın sol elini kaldırıp adamın omzuna koydu. Adamın kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Onun vücut ısını hissedebiliyordu. Kalp atışlarının kulaklarında zonkladığını duyabiliyordu.

Menekşe rengi gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu; hafifçe gülümsedi.

Ah, diye düşündü, bunun büyüü.

Muhteşem bir sihir.

Sonra müzik başladı.

Daha sonra aklına başka çiftlerin de onlarla birlikte piste çıktığı geldi. Hatta Edgcombe Kontu'nun Frances'i odanın bir köşesinde döndürdüğünü ve Bay Huckerby'nin onaylayacağından çok daha yakın tuttuğunu gördüğüne dair kısacık bir anısı bile vardı. Kadınların elbiselerinin dönen renklerini, mumların sıcak ışıltısını, sesleri ve kahkahaları, kenarda toplanmış izleyen birkaç kişinin görüntüsünü hatırlayabiliyordu.

Ama o sırada her şeyden habersizdi. Sadece müziğin, dansın ve onu tutan adamın farkındaydı. İlk birkaç dakika boyunca adımları biraz tahta gibi olsa da kusursuz bir şekilde uyguladı ve vücudunu sert ve kollarının konumunun izin verdiği kadar uzakta tuttu. Ama sonra gözlerini adamın karmaşık bir şekilde bağlanmış boyun örtüsünden kaldırıp kendi gözlerine baktığı an geldi; adam ona gülümsedi ve kadın rahatladı.

"Oh," dedi biraz soluk soluğa, "nasıl olduğunu

hatırlıyorum." "Ve ben de," dedi, "umarım bu kadar titiz Bay Huckerby'nin standartları."

Güldü. "Evet, öyle olduğunu söylemek zorundayım."

Ondan sonra hiç konuşmadılar ama dans ettikleri süre boyunca birbirlerinin gözlerinin içine bakmışlar gibi geldi ona. Bu durum büyük bir rahatsızlık yaratmış olmalıydı. Konuşurken bile bu kadar kısa bir mesafeden başka birinin gözlerine bakmak her zaman bir adım geri atma ya da zaman zaman gözlerini kaçırma isteği uyandırırđı. Ama Vikont Whitleaf'ın yanında böyle bir dürtü hissetmemişti. Ona öyle geliyordu ki, sanki tek bir ahenkli bütünmüş gibi dans ediyorlardı.

Neredeyse iki hafta önce onun kollarında vals yaparken gördüğü ve çabucak bastırđı zihinsel görüntüyü hatırladı. Ne de olsa o hayal gerçek olmuştu.

Ve, ah, kelimelerin ötesinde heyecan vericiydi.

Ama bu sonsuza dek süremezdi elbette. Eninde sonunda müziğin sona erdiğini hissedebiliyordu.

"Oh," dedi, "bitti."

Zamanın nasıl geçtiğinin farkında bile değildi.

Müzik tamamen durduktan sonra, "Ama çok güzeldi," diye ekledi. "Teşekkür ederim lordum. Beni Frances'e götüreceksiniz?"

Açgözlü olmamalı, dedi kendi kendine. Kendisi bir izleyici olarak eğleniyormuş gibi yaparken herkesin vals yapmasını izlemeye mahkûm olabilirdi. İlk ve muhtemelen son valsini anısını her zaman hatırlayacaktı.
-waltz.

"Adettendir, bilirsin," dedi, başını onunkine biraz daha yaklaştırmak için, "bir erkeğin ortağını"

Akşam yemeği dansı dinlenme odasına. Akşam yemeğini benimle yer misin?"

"Yemek vakti geldi mi?" diye sordu, etrafına baktığında evet, gerçekten de odanın hızla boşaldığını gördü. "Oh, çok sevindim. Evet, yiyeceğim. Teşekkür ederim."

Ve böylece, adam onu dinlenme odasına götürürken mutlulukla düşündü, başkalarıyla oturacak olsalar bile onunla geçireceği yarım saat uzayacaktı.

Ne kadar değerli bir akşamdı bu. Barclay Court'ta kalmasına sadece üç gün kalmışken, unutulmaz bir tatil için uygun bir final olmuştu.

Gerçi daha üç gün vardı.

9

Peter yemek masasına gitmeden önce onlara çaydanlık ile pencere arasına sıkışmış iki koltuk buldu. İki için de tabakları doldururken, bir insanın taşradaki bir toplantıda her zaman güvenebileceği tek şeyin bol miktarda iyi yemek olduğunu düşündü.

"Buradan ayrıldığınızda nereye gideceksiniz?" Bayan Osbourne tabaklarını bırakıp çay getirdikten ve küçük masalarında karşısına oturduktan sonra ona sordu. "Eve mi gideceksin?"

"Sidley Park'a mı?" dedi. "Hemen değil. Annemin oradaki son ev partisinin sonunu bölmek istemem."

"Kendi evinizde bir ev partisi var ama ev sahipliği yapmak için orada değil misiniz?" Küçük bir salatalıklı sandviç seçip ısırırken kaşlarını kaldırdı.

"Mesele şu ki," dedi, "annem umutsuzca beni evlendirmeye alışıyor. Orada benimle flört etmesini istediği biri var ve eğer oraya gitseydim diğer tüm konuklar da bu gerçeğin farkında olacaktı."

"Evlenmek istemiyor musun?" diye sordu ona.

"Kesinlikle istemiyorum," diye onu temin etti. "Ya da en azından, tamamen kendi seçimim olmayan bir evliliğin tuzağına düşmek istemiyorum."

Gözleri onunkilere gülüyordu.

"Gelinimi annemin seçmesini kesinlikle istemiyorum" dedi.

"Sanırım," dedi, "seni seviyor."

"Öyle," diye kabul etti. "Ama aşk bazen bir yük olabiliyor, biliyorsun. Beni ilk evlendirmeye çalıştığında yirmi bir yaşımdaydım ve hala kulaklarımın arkası ıslaktı."

"Kızı sevmedin mi?" diye sordu.

"Ben yaptım." Yüzünü buruşturdu. "Ona sırlıslıkla aşkıttım -çünkü öyle olmam bekleniyordu elbette. Kendini beğenmiş bir çocuktum Bayan Osbourne ve kendi kendimin erkeği olduğuma iyice inanmıştım. Ama gerçekte benden beklenen her şeyi yaptım. Onu sevdiğimi sanıyordum."

"Ama gerçekten yapmadınız mı?" Tüm görgü kurallarına karşı gelerek bir dirseğini masaya koydu ve çenesini ellerinin arasına aldı. Sabit bir şekilde ona baktı. "Ne oldu?"

Aman Tanrım, onunla birlikte oraya gitmeye hazır değildi. Gülümsedi ama ifadesi biraz çarpıktı.

"Bir uyanış yaşadığım söylenebilir," dedi. "Gerçekten oldukça muhteşemdi. Bir sabah masum, neşeli bir bebek olarak uyandım, başım bulutlarda, gözlerimde yıldızlar vardı ve aynı gece yatağa hayatın tüm çirkin gerçeklerine gözlerimi açmış, alaycı yaşlı bir adam olarak girdim. Neredeyse nişanlanmış olmam en büyük kayıptı. Büyük bir sadakatle sevdiğim ama artık hiç sevmediğim kadın bir sonraki gün beni terk etti."

Sabah ailesiyle beraberdi ve hiçbirini bir daha görmedim. Neyse ki İngiltere'nin kuzeyinde yaşıyorlar ve Londra'ya hiç yaklaşıyorlar. Yine de altı aydan kısa bir süre sonra evlendiğini duydum."

Yine de Bertha'nın kaybı en büyük kayıp değildi, değil mi? Annesiyle olan ilişkisiydi bu. Hiçbir zaman anne kuzusu olarak tanımlanabilecek biri olmamıştı ama onu çok sevmişti. Onun gözünde mükemmel biriydi. Yine de her şey söylenip bittiğinde, o gün onun hakkında gerçekten keşfettiği tek şey insan olduğuydu.

Ve tüm bunları bir kenara bırakırsak, Susanna Osbourne'a ne kadar belirsiz de olsa o olaydan gerçekten bahsetmiş miydi? O olay hakkında hiç konuşmamıştı. Nadiren aklına bile gelirdi. Ona mahcup mahcup sıırttı.

"Kadınların kalbini kıran biri olarak oldukça hoyrat bir üne sahip oldum," dedi. "Tamamen hak edilmemiş bir şey. Onun bir kalbi yoktu."

Ona bakmaya devam etti.

"Bu yüzden annemin evlilik durumumla -ya da evlilik dışı durumumla- ilgili süregelen endişesi, iyi niyetli olsa da, sürekli bir yük" dedi.

"İnsanın ailesi bir yük olabilir," dedi yumuşak bir sesle, "annesi doğduğunda, babası da on iki yaşındayken ölmüş olsa bile."

Gözlerini onunkilere dikti ama kız ona değil, onun içinden bakıyordu, diye düşündü.

"Senin için başka bir aile yok muydu?" diye sordu ona, "her iki tarafta da?"

Piknikten sonra düğündüğünde, Markham'ların onu yanlarına alacak birini bulmamıŒ olmaları, ya da bulamıyorlarsa, ona bakacak bir şeyler yapmamıŒ olmaları ona garip gelmiŒti. Tanrı aşkına, daha on iki yaşındaydı. Ve Markham'ların kalpsiz insanlar olduğunu hiç düşünmemiŒti. On iki yaşında iş aramak için Londra'da tek başına ne yapıyordu?

"Gerçekten bilmiyorum," dedi, gözleri tekrar ona odaklanarak. "Babam... ailesiyle kavgalı biriydi ve ne zaman sorsam onlar hakkında konuşmazdı bile. Annem ya da onun ailesi hakkında da hiç konuşmazdı. Belki o da benim gibi geçmişin anılarından hoşlanmıyordu."

Bu anılar acı vericiyken kim anlatırdı ki? Yine de Osbourne'un kızına mirası hakkında hiçbir şey söylememiş olması tuhaf, hatta zalimce görünüyordu. Belki de genç yaşta ölmeyi beklemiyordu. Aslında kimse beklemiyordu, değil mi? Belki de yaklaşan kalp kriziyle ilgili hiçbir uyarı almamıŒtı. Bu yüzden Susanna Osbourne'un kimsesi yoktu. Annesi onun doğumunda ölmüŒtü ve Osbourne ona annesini onun için canlandıracak hiçbir şey söylememiŒti. Çocukluk hayallerinde annesinin yüzünü asla görememiŒti - hayali bir yüz bile olsa.

Bir dahaki sefere hatırlaması beklenen kız kardeşlerinin, yeğenlerinin ve yeğenlerinin doğum günlerinin sayısından şikayet etmeyi düşündüğünde Susanna Osbourne'u hatırlamalıydı.

"Ev partisi bittikten sonra eve gidecek misin o zaman?" diye sordu.

"Seninle tanıştığımın ertesi günü eve dönmeyi planlamıŒtım," dedi. "Nihayet, beş yıl kadar uzak kaldıktan sonra

geri dönecektim. Ama seninle tanışmamızdan birkaç saat önce annemden, benim şerefime planladığı ev partisini anlatan bir mektup aldım - uygun bir evlilik beklentisiyle birlikte."

"Yani her şeye rağmen gitmiyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti. Gidecek miydi? Artık emin değildi. Sidley, babasıyla evlendiğinden beri olduğu gibi annesinin de eviydi. Annesi de her zaman olduğu gibi orayı kararlılıkla yönetiyordu. Artık ikisinin de orada yaşayabileceğinden emin değildi - artık onun küçük, sevimli çocuğu değildi. Yine de ondan gitmesini istemeye, hatta Sidley'deki malikânede yaşaması için ısrar etmeye hazır olup olmadığından daha da emin değildi.

O onun annesiydi. Ve zalimlik ona hiçbir zaman kolay gelmemişti.

"En iyi varlığınız ve en büyük sorunuz," dedi Susanna Osbourne, "çok nazik olmanız."

Düşüncelerini yüksek sesle söylediğini irkilerek fark etti.

Tabağındaki yemeklerle uğraşırken utanarak, "Bu tam da zayıflığa benziyor," dedi.

"Nezaket zayıflık değildir," dedi kararlılıkla.

"Onun partisinden uzak durmak nazik bir davranış mıydı?" diye sordu.

Çenesi yine ellerinin arasındayken ona baktı. Tabağındaki yemeğe neredeyse hiç dokunulmadığını fark etti. İç çekti.

"İhtiyacın olan şey," dedi, "öldürmek için bir ejderha."

Kıkırdadı. "Ve kurtarılacak çaresiz bir bakire?"

"Bana rüyalarını anlat," dedi.

"Uyurken kafamın içinde uçuşan o tuhaf şeyler mi?" diye sordu ona sıritarak.

Ama o da gülümsemedi. Onun soruyu hafife almasına izin vermeyecekti.

"Rüyaların," dedi.

Tabağını kendisinden uzaklaştırdı ve birkaç dakika düşündü.

"Bunlar hiç de büyük şeyler değil," dedi. "Elimde sağlam bir asa ve peşimde nefes nefese koşan köpeklerle kendi toprağımda dolaşmayı hayal ediyorum. Toprağı içten dışa tanımayı, onu işlemeyi, toprağın parmaklarımin arasındaki hissini bilmeyi, ekilmesine yardım ettiğim ekinlerin toprağın üzerinde yeşil ve kırılğan olduğunu görmenin heyecanını hayal ediyorum. İşçilerimi ve ailelerini tanımayı, onların hayallerini bilmeyi ve tüm yaşamlarımıza ve özlemlerimize uyum getirmek için onlarla birlikte çalışmayı hayal ediyorum. Sonunda kendi evimin ve kendi hayatımın efendisi olmayı hayal ediyorum. Komşularımı öyle tanımayı hayal ediyorum ki, günün ya da akşamın herhangi bir saatinde onlara uğrayabileyim ya da onlar herhangi bir rahatsızlık duymadan bana uğramakta kendilerini özgür hissedebilsinler. Vikont Whitleaf olmanın beni evimin çevresinde yaşayan diğer ölümlülerin çoğundan ayırmadığı bir zaman hayal ediyorum. Bu kadar yeter mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Beni arkadaş olabileceğimize ikna ettiğin için memnunum. Seni tanıdığım için mutluyum. Senden hoşlanıyorum."

Onun sözlerinden garip bir şekilde etkilendiğini hissetti.

"Peki, Şimdi." Yumuşak bir Şekilde güldü. "Bu gerçekten de bir vg. Bayan Susanna Osbourne benden hoşlanıyor."

Sandalyesine geri oturdu ve ellerini kucağına indirdi.

"Alaycı değildim," dedi ona. "Tanıdıklarımın çoğunun beni sevdiğini düşünmŐmdr hep, geçinilmesi zor bir adam olduğuma inanmıyorum. Ama kimsenin gerçekten böyle söylediğini hatırlamıyorum. Sizden gelen sözler kalbimi ısıtıyor - göğsümdeki o pompalama organı."

Glmsemesinde bu kez gerçekte bir eğlence

vardı. "Bana rüyalarını anlat," dedi.

Anında hüzünlü görünüyordu.

"Ah," dedi, "gerçekten hiçbir hayalim yok. Sahip olduklarımla yetiniyorum."

"Eğer bu doğruysa," dedi ona, "uzun zamandır duyduğum en üzücü Şey bu. Hepimizin hayallere ihtiyaçı var. Ama senin hiç hayalin olmadığına inanmıyorum. Gzlerinizden çok fazla hayaliniz olduğunu görebiliyorum."

"Gözlerimden mi?" Birden temkinli baktı. "Gözler konuşamaz."

"Yanılıyorsunuz Bayan Literalist," dedi. "Gözler gerçekten de çok anlamlı olabilir, sizinki herkesten daha fazla. Bana ryalarınızı anlatın. Ben de size benimkileri anlattım ve biz arkadaşız, değil mi? Alay ederek bağıracak ya da sandalyemin üzerine çıkıp gizli ryalarınızı tüm topluluğa duyuracak değilim."

"Onlar da seninkiler kadar mütevazı," dedi yine gülümseyerek. "Kendime ait bir evim var. İlk on iki yılımı başkasının evinde geçirdim ve o zamandan beri Bath'daki okulda yaşıyorum. Böyle bir yerde, komşuların ve arkadaşların olduğu bir yerde kendime ait bir ev hayal ediyorum. Büyük olması gerekmiyor. Bir kulübe yeterli olur. Ve çiçek ve sebze yetiştirebileceğim, etrafımda güzellik ve bolluk yaratabileceğim küçük bir bahçe. Ve... Oh, ve en büyük hayalim."

Durdu ve alt dudağını ısırdı. Ama adam bir şey söylemeyince devam etti.

"Bir koca ve birkaç çocuk, değer vereceğim ve seveceğim kendime ait bir aile," dedi. "Ben zenginlik ya da ihtişam hayal etmiyorum, sadece aşk hayal ediyorum. İşte, ısrar ettiniz. Bunlar benim hayallerim."

Ve bunlar gerçekten de mütevazı şeylerdi. Hiçbir kadın, diye düşündü, eğer isterse kendi evinden ve ailesinden mahrum bırakılmamalıydı ama yine de bunların onun için imkânsız hayaller olduğuna inanıyordu. Öyle miydi? İnanılmayacak kadar güzel ve tatlı huyluydu. Ve yine de, buradan başka, uygun erkeklerle tanışmak için nereye gidebilirdi ki? Belki o yapabilirdi...

Ama hayır. Yapamazdı. Kesinlikle yapamazdı. Komplo kurmaya ya da plan yapmaya başlamanın bir anlamı yoktu. Ayrıca... Şey, hiçbir şey dışında.

Birdenbire her ikisinin de çay fincanlarının yüzeyini grimsi bir soğukluk tabakasının kapladığını fark etti. İkisinin de tabağı hâlâ neredeyse yemekle doluydu.

"Size taze bir fincan çay getireyim," diye önerdi.

Ama onun ötesine baktığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve omzunun üzerinden baktığında yalnız olduklarını gördü. Müzik ve neşe sesleri geliyordu

ana salondan. Gecenin son seti çoktan başlamıştı.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı. "Bu sette dans etmek için nişanlandınız mı?"

"Hayır," dedi.

"Ben de öyle," dedi biraz rahatlayarak. "Burası son derece sıcak, değil mi?"

"Evet," dedi.

"Herkes gitmeye hazır olana kadar dışarıda dolaşalım mı?" diye önerdi.

Sadece bir an tereddüt etti. "Bu

hoş olurdu," dedi.

Böylece beş dakika sonra köyün sokağında yürüyorlardı; yolcularını almak için bekleyen arabaların ve hizmetçilerin arasından, dükkânın, kilise avlusunun, papaz evinin ve kilisenin önünden geçiyorlardı. Kadın adamın koluna girdi ve birkaç dakika sonra adam kadının elini kendi eliyle kavradı, parmaklarını kenetledi ve kadının kolunu kendi yanına bastırdı.

"Son iki haftadır burada olmak bana Londra'dan, Brighton'dan ya da diğer büyük merkezlerden çok taşrayı sevdiğimi hatırlattı," dedi. "Annemin ev partisi biter bitmez eve dönmem gerektiğini düşünüyorum. Belki de hasadın tamamını kaçırmamış olurum. Ve belki de... Neyse, boş ver."

"Belki de," dedi, "hayalin yakında bir gün gerçekten gerçekleşecek. Umarım öyle olur. Sen böyle insanlara aitsin."

"Seninle tanışmamış olsaydım, bu iki haftadan bu kadar keyif alamazdım," dedi ve sözlerindeki samimiyet karşısında şaşırdı. Genellikle flört ederken söylediği türden boş, anlamsız sözlerdi bunlar

"İki hafta tam olarak sona ermiş değil," dedi. "Hâlâ üç gün var. Oh, canım, sadece üç gün."

Ses tonu hüzünlüydü. Elbette onun için o üç günden sonra, dört gözle beklediği tek şey okula ve işe geri dönmekti ama başka durumlarda söylediklerinden öğretmenlikten gerçekten zevk aldığını biliyordu. Hayatının geri kalanında öğretmenlik yapma fikrinin hayallerinin çok gerisinde kaldığını da biliyordu - bunu az önce itiraf etmişti.

Kilisenin dışında, bir karaağacın gölgesinde durmuşlardı.

"Daha uzun süre kalmak ister miydiniz?" diye sordu.

"Oh, hayır," dedi. "Her güzel şeyin bir sonu vardır ve artık geri dönme vakti geldi. Sadece bu şimdiye kadar geçirdiğim en güzel tatildi ve her şeyin bittiğini bilmenin verdiği bir hüzün var."

"Benim burada olmamla daha da güzelleşti mi?" diye sordu ona.

Yine bir kadınla flört ederken soracağı türden bir soruydu bu; o gülümseyecek, kadın da gülümseyecekti ve ikisi de onun hiçbir şey kastetmediğini bileceklerdi. Ama Susanna Osbourne bu soruyu ciddi bir şekilde düşünüyordu ve sanki kendisi için çok önemliymiş gibi cevabını bekledi.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Arkadaşlığımıza değer verdim."

Adam, kadının şimdiden neredeyse geçmiş zaman kipinde konuştuğunu fark etti. Yakında tamamen geçmişte kalacaktı - buradan ayrıldıktan sonra tekrar karşılaşmaları pek olası değildi. Adam Bath'a hiç gitmemişti ve kadın da Bath'dan neredeyse hiç ayrılmamıştı.

"Arkadaşlık," diye tekrarladı usulca, başını onunkine yaklaştırarak. "Yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyor, değil mi? Arkadaştan biraz daha fazlası değil miyiz?"

Ve bununla ne demek istiyordu? Ama ne yazık ki bu soruyu kendisine sormayı ancak daha sonra akıl edebilmişti. Şu anda alışılmadık bir ciddiyet ve samimiyet anına kapılmıştı.

"Ah, öyle deme," diye bağırdı kadın ve adam onun sesindeki sıkıntıyı duyabiliyordu. "Lütfen böyle söyleme. Paylaştığımız şeyi mahvetme. Benimle flört etme."

Oh, Yüce Tanrım!

"Flört etmek aklımın ucundan bile geçmez," diyerek onu temin etti.

Yine de bu flört değilse, tam olarak neydi? Teknesini istemeden de olsa keşfedilmemiş sulara sürüklediğine dair baş döndürücü bir his vardı içinde.

Ve sonra, adam başını aşağı doğru eğdiği ve kadın hareket etmediği için alınları birbirine değdi. Adam gözlerini kapadı ve hareket etmedi. Kadın da öyle.

Yine ani, derin bir melankoli hissetti, dün şelaleye yaptıkları yürüyüşten sonra hissettiğinden bile daha kötü.

Gözlerini açtı, başını hafifçe oynattı ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Ama sadece kısa, çılgınca bir an için başını kaldırıp kiliseye doğru baktı. Ellerinin hâlâ sıkıca kenetlenmiş olduğunu fark etti.

Birkaç dakika boyunca kızın hırıltılı nefes alışının farkındaydı ve aklına korkunç bir düşünce geldi. Bu muhtemelen -hayır, şüphesiz- onun ilk öpücüğüydü. Yine de bu ismi hak ettiği söylenemezdi. Ama şimdi dudaklarını onun dudaklarına götürerek ve bu işi daha iyi ve ustalıkla yaparak bu olayı onun için daha unutulmaz kılamazdı.

Bu yapabileceği en kötü şey olurdu. Onu hiç öpmemeliydi.

Masum genç öğretmenlerin hassasiyetleriyle oynamaya kalkışmazdı. Ya da bu konuda kendisinininkiyle.

Yüce Tanrım, onlar sadece arkadaştı. Sadece arkadaş!

"Sanırım," dedi usulca, "hana geri dönmeliyiz Lord Whitleaf. İnsanların dışarı çıktığını görüyorum ve artık müzik sesi duyamıyorum."

Özür dilemeli, her şeyden vazgeçmeliydi. Ama bu, aslında hiç de bir öpücük olmadığına dikkat çekecekti.

Kadının sıcak, yumuşak ağzının kendi ağzına değmesinin şokunu hâlâ hissedebiliyordu.

Her Gey bir yana, bir hafta önce bir kadınla bir erkek arasında dostluğun imkânsız olduğunu söylediğinde neden onu dinlememişti? Onun yanıldığını kanıtlamak için Edgecombe ve kontes örneğini kullanmıştı. Ama onların hem arkadaş hem de sevgili oldukları gerçeğini göz ardı etmişti.

Tek bir erkek ve tek bir kadın her ikisi de olamaz.

Görünüşe göre sadece arkadaş da olamazlardı. İşin kötüsü, onu cinsel olarak istiyordu. Ve bu mümkün değildi.

"Size eşlik edeceğim," dedi, toplantının başka patavatsızlıkları önlemek için zamanında sona ermiş olmasından büyük ölçüde rahatlamıştı.

Edgecombe ve kontes arabalarının dışında bekliyorlardı. Herkes birbirine iyi geceler dilerken diğer insanlar, arabalar ve atlar etraflarında neşeli bir düzensizlik içinde dolaşıyordu.

Peter gülümsedi ve neşeyle etrafına bakındı.

"Bayan Osbourne ve ben hepinizden daha akıllıydık," diye seslendi kalabalığa yaklaşırken. "Burada sessizce dolaşılıyor ve serin havanın tadını çıkarıyorduk."

Ona baktığında onun da ıslıl ıslıl gülümsediğini gördü.

"Frances," dedi, "çok güzel bir akşam oldu, değil mi? Beni getirdiğin için çok teşekkür ederim."

Edgecombe ona nazikçe gülümseyerek arabalarına binmesine yardım etmek için elini uzattı, kontes Peter'a iyi geceler dileyerek onun arkasından arabaya bindi, Edgecombe da arkasından atladı ve arabacıları birkaç dakika içinde arabayı kalabalığın arasından çekip çıkardı.

Peter elini vedalaşmak için kaldırırken sessiz bir oh çekti ve sonra dikkatini kolunu kavramış olan ve heyecanla ona akşamın zevkleri hakkında gevezelik eden Bayan Raycroft'a verdi.

Ama onu sadece yarı yarıya dinliyordu.

İhtiyacınız olan şey öldürmek için bir ejderha, demişti onlar hâlâ dinlenme odasının içindeyken.

İhtiyacın olan şey öldürmek için bir ejderha.

Frances, Susanna'nın yatak odasının kapısını tıklattığında, Susanna kesinlikle içeri girmeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı, ama yeterince açık konuşamamış olmalıydı. Frances tokmağı çevirdi, kapıyı bir aralık açtı ve etrafına baktı.

"Demek hâlâ ayaktasın," dedi ve tuvalet masasının üzerinde yanan tek bir mumun ışığında Susanna'nın pencerenin yanında durduğunu görünce kapıyı daha da açtı. "İlk balonuzu birlikte değerlendirebileceğiniz birini isteyebileceğinizi düşündüm. Güzel bir akşam olduğunu söyledikten sonra eve dönerken çok sessizdin. Güzel bir akşam mıydı, Susanna? Hepsi bu mu? Lucius muhtemelen onunla konuşamayacak kadar utangaç olduğunu söyledi. Ama şimdi onu yatak odamızda bıraktım ve sadece sen ve ben varız."

Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

"Oh," dedi Susanna neşeyle perdeleri kapatmakla meşgul olurken ve bunu yaparken bile artık arkasını dönmek için hiçbir bahanesi kalmadığını fark ederken, "her şey çok hoştu, değil mi?"

"Şimdi sadece hoş mu? Ve çok da güzel? Bu geceyi boş bir övgüyle lanetlemek değil mi?" Frances güldü

usulca. Sonra arkadaşı perdelerin düşmesiyle uğraşırken sessizliğe gömüldü. "Susanna? Ağlamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değilim," diye itiraz etti Susanna. Ama kısa sözleri rezil bir gıcırtyla sona erdi.

"Öylesin. Ah, zavalıcık!" Frances aceleyle odanın öbür ucuna, ona doğru koşarak haykırdı. "Ne oldu?"

Susanna titrek bir kahkaha attı ve dönerken geceliğinin cebinde mendilini aradı. Frances'in de soyunmuş, yatmaya hazır olduğunu gördü. Üzerinde uzun, dökümlü lacivert bir sabahlık vardı ve siyah saçları sırtına dökülüyordu.

Susanna burnunu sildikten sonra, "Sulama kabı olarak yakalandığım için kendimi çok aptal hissediyorum," dedi, "özellikle de böyle uygunsuz bir durumda. Sizi temin ederim ki bunlar keder gözyaşları değil. Tam tersine. Gerçekten de harika, harika bir akşamdı, değil mi? Hayatım boyunca hatırlayacağım. İkisi hariç her sette dans ettim. En çılgın hayallerimin bile ötesindeydi. Ve o ikisinden birinde bile dans edebilirdim. Bay Finn beni dışarı çıkarmayı teklif etti ama Bayan Honeydew biraz halsiz hissediyordu ve onun yerine onu dinlenme odasına götürdüm. Ve son set sırasında Vikont Whitleaf ile dans etmek yerine dışarıda serin bir yerde gezindik."

Gidip yatağa oturdu ve Frances tuvalet masasının yanındaki sandalyeye oturduğunda, bacaklarını dizlerine sarılabilecek şekilde yukarı çekti ve bornozunun kıvrımlarını ayaklarına doladı.

"Ah, tıpkı eski günlerdeki gibi," dedi Frances gülümseyerek. "Seni ve diğerlerini hâlâ özleyorum, biliyorsun, okuldaki hayatı ve ikimizin ya da daha fazlasının gece geç saatlere kadar oturup konuştuğu o zamanları. Bu, oraya dönmek için şimdiki hayatımdan vazgeçeceğim anlamına gelmiyor, ama... Şey, hatta

Mutlu seçimler biraz fedakarlık gerektirir. Ve sanırım çoğumuz, eğer mümkün olsaydı, hem pastamızı yemek hem de pastamızdan yemek isterdik."

"Akşamdan keyif aldınız mı?" Susanna sordu.

"Elbette öyle," dedi Frances. "Yerel bir toplantıdan her zaman büyük bir balodan daha çok keyif alırım. Ve bu balo, senin de orada olman ve çok sayıda hoş partnerin olmasıyla daha da özel bir hale geldi. Ayrıca bir vals vardı ve Lucius'la birlikte dans edebildim ve sizin de dans ettiğinizi gördüm. Evet, her şey neredeyse mükemmeldi."

"Bath'a döndüğümde anlatacak çok şeyim olacak," dedi Susanna. "Baş döndürücü sayıda başka şeyin yanı sıra, Claudia ve Anne'e -ve Bay Huckerby'ye- gerçek bir baloda -ya da en azından gerçek bir toplantıda- bir vikonttan daha az önemli olmayan bir şahsiyetle vals yaptığımı söyleyebileceğim. Tam olarak bir dük değil belki ama yeterince yakın."

Bir gün bir dükü tuzağa düşürmeye kararlı olduğu konusunda arkadaşlarıyla hep şakalaşırdı. Gülümsedi ve sonra alnını yukarı çekilmiş dizlerine dayadı.

Frances iç çekerek, "Bu diğer danslardan daha güzel," dedi. "Çok... ah, romantik."

"Evet." Susanna gözlerini kapadı ve bunun muhteşem mucizesini hatırladı. Ona öyle gelmişti ki, ayaklarının altındaki tahtalara dokunmadan neredeyse onların üzerinde süzülüyordu. Sanki vals yapmakla özgürce uçuşma hayali bir ve aynı şey haline gelmişti. Ancak bu vals tek başına değil, onu kollarının arasında tutan, misk kolonyası ve erkeklik kokan bir adamla yapılmıştı. O bir dizi dans boyunca hayal ve gerçek birbirine dokunmuş ve birleşmişti.

vardı bilinen tamamlandı mutluluk-bir.
şunlar Hayatta ender rastlanan anlardır.

Tam bir sihirdi.

Her zaman hatırlayacaktı -yarısı merakla, yarısı bir tür acıyla. Bir süre için, acının meraktan daha ağır basabileceğinden korktu.

Ve sonra, beklenmedik ve utanç verici bir şekilde, gözyaşları geri geldi ve bornozuna ıslandı ve onları kontrol etmeye çalışırken oldukça duyulabilir bir hıçkırık çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi cebinden mendilini ararken ve titrek bir kahkaha atmayı başarırken, "beni ne kadar aptal sanacaksınız."

Kısa ama rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Susanna," dedi Frances o zaman, "Vikont Whitleaf'e aşık olmadın, değil mi?"

Susanna başını yukarı kaldırdı ve ıslak, kızarmış gözleriyle dehşet içinde arkadaşına baktı.

"Hayır!" diye haykırdı. "Oh, hayır, Frances, tabii ki hayır. Böyle aptalca bir fikri aklına kim soktu?"

Ama sorun şu ki, bu gece gözyaşlarını kontrol edemeyecek gibi görünüyordu. Gözleri tekrar doldu ve iki damla yaşın yanaklarına döküldüğünü hissetti. Mendiliyle aceleyle onları sildi ve gözlerine tuttu.

Frances yumuşak bir sesle, "Ah, zavallı sevgilim," dedi.

"Ama hedefin oldukça uzağındasın. Oh, bu benim aptallığım," diye feryat etti Susanna. "Ben ona aşık değilim, Frances.

Gerçekten değilim. Ama ondan son derece hoşlanıyorum. Bu iki hafta boyunca arkadaş bile olduk. Ve bu gece onunla vals yaptım. Ama şimdi toplantı bittiğine göre, tatilin neredeyse sona erdiğini, birkaç gün içinde Bath'a döneceğimi hatırlamadan edemiyorum. Beni yanlış anlamayın, geri dönmeyi dört gözle bekliyorum. Orası benim evim ve diğer arkadaşlarım da orada. Yeni kızlarla yeni bir öğretim yılına başlama ve eskilerin geri dönme ihtimali her zaman heyecan vericidir. Ama şu anda size, Lord Edgecombe'a ve buradaki diğer herkese veda etmenin hüznünü düşünüyorum."

Frances yumuşak bir sesle, "Vikont Whitleaf de dahil," dedi.

"Evet." Susanna mendilini tekrar yerine koyarken hüznle gülümsedi. "O da dahil."

"Ama o sadece bir arkadaş?" Frances kaşlarını çatarak sordu, gözleri mum ışığında bile sıkıntılı görünüyordu.

Susanna, "Evet," diyerek onu temin etti ve gülümsemesini daha da parlaklaştırdı. "Tabii ki hepsi bu, seni aptal kaz."

Arkadaşlar öpüşmez.

Kilisenin dışındaki karaağacın altında onu öpmüştü. Yoksa o kısa dudak sürtüşmesine öpücük demek acınası bir şey miydi? Yine de bunu hayatı boyunca bir öpücük olarak hatırlayacağını biliyordu - ilk ve şüphesiz son öpücüğü.

Arkadaşlar öpüşmez.

Ama onlar arkadaştı.

Aslında aralarında dostluktan başka bir şey yoktu.

Başka bir şey olmasını istemiyordu. Başka bir şey olamazdı.

Alnını tekrar dizlerinin üzerine koydu.

"Susanna." Frances sandalyesinden kalkmış ve yatağın kenarına oturmaya gelmişti. Elini arkadaşının kürek kemiklerinin arasına koydu ve hafifçe sırtını sıvazladı. "Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Susanna derin, sakın nefesler almaya ve gözyaşlarını uzak tutmaya odaklandı. Hiçbir zaman ağlayan biri olmamıştı. Bu geceki gözyaşları onun için oldukça alışılmadıktı.

"O sadece bir arkadaş," dedi sesinin makul ölçüde sabit kalacağından emin olduğunda. "Ama arkadaşlar çok değerli olabilir, Frances. Sana, Anne'e ya da Claudia'ya veda etmek zorunda kalsaydım ve bunun sonsuza dek süreceğini bilseydim kalbim kırılırdı."

"Kalbin kırılıyor o zaman?" Frances sordu.

Susanna, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Bu sadece lafın gelişi. Bu iki hafta sona erdiğinde üzüleceğim. Çok üzgün. Ve aynı zamanda birçok mutlu anı için de minnettar olacağım. Ama daha tam olarak bitmedi bile, değil mi? Tadını çıkaracağımız üç gün daha var."

Frances bir iki dakikalık sessizlikten sonra, "Kendimi çok çaresiz hissediyorum," dedi. "Senin için çok üzülüyorum Susanna. Ama ne diyeceğimi ya da nasıl teselli edeceğimi bilemiyorum."

Frances'in Vikont Whitleaf'la ilgili itirazlarının hiçbirine inanmadığı açıktı. Ve Susanna gerçekten de bu konuda konuşmak zorunda kaldığı için kendini mutsuz hissediyordu.

Ona veda ederken -gerçekte sadece arkadaş olmalarına rağmen- başını öne eğdi ve bir iki dakika daha hiçbir şey söylemedi.

"Sadece burada bulunarak bile beni rahatlattın," dedi sonunda kararlı bir şekilde, yataktan kalkıp yanında durarak. "Bir arkadaş olarak. Çok güzel bir akşamdı Frances, hayatımın en güzel akşamıydı ve çok güzel bir tatil oldu. Neredeyse her şey bittiği için duygusal birkaç damla gözyaşı döktüğüm için beni bağışlayın lütfen. Şimdi Lord Edgecombe'un yanına dön. Siz uyumasanız bile benim güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Frances onun ellerini tutup sıktı ve bunu yaparken yanaklarından öptü.

"İşte benim kızım," dedi. "İşte benim cesur Susanna'm. İyi geceler o zaman. Umarım iyi uyursunuz."

Susanna yalnız kalır kalmaz yatak örtülerini katladı, mumu söndürdü ve yatağa tırmandı. Çarşafı çenesine kadar çekti ve gözlerini kapattı.

Ve yine onunla vals yapıyordu.

Ve dinlenme odasında onunla hayallerini paylaşıyor ve dışarıda temiz havada onunla geziniyor, kolunu onunkine doluyor, elleri kenetleniyor, parmakları birbirine dolanıyordu.

Ve yine o kısa öpücüğü yeniden yaşıyordu.

Üç gün içinde onunla vedalaşacaktı.

Onun sevgili, sevgili arkadaşı.

Onu iki haftadan daha az bir süredir tanıyorken, onun hakkında bu şekilde düşünmek gerçekten çok aptalcaydı.

O günlerin hiçbirinde onunla yarım saatten fazla vakit geçirmedim. Hem de Vikont Whitleaf iken.

Arkadaşlık. Yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyor, değil mi? Arkadaştan biraz daha fazlası değil miyiz?

Adamın bu sözleri söylediğini duyabiliyordu; adam alnını onunkine değdirmeden ve onu öpmeden hemen önce.

Ama o sözleri ya da o öpücüğü hatırlamak istemiyordu. Onların arkadaştan öte bir şey olduklarına inanmak istemiyordu. Katlanılamayacak kadar çok acı olurdu eğer...

Yan döndü ve bir elini yastığın altına kaydırıldı. Dizlerini yukarı çekti ve çarşafı çenesinin altına sıkıştırdı.

Bir kez daha dans pistinde dönüyor, onun kolları, müzik ve sihirle çevreleniyordu.

Bir kez daha onun dudaklarının kendi dudaklarına dokunduğunu hissediyordu.

10

Peter toplantının son bir saatini büyük bir zevkle hatırlayamıyordu.

Aslında bunu büyük bir rahatsızlıkla hatırlıyordu.

Kendi koyduğu katı kurallardan birkaçını çiğnemişti.

Susanna Osbourne'la vals yapmış, sonra onunla baş başa yemek yemişti -daha büyük masalardan birinde başkalarına katılabilecekken baş başa- ve sonra yine baş başa, onunla dışarıda yürüyüşe çıkmıştı. Sadece onunla en az bir saat geçirmişti - kız kardeşi olmayan herhangi bir hanımla yalnız kalmasına izin verdiği sürenin iki katından fazla.

Yürürken onun kolunu kendi koluna dolamakla bile yetinmemişti. Onun elini de tutmuş, hatta parmaklarını onunkilerle birleştirmişti. Uygunsuzluğun sınırına çok yaklaşmıştı. Hayır, aslında sınırın ötesine geçmişti. Hem de çok ötesine.

Ve sonra -kendisi için alışılmadık davranışların en önemlisi- onu öpmüştü. Dürüstlük onu, dudakların bu kısa buluşmasının öpücükten başka bir şey olarak adlandırılmayacağını kabul etmeye zorladı.

Tüm bunlar onu soğuk terler döktürmeye yetmişti - çünkü elbette anıları öylece yok edemezdi. Tam tersine. Bilinçli düşüncelerine suçlayıcı parmaklarını sokmaya devam ediyorlardı.

Onun duygularını hafife almıştı. Kendi kendine bunun gerçek bir önemi olmadığını, bir hafta içinde unutacağını söylemeye çalışması çok iyiydi. Belki de unutacaktı. Ama o da çok iyi biliyordu ki -Yüce Tanrım, beş kız kardeşi vardı- kadınlar bu tür şeyleri erkeklerden çok daha uzun süre hatırlar ve onlara çok daha fazla değer verirlerdi.

Bunun her zaman farkındaydı ve kadınsı hassasiyetlere her zaman saygı duymuştu - belki de unutulmaz bir durum hariç. Ve toplantı akşamı hariç.

Kaçınılmaz vedalaşma sırasında Susanna Osbourne'un, aksi takdirde olacağından daha fazla incinebileceği gibi tedirgin edici bir hisse kapıldı.

Bu belki de kibirli bir düşünceydi, kabul etmeye hazırdı, ama öyle olsa bile, incitmek isteyeceği son kişi oydu.

Ve en kötüsü de, hatta en kötüsü de, o sefil öpücük özrünün kesinlikle onun ilk öpücüğü olmasıydı.

Her şeye rağmen kendisiyle gurur duymuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse düpedüz utanıyordu.

Ve elbette istese bile ona kur yapamazdı, ki yapmıyordu, ondan hoşlanıyordu, hepsi bu. Sosyal açıdan aralarında aşılmaz bir uçurum vardı.

Bu tür farklılıklar önemli olmamalıydı, ama elbette önemliydi. Ünvanlı beyefendilerin

gelinlerini kendi seçkin üst çevrelerinden seçmeleri bekleniyordu. Ve bu seçkinliğin basit bir züppeliğin ötesinde mantıklı nedenleri vardı. Ünvanlı erkeklerin eşlerinin, yetiştirilme tarzlarının onları hazırlamış olması gereken görevleri ve yerine getirme konusunda becerikli ve rahat olmaları gereken sosyal yükümlölükleri vardı.

Tüm bunlar zihninde dile getirildiğinde kulağa yeterince zayıf gerekçeler gibi geliyordu ama aslında öyle değildi. Bunların hepsi, içinde büyüdüğü ve reşit olduğundan beri içinde yaşadığı toplumun dokusunun bir parçasıydı.

Toplantıyı izleyen büyük ölçüde uykusuz gecede bunun için tek bir şey olduğuna karar verdi. Somerset'te kalacağı üç gün boyunca Bayan Susanna Osbourne'dan uzak durmalıydı; ondan bir gün sonra ayrılacaktı. Pişman olabileceği bir şey söylemekten ya da yapmaktan kendini alıkoymalıydı. Ya da en azından başka bir şey.

Bu son derece mantıklı bir karardı ve iki gün boyunca bu kararını sürdürdü. İlk gün Raycroft'lar ve diğer birkaç komşusuyla birlikte Barclay Court'ta akşam yemeğine ve sonrasında sessiz sinema ve kâğıt oynamaya davet edilmişti. Susanna Osbourne'u görmezden gelmedi - nasıl gelebilirdi ki? Susanna sessiz sinema oyununda onun takımına rakipti ve tekne yarışlarında gösterdiği enerji ve coşkuyla kendini oyuna verdi. Coşkulu bir neşeyle parıldıyordu ve onu rahatlatmak için, toplantı gecesi onu ciddi bir şekilde üzmemiş olması gerektiğine inandırdı. Onu kesinlikle görmezden gelmedi ya da ondan kaçmadı. Onunla konuştu, onunla güldü ve ona karşı yarıştı. Ama tüm bunları kalabalık bir grup içinde yapmışlar ve bir dakika bile baş başa kalmamışlardı.

Ertesi gün, Barclay Court'taki akşam yemeğinde Bayan Moss'un yaptığı bir öneri üzerine, gençlerden oluşan büyük bir grup, mağazaları gezmek ve Thone Nehri kıyısında piknik yapmak üzere dört arabayla Taunton'a gitti. Peter kasıtlı olarak Susanna Osbourne'la aynı arabaya binmedi ve Taunton'da geçirdikleri birkaç saat boyunca sık sık birkaç söz söyleyip gülümseyecek kadar yakın olmalarına rağmen, asla baş başa kalmadılar.

Ve üçüncü gün, her zamankinden en az bir saat önce, bunun Barclay Court'taki son günü olduğunu ve biraz ustalıkla birbirlerinin özel arkadaşlığının tadını çıkarabilecekleri iki koca günü boşa harcadıklarını neredeyse panik içinde fark ederek uyandı.

Dash, onu öpmemiş olmayı diledi. Ya da köyün sokağında onunla birlikte yürümemiş olmayı, ellerini kavuşturup parmaklarını birbirine geçirmemiş olmayı.

Bir süre sonra kahvaltıya inerken, onunla bir gün daha yalnız kalmaktan kaçınmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Yarın o gitmiş olacaktı ve o da gitmeye hazırlanıyor olacaktı.

Kahvaltıda Raycroft ve kız kardeşinin, Bayan Osbourne'a veda etmek için sabah Barclay Court'a doğru yürüyeceklerini öğrendi. Yolda Calvert kardeşlere de uğrayacaklardı.

"Bizimle gelmelisiniz Lord Whitleaf," dedi Bayan Raycroft. "Bayan Osbourne'un bu kadar erken ayrılacak olması üzücü değil mi?"

Onlarla birlikte gitmek ona kibarca bir şey yapmak için mükemmel bir fırsat sunacaktı.

-Ama bunu büyük bir grubun güvenliği içinde yapmak. Evet,

son derece mantıklı olacaktı. Ayrıca Barclay Court'a kadar yürüyüp geri dönerken dört genç bayanla birlikte olacaktı.

Ancak cevap vermek için ağzını açtığında, söylediği sözler söylemeye niyetlendiği sözler değildi.

"Bu sabah Bayan Honeydew'i ziyaret edeceğime söz verdim," dedi - aslında böyle bir şey yapmamıştı. "Benim de buradaki son günüm neredeyse, biliyorsunuz ve hanımefendiyi çok sevmeye başladım. Öğleden sonra bir ara Barclay Court'a uğramaya çalışacağım."

Bayan Raycroft yüzünü buruşturdu ama onun düşündüğü gibi Barclay Court'a yapılması planlanan yürüyüşün öğleden sonraya ertelenmesini, böylece hep birlikte gidebileceklerini söylemedi.

Böylece Raycroft'la birlikte onsuz yola çıktılar ve Raycroft sabahı Bayan Honeydew için odun keserek geçirdi; onun şiddetli itirazlarına rağmen bu görevi yerine getirdiğinde teşekkürlerle, birkaç damla gözyaşıyla ve bu kez alt kısmı şüpheli bir şekilde siyah, ortası ise neredeyse kaya gibi sert olan hizmetçinin özel keklerinden yarım düzine yemesi için ısrarla ödüllendirildi. Arabasıyla Hareford House'a dönmeden önce köpeğini koşturmaya götürdü.

Sabah bulutluydu - yağmura mı karışacağına yoksa güneşe mi açılacağına karar veremeyen günlerden biriydi. Eğer yağmur yağmış olsaydı, Raycroft'un babasıyla satranç oynamak için evde kalmaya ikna olabilirdi; Raycroft, kendisini yenmeye en azından yaklaşılabilecek biriyle oyun oynamaya her zaman hevesliydi.

Ama bunun yerine gökyüzü açıldı ve güneş parladı. Açık hava çağırıyordu.

Peter atını Barclay Court'a doğru sürdü. Atını seyisin gözetiminde ahıra bıraktı ve terastan geçerek at nalı basamakların bir kolundan yukarı çıktı. Kâhya çoktan açık kapıdaydı ve ona lord hazretlerinin ve hanımların öğle yemeğini yeni bitirdiklerini ve kendisini salonda ağırlamaktan memnuniyet duyacaklarını bildirdi.

Peter, uşağı merdivenlerden çıkarken izlerken, on beş yirmi dakika kaldıktan sonra gitmeye karar verdi. Susanna Osbourne'a iyi yolculuklar ve okulda mutlu bir sonbahar dönemi dileyecekti. Belki elinin tersini öpecek, belki de sadece eğilerek selamlayacaktı.

Tanrım, bu kadar bilinçli bir planlama yapmak ona hiç yakışmıyor, diye düşündü pişmanlıkla. Normalde uygun davranışlar ona o kadar doğal gelirdi ki, bunları önceden düşünmesi gerekmezdi.

Kâhya, Galler Prensi'ni anons edecekmiş gibi bir hareketle misafir odasının çift kapısını açtı ve sonra durakladı.

Susanna Osbourne pencere kenarındaki koltuğundan kalkıyordu. Bunun dışında büyük oda boştu.

"Oh, Bay Smothers," dedi, "kont ve kontes aşağıya, kütüphaneye gittiler. Onları görmediniz mi?"

Uşak neredeyse komik bir şekilde mahcup bir yüz ifadesiyle konuğa döndü ama Peter ondan önce konuştu.

"Ama özellikle Bayan Osbourne'u görmeye geldim, Smothers," dedi. "Tabii beni kabul ederse."

Kâhya odadaki tek kişiye baktı.

"Ama tabii ki," dedi, odanın yarısına kadar yürüdükten sonra durdu. "Her şey yolunda Bay Smothers. Nasılsınız lordum?"

Aslında durumu hiç de iyi değildi. Uyandığında hissettiği aptalca panik onu yeniden etkisi altına almıştı. Bu onu son görüşüydü. Yarın sabah gitmiş olacaktı. Ertesi gün o da gidecekti. Kendi kendine, gelecek hafta bu saatlerde onu muhtemelen unutmuş olacağını söylemeye çalışmak şu an için hiç de rahatlatıcı değildi.

Gülümseyerek odaya girdi ve uşak kapıyı arkasından kapattı.

"Frances bu sabah sonbaharda Londra'da bir dizi konserde şarkı söylemesi için bir davet aldı," diye açıkladı. "O ve Kont, tarihleri kontrol etmek ve bazı planlar yapmak için kütüphaneye gittiler. Ama uzun sürmeyecek."

Uzun sürmeyecekti. Birdenbire onların yokluğu ona, kaçındığı ama özlemini çektiği bir hediye gibi göründü.

Daha yakından bakıp yüzünün güneşe maruz kaldığı için hafifçe bronzlaşmış olduğunu fark edene kadar oldukça solgun görüldüğünü düşündü. Ama bir şey vardı... Gülümsemelerine rağmen gözlerindeydi. Hayır, yüzünün geri kalanı gülümsüyordu. Gözleri kesinlikle gülmüyordu. Kendisi gibi, diye düşündü, o da bunun son kez baş başa kalacakları, birbirlerini son kez görecekleri an olduğunun farkında değildi.

Elbette o da bundan habersiz değildi. On gün kadar bir süre boyunca, nadir rastlanan sıcaklıkta bir dostluk geliştirmişlerdi. İkisini de iki günden mahrum bırakması ne kadar aptalcaydı.

"Veda etmeye geldim," dedi.

"Evet." Yumuşak bir sesle
konuştu.

"Sizi tanımak bir zevkti," dedi, ama daha tanıyacakları çok şey olduğunu düşündü - keşke daha fazla zamanları olsaydı.

"Evet," dedi. "Evet. Benim için bir zevkti."

"Dünkü gezi çok keyifliydi," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Taunton'a daha önce hiç
gitmedim." "Ben de öyle," dedi adam.

Kadının yutkundüğünü gördü ve tekrar ona bakmadan önce bir an için başını başka yöne çevirdi.

"İ umut sen var a hoş yolculuk ve gün
Yarından sonra," dedi.

"Evet. Teşekkür ederim." Ellerini arkasında
kavuşturdu. "Ben-"

"Sen-"

Onlar konuştu birlikte ve durdu
Birlikte, ve ona devam etmesini işaret
etti.

"Benimle gezintiye çıkar mısın?" diye sordu ona, on beş dakikalık resmi bir görüşme için yaptığı dikkatli planı hiç düşünmeden terk ederek. "Dışarıda çok güzel bir gün var."

"Şapkamı getireyim," dedi.

Kendisi bir üst kata koşarken onu sahanlıkta bıraktı ve panik geri döndü. Ya Edgecombe ve hanımı kütüphaneden çıkmadan önce evden çıkıp gözden kaybolamazlarsa? Geriye sadece bir öğleden sonra kalmıştı. Bu onun son şansıydı. Yarın bu saatlerde...

Ne için son şansı, Tanrı aşkına?

Merdiven kemerinden salona adım attıklarında Edgecombe ve kontes kütüphaneden çıkıyorlardı, onu gördüklerinde yüzlerinde misafirperver bir gülümseme vardı.

"Ah, işte buradasın, Whitleaf," dedi Edgecombe. "Smothers geldi ve bize burada olduğunuzu söyledi -yanlış anlaşılma için özür dilerim, eski dostum. Biz de size katılmak için yukarı çıkıyorduk. Hemen gitmiyorsunuz, değil mi?"

Kontes, "Lütfen yapmayın," dedi.

Peter, "Bayan Osbourne ve ben dışarıda bir gezintiye çıkacağız," diye açıkladı. "Bu güneş kaçırılmayacak kadar güzel."

Edgecombe, "Gidip vahşi doğa yürüyüşünün bu ucunu görmelisin," diye önerdi. "Her şey çok tablo gibi, tabii ki kasten öyle. Aslında biz de seninle geleceğiz, değil mi Frances?"

Elini adamın koluna koydu.

"Dün," dedi, "piknik sırasında güneşe çok fazla maruz kaldığım için endişelenmiştin. Hatırladın mı?"

"Eh?" Kaşlarını çatarak ona baktı.

"Sanırım akıllıca olanı yapıp bugün içeride kalsam iyi olacak," dedi.

Peter, Edgecombe'un gözlerindeki idrak şafağını aynı anda kendi zihninde de gördü.

"Kesinlikle, aşkım," dedi Edgecombe. "Burada seninle kalacağım. Sakıncası var mı Susanna?"

"Hayır, tabii ki hayır," dedi.

Peter, "Güneş çarpması tehlikeli bir şey olabilir," diye ekledi.

Böylece o ve Susanna Osbourne, Edgecombe Kontesi'nin de onayıyla evden birlikte çıktılar.

Ama ne için kutsama?

Yanlış anlamamıştı, değil mi? Beklemiyor muydu?

Ama zihnine daha fazla işkence etmeyecek ya da arkadaşı Susanna Osbourne'la bir kez daha baş başa kalmak için eline geçen bu çok değerli fırsatın bir anını daha boşa harcamayacaktı.

Adam tek kelime etmeden ona kolunu uzattı ve kadın yüzüne bakmadan kolunu tuttu.

Birdenbire garip ve potansiyel olarak rahatsız edici bir
-Tamamlanmışlık hissi.

11

Susanna'nın bavulları neredeyse tamamen toplanmıştı. Kahvaltıdan sonra bu işi kendisi yapmıştı, gerçi Frances ona zahmet etmemesini, daha sonra bir hizmetçi göndereceğini söylemişti. Ama o yine de gelip izledi ve sohbet ederlerken, hizmetçilere el pençe divan durmaktansa birçok şeyi kendi başına yapmayı tercih ettiğini itiraf etti.

Susanna kendini neredeyse neşeli hissediyordu. Gerçekten de eve dönmeyi dört gözle bekliyordu ve okul onun için buydu. Eviydi. Ve orada onu bekleyen hanımlar ve kızlar da onun ailesiydi.

Toplantıdan sonraki gece kendisini çökerten depresyonu kararlılıkla üzerinden atmıştı. Güzel ve lüks bir ortamda, en sevdiği arkadaşlarından biriyle ve bir dizi başka sevimli tanıdığıyla birlikte harika bir iki hafta geçirmişti. Bu da yetmezmiş gibi, ilk kez bir beyefendinin at arabasına binmiş, bir tekne yarışına katılmış ve kazanmış, ilk balosuna katılmış - toplantı bu ismi hak ediyordu, karar vermişti - ve orada her biri farklı bir partnerle olmak üzere iki set dışında dans etmişti. Hatta vals bile yapmıştı ve ilk kez öpülmüştü - dudakların o kısa buluşması da buna dahildi. Buna da karar vermişti. Karşı cinsten arkadaşlar

jestin ardındaki duygu romantizmden ziyade şefkat olsa bile ara sıra öpüşebilirdi.

Bu iki haftayla ilgili her şeyi en küçük ayrıntısına kadar hatırlamaya ve anıların kendisini ezmesine izin vermektense tadını çıkarmaya karar vermişti -çok mantıklı bir şekilde-.

Vikont Whitleaf'in son iki gün boyunca ona özel bir ilgi göstermemiş olmasının da faydası olmuştu. Birbirlerine dostça gülümseyebilmişler ve hatta birbirleriyle konuşabilmişlerdi ama bunu bir grup tanıdığın parçası olarak yapmışlardı.

Bu sabah Bay Raycroft, kız kardeşi ve Calvert'lerle birlikte gelmemiş olmasının da yardımı olmuştu. Genç hanımların dördü de ayrılırken ona sarılmış, Bayan Raycroft ve Bayan Mary Calvert gerçekten de birkaç damla gözyaşı dökmüşlerdi. Bay Raycroft onun elini iki elinin arasına almış ve ona güvenli bir yolculuk ve okulda keyifli bir sonbahar dönemi dilerken nazikçe okşamıştı.

Ah, evet, onun da gelmemesinin, ona gerçekten veda etmekten kaçınmasının faydası olmuştu.

Yine de öğle yemeğinde Frances ve Kont'la neşeli bir sohbet sürdürmek çok zor olmuştu.

Boğazındaki yumrudan sonra yemeğini yutmak zor olmuştu.

Hem bu sabahki yokluğu hem de dün ve önceki gün onunla yalnız kalmaktan özenle kaçınması yüzünden incindiğini kendine itiraf etmekten kaçınmak zor olmuştu. Bunun kasıtlı olduğunu biliyordu.

Belki de gerçek bir öpücük bile olmayan o öpücük dostluklarını yok etmişti sanki.

Ama Şimdi her Şeye rağmen
gelmişti. Tek başına.

Ve onu yalnız bulmuştu. Yine de Kont, Frances'le birlikte dışarıdaki yürüyüşlerine katılmalarını önerdiğinde, Vikont Whitleaf'ın kendisine eşlik etme fırsatını değerlendirmemesi dikkat çekiciydi. Hiçbir Şey söylememiştir. Frances de Susanna'nın bu son öğleden sonranın birkaç dakikasını onunla baş başa geçirmek istediğine inanmış gibiydi.

Öyle mi yaptı?

O ve Frances öğleden sonrayı gölün etrafında yürüyerek geçirmeyi planlamışlardı. Sadece ikisi. Kont öğle yemeğinde, yakında bir süre daha ayrı kalacakları için onları birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarmaları için yalnız bırakacağını söylemişti.

Susanna, Vikont Whitleaf'ın kolunun elinin altında tam olarak gevşemediğini fark etti. Kaslarında belli bir gerginlik vardı. Susanna onları terastan geçirip çimenlikte çaprazlama, vahşi doğa yürüyüşünün başladığı ormana doğru yönlendirirken bir süre konuşmadı.

Çok değil iki hafta önce, tanıştıkları gün Hareford House'dan Barclay Court'a kadar yolun yarısından fazlasını sessizlik içinde yürüdüklerini hatırlamadan edemiyordu.

Ancak bu sessizliğin farklı bir niteliğı vardı.

Sadece iki hafta önce onunla tanışmamış olduğuna inanmak neredeyse imkânsızdı - ikisi de çocukken bir kez, kısa bir süre dışında.

"İşte orada," diyerek sonunda sessizliği bozdu ve ileride ağaçların arasında kaybolan net bir patikayı işaret etti. "Vahşi doğa yürüyüşü. Ormanın içinden ve tepenin üzerinden geçerek nehrin üzerindeki küçük köprüye ulaşıyor, sonra nehri takip ederek şelalenin yanından göle ulaşıyor ve diğer taraftan eve yaklaşmak için nehrin etrafından dolanıyor."

"Uzun bir yürüyüş," dedi.

"Evet."

"Buna hazır mısınız?" diye sordu ona.

"Yürümeyi her zaman sevmişimdir," dedi ona.

"Ben de gezdim," dedi. "İskoç Yaylaları ve Göller Bölgesi'nde yürüyüş turlarına katıldım. Bugünlerde Kuzey Galler'i de denemek niyetindeyim."

"Snowdon Dağı'nın oldukça nefes kesici olduğu söyleniyor" dedi, "ve tüm ülke engebeli ve güzel."

"Evet," dedi, "ben de öyle duydum."

Patika oldukça bakımlıydı ve rahatça ikişer ikişer yürümelerine izin veriyordu. Ağaç dalları tepelerinde gölge sağlarken ve ağaç gövdeleri bir katedraldeki sütunlar gibi etraflarını sararken anında bir inziva hissi oluştu. Birkaç kuş yukarıdaki tünelerinden yaz şarkıları söylüyordu.

"Yürüyüş turlarınız hakkında bilgi almak isterim," dedi.

Adam bir süre cevap vermedi ve kadın adamın başının kendisine dönük olduğunu farkındaydı. Önüne bakmaya devam etti.

"İstersen bu şekilde de yapabiliriz," dedi sonunda usulca. "Birimizin ya da her ikimizin de üzerinde etkili ve uzun uzun konuğabileceği konular bulabiliriz. Ve yürüyüşün sonuna gelip eve vardığımızda, ilk birkaç garip dakikadan sonra aramıza bir an bile sessizlik girmesine izin vermediğimiz için her birimiz kendimizi tebrik edebiliriz. Birbirimize neşeli bir şekilde veda edebiliriz ve hepsi bu kadar. Hikayenin sonu."

Ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Soru sormamıştı.

"Evet," dedi.

"İstediğın bu mu?" Adam başını onunkine yaklaştırdı ve kadın kendi başını çevirip adamın ağaçların gölgesinde her zamankinden daha koyu olan gözlerine bakma riskini aldı.

Bu onun felaketi idi.

"Hayır," dedi, ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu ama birlikte geçirecekleri son zaman olduğunda onunla önemsiz konular hakkında kibarca sohbet etmek istemediğinden emindi.

Hiç.

"Hayır," dedi tekrar, daha kararlı bir şekilde ve kısa bir süre gülümseyip başını çevirerek bir kez daha patika boyunca ileriye baktı. "Peki bunu ne şekilde yapacağız o zaman?"

"Sadece öğleden sonranın ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkaralım. Biraz gülelim," dedi. "Ama gerçek bir keyif ve gerçek bir kahkaha. Arkadaş olalım. Olalım mı?"

Trajik hissetmek aptalcaydı. Gelecek hafta bu zamanlar, gelecek yıl, geriye dönüp bakacak ve geleceğin getireceği boşlukla yaşamak yerine neden her anın tadını çıkarmadığını merak edecekti. Geleceğin boş olacağını nereden biliyordu? Hatta bir gelecek olacağını nereden biliyordu?

"Ne kadar iyi bir fikir," dedi ve güldü.

"Bence oldukça zekice."

O da güldü, ama gülüşleri hiçbir şeyle ilgili olmasa da - onun yorumu ve onun karşılığı pek esprili denemezdi- çok iyi hissettirdi. Ve birden kendini mutlu hissetti. Geleceğe bakmayacaktı.

"Hayatımızın çoğunu geçmişte, geri kalanını ise gelecekte yaşadığımızı fark ettiniz mi?" diye sordu ona. Şimdiki anın ne kadar sık fark edilmeden geçip gittiğini fark ettiniz mi?"

"Geçmiş olana kadar mı?" dedi. "O zaman dikkatimizi çekiyor. Evet, çok haklısınız. Sence eve dönene kadar kaç şimdiki an olacak? Zaten şimdiki an ne kadar uzun? Belki de sonsuz, ebedi olduğu iddia edilebilir."

"Ya da bir saniyeden daha kısa bir süre için," dedi.

"Sanırım," dedi, "yine bardağın yarısı boş, yarısı dolu tavrıyla karşı karşıyayız. Felsefe konuşuyor olabilir miyiz? Bu endişe verici bir olasılık. Eğer dikkatli olmazsak, bir sonraki adımda bir toplu iğnenin başında kaç meleğin dans edebileceğine karar vermeye çalışıyor olacağız."

"Ya hiç yok ya da sonsuz sayıda," dedi. "Hangisi olduğundan hiçbir zaman emin olamadım. Eğer doğru bir cevap varsa."

"Peki," dedi kıkırdayarak, "bu sonsuz anı kesinlikle şimdiki zamanda yaşamayı kabul edecek miyiz? Ya da bu sayısız şimdiki anları art arda yaşamayı?"

"Evet, aynı fikirdeyiz," dedi ve onunla birlikte tekrar gülerek.

İlerledikçe Susanna yüzünü ışığın ve gölgenin, sıcaklığın ve serinliğin değişen desenlerine doğru kaldırdı ve kuş seslerinin ve böcek vızıltılarının ve görünmeyen vahşi yaşamın koşuşturmasının ve toprak, yeşillik ve erkeksi bir parfüm kokusunun farkındaydı. Ayaklarının altındaki patikadaki her düzensizliği, her küçük taşı, elinin altındaki kolunun sert ama gevşemiş kaslarını, ceketinin kolundaki sıcaklığı hissetti.

Ona gülümsemek için tekrar başını çevirdi ve onun da gülümsediğini gördü; tembel, gerçek, mutlu bir gülümseme.

"İleride bir koltuk görüyorum," dedi. "Tahminimce hoş bir manzaraya bakıyor."

"Öyle," dedi. "Şelaleye doğru yürürken sizin de gözlemlediğiniz gibi, bu yol yürüyenlerin keyfi için çok dikkatli bir şekilde inşa edildi."

Bir süre koltuğun arkasında durdular ve ağaçların arasında doğal bir açıklık gibi görünen yerden geniş çimenlikler boyunca uzaktaki eve ve ahırlara baktılar. Çimenliğin ortasındaki yaşlı meşe ağacı manzarayı mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu.

Ve şimdi burada manzarayı seyrediyordu, diye düşündü Susanna, elini hareket ettirmeden adamın ceketinin kolunun yumuşak kumaşını kasıtlı olarak hissederek.

"Patika şu tepeye doğru ilerliyor," diyerek ileriye işaret etti. "Oradan çok güzel manzaralar var. "Şu tepeye doğru

Ama bence en iyisi nehrin aşağısında ve küçük köprüde olanı."

Oraya gelmeden önce birkaç kez durdular, dönüşümlü olarak parkın ekili güzelliğine ve çevredeki tarım arazilerinin kırsal huzuruna ve bolluğuna baktılar.

"Keşke Sidley'i görebilseydin," dedi, gözlerini kısarak uzaklara bakarken, alçak çitlerle birbirinden ayrılmış tarlalara bakıyorlardı. "Oraya hiç gitmediğinizi söylemişsiniz, değil mi? Bana hep oranın güzelliğiyle kıyaslanabilecek hiçbir yer yokmuş gibi gelir. Sanırım taraflı davranıyorum. Hiç kuşkusuz taraflıyım aslında. Burası beni çok etkiliyor." Kalbine dokundu ve sonra aniden ona dönüp çapkınca gülümsedi. "Bu göğüs organına, bu pompaya vuruyor."

"Kalp, en hassas duygularımızın merkezi," diye kabul etti, "sadece bir yerde merkezlenmeleri gerektiğini hissettiğimiz için bile olsa. Kendinize ait bir evinizin olması gerçekten de harika olmalı. Orayı gözünüzle ya da aklınızla görmekten çok duygularınızla göreceğinizi tahmin edebiliyorum."

"Umarım bir gün senin de kendine ait bir evin olur," dedi, kolunun üzerinde duran kızın eline dokunarak.

Tepenin alçak, ağaçlık yamaçlarından aşağıya doğru inen patikayı takip ederek ilerlediler, ta ki patika tekrar açıklığa çıkana ve burada göle yakın olduğundan daha dar olan nehri görebilene kadar. Nehrin üzerinde küçük ahşap bir yaya köprüsü vardı, o kadar yüksek kemerli ki, üzerinden geçen yol ortasına ve diğer tarafına kadar gerçek basamaklar oluşturuyordu. Altından akan su karanlıktı.

Kıyılarından yamaçlara doğru sıkça büyüyen ağaçların yansımalarından yeşil.

"Ah, evet," dedi yürümeyi bıraktıklarında, "çok haklıymışsın. En güzel manzara bu. Şelaleden görünen manzaradan bile daha iyi. O da muhteşem ama buradaki manzaraların çoğu gibi hem vahşi doğayı hem de dış dünyayı kapsıyor. Burası vahşi doğadan başka bir şey değil."

Susanna onun kolunu bıraktı ve arkasını döndü. Tepe arkalarında gökyüzüyle buluşacak şekilde yükseliyordu. Diğer üç tarafta ağaçlardan başka görülecek bir şey yoktu. Aşağıda daha fazla ağaç, çalılıklar, eğrelti otları, nehir ve köprü vardı.

"Bunu daha önce fark etmemiştim," dedi. "Ama bu doğru. Burada olmayı bu yüzden bu kadar çok seviyor olmalıyım. Tam bir..."

"Kaçmak mı?"

Ama kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Geri çekilmek," dedi. "Sanırım bu daha iyi bir kelime."

"Biraz oturalım mı?" diye önerdi. "Burada oturacak yer yok ama zeminin nemli olduğunu sanmıyorum. Birkaç gündür hiç yağmur yağmadı, değil mi?"

Kalçalarının üzerine eğildi ve elini sertçe çimlere sürdü. Kuru olduğunu göstermek için elini avuç içi dışarı bakacak şekilde havaya kaldırdı.

Oturdu, dizlerini önüne çekti ve kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturdu. Yanına uzandı, bir dirseğinin üzerine çıktı ve bir eliyle başını desteklerken diğer eliyle çimenleri hafifçe ovdu.

Güneş başlarına ılık ılık vuruyordu. Birkaç dakika sonra, "Dinle," dedi.

Eli hareketsiz kaldı.

"Şelale mi?" "Evet."

İkisi de bir süre dinledikten sonra adam elini çimenlerden kaldırdı ve hafifçe kızın dizlerinden birinin üzerine koydu.

"Susanna," dedi, "seni özleyeceğim."

"Gelecek hakkında düşünmememiz gerekiyor," dedi ama konuşmadan önce yavaş ve sakın bir nefes almak zorunda kaldı.

"Hayır," diye kabul etti. Eli onunkinden kaydı ve şapkasını bir kenara fırlatıp çimenlerin üzerine uzandı, bir bacağı dizinden bükülmüş, çizmeli ayağı yere düz basmış, bir elinin tersiyle gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu.

Boğazının arkasında tehditkâr bir acının çığlığı vardı. Geleceği uzakta tutmak kolay bir şey değildi. Zihnini tekrar uzaktaki şelalenin sesine yoğunlaştırdı.

"Birkaç dakika sonra "Hiç tamamen özgür olmayı dilediğin oldu mu?" diye sordu.

"Her zaman bunun hayalini

kuruyorum," dedi. "Ben de öyle."

İki hafta önce -daha az- böyle bir adamın isteyebileceği ya da ihtiyaç duyabileceği tüm özgürlüğe sahip olduğunu varsayardı. Gerçekten de ona çoğu erkek aslında özgürmüş gibi gelmişti.

"Ne kadar nankör zavallılarız," dedi alçak sesle gülerek.

"Ama özlem duyduğum şey okuldan ya da göreceli yoksulluktan ya da içinde bulunduğum koşullardaki herhangi bir şeyden kurtulmak değil" dedi. "Bu... Ah, bir keresinde bunun Tanrı'ya duyulan özlem olarak tanımlandığını duymuştum, ama bu da tam olarak öyle değil. Bu sadece -mmm..."

"Kendinizin ötesinde, şimdiye kadar bildiğiniz ya da hayal ettiğiniz her şeyin ötesinde bir şeye duyduğunuz özlem?" diye önerdi.

"Evet," dedi iç çekerek.

"Yine felsefeden mi bahsediyoruz?" diye sordu ve elini gözlerinden çekip başını çevirdi ve ona sırtıttı. "Bir öğleden sonra iki kez mi? Sanırım bir şey için midem bulanıyor."

Güldü ve ona tekrar baktı. Ve bir şey oldu.

Birdenbire an gerçekten de şimdiki zamandı, sanki geçmiş ve gelecek hiçliğe karışmış ya da şimdiki zamanın içine çökmüş gibiydi. Ve o an tek kelimeyle sihirliydi.

Ve dayanılmaz derecede gergin.

Göz göze geldiler ve gülümsemeleri solarken ikisi de konuşmadı - ta ki adam elini kaldırıp parmak eklemlerini hafifçe

yanağını.

"Susanna," dedi usulca.

Zamanın geri gelmesini sağlayacak pek çok şey söyleyebilir ya da yapabilirdi. Ama hiçbirini yapmadı -aslında hiçbirini düşünmedi bile. O anın mucizesi içinde asılı kalmıştı.

Başını çevirdi, böylece dudakları adamın parmak eklemlerine değecekti. Ve onun menekşe rengi, dumanlı ve okyanus kadar derin gözlerine baktı.

Elini aşağı kaydırды ve bonesinin kurdelelerini gevşetti. Şapkayı geriye doğru fırçaladı ve şapka arkasındaki çimenlere düştü. Havayı yüzünde ılık, hafif nemli saçlarında ise serin hissetti. Adam yüzünü iki eliyle kavradı ve aşağı doğru çekti. Kadın bacaklarındaki sıkı tutuşu bıraktı ve onun yanında diz çökecek şekilde döndü.

Ve sonra dudakları tekrar buluştu.

Sonuncusu kadar kısa ve dünyayı sarsan bir öpücüktü bu. Adam kızın yüzünü kendisinden uzaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı, başparmakları kızın yanaklarında dolaşıyordu.

"Seni öpmeme izin ver," dedi.

Belki de az önce izin istemeden tam olarak bunu yaptığı gerçeğinin ışığında bu saçma bir istektir. Ama öpüşme konusunda neredeyse hiç deneyimi olmamasına rağmen, tam olarak ne demek istediğini anlayacak kadar kadın sezgisine sahipti.

"Evet," diye fısıldadı.

Adam onu tekrar öperken, bir elini göğsüne koymuş, diğer elini de adamın uzak tarafındaki çimenlere dayamış bir şekilde onun üzerinde diz çökmeye devam etti.

Ama bu sefer öpücük kısa bir süre sonra bitmedi. Uzun, çok uzun bir süre boyunca hiç bitmedi. Ve bu sefer sadece bir dokunuş ya da dudakların fırçalanması değildi.

Bu kez dudakları ayırık, sıcak ve nemliydi ve dişleriyle alt dudağını ısırdı ve diliyle her iki dudağına da dokundu ve ucuyla aralarındaki dikişi bir köşeden diğerine ve tekrar geriye doğru izledi, ancak bu sefer biraz daha sıkı bastırarak üst dudağının arkasına kıvrılıp içindeki yumuşak, hassas eti okşadı. Ve sonra onu tekrar tamamen öpmeden önce ağzının üzerinden çenesine doğru küçük öpücükler kondurdu, ağzı daha sert, daha acil bir şekilde onunkine bastırdı. Dili dudaklarını, dişlerini geçerek ağzının derinliklerine doğru ilerledi. Ve sonunda öpücük yumuşadı ve başını tekrar onunkinden kaldırdı.

Gözleri onunkilere bakarken ağır ağır kapanıyordu.

"Yanıma uzan," diye önerdi. "Rahatsız görünüyorsun."

Hâlâ onun üzerine çömelmiş, elleriyle ceketinin bir yakasını ve bir tutam kaba otu tutuyordu.

Onun yanına uzandı, yan yattı, kolunu başının altına koydu. Elini kalbinin üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Onun konuşmasını istemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Hissetmekle çok meşguldü.

İnsanlar -erkekler ve kadınlar- gerçekten böyle öpüşür müydü? Hiçbir fikri yoktu. Öpüldüğünü hayal etmişti ve hayalinde, öpüşmenin saflığıyla kendinden geçmişti.

Dudakların buluşmasının romantizmi. Naifliği içinde, cinsel aktivitenin başlangıcı olan bir öpücüğün, vücudunun dudakları dışındaki kısımları üzerinde güçlü etkileri olabileceği ihtimalini düşünmemiştir. Aslında vücudunun tüm kısımları, hatta sahip olduğunun sadece yarı yarıya farkında olduğu kısımları bile. Bilmediği her türlü yeri ağrıyor ve zonkluyordu.

Bir öpücüğün dudakların yanı sıra ağzı da içerebileceği hiç aklına gelmemiştir.

Kalbinin elinin altında ağır ağır attığını hissedebiliyordu.

Ve sonra, daha aklını başına toplamaya başlamadan, yüzünü ona dönmek için yan döndü ve boştaki eli yanağına tekrar dokundu ve parmakları saçlarında gezinerek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Onun yutkunduğunu hem gördü hem de duydu.

"Öpücüklerin sorunu," dedi usulca, "kaçınılmaz olarak insanın daha fazlasını istemesine neden olmalarıdır."

"Evet."

Daha fazla mı?

Öpücükler bir başlangıç olarak...

Adam onu tekrar öptü, yumuşak ve tembelce ve kadın kendi hareketleriyle karşılık verirken kollarını birbirlerine dolayarak uzandılar. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, diliyle dokundu, dili tekrar ağzına geldiğinde kendi diliyle okşadı, emdi. Adam boğazından kısık bir ses çıkardığında, elini başının arkasına götürdü ve parmaklarını adamın güneşten ısınmış saçlarında dolaştırdı.

İşte o zaman vücudunun geri kalanını kendi vücuduna yaklaştırdı ve kadın dudaklarından ayak parmaklarına kadar bir erkeğin sert kaslı vücuduyla aynı hizada olmanın tüm o alışılmadık heyecanını hissetti. Hessian çizmelerinden biri onu daha sıkı sarmak için bacaklarına dolandı.

"Susanna," diye fısıldadı ağzının içine. "Evet."

"Adımı söyle," diye mırıldandı. "Peter."

Bu onun unvanından çok daha kişisel, çok daha mahremdi. Şimdiye kadar onu Peter olarak bile düşünmemişti. Ama bu onun adıydı, onun en kişisel varlığıydı. Onu bu şekilde hatırlayacaktı.

İstemenin acısı neredeyse dayanılmaz hale geldi.

Eli göğsündeydi, hafifçe keşfediyor, okşuyor, avucu kaldırıyor, başparmağı gergin ve hassas olan meme ucunu okşuyordu. Aynı başparmağını elbisesinin omuz kısmındaki kumaşın altından geçirdi ve göğsü ortaya çıkana kadar kolundan aşağıya indirdi. Eli tekrar göğsünü kapladı, göğsün solgunluğuna karşı sıcak ve koyu tenliydi. Sonra başını eğdi ve kız niyetini tahmin edemedi göğüs ucunu ağzına alıp emdi.

Duygu, boğazına ve burnunun arkasına, rahminden aşağıya ve iç uylukları boyunca bir bıçak gibi saplandı.

Bu, kendini kandırmaktan vazgeçtiği andı.

Bu sıradan, masum bir arkadaşlık değildi.

Hiç olmamıştı.

Yarını düşünmeye bile dayanamıyordu. Ama bunun nedeni sadece bir arkadaşını kaybedecek olması değildi. Aynı zamanda umutsuzca aşık olduğu adamı da geride bırakacaktı.

Umutsuzca anahtar kelime.

Umutsuzca. Hiçbir umut olmadan. Hiçbir gelecek olmadan. Sadece şimdi vardı.

Başını kaldırdı ve ağzını tekrar onunkine yaklaştırdı. Ama onu öpmek yerine gözlerinin derinliklerine baktı, kendi gözleri de açıkça onunkilerle eşleşen bir arzuyla doluydu. Daha önce bir erkeğin yüzünde görmemiş olsa da bu bakışı yorumlamak zor değildi.

"Beni şimdi durdur," diye mırıldandı, "yoksa Tanrı ikimize de yardım eder."

Durmak mı?

Hayır! Hayır! Oh, hayır. Eğer gelecek olmasaydı, sadece şimdi olsaydı, sonsuza dek elinden alınmasına izin vermezdi. Her şeye sahip olacaktı.

Onun sözlerini düşündüğü şey elbette mantıklı bir düşünce değildi. Rasyonel düşünceyi çoktan geçmişti ama başka hiçbir konuda deneyimi yoktu. Zihni erdem ya da ahlaka değinmiyordu bile. Sonuçlara ya da onu durdurmamanın doğasında olan çok gerçek tehlikelere daha da az değindi.

Sadece şimdi vardı.

Şimdi burada onunla birlikteydi.

Yarın o gitmiş olacaktı, ertesi gün de o.

"Susanna?" diye tekrar fısıldadı.

"Durma," dedi. "Lütfen durma."

Adam durmadı. Onu sırtüstü çevirdi, öptü, diğer göğsünü açtı ve kadın onun altında yatarken usta elleri ve dudaklarıyla onu okşadı, şaşkınlık ve arzu ve saf fiziksel his vücudundaki her damar, kemik ve sinir ucunda birlikte yuvarlanıyordu.

Sonra elbisesinin eteklerini kaldırdı, kalçalarına kadar çekti ve çıplak teninde çimenleri hissedinceye kadar iç çamaşırlarını attı. Pantolonunun bel kapağını el yordamıyla açıp bacaklarının arasına girdi ve ellerini kadının altına sokarak onu zeminin sertliğine karşı destekledi.

Ne olduğunu biliyordu. Akli sayesinde süreci biliyordu - ya da en azından bir kısmını. Penetrasyonu ve tohumun dökülmesini biliyordu. Ona her zaman bunun hem acı verici hem de utanç verici olması gerektiği gibi gelmişti, yine de her zaman bunu deneyimlemek istemişti.

Acı vardı. Yavaşça ama sıkıca içine girdi, bekâretinin engelini aşp derinliklerine gömülene kadar bastırdı.

Utanma falan yoktu.

Onun ne kadar büyük, ne kadar sert, ne kadar derin hissedeceğini bilmiyordu.

Ve penetrasyon ile tohumun dökülmesi arasında neler olduğuna dair hiçbir şey bilmiyordu.

Olanlar acı, zevk, şok ve memnuniyetin bir araya gelmesiydi. Yeni açılmış kadınlığının acısını geçip tekrar tekrar geri çekilirken ve iterken acı. Zevk, çünkü bu şimdiye kadar deneyimlediği tüm diğer hislerden daha harika, daha heyecan vericiydi. Şok çünkü vücudunun bu kadar derin, güçlü ve uzun süreli bir şekilde istila edilmesini beklemiyordu. Memnuniyet çünkü artık çok geç olmadan, o onun sevgilisiydi. Çünkü onu her zaman sevgilisi olarak hatırlayabilecekti.

Acıya ve şoka rağmen bunun hiç bitmemesini istedi. Ayaklarını yere bastı, bunu yaparken botlarının esnek derisini bacaklarının iç kısımlarında hissetti, kollarını ona doladı, gözlerini kapattı ve vücudunun onunkine her acı verici, güçlü, harika vuruşunu hissetmesine, ikisinin de aldığı her nefesi duymasına, kolonyasını ve erkekliğinin özünü koklamasına, sonunda hayatında bir kez olsun cinselliğini kutladığını anlamasına izin verdi - sevdiği bir adamla.

Sonrasında pişman olmayacaktı.

Kesinlikle olmazdı.

Sonrasını aklına bile getirmezdi. Ama

yine de geldi.

Ritmi hızlandı ve vuruşları, içinde hareketsiz kalana kadar derinleşti, her kası gerildi ve sonra içini çekti ve içinde daha büyük bir sıcaklığın fışkırdığını hissederken bile rahatladı.

Artık her şeyin bitmiş olmasından duyduğu bir anlık hayal kırıklığına karşı yutkundtu.

Sonsuza kadar.

Önemi yoktu. Önemi olmayacaktı. Her zaman hatırlayacaktı.

Ondan kurtuldu ve üzerinden yuvarlandı, bunu yaparken eteğini bacaklarının üzerinden indirmeye ve korsesini göğüslerinin üzerinden kaldırmaya dikkat etti. Kendi giysilerini düzelttikten sonra onun yanına sırtüstü uzandı, bir kolunu gözlerinin üzerine koydu, diğer elini avuç içine alarak aralarındaki çimenlerin üzerinde duran kadının sırtına koydu.

Ona birkaç dakikalığına uyumuş gibi geldi.

Bundan sonra insan nasıl uyuyabilirdi ki? Ama elbette büyük bir enerji harcamıştı.

İçinde derinlerde onun tohumunu barındırıyordu.

Aklının kenarlarında mantıklı düşüncenin başlangıçları kıpırdandı.

"Susanna," dedi uykulu bir sesle, Susanna gözleri kapalı yatarken, az önce olanların her anını yeniden yaşıyordu.

Ona bakmak için başını çevirdi. Saçları dağınıktı, hafifçe kızarmıştı ve inanılmaz derecede yakışıklıydı.

"Benimle gel," dedi.

"Ne?" Bir an için mantıksız bir umut yeşerdi. "Hadi

gidelim," dedi. "Neden veda edelim ki? Bunun olmasını istiyor muyuz? Kuzey Galler'e gidelim. Görelim bakalım.

Birlikte Snowdon Dağı'na çıkın, tepelerde ve sahillerde yürüyün. Hadi yapalım bunu. Özgürce koşalım."

Ve korkunç olan şey, ona bakarken bunu kastettiğini düşünmesiydi. Ve iki kuruş için ihtiyatı ve sağduyuyu bir kenara bırakıp onunla gitmeyi kabul edebilirdi.

"Peki ya sonra?" dedi.

"Sonrasında mı?" Yumuşak bir şekilde güldü. "Sonrası ile şeytana. Bunu zamanı geldiğinde düşünürüz. Yine de seni asla yoksul bırakmayacağım, söz veriyorum. Benimle gel. Yapalım şu işi."

Rasyonel düşünce saklandığı yerden geri geldi ve tekrar bilinçli zihnine yerleşti.

Onun metresi olacaktı.

Birlikte çılgınca, şüphesiz görkemli bir kaçamak yapacaklar, sonra da ona parasını ödeyecekti. Temelde iyi ve nazik bir adam olduğu için, onu bir kenara attıktan sonra kızın aç kalmamasını sağlayacaktı.

Onun metresi olabilirdi.

Onun fahişesi.

"Hayatımı olduğu gibi seviyorum," dedi. "Okulu ve oradaki işimi, öğrencilerimi ve öğretmen arkadaşlarımı seviyorum. Yarın geri dönmek zorundayım."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz" dedi.

"Haklısın." Ayağa kalktı ve hafifçe titreyen elleriyle elinden geldiğince elbisesini düzeltti. "Gitmek zorunda değilim. Seninle gitmek zorunda değilim."

O da oturdu.

"Seni bırakmaya dayanamıyorum," dedi kadın bonesine uzanıp dağınık buklelerinin üzerine geçirirken. "Beni bırakmaya dayanabilir misin?"

"Hayır," diye itiraf etti, kurdeleleri çenesinin altından bağlarken durakladı. "Ama sana veda etmek kadar bile katlanabileceğim başka bir alternatif yok."

"Susanna-" diye başladı.

Ama ayağa kalkmış ve ona bakıyordu. Hatta bir yerlerden yarı neşeli bir gülümseme bile çıkarmıştı.

"Bu iki haftanın anısını saklayacağım," dedi. "Bunun anısını bile. Ama bu bir son. Öyle olmalı. Başka bir şey iğrenç olurdu."

"İğrenç." Kaşlarını çatarak ona baktı ve sonra şapkasına uzanıp yavaşça ayağa kalkarak onun yanında durdu. "Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Ben bir öğretmenim, fahişe değil. Öğretmen olarak kalacağım."

Uzun bir süre ona baktı, gözleri anlamsızdı ve sonra başını salladı.

"Özür dilerim," dedi. "Hakaret ettiğim için beni affetmenizi rica ediyorum."

"Elinizden gelse benimle tanışıklığınız uzatacağınızı söylemeniz hakaret değildi," dedi usulca. Daha fazla yürümek yerine geri dönelim mi? Bir süre uzaklaşmış olmalıyız ve Frances ne olduğunu merak edecek-"

"Neler yapıyorduk?" diye sordu.

Yavaşça ve hüznle birbirlerine gülümsediler.

Adam kolunu uzattığında, kadın onu tuttu ve ters yönde de olsa yürüyüşlerine devam ettiler. Son yarım saatin tüm gerçek dışılığını hissediyordu.

Gerçek dışı olmaması dışında.

Uyluklarının arasında, birlikte yaptıklarının titreyen sonuçlarını hissedebiliyordu.

İçinde, belirgin bir acı hissediyordu. Derinlerde

bir yerde onun tohumunu barındırıyordu.

Sonuçlarını çok geç düşündü.

12

Peter, annesinin tüm misafirlerinin gittiğinden emin olduktan sonra Eylül ayında Sidley Park'taki evine döndü. Arabası eve yaklaşırken, artık buraya yerleşmeye karar verdiğine göre evini annesiyle paylaşmanın kolay, hatta mümkün olup olmayacağını biraz tedirginlikle merak etti. Onu çok seviyordu, ama Sidley'i her zaman kendi mülkü gibi, içindeki herkesi de onlar için en iyisini bilen yüce bir ilah gibi yönetmişti. Çocuklarını hem sevgi dolu hem de sert bir el ile yönetmiş olması iyi bir şeydi, ancak bu gerçek elbette şimdi ona karşı iradesini kullanmasını zorlaştıracaktı.

Ama henüz var olmayan sorunları neden önceden tahmin edelim ki?

Arabası evin önünde durduğunda ve arabacı kapıyı açtığı anda, Peter basamakların inmesini bile beklemedi, okuldaki sıkıcı bir dönemden eve dönmeye hevesli bir çocuk gibi taş döşeli terasa fırladı.

Sorunların gerçekten de var olduğunu keşfetmesi uzun sürmedi.

Annesi, misafirleri gittiğinden beri günlerinin sıkıcılığını, misafir odasını pembe renkler ve fırfırlarla yenileterek hafifletiyordu. Özellikle de her yerde fırfırlı pembe minderler vardı, ancak onlar bile pilili, dantelli, fırfırlı ve taraklı pembe perdelere tercih edilirdi.

"Burası her zaman çok sade, karanlık ve kasvetli bir oda gibi görünürdü," diye açıkladı, kolunu oğlunun koluna dolayarak onu yapılanları incelemeye götürürken. "Şimdiden aydınlık ve neşeli görünüyor, katılmıyor musun aşkım? Portrelerin yerini güzel manzaralar aldığında daha da iyi görünecek."

"Portreler nereye gidiyor?" diye sordu ona, hissettiği dehşeti kibar bir ilgi tonuyla maskeleyerek. Bunlar atalarından bazılarının portreleriydi ve onlarla her zaman gurur duymuş, onlardan etkilenmiş ve tamamen onlara düşkün olmuştu. Hatırlayamadığı babasıyla ve kendisinden başka hiç kimsenin ilgilenmediği baba tarafından mirasıyla bir bağlantıydılar.

"Tavan arasına," dedi. "Onlardan her zaman nefret etmişimdir. İnsanın geçmişi hatırlatan böyle kasvetli şeylere ihtiyacı yok, öyle değil mi aşkım?"

Kayıtsızca homurdandı.

Oturma odasının -her ne kadar yüksek sesle söylemese de- büyük boy bir kadın yatak odasına benzediğini düşündü. Farklı resimlerle daha da öyle görünebilirdi.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordu ona gülümseyerek.

Belki de acımasız bir efendiyi oynamanın zamanı gelmişti. Ama o kadar mutlu görünüyordu ki

çok memnun oldum. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında sadece bir odaydı. Pembe bir odayla da yaşayabilirdi; kütüphane ya da yatak odası olmaması şartıyla.

"Bu çok... sen, anne," dedi. Gerçekten de ona uygun bir odaydı. Her zaman güzeldi -hâlâ da öyleydi-, narin ve çok kadınsıydı. Pembe her zaman en sevdiği renk olmuştu.

"Buraya bayılacağını biliyordum," dedi kolunu sıkarak. "Seni yeniden evde görmek çok güzel. Ama aşkım, Raycroft'ların senin burada olmak istediğini bildikleri halde Somerset'te kalman için ısrar etmeleri çok kışkırtıcı oldu. Konuklarımız hayal kırıklığına uğradı, özellikle de kızının senin gözüne gireceğini uman Leydi Larchwell. Bayan Larchwell çok hoş bir genç hanım ve büyük büyükbabasının bir dük olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak çok da mütevazı. Ondan hoşlanacaksınız. Raycroft'lara karşı kendini göstermeliydin, biliyorsun. Kendi iyiliğin için fazla iyi kalplisin."

"İtiraf etmeliyim ki anne," dedi, "Hareford House'da kalmaktan gerçekten çok keyif aldım."

"Tabii ki öyle," diyerek bir sandalyeye oturdu ve minder yığınının arasında neredeyse gözden kaybolacaktı. "Gerçi misafirlerimiz pek seçkin değildi. Misafirlerin hepsi gittiğine göre burası da öyle değil. Arkadaşlığından memnun olacağım, aşkım."

"Markham'lar var," dedi. "Theo'yu tekrar görmekten kesinlikle mutlu olacağım. Harris'ler, Mummert'ler ve Polonyalılar da var."

Ama annesi yüzünü buruşturdu ve cevap vermedi.

Komşularına karşı her zaman yeterince nazik davranmıştı, ama onlara da her zaman, aralarında var olduğunu hissettiği sosyal mesafeden söz eden bir küçümsemeyle davranmıştı. Markham'ların yeterince seçkin bir aile olduğu doğrudu ve her zaman siyasi çevrelerde öne çıkmışlardı -Theo'nun babası aslında birkaç yıl hükümette bakanlık yapmıştı. Ama annesinin Fincham Malikânesi'ni sık sık ziyaret ettiği ve ara sıra onu ve kız kardeşlerini de yanına aldığı bir dönem olsa da, aralarındaki ilişki uzun zaman önce soğumuştur. Ne yazık ki. Theo'nun annesi kış aylarında hâlâ Fincham'da yaşıyordu ve onun annesiyle yaşıttı. Arkadaş olabilirlerdi.

"Markham'lardan bahsetmişken," dedi, birden aklına bir şey geldi, "Bay Osbourne'u hatırlıyor musunuz?"

Parmakları minderlerden birinin dantel fırıfırıyla oynamayı bıraktı ve boş gözlerle ona baktı.

"Anladığımı söyleyemem," dedi.

"Merhum Sir Charles Markham'ın birkaç yıl boyunca sekreterliğini yaptı," diye açıkladı.

"Öyle miydi?" Bu konuyu biraz düşündü ama sonra omuz silkip başını salladı. "O zaman onu tanıyamazdım, değil mi?"

"Bir keresinde beni azarlamıştın," dedi, "çalışma odasında Theo ve bana süslü bir yazıyla yazmayı öğretirken. Koşarak içeri girmiştin ve sonra çok sinirlenmiştin çünkü Theo'nun odasında olduğumuzu sanmıştın, oysa mürekkep dumanı soluyorduk ve muhtemelen başımız ağrıyordu."

"Çok hassas bir sađlđđın vardı, aşkımdı," dedi. "Senin için hep endişelenirdim, özellikle de seni beklediğim yerde bulamadığımda. Ama o özel olayı hatırlamıyorum."

"Bir de," dedi, "bir haftalığına okuldan eve döndüğüm ve seninle Fincham'a gittiğim zaman vardı - kızlar olmadan - sadece Theo'nun okul tatili olmadığını ve Edith'in bir yerlerde doğum günü partisinde olduğunu keşfettiğim zaman. Bay Osbourne'la bir iş yapmak için ahırdaki atlardan birine bindim -sanırım ona senin iznini aldığımı söyledim, yoksa bu yaşta buna ihtiyacım olmadığını düşündü. Döndüğümüzde o kadar üzgündün ki, eve geldikten sonra gerçekten hasta olduğuna inanıyorum. Onu en son o zaman gördüm."

"Öyle mi?" dedi. "Kovuldu mu? Öyle olması gerektiğini düşünüyorum."

"O öldü," dedi. "Aniden. Kalp krizinden."

"Öyle mi?" dedi. "Bu talihsiz bir durum. Ama ölümünden yıllar sonra aklınıza sadece bir sekreteri ne sokmuş olabilir? Bir aşk ol ve çay tepsisi için yüzük tak."

Bunu kadının sorusuna cevap vermeden yaptı. Gerçekte sadece bir hizmetkârdan başka bir şey olmayan bir adamı hatırlamaması elbette çok mantıklıydı. Susanna Osbourne'u hatırlaması daha da düşük bir ihtimaldi - annesine onun adından bahsetmek üzere olduğundan değil.

Bunu unutmak için çok çaba sarf ediyordu - ya da en azından hatırladığı suçluluk duygusunu.

Önümüzdeki haftalarda tüm komşularını aradı. Harris'ler ona Tunbridge Wells'teki son kalışlarını anlattılar,

Mummert'lar baharda orada birkaç hafta geçirmeyi planladıkları için Londra'daki son modalar hakkında bilgi almak istiyorlardı ve Polonyalılar da sayısız torunlarının kahramanlık hikâyeleriyle onu eğlendiriyorlardı. Hepsi de son derece cana yakındı ama hiçbiri onu yemek yemeye, kâğıt oynamaya ya da başka bir eğlenceye davet etmemişti. Böyle bir şey asla yapılmamıştı; o Vikont Whitleaf'tı ve onların yıldızlar kadar üstünde bir mevkideydi. Ziyaretleri sırasında sergiledikleri her tavır neredeyse huşu içinde bir saygı gösteriyordu. Hepsi de onu çağırdığı için büyük onur duyduklarını belirttiler. Ama o da davetiye çıkarmadı - annesi evinin kalitesiz bir misafir tarafından işgal edilmesinden rahatsız olur, hatta üzüldü.

Onun evi!

Onun

eviydi!

Her şeye rağmen, düşünce tarzını değiştirmek sandığından daha zordu. Sidley evlendiğinden beri annesinin mülkü olmuştu. Her ne kadar yirmi üç yıldır onun mülkü olsa da, bunun on sekiz yılında reşit değildi ve annesinin yönetimde kalması son derece doğaldı.

Neden yirmi bir yaşına geldiğinde amcalarına ve annesine evliliği düşünmek için çok genç olduğunu ama kendi hayatını, evini ve mülkünü yönetmek için tam olarak doğru yaşta olduğunu söylememişti? O zaman kolay olurdu. Yapılacak en doğal şey olurdu. Herkesin kesinlikle hazırlandığı şey buydu.

Ya da neden evlenmemeye karar verdiğinde annesine Sidley'deki ana evden başka bir yerde yaşamak zorunda kalacağını kesin bir dille söylememişti?

Ama elbette tüm bunlar için çok gençti. Hayatı onun için yirmi bir yıl boyunca etkili bir şekilde yaşanmıştı. Bir gecede gerektiği gibi davranacak bilgeliği nasıl geliştirebilirdi?

Bir gün Fincham'a uğradı ve Theo'yu evde bulduğuna çok sevindi. Edith artık orada değildi elbette. İki yıl önce Lawrence Morley ile evlenmişti ve şimdi kocasıyla birlikte Gloucestershire'da yaşıyordu. Leydi Markham da Edith'in ilk çocuğunun doğumundan sonra ona destek olmak için şu anda yanındaydı.

Peter bu ilk ziyaretten sonra birkaç kez aradı ve bazen uzun süredir birlikte olduğu arkadaşıyla ata binmeye gitti. Bu ziyaretlerden birinde, annesine yönelttiği sorunun aynısını sordu.

"Osbourne'u hatırlıyor musun?" diye sordu.

"William Osbourne?" Theo sordu. "Babamın sekreteri mi demek istiyorsun?"

"Onu oldukça severdim," dedi Peter. "Hatırlarsan bizim için her zaman vakti vardı. Ölümü çok üzücü oldu."

Theo, bir tarlaya açılan kapıyı açmak için eyerinden öne doğru eğildi, böylece tozlu yoldan gitmek zorunda kalmak yerine arazide at sürebileceklerdi.

"Bu bir trajediydi," diye kabul etti. "Bu tür ölümler her zaman olduğu gibi önlenebilirdi de. Yine de zavallı adamın bunu böyle gördüğünü sanmıyorum."

"Bundan kaçınabilir miydi?" Peter sordu.

Theo kapıyı arkalarından kapatırken kuru bir sesle, "Kolayca," dedi. "O kurşunu beynine sıkmayarak."

"Kendini mi öldürdü?" Peter'ın elleri dizginleri öyle bir sıkı ki atı şaha kalktı ve oturduğu yerden kalkmamak ve atı tekrar kontrol altına almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Bilmiyor muydun?" Peter nihayet ona dönüp baktığında Theo kaşlarını çatmıştı. "Kimse sana söylemedi mi?"

"Sadece öldüğünü söyledi," dedi Peter.

"Hmm." Theo tarlada yoluna devam etti. "Bu mantıklı, sanırım. Her zaman tatsızlıklardan korunmuştun, değil mi? Şimdi aklına onu getiren nedir?"

Peter, "Bu yaz kıızıyla karşılaştım," dedi.

"Susanna?" dedi Theo. "Zavallı kızcağızın dünyanın öbür ucuna düştüğü izlenimine kapılmıştım, gerçi artık bir kadın olduğunu sanıyorum. Görünüşe göre kaçtığında Edith teselli bulamamış, annem de çılgına dönmüş. Neyse ki ben okuldaydım ve tüm bu dramı kaçırdım. Yine de Osbourne için üzüldüm. İyi bir adamdı."

"Neden kendini öldürdü?" Peter sordu.

Theo, "O zaman aynı soruyu sorduğumda bana her türlü olasılık önerildi," dedi. "Ya kimse gerçek nedeni bilmiyordu ya da herkes bu konuda çok ketum davranıyordu. Kutsal olmayan bir yere gömülmesi gerekiyordu - muhtemelen bu onun için çok önemli değildi ama cenaze törenine kalsaydı Susanna için zor olurdu. Görünüşe göre kalmamış. Neyse, konuyu değiştirelim mi?"

Ne o öğleden sonra ne de daha sonraki herhangi bir olayda bu konuya bir daha değinmediler. Ama Peter, Osbourne'un hayatında bu kadar korkunç olan şeyin ne olabileceğini merak ediyordu

Bakması gereken bir kızı olmasına rağmen buna bir son vermişti. Gerçi şimdi kaçması biraz daha anlaşılabilirdi. Babası intihar etmişti - Kilise doktrinine göre iğrenç bir günah. Zavallı çocuk

-Londra'ya kaçıp orada iş bulmaya çalışacaktı. Eğer Leydi Hallmere onu Bath'daki Bayan Martin'in okuluna göndermekten gerçekten sorumluysa, o zaman ona karşı sonsuza dek iyi duygular besleyecekti.

Ama yine de Susanna Osbourne'u ya da Barclay Court'tan ayrılmadan bir gün önce ona yaptıklarını düşünmemek için kendini zor tutuyordu.

İstediği kadar olmasa da evdeki çiftlikte biraz zaman geçirdi. Hasat neredeyse tamamlanmıştı ve yapılacak çok az şey kalmışken tüm enerji ve hevesle yardıma koşmak biraz saçma görünebilirdi.

Kendisine gönderilen her aylık raporu dikkatle incelemesine rağmen, kâhyasıyla biraz zaman geçirdi ve onunla birlikte tüm defterleri gözden geçirdi. Ancak Millingsworth, Peter çok küçük bir çocukken vasileri tarafından atanmıştı. Adam düzenli, verimli, bilgili ve deneyimliydi ve Peter'a -ya da öyle görünüyordu- sanki hâlâ kendi bölgesinde varlığı sadece resmi işveren olduğu için katlanılması gereken küçük bir sıkıntı olan bir çocukmuş gibi bakıyordu.

O evdeyken, annesi başının etini yiyor, doğru dürüst yemek yemediği, havaya uygun giyinmediği ya da geleceği hakkında -iyi bir evlilik yapmak ve çocuk yuvası kurmak gibi- yeterince ciddi düşünmediği için endişeleniyordu. Hizmetçilerin onun her çağrısına hemen cevap vermesine, her isteğinin yerine getirilmesine, ona en güzel yemeklerin servis edilmesine dikkat ediyordu.

Yemek zamanlarında, söz konusu porsiyon çoktan tabağına konmuş olsa bile, her şeyin en iyisini yerdi. Yağmurlu ya da nemli havalarda ya da rüzgârın en hafif esintiden daha şiddetli estiği zamanlarda dışarıya adım atmaya karar verdiğinde gözyaşlarına boğuluyordu. Hatta bir gece, o kitap okurken gece yarısından çok sonra kütüphanenin kapısında belirmiş ve ona yatma vaktinin gelip gelmediğini sormuştu, çünkü gece geç saatlere kadar ayakta kaldığında ertesi gün başının ne kadar kolay ağrıdığını biliyordu.

Bunların hepsi korkunç derecede can sıkıcıydı. Bu kadar bunalmış olmasaydı belki de her şeyle yüzleşir ve hepsiyle başa çıkabilirdi. Ama varışında arabasından atlarken duyduğu coşkuya rağmen, Hareford House'dan taşıdığı kasveti üzerinden atamamıştı.

Her şey bir şekilde mahvolmuş gibiydi.

Sonunda, birkaç hafta sonra, kendi kendine -ve mantığı oldukça sağlam görünüyordu- yaklaşan tüm bahar planlamalarında hazır bulunabileceği yeni yıla kadar ayrılabilceğini düşündü. Yeni yıl, kendine söz verdiği yeni hayata başlamak için daha iyi bir zaman, mükemmel bir zaman olacaktı. Noel için bile geri dönebilirdi. Kız kardeşlerinden bazılarının orada olacağından emindi ve onları ve sayısız yeğenini çok seviyordu.

Ve böylece terzisini ve ayakkabıcısını ziyaret etmesi gerektiği gerçeğini bahane ederek Londra'ya geri döndü. Orada birbiri ardına oyalanacak bir şeyler ararken giderek daha yoğun bir aylıklık hayatı yaşadı. Ekim gibi mevsimsiz bir ayda bile bu kadar çok eğlence bulunabilmesi şaşırtıcıydı.

Böyle bir hayatın rahat bir tanıdıklığı vardı. Ancak dikkat dağıtıcı şeyler her zaman dikkat dağıtmıyordu.

Daha önce onu her zaman yeterince eğlendiren faaliyetler, aniden zihnini hayatının gidişatından duyduğu genel memnuniyetsizlikten uzaklaştırma gücünü kaybetmiş gibi görünüyordu.

Annesinin mektupları, evin diğer odalarından çok daha güzel görünen salon için yeni tabloların geldiğini ve annesinin bir sonraki aşamada yemek odasında da değişiklikler yapmayı düşündüğünü bildiriyordu.

Yüce Tanrım, onu durdurmak için bir şeyler yapması gerekecekti.

Sonbaharda kocasıyla birlikte Londra'da birkaç gün geçiren en büyük kız kardeşi Barbara Noel'den bahsetti.

"Sidley'de olacaksın, umarım," dedi. "Clarence ve ben çocuklarla birlikte orada olacağız ve sen de orada olmazsan çok ama çok kasvetli olur Peter. Ayrıca, annem başka konukları da davet ediyor ve senin de ev sahibi olarak orada olman doğru olur."

"Diğer misafirler mi?" Yüzünü buruşturdu. "Bu sefer kim o?"

Barbara dilini şaklatırken Clarence kayınbiraderine kaşlarını salladı ve sesini çıkarmadı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama elbette birileri olacak. Annem senin için endişeleniyor, Peter. Senin iyi bir şekilde yerleştiğini görmek istiyor. Beş yıl önce Bertha Grantham'dan hoşlanmadığın ve bunu mümkün olan son ana kadar kabul etmediğin için inatçı davranman aptallık."

Kız kardeşlerinin hiçbirisi o olayda ne olduğu hakkında bir fikre sahip değildi ve hiçbirini aydınlatmak istemiyordu.

Peter kayınbiraderinin gözleriyle tekrar karşılaştı ve gözlerinden birinin yavaşça kırışını izledi.

"Kendi gelinimi kendi uygun zamanımda seçeceğim, Barb," dedi. "Noel'i düşüneceğim."

Ama gelinleri düşünmek onu her zamankinden daha sefil hissettiriyordu. Somerset'ten ayrılışının üzerinden neredeyse iki ay geçmiş olmasına rağmen, yaşadığı korkunç suçluluk duygusundan hâlâ kurtulamamıştı.

Yüce Tanrım, bir masumu baştan
çıkarmıştı! Hiçbir mazereti yoktu. Hem de
hiç.

Ne zaman o öğleden sonra vahşi doğa yürüyüşünü düşünse midesi bulanırdı. Ve her gün en az bir düzine kez bunu düşünmemek neredeyse imkansızdı.

Babasının intihar ettiğini öğrenmiş olması ona daha da kötü gelmişti. Bu üzücü olay hiçbir şekilde onun suçu değildi ya da yazın yaşananlarla bağlantılı değildi ama yine de... Osbourne'u sevmişti. Kızını sevmişti.

Bu tür düşünceler kafasını patlatmakla tehdit ettiğinde, aklını dağıtacak başka bir eğlence aramak için tekrar dışarı çıktı.

Sonunda, Ekim sonunda, manzara değişikliğinin onu neşelendirebileceğine karar verdi ve Wiltshire'daki Alvesley Park'ta, Kit, kocası, çocukları ve Kit'in ebeveynleri Redfield Kontu ve Kontesi ile birlikte yaşayan kuzeni Ravensberg Vikontesi Lauren ile bir ya da iki hafta geçirmek üzere yola çıktı. Oraya gitmek için sürekli bir daveti vardı ve gittiğinde her zaman çok eğlenirdi.

Birbirlerine düşkündüler, o ve Lauren, belki de o yetişkinliğe ulaşana ve yürüyüş turlarından birinden döndükten sonra bir gün posta yığınının arasında onun düğün davetiyesini bulana kadar ayrı tutuldukları için. Yirmi bir yaşına gelene kadar mektupları ona hiç doğrudan gelmemiştir ve Lauren'la hiç tanışmamıştır - aslında onun adını bile duymamıştır, ahlaksız bir annenin muhtemelen gayrimeşru kızı olması dışında: babasının ağabeyinin dul eşi, eski bir Vikont Whitleaf. Düğüne gitmişti ama tam zamanında gelmişti ve Lauren'in güzel ve çekici olduğunu ve kesinlikle gayrimeşru olmadığını keşfetmişti - gözleri kendisinininkilerle aynı sıra dışı renk ve tondaydı.

Alvesley'de kalmaya başladı ve orada gerçekten de çok eğlendi - Lauren ve Redfield Kontesi'yle birlikte saatler geçirdi, üç çocukla oynadı, ata bindi, Kit ve Kont'la çiftlik işlerini ve politikayı tartıştı, Bewcastle Dükü ve Düşesi de dahil olmak üzere komşuları ziyaret etti, bebekleriyle oynadı, düşes ve kız kardeşi Bayan Thompson'ı çok eğlendirdi, onlar da gülerek bebeğin annesi ve babasından başka kimsenin gözdesi olamayacak kadar huysuz olduğunu söylediler. Ve büyükannesinin, diye ekledi Bayan Thompson sitemle.

Gerçi bugünlerde keyif almak göreceli bir terim gibi görünüyordu. Yine de içinde yatan huzursuzluk ve kendinden memnuniyetsizlik hissinden kurtulamıyordu.

Ve sonra kader onun kaderine şaşırtıcı derecede garip bir el attı.

Belki de bunun onu bu kadar ürkütmemesi gerekirdi. Zaten gelişinden kısa bir süre sonra, Lauren'in kayınbiraderi Sydnam Butler'ı görmeyi neredeyse inanılmaz bir tesadüf eseri kaçırdığını fark etmişti.

Peter, yeni gelini, Bath'daki Bayan Martin Kız Okulu'nda öğretmen olan eski Bayan Anne Jewell'la bir haftalığına evde olduğunu ve Susanna'nın özel arkadaşlarından biri olduğunu hatırladı. Ve daha Bewcastle'ı ziyaret ederken, Susanna'nın okulla Bewcastle'ın kız kardeşi Lady Hallmere arasında var olduğunu hissettiği bağı hatırlamıştı.

Ama sonra, kalışının neredeyse bir haftasında, Lauren ve düşesin, Bath'da sessizce ve özel bir izinle evlenen yeni evliler onuruna sürpriz bir düğün kahvaltısı planladıklarını öğrendi. Lauren, Sydnam kayınbiraderi olduğu için, düşes de Bewcastle'ın Galler'deki malikânesinde kâhya olduğu için bu işe dâhil olmuştu.

Planları, kısa sürede toplayabildikleri kadar akraba ve arkadaşı Bath'da bir araya getirmek, gelin ve damadı bir bahaneyle oraya çekmek ve ardından Yukarı Meclis Salonları'nda görkemli bir evlilik kutlamasıyla onlara sürpriz yapmaktı.

"Hepimiz buradan gidiyoruz," diye açıkladı Lauren bir gün çay sırasında. "Bizimle gelmeni çok isteriz Peter, değil mi Kit? Ama anladığım kadarıyla Bath'a yapılacak bir yolculuk ve düğün kahvaltısı senin için pek cazip olmayabilir. Belki de eve dönmeyi tercih edersin, ama eğer gidersen seni kendimden uzaklaştırmış gibi hissedeceğim." Kadın güldü. "Oh, gelecek misin? Beni memnun etmek için mi?"

Sözlerinin onun içinde nasıl bir kargaşa yarattığını asla bilemeyecekti.

Aslında Bath'a gitmesi için davet ediliyor, hatta ısrar ediliyordu. Ama sadece bu değil. Eğer giderse Susanna'yı orada görmesi tamamen olası görünüyordu. Elbette bir arkadaş ve

Gelinin eski iş arkadaşı bu düğün kahvaltısına davet edilecekti.

Onu tekrar görebilirdi.

Yine de kendi kendine onu görmek istemeyeceğini hatırlattı. Şimdiye kadar muhtemelen ondan bir tür baş kötü adam olarak nefret etmiştir ve eğer öyleyse onu nasıl suçlayabilirdi ki? Her şeyi bir kenara bırakırsak, önce onu baştan çıkarmış, sonra ona çok uygunsuz bir teklifte bulunmuş, sonra da Barclay Court'a kadar ona eşlik etmiş, Edgecombe'larla birlikte neşeli bir veda etmiş ve arkasına bile bakmadan çekip gitmişti.

O sırada kendini bunun, kadının öyle olması gerektiğini söylemesinden kaynaklandığına ikna etmişti.

Ama yeni evliler hakkında bir şeyler tahmin etmişti, gerçi ne Lauren ne de düşes bunu kelimelere dökecek kadar patavatsız değildi. Yeni Bayan Butler muhtemelen hamileydi; bu da nikâhın hem aceleye getirilmesini hem de gizliliğini açıklıyordu. Susanna'nın söylediğine göre, yazın bir ayını Galler'de geçirmişti -kuşkusuz Sydnam'ın kâhyası olduğu malikânede. Oraya Hallmeres'lerle birlikte gitmişti, değil mi?

Ve şüpheleri onu birdenbire Susanna'nın da öyle olup olmadığını düşünmeye itti...

Bu düşünce bile midesinin takla atmasına ve kesinlikle midesinin bulanmasına yetmişti.

Ama öyle olsaydı kesinlikle ona haber verirdi. Ona yazardı.

Yapar mıydı?

Onun yapmayacağını çok iyi biliyordu.

Yüce Tanrım! Lanet olsun! Bunu daha önce düşünmeli ve gerçeği kendisi keşfetmek için çaba göstermeliydi. Yapılacak en centilmence şey bu olurdu -eğer böyle bir durumla başa çıkmanın centilmence bir yolu varsa. Yoksa bunu düşünmüş ve korkunç olasılığı bastırmış mıydı? Ne de olsa tamamen cahil değildi, değil mi? Erkekler kadınlarla yattığında sıklıkla nelerin ortaya çıktığını biliyordu.

Belki de bu düşünceyi bastırırsa, tüm bu korkunç olasılığın ortadan kalkacağını varsaymıştı.

Tüm bu karmakarışık düşünceler ve karşı düşünceler sadece bir iki saniye içinde aklından geçerken Lauren'a neşeyle gülümsedi.

"Yapacak daha iyi bir işim yok," dedi, "Sydnam'ı tekrar görmek ve ona mutluluklar dilemek istiyorum. Evet, sizinle gelmekten mutluluk duyarım."

Susanna Osbourne'u bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

Hatta bir ya da iki hafta içinde ona ne kadar kötü davrandığını unutabileceğini bile düşünmüştü. Belki de bunu yapmamış olması onun için bir övünç kaynağıydı, ama yine de bu konuda kendisini pek tebrik etmiyordu.

Ama şimdi Bath'a gidiyordu. Ve neredeyse kesinlikle onu bir kez daha görecekti.

Kendi kendine bunu yapmasının gerekli olduğunu söyledi. Başka bir yere gitmeyi tercih ederdi. Ancak, bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu.

Ona kalıcı bir zarar vermişti ve bunu bu kadar uzun süre bırakmış olması gerçekten çok kötüydü.

Oh, hepsini at! Ya öyle

olursa?... Evet, gerçekten.

Ya öyle olsaydı?

13

Susanna, Edgecombe Kontu'nun iyi yaylanmış seyahat arabasıyla Bath'a döndü. Daniel Sokağı'ndaki okulun önünde durduğunda, tüm ham ve zedelenmiş duygularını içine gömmüştü ve kapı açılıp Bay Keeble dışarı bakarken gülümseyebildi. Hemen ardından Claudia ve Anne koşarak yanından geçip kaldırıma çıktılar, ikisi de ona sarılmak için beklerken mutlulukla gülümsüyorlardı.

Somerset'te harika zaman geçirmiş olmasına rağmen geri döndüğü için çok mutlu olduğunu önce arkadaşlarına, sonra da çaylarını içerken yanlarına gittiği kızlara söylerken, sonraki kısa süre boyunca tüm duyguları genellikle mutlu duygulardı. Hepsi de onu gördüğüne çok sevinmiş görünüyordu. Tanıdıklık ve sevgiyle sarmalandığını hissetti.

Evindeydi.

Ve şu andan itibaren zihnini meşgul edecek çok şey olacaktı. Planlaması ve dört gözle beklemesi gereken yoğun bir okul dönemi vardı.

Kontun arabası ne kadar konforlu olursa olsun, yolculuk korkunç geçmişti. Yanında sadece kendisi olduğu için, o günkü anılarını durduramamıştı.

Son iki haftadır kafasının içinde dönüp duruyordu - özellikle de o son öğleden sonranın anısı. Olayın gerçekten yaşandığına, bunun olmasına izin verdiğine hâlâ inanamıyordu. Ama olmuştu ve olmuştu. Arabanın tekerleklerinin her dönüşünde ondan daha da uzaklaştığının farkındaydı - ki bu, her zaman birbirlerinden ayrı evrenler oldukları düşünülduğünde gerçekten de aptalca bir düşünceydi.

Çocukken bile kız kardeşi onları birlikte oynarken gördüğünde dehşete düşmüş ve onu sürükleyerek uzaklaştırmıştı.

Susanna eve döndüğünde büyük bir sağduyuyla, büyük macerasını, hayatının aşkını yaşadığına karar verdi ve artık gerçeğe dönme zamanının geldiğine karar verdi.

Yine de neşeli olma konusundaki kararlılığı döndüğü akşam sınanmıştı. Claudia yeni öğrencilerden birinin ailesiyle yemeğe gitmiş, Anne de bütün kızlar yatakhanelerine gittikten sonra Susanna'yı gelip bir süre odasında oturmaya davet etmişti.

Susanna her zaman en sevdiği tünek olan yatağın üzerine oturmuş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, Anne ise masasının yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bir süre Frances hakkında konuştular, ta ki Anne kısa ama rahatsız edici olmayan sessizliği bir soruyla bozana kadar.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Gerçekten güzel vakit geçirdin mi? İlginç biriyle tanıştın mı?"

Susanna bir an için bütün bu acıklı hikâyeyi arkadaşına anlatmayı düşündü. Ama bu çok yoğun bir şekilde kişiseldi - özellikle de sonu. Belki daha sonra, anılar bu kadar taze olmadığında, Anne'e sırrını açabilirdi ama şimdi değil. Henüz değil.

"Bir dükün ayaklarımı yerden kesip beni şatosuna gelin olarak götürmesi gibi mi?" Kadın bu eski şakaya güldü. "Hayır, pek sayılmaz, ne yazık ki. Ama Frances ve Lord Edgecombe çok yardımsever davrandılar Anne ve neredeyse her gün katılabileceğim bir eğlence olmasını sağladılar, her ne kadar bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra birlikte dinlenip sessiz kalmaktan mutlu olacaklarına emin olsam da. Birçoğunu daha önceden tanıdığım sevimli ve ilginç insanlarla tanıştım elbette."

"Ama özel biri yok mu?" Anne sordu.

Susanna'nın kalbi göğsünde kurşuni bir ağırlık gibi

hissediyordu. "Hayır," dedi. "Pek sayılmaz."

Anne kaşlarını kaldırdı.

Susanna isteksizce, "Sadece bir beyefendi," dedi, "niyetini açıkça belli etmişti ve bu niyet pek de onurlu değildi. Bu eski bir hikâyeydi, Anne. Yine de çok yakışıklı ve çok cana yakındı. Neyse boş ver. Peki ya sen? Ben ayrılmadan önceki akşam bize Galler tatilin hakkında çok şey anlattın ama kişisel bir şey söylemedin. İlginç biriyle tanıştın mı?"

Anne ve oğlu David, Bewcastle Dükü'nün arazisinde Bedwyn ailesiyle birlikte bir ay geçirmek üzere Galler'e gitmişlerdi.

"Bedwyn'ler," dedi Anne gülümseyerek, "hepsi oldukça büyüleyici, Susanna - ve bu aslında yetersiz bir ifade. Bewcastle Dükü söylendiği kadar zorlu biri. Soğuk gümüş rengi gözleri ve soru sorma bardağının sapında sürekli kıvrılan uzun parmakları var. Oldukça korkutucu biri. Yine de bana karşı her zaman nazikti. Düşes bir zevk ve

Ayağı hiç de yüksek değil ve toplum içinde asla gösteriş yapmasa da ona taptığı çok açık. Ayrıca, huysuz ve talepkâr bir bebek olan oğullarına da tapıyor - babası onu kucağına aldığı zamanlar hariç. Ve onu oldukça sık kucağına alıyor. Garip, gizemli, büyüleyici bir adam."

Susanna çenesini dizlerine dayadı. Kelimelerin aynı anda nasıl hem doğru hem de kocaman bir yalan olabileceğini düşünüyordu. Bu eski bir hikâyeydi Anne. Yine de çok yakışıklı ve çok cana yakındı. Neyse, boş ver. Sanki Vikont Whitleaf ile olan tüm ilişkisi o kadar önemsiz, o kadar önemsizmiş gibi.

"Bütün bu evli dükler muhabbeti içimi karartıyor," dedi, sanki kalbi kırılmıyormuş gibi gülümseyerek. "Hiç bekâr olan yok muydu?"

"Dük yok." Anne de gülümsedi.

Ses tonunda Susanna'yı uyaran bir şey

vardı. "Ah, Anne," dedi. "Kim?"

Anne sandalyedeki pozisyonunu değiştirerek hızla, "Gerçekten hiç kimse," dedi. "Başka bir insan hakkında söylenecek ne korkunç bir şey. O kesinlikle biri. Dük'ün Glandwr'daki kâhyası. O yalnızdı, ben de yalnızdım ve bu yüzden ara sıra birlikte yürümemiz ya da yemeğe davet edildiği akşamlarda birlikte oturmamız yeterince doğaldı. Hepsi bu kadar."

"Hepsi," diye tekrarladı Susanna. "Peki uzun boylu, esmer ve yakışıklı mıydı, Anne?"

"Evet," dedi Anne. "Üçü de."

Susanna ona bakmaya devam etti.

"Biz sadece arkadaştık," dedi Anne.

"Öyle miydiniz?" Susanna yumuşak
bir sesle konuştu.

"Öyleydik. Biz... çok yakın arkadaştık," dedi Anne.

Ama Susanna bir şeyi sanki ikisi de yüreklerini birbirlerine dökmüşler gibi açık seçik biliyordu. İkisi de tatilleri sırasında gerçekten çok özel biriyle tanışmışlardı. Ve ikisi de yaralı, hatta belki de kırık kalplerle dönmüşlerdi.

"Ama bir teklifte bulunmadı," dedi. "Anne, çok üzgünüm."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada Anne ona karşı çıkmadı.

"Sence," diye sordu Susanna en sonunda, "Anne, insanın kendisini gezdirecek, uygun insanlarla tanışmasını sağlayacak, uygun taliplerle tanışmasını ayarlayacak bir ailesi olsaydı hayat daha mı kolay olurdu? Bir kız okulunda öğretmenlerden biri olarak yaşamaktan daha mı kolay olurdu?"

Hiç tanımadığı annesini, yirmi üç yaşındayken bile bu kadar çok özlemenin saçma olduğunu düşündü.

"Anne perdeleri tekrar kapatarak, "Hayatın her zaman kolay olduğundan emin değilim," dedi. Çoğu zaman kızlar ve kadınlar, seçimlerine rehberlik edecek ya da onlar için seçim yapacak aileleri varken bile felaket evlilikler yaparlar. Bence kötü bir evlilik ile buradaki hayat arasında bir seçim yapmam gerekse, her seferinde burada olmayı seçerdim. Hatta seçeceğimden eminim."

"Susanna, "Bu soruyu sormak bile benim için nankörlüktü," dedi. Buraya okula gönderildiğimde talih yüzüme gülüyordu ve Claudia bana personelde bir pozisyon teklif ettiğinde inanamayacağım kadar kutsandım. Ve burada çok iyi arkadaşlarım var. Hayattan daha ne isteyebilirim ki?"

"Ah, ama biz öğretmen olduğumuz kadar kadınız da Susanna," dedi Anne yerine otururken. "Türümüzün korunması için doğanın bize verdiği ihtiyaçlarımız var."

İşte sorun da buydu. Bütün sorun buydu. Susanna, bu ihtiyaçlar olmasaydı yaz tatilinden yara almadan kurtulabilirdi, diye düşündü. Hayatının geri kalanını Vikont Whitleaf'in geçici de olsa özlediği bir arkadaşı olduğuna kendini inandırarak geçirebilirdi.

"Ve bazen," dedi, "onları görmezden gelmek çok zor. Bu yaz çok baştan çıkarıldım, Anne. Bir erkeğin metresi olmak. Bir yanım hâlâ doğru seçimi yaptığıma ikna olmuş değil. Peki bir dahaki sefere aynı seçimi yapabilecek miyim? Ya bir sonrakinde?"

Sanki bir dahaki sefer olacakmış ya da olabilirmiş gibi.

Ve birden fazla şekilde baştan çıkarılmıştı, değil mi? Ve bu ayartmalardan birine kesinlikle karşı koymamıştı.

"Bilmiyorum," dedi Anne.

Susanna gülerek yatağın üzerindeki tüneğinden kalktı ve "Ne zavallı, üzgün ev kadınlarıyız," dedi. "Ben yalnız yatağım için geldim. Yolculuk beni çok yordu. İyi geceler, Anne."

Üç gün sonra tüm yatılı öğrenciler okula döndü ve onlarla birlikte, aralarında çok fazla bakım ve ilgiye ihtiyaç duyan iki hayırsever öğrencinin de bulunduğu birkaç yeni kız da okula geldi. Ondan sonraki gün de gündüzlü kızlar geri döndü ve dersler başladı.

Tekrar meşgul olmak rahatlatıcıydı.

İki hafta sonra hamile olmadığını, bu büyük düşüncesizliğinin kalıcı bir sonucu olmadığını öğrenmek daha da büyük bir rahatlamaydı. En azından başkaları tarafından gözlemlenebilecek bir şey yoktu.

Ve yine de, ters bir şekilde, bu keşif onu yeni bir yoksunluk hissine sürükledi.

Artık her şey kesinlikle ve nihayet sona ermişti.

Kalbi, hayatı hiç bu kadar korkutucu bir şekilde boş hissetmemişti.

Anne için henüz her şey bitmemişti.

Eylül ayının sonlarında bir Cumartesi sabahı aniden bastıran yağmur, Susanna ve gözetimi altındaki bir grup kızı, oyun dersleri için her zaman gittikleri Daniel Sokağı'nın ötesindeki açık çayırlardan okulun içine doğru koşturdu. Susanna kızları kurulanmaları için yatakhanelerine gönderdi ve onlarla kapalı oyun salonunda buluşmadan önce kendi ıslak pelerinini ve bonesini odasına götürecekti ama Bay Keeble ona ofiste beklendiğini ve Bayan Walton'dan salonu denetlemesini istediğini bildirdi.

Claudia ve Anne'i kendisini beklerken buldu ve ızgarada çtırdayan güzel, sıcak bir ateş görünce gülümsedi. Dışarısı serin bir gündü.

"Anne'i kaybedeceğiz Susanna," dedi Claudia sert bir sesle ve söze girmeden. "Redfield Kontu'nun oğlu ve Bewcastle Dükü'nün Galler'deki malikânesinin kâhyası Bay Sydnam Butler'la evlenecek."

Zavallı Claudia bu soyadını sesinde biraz zehir olmadan asla söyleyemezdi. Leydi Freyja Bedwyn'in öğrencisi ve Bewcastle Dükü'nün işvereni olduğu son mürebbiyelik görevi, her ikisine karşı da kalıcı bir antipati beslemesine neden olmuştu. Her ne kadar bu tatsız deneyim olmasaydı, kendi okulunu açma cesaretini asla toplayamayacağını kabul etse de, onlardan içten içe nefret ediyordu.

Ama Susanna Claudia için fazla düşünmedi. Anne'in kül rengi yüzüne bakmıştı ve hemen anlamıştı.

"Ah, Anne," diyerek aralarındaki mesafeyi kapattı ve arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Ona bunu yapmasına gerek olmadığını söyledim," dedi Claudia. "Ona başka bir alternatif bulacağımızı söyledim. Ama o ısrar ediyor."

"Elbette istiyorum." Anne, Susanna'nın kollarından geri çekildi ve her ikisine de korkunç bir neşeyle gülümsedi. "Bay Butler'la evlenmek istiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Onunla sırf çocuğum olduğu için evlenmiyorum. Ben hamileyim, Susanna."

Claudia demir gibi bir sakinlikle, "Hepimiz güzel bir fincan çay içeceğiz," dedi. "Ve hepimiz oturacağız. Bu sırayla olması gerekmiyor."

Susanna sandalyeden memnundu. Tam olarak nasıl olduğunu tahmin edebiliyordu. Anne, Bay Butler'dan çok hoşlanıyordu ama Bay Butler bir kontun oğluydu. Anne'e evlenme teklif etmeden Bath'a dönmesine izin vermişti. Yine de şimdi onurlu bir şey yapıyor ve onunla evleniyordu ama sadece mecbur olduğu için.

Zavallı Anne! Onun için ne kadar korkunç bir şeydi, her zaman onun duygularının karışmadığını bildiği halde kendi duygularının karıştığı bir evlilikle yüzleşmek.

Ve bu onun da başına gelebilirdi, diye düşündü Susanna, ateş ayak parmaklarını ve yüzünü ısıtırken bile yüreği ürperiyordu.

Anne'in kaderini paylaşmış olsaydı Vikont Whitleaf'in bunu bilmesine asla izin vermezdi. Ve bilseydi bile evlenme teklif edeceğinden şüpheliydi.

Ama gerçekten böyle bir şey olsaydı ne yapacağını bilmiyordu, değil mi? Ya da öğrenseydi onun ne yapacağını. Felakete bu kadar yaklaşmış olduğunu düşününce dizlerinin bağı çözöldü.

Anne şanslı bir kaçış yaşamamıştı.

Susanna, Bay Butler'la iki hafta sonra Claudia'nın özel oturma odasında özel izinle nikâh kıyılana kadar tanışmadı. Yarımada Savaşları sırasında bir asker olarak fena halde sakatlanmıştı; bir kolunu ve bir gözünü kaybetmiş, yüzünün sağ tarafı fena halde yanmıştı. Ayrıca, Anne'in Somerset'ten döndükten sonraki akşam Susanna'ya söylediği gibi, uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Susanna, Anne'in çoktan karısı olduğu o kısa ayinden sonra gözleri parlayarak böyle söylemişti ama bunu söylemesinin tek nedeni, Anne'e onun

güler yüzlü bir adamdı ve Anne'i önemsiyor o l m a s ı n ı n tamamen mümkün olduğunu düşündü.

Öyle umuyordu. Oh, öyle umuyordu.

Kıskançlık duymamak için kendini zor tuttu ama son iki haftadır Anne'e bu kadar acırken kıskançlık duymayı düşünmek bile ne kadar aptalcaydı. Bazen insan duyguları hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Yine de, Anne'in her şeye rağmen sonsuza dek mutlu olacağını ummaya cesaret ediyordu. Görünüşe göre Bay Butler David'e karşı nazik bile davranacaktı, ancak David'in hayatında yeni bir üvey babanın varlığından hoşlanacağı aynı derecede açık değildi.

Susanna ve Claudia, yeni evliler için verdikleri küçük resepsiyondan sonra okulun dışındaki kaldırımda durmuş, üçüne Galler'e dönüş yolunda el sallıyorlardı.

"Susanna," dedi Claudia araba Sutton Caddesi'nin köşesini dönüp gözden kaybolurken, "bugün kalbimin kırılacağını tahmin ediyordum. Ama belki de kırılması gerekmiyordur. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence," dedi Susanna, "bir tarafta sevgi, diğer tarafta onur var ve bu bile gelecek için umut vaat ediyor. Ama bence her iki tarafta da biraz sevgi var."

"Ah," dedi Claudia iç çekerek, "benim de düşüncem bu. Umalım da haklı çıkalım ve sadece bir çift umutsuz romantik olmayalım. Ah, Anne! Sanırım onu uzun bir süre daha göremeyeceğiz. Arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum, öğretmenlerimden bahsetmiyorum bile. Onun yerine geçecek birini aramam gerekecek,

Gerçi Lila oldukça iyi ilerliyor, sizce de öyle değil mi?"

Lila Walton, yaz döneminin sonunda kıdemli kızların arasından terfi etmiş olan genç bir öğretmendi. Kendisinden önceki Susanna gibi o da hayırsever bir kızdı.

Claudia kolunu Claudia'nın koluna doladığında ve okulun içine geri adım attıklarında Susanna, "Büyük umut vaat ediyor, bunu biliyordum," diye onayladı.

Ancak Anne'i Claudia'nın beklediğinden çok daha kısa bir süre sonra tekrar görecektlerdi. Claudia ve Bay Butler doğrudan Galler'deki evlerine gitmek yerine, önce Bay Butler'ın ailesinin yaşadığı Wiltshire'daki Alvesley Park'a, ardından da Anne'in ayrı yaşadığı ailesini ziyaret etmek üzere Gloucestershire'a gittiler. Anne'in babasının evinden okula gelen mektubun ertesi günü, Alvesley Park'taki Vikontes Ravensberg'den bir mektup daha geldi. Susanna, iki yıl önce Frances'ten devraldığı kompozisyon dersinin sonunda çalışma odasına çağrıldığında Claudia mektubu bir elinde tutarak açtı.

Claudia, "Anne ve Bay Butler için önümüzdeki hafta Yukarı Meclis Salonları'nda sürpriz bir düğün kahvaltısı yapılacak," dedi. "Vikontes Ravensberg ve Bewcastle Düşesi bunu ayarladılar ve çifti buraya çekmek için bir tür sinsi komplo tasarladılar. Bay Huckerby ve Bay Upton'ın yanı sıra biz de davetliyiz."

Birbirlerine baktılar. Bay Butler'ın Vikont Whitleaf'ın kuzeni Vikontes Ravensberg'in kayınbiraderi olması gibi garip bir tesadüf, Anne'in düğünü sırasında Susanna'nın dikkatinden kaçmamıştı. Şimdi bu hanımefendiyle -kendisiyle aynı renk gözlere sahip olduğuna inandığı kuzeniyle- tanışmak için beklenmedik bir fırsat yakalayacaktı.

İyice iyileşmiş ama dokunulduğunda hâlâ hassas olan bazı yaraların tekrar açılma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını düşündü. Öyle olmadıklarından çok emin olması gerekiyordu.

Claudia'nın ağzı sıkıdır.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi Susanna?" dedi mektubu katlayıp bacağına vurarak. "Eğer Bewcastle Düşesi'nin bu kahvaltının düzenlenmesinde parmağı varsa, şüphesiz Dük de katılacaktır. Ve Great Pulteney Caddesi'ndeki Leydi Potford, Anne'in arkadaşı ve Hallmere Markisi'nin büyükannesi olduğuna göre, marki ve o kadının da Bath'a gelip orada olmaları tamamen mümkün. O iki insanla birlikte olmaktansa ellerimdeki tüm tırnakların sökülmesini tercih ederim. Ama bazı şeylerden kaçınılamaz. Bu Anne için. Ben gideceğim. Sen de gelecek misin?"

Dimdik durdu ve sanki Susanna'yı bir cenazede kendisine eşlik etmeye davet ediyormuş gibi konuştu.

Susanna, "Gelip elini tutacağım," diye söz verdi.

Claudia homurdandı ve sonra güldü.

"İkisinin de beni tanıyacağını ya da tanısalar bile umursayacaklarını sanmıyorum," dedi. Gerçi Leydi Hallmere birkaç yıl önce buraya gelip bana ve okuluma tepeden bakmış ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormuştu. Kadının yüzüzlüğü! Ama Susanna, her şeye rağmen sevgili Anne'i ve sevgili David'i tekrar görecekiz. İkisini de gerçekten çok özlüyorum."

"Evet." Susanna gülümsedi. "Onları tekrar görecekiz." Ve Vikontes Ravensberg.

Onu görmenin Vikont Whitleaf'i bir şekilde yakınlaştıracakını düşünmek ne kadar saçmaydı. Ya da yakınlaştırsa bile bunun arzu edilen bir şey olacağını düşünmek.

Evet, iyileşen yaraya dokunmak çok yumuşaktı.

Bewcastle Düşesi, yetişkinler çay içip medeni bir şekilde sohbet ederken ve birkaç konuşma dinlerken çocukların koşup gürültü yapabilecekleri bir yer olması için Bath'daki Upper Assembly Rooms'un balo salonunun yanı sıra çay salonunu da rezerve etmişti. Ancak Peter, Lauren ve Kit ile birlikte belirlenen öğleden sonra erken saatlerde geldiğinde bir orkestra da tuttuğunu fark etti. Ne de olsa, diye gülerek açıkladı, Dük kibirli bir tavırla bakarken ve yersiz bir şekilde hanımına sevgi dolu gümüş gözlerle bakarken, balo salonunun varlığı herhangi birinde dans etme arzusu uyandırırorsa, ancak dansı mümkün kılacak bir müzik yoksa, bu gerçekten trajik bir şey olurdu.

"Demek istediğin Christine," dedi Bewcastle, uzun parmakları kadehinin sapını kıvrıp gözünün yarısına kadar kaldırarak, "Sydnam ve Bayan Butler'ı önden gitmeye ikna edebilirsen dans etmeye kararlısın."

Düşes gülerek, "Beni çok iyi tanıyorsun, Wulfric," dedi.

Peter sosyal toplantıyı alışılmadık bir tedirginlikle bekliyordu. Muhtemelen gelmemeliydi. Birkaç aylık hareketsizlikten sonra birdenbire

Susanna'nın sağlığını kontrol etmesi gerekiyorsa, bunu ona yazarak ya da okulu arayarak yapmalıydı. En azından bugün burada olacağını bir şekilde ona bildirmeliydi. Onun burada olduğundan neredeyse emindi. Lauren ona okuldan dört öğretmenin ve şimdi Edgecombe Kontu'yla evli olan eski öğretmenin geleceğini söylemişti.

Yine de Peter bu sıkıntılı düşünceler içindeyken bile, bu öğleden sonra Susanna'yla tekrar karşılaşma şansının her ikisi için de bir zevk kaynağı olması gerektiğini düşündü. Sonuna kadar gerçekten arkadaş olmuşlardı. Son öğleden sonra onunla salonda kalmadığı için -ya da Edgecombe'un kontesle birlikte yürüyüşe çıkma önerisini kabul etmediğı için- şimdi kendine nasıl da kızıyordu. O zaman bugün, birbirlerini bu kadar kısa sürede tekrar görmeyi beklemeyen arkadaşlar olarak ortak bir zevkle buluşuyor olacaktı.

Diğer konuklar da gelmeye başladı. Peter, Bayan Butler'ın anne babası, kardeşleri ve Gloucestershire'dan gelen eşleriyle ve daha önce tanışmadığı Lord ve Leydi Aidan Bedwyn ile tanıştırıldı. Lord ve Leydi Alleyne Bedwyn ile Alvesley'de çeşitli vesilelerle tanıştığı Kit ve Sydnam'ın kuzenlerini selamladı.

Normalde kendi halinde biri olurdu.

Ama huzursuzluğu her geçen dakika artıyordu ve sohbet ettiği kişilere kendini beğendirmeye odaklanmak yerine birkaç saniyede bir kapıya bakarken buldu kendini. Bir düzine ya da daha fazla kez çok geç olmadan kaçmayı düşündü ama zaman geçtikçe kaçmanın imkânsız olabileceğini fark etti. Şimdi dışarı fırlasa bile, önünde uzun bir koridor vardı.

Her an gelebilecek birinin gözünden kaçmayı ummadan önce geçmesi gereken geniş bir avlu vardı.

Balo salonuna doğru yürüdü ve Lauren'in çocuklarından ikisi olan Andrew ve Sophia'nın birer elini tutup onu muzaffer bir şekilde büyük odanın içine sürüklemelerinin ve onlarla oynamasını istemelerinin ardından bir süreliğine sıkıntılarını unuttu. Bir sürü çocuk umutla onun etrafında toplandı ve o da onlarla birlikte büyük bir gürültü, enerji ve iyi bir mizahla Körebe oynamaya başladı.

Ancak çay salonundan gelen alkış ve hatta tezahürat seslerini duyduğunda onur konuklarının gelmiş olması gerektiğini ve dolayısıyla diğer tüm konukların da orada toplanmış olması gerektiğini fark etti.

O zaman bile sıvışıp kimsenin yokluğunu fark etmemesini ummak istiyordu.

Ama sayısız olan diğer kusurlarına bir de korkaklığını eklemeyecekti. Kendini çocukların oyunundan kurtardı ve etrafına dikkatle bakabilmek için çay ocağına açılan kapının gölgede kalan yarısında durmaya gitti.

Gecenin içindeki bir hırsız gibi, diye düşündü biraz tiksintiyle.

Sydnam Butler ve muhtemelen gelini olan gül pembesi giysili bir kadın, odanın uzak tarafındaki kapının içinde, kırmızı gül yapraklarından oluşan bir havuzun içinde durmuş, şaşkın ve ürkmüş görünüyorlardı. Bewcastle Düşesi sessizlik için ellerini çırpıyordu.

"Evet, Bay ve Bayan Butler," dedi, sesi sıcak ve neşeliydi, "kendinizi çok zeki sanıyor olabilirsiniz.

Gerçekten de birkaç hafta önce büyük bir gizlilik içinde evlendiniz. Ama akrabalarınız ve arkadaşlarınız her şeye rağmen size yetişti. Düğün kahvaltınıza hoş geldiniz."

Balo salonunda kendileriyle oynayacak bir yetişkinin dikkatini dağıtmadığı çocuklar salonu terk etmiş ve tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için Peter'in yanından geçiyorlardı. Herkes gelin ve damada yaklaşmaya ve birinin elini sıkıp diğerinin yanağını öpmeye çalışırken, birkaç dakika süren neşeli kargaşaya kısa sürede onlar da katıldı.

Ama Peter, kapının girişinde hareketsiz ve sessiz, toplu neşeye katılmadı.

Onu görmüştü.

Düzgün bir şekilde soluk mavi giyinmişti, kısa bukleleri canlı bir şekilde kumraldı. Bayan Butler'ın oğlu olduğunu tahmin ettiği küçük bir çocuğu kucaklamak için eğiliyordu ve sonra Bayan Butler'ın kendisine uzanıp onu birkaç saniye boyunca sımsıkı kucakladı. Gülüyor, ağlıyor, gözleri parlıyor ve göz kamaştırıyordu.

Birkaç dakika boyunca sadece ona baktı, onu tekrar görme konusundaki isteksizliği iz bırakmadan kayboldu. Tanrım, onu çok özlemişti. Şimdiye kadar tanıdığı tüm kadınlardan daha güzel ve daha canlı olan bu kadının görüntüsünü içine çekti.

Edgecombe Kontesi ve muhtemelen Bayan Martin olan kahverengi saçlı, sert görünümlü ama yakışıklı olmayan bir kadın olan yanındaki hanımların sırayla gelini karşılayabilmeleri için kenara çekildi. Susanna, Butler'a saygılarını sunmak için bekliyordu ve bunu yaparken parlak, mutlu gözlerle diğer konuklara bakıyordu.

Sonra aynı gözler odanın öbür ucunda onunkilerle buluştu ve gülümsemesi dondu, sonra da tamamen yok oldu.

Peter o anda yeniden kendinin farkına vardı ve bir öğleden sonra içinde onu mahvetmiş, ona onursuz bir teklifte bulunmuş ve arkasına bile bakmadan onu terk etmiş olduğu gerçeğinin rahatsızlığını hissetti. Ve şimdi hiçbir uyarıda bulunmadan ve tam da arkadaşının evliliğini kutladığı bir zamanda yeniden hayatına giriyordu.

Gerçekten gelmemeliydi, diye tekrar düşündü. Ama

her şeye rağmen artık gitmek için çok geçti.

Onunla konuşmak niyetiyle odanın içinde kararlı adımlarla ilerledi. Ama Lauren kızarmış ve neşeli bir halde yaklaşırken onun kolunu yakaladı, kendi kolunu koluna doladı, onu yeni evlilerin yanına götürdü ve gerçekten de çok güzel olduğunu fark ettiği Bayan Butler'la tanıştırmaya başladı. Onun elini eğilerek öptü ve dudaklarına götürdü. Sol eliyle Sydnam'ın sol elini sıktı ve ona iyi dileklerini iletti. Sonra çocuğun elini sıktı - David Jewell'dı - ve ona göz kırpıp sırtıttı.

"Eğer yakın zamanda kaçmak istersen," dedi, "balo salonunda başka gençlerden oluşan bir ordu bulacağından kuşkum yok - oraya geri dönmenin yolunu bulduklarında."

Çocuk da gülümsedi.

"Gel ve masamıza otur Peter," dedi Lauren, son birkaç dakikanın neşeli kaosunun yerini düzen almaya başladığında ve çocuklar bir yetişkin çay partisinin sıkıcılığına kapılmaktansa balo salonuna geri dönerken.

"Teşekkür ederim Lauren," dedi, "ama önce saygılarımı sunmam gereken biri var."

Çok fazla oyalanmadan ve zaten hissettiğinden daha büyük bir gariplik yaratmadan önce, Susanna'nın Edgecombe ve kontes, Lord ve Leydi Aidan Bedwyn, bilinmeyen sert görünümlü bayan ve düşesin kız kardeşi Bayan Thompson ile birlikte oturduğu masaya doğru yürüdü.

"Whitleaf," dedi Edgecombe, onunla tokalaşmak için ayağa kalkarak. "Seni tekrar görmek güzel."

Kontes ona gülümseyerek, "Ama tabii ki," dedi, "Leydi Ravensberg ile akrabasınız, değil mi? Sizi tekrar görmek büyük bir zevk Lord Whitleaf."

Yine de ses tonunda tam olarak memnun olmadığını gösteren bir şeyler vardı. Ya da belki de vicdanı ona oyun oynuyordu.

Onu ve balo salonuna girdikten sonra annesiyle birlikte gelmiş olması gereken Bayan Thompson'ı selamladı ve gözlerini Susanna'ya çevirdi.

"Bayan Osbourne?" dedi. "Umarım iyisinizdir?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi mükemmel bir soğukkanlılıkla ve yüzünde kibar bir gülümsemeyle - sanki Barclay Court'ta nehrin üzerindeki تنها bir tepede hiç birlikte yatmamışlar gibi. "Ya siz lordum?"

"Gayet iyi," dedi, "teşekkür ederim."

Tanrım, en çok ihtiyaç duyduğu anda havadan sudan konuşma cephaneliği neredeydi? Ama belki de onu tamamen terk etmiş olması iyiydi, yoksa kendini harika bir güzelliğin olması gerektiği gibi tamamen saçma bir şey söylerken bulabilirdi.

Bayan Martin'in Kız Okulu'nda öğretmenlik yapmanın ön koşuluuydu. Mevcut topluluğun böyle bir iltifattan hiç de hoşlanmayacağı hissine kapıldı.

"Lordum," dedi Susanna, o kendi masasına kaçmadan önce, "öğretmenlik yaptığım okulun sahibi Bayan Martin'i takdim edebilir miyim? Bu Vikont Whitleaf, Claudia. Ben orada misafirken Barclay Sarayı'ndan çok da uzak olmayan bir yerde kalıyordu."

Kimliğini daha önce tahmin ettiği sert görünümlü yabancı başını eğdi ve en çekici gülümsemesiyle onu selamladı.

"Hanımefendi," dedi. "Bu uzun zamandır arzuladığım bir zevk."

Bunlar sadece biraz abartılı sözlerdi, ama onun gülümsemeyen gri gözlerine bakarken, aniden çırılçıplak soyulduğunu hissetti. Fiziksel bir şekilde değil, bu doğruuydu, ama sanki tüm yapmacıklık katmanları sıyrılıyormuş ve Susanna onun ne kadar sığ biri olduğunu fark ediyormuş gibi hissetti. Susanna'nın ona kendisi hakkında bir şey söyleyip söylemediğini merak etti.

"Nasılsınız Lord Whitleaf," dedi.

Bundan sonra makul bir düzen içinde geri çekildi ve çay içip etrafındakilerle sohbet ederken ve bunu takip eden birkaç konuşmayı ve kadeh kaldırmayı dinlerken masalarına sırtını dönerek oturdu. Biliyordu ki, kendisini rahatsız eden o birkaç dakikalık karaktersizliği olmasaydı, öğleden sonra çok hoşuna gidecekti. Ve eğer burada bir işi olduğuna kendini ikna edebilseydi.

Kadının onu gördüğüne sevinmediğini biliyordu.

Sydnam Butler, kendilerini burada bu kadar çok misafirin beklemesinin şaşkınlığını dile getirdikten sonra, "Hepiniz tahmin edersiniz ki," diyordu tüm topluluğa, "Anne ve ben kış boyunca yapacak başka bir şey olmadığında kafa kafaya verip uygun bir intikam tasarlayacağız."

Peter da genel kahkahaya katıldı.

Konuşmalar ve kadeh kaldırmalar sona erdikten kısa bir süre sonra kulakları Hallmere'in yan masada söylediği bir şeye takıldı.

"İlk kez burada vals yapmıştık Freyja," dedi. "Hatırlıyor musun?"

Peter, Susanna'nın, bir zamanlar kendisine hizmetçi olarak iş vermeyi reddeden ve belki de Bayan Martin'in okulunda hayırsever bir öğrenci olarak Bath'a gönderilmesinden sorumlu olan Leydi Hallmere ile aynı odada olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Ve Leydi Hallmere'in onu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu.

Ama hanımefendi konuşuyordu.

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi. "Vals yaparken seninle sahte bir nişan yapmam için bana yalvarmıştın ve biz farkına bile varmadan birlikte bir evlilik yapmıştık - ama hiç de sahte bir evlilik değildi."

İkisi de güldü - masalarındaki diğer herkes ve Peter'ın masasındaki birkaç kişi gibi.

Kit bu konuşmayı kesinlikle duymuştu.

"Sesini yükselterek ve aynı anda ayağa kalkarak, "Bir orkestraya sahip olmak ve dünyanın en ünlü balo salonlarından birini kullanmak utanç verici olur," dedi.

dans etmek değil. Orkestraya vals almalarını söyleyeceğim. Ama bunun bir dğn kutlaması olduğunu unutmamalıyız. nce gelin dans etmeli. Benimle vals yapar mısınız, Anne?"

Sydnam da ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Kit," dedi kararlı bir ifadeyle, "ama gelinle ilk dans eden damat olmayacaksa, o zaman olmalı. Anne, benimle vals yapar mısınız?"

Peter, sandalyeler geriye doğru itilirken ve konuklar çay boyunca müzik seslerinin yükseldiği balo salonuna gitmek için ayağa kalkarken yaşanan genel heyecan uğultusu arasında, bunun cesurca bir teklif olduğunu düşündü. Sağ kolunun yanı sıra bir gözü de olmayan biri nasıl vals yapabilirdi ki?

"Evet, yle yapacağım," dedi Bayan Butler ve tam o anda Peter'ın aklına onlarınkinin bir aşk uyumu olduğu geldi.

Birkaç dakika sonra birlikte vals yapmalarını izledi, önce biraz beceriksizce, sonra daha yumuşak ve kendinden emin bir şekilde. Sonra Hallmere markizi piste çıkarıp onlara katıldı, Kit ve Lauren, Edgcombe ve kontes, Bewcastle ve düşes de onları izledi. Diğer beyler de eşlerini alıyorlardı.

Bir valsdi.

Peter katıldığı baloların hiçbirinde bu dansı yapma fırsatını kaçırmazdı. Ama aslında en son ne zaman vals yaptığını hatırlıyordu. Küçük, sofistike olmayan bir taşra toplantısında olmasına rağmen bundan büyük keyif almıştı. Bu aynı zamanda tüm sıkıntılarının da başlangıcı olmuştu.

-En azından en kötüleri için. O vals olmasaydı, muhtemelen o öpücük de olmazdı. Ve o öpücük olmasaydı, muhtemelen...

Pekala.

Onu ay masasında selamlamak yeterli olmamıştı, değil mi? Bu kesinlikle hiçbir şeyi telafi etmedi. Gelmeye karar verdiğine göre, şimdi öğrenmek için geldiğı şeyi öğrenmek için daha fazla çaba göstermeliydi. Ve bundan daha iyi bir zaman olabilir miydi?

Dansıları seyrettiğı yere, Bayan Martin ve Bayan Thompson'ın arasına doğru yürüdü; Bayan Martin'in gelin çiftin dansını izlerken gözlerinin yaşarması ve Bayan Thompson'ın eğlenmiş görünmesi dışında, onun hayalinde iki sert intikam meleğini andırıyorlardı.

Önlerinde eğildi ve en çekici gülümsemesini takındı.

"Bayan Osbourne," dedi, "benimle vals yapma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Müdirenin aniden kendisine çevrilen gözlerinin farkındaydı, gözyaşlarına rağmen keskin bakışlarını sadece Susanna'ya çevirmişti, Susanna'nın yeşil gözleri ona bakarken anlamsızdı.

Kadının onu reddedeceğini düşündü. Kahretsin, bu ne beklenmedik bir aşağılanma olacaktı - ama şüphesiz tamamen hak ettiği bir aşağılanma.

"Evet," dedi sonra ve dudaklarını yaladı. "Evet, teşekkür ederim lordum."

Adam elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı, kadın da kendi elini
o.

Ve hemen tanıdık sözcüklerin saldırısına uğradı Kafasının içinde yüksek sesle ve belirgin bir şekilde konuşuyordu.

her zamankinden farklıydı.

İşte burada, dedi ses.

Ve bu oldukça tartışılmazdı, öyle değil mi? Kadın gerçekten de buradaydı, eli adamın üzerinde, onunla vals yapmak üzereydi.

Susanna son iki buçuk aydır kendini kırık bir kalbi olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Şimdi, sonunda başarmıştı.

Vikont Whitleaf, onun için döktüğü gözyaşlarına, onunla ilgili kurduğu acı dolu hayallere, bazen kendini kaptırdığı suçlu anılarına hiçbir şekilde layık değildi.

Böyle bir uyarı yapmadan gelmemeliydi. Onun burada olacağını biliyor olmalıydı. Anne'le ne ilgisi olabilirdi ki? Ya da Anne'in kocasıyla, Bay Butler Vikontes Ravensberg'in kayınbiraderi olsa bile?

Anne'e sarıldıktan sonra, Bay Butler'ın Anne'e gerçekten değer verdiğini, Anne'in mutlu olduğunu ve hatta David'in bile mutlu olduğunu hemen anladığı için bir kez olsun tamamen mutlu hissederek çay salonunda etrafına baktığında ve Vikont Whitleaf'in odanın uzak tarafındaki kapının gölgesinde durduğunu gördüğünde...

Ah, ama tamamen fiziksel bir tepki olan şeyi kelimelere dökmek imkansızdı. Dizlerinin bağı çözülmüştü.

Kalbi boğazına ve kulaklarına vurmuş, elleri nemli hale gelmiş, nefesi kesilmiş gibiydi. Beyninin ona yetişmesi bir saniye kadar uzun sürmüştü.

Sonra kendinden emin adımlarla odaya girdi ve sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi gülümsedi -ki hiç kuşkusuz değildi. Kolunda kuzeniyle yaklaşmış ve gülümsemesini Anne ile Bay Butler'a çevirmişti. Hatta çay salonundaki bir kişi onun hayranı olmasın diye David'e bile dikkat etmişti. Onunla konuşmak ve masasının yanında kısa, nazik birkaç dakika geçirmek için geldiğinde, özellikle Claudia'ya tüm cazibesini göstermiş ve sonra çay boyunca onlara arkasını dönerek oturmak üzere uzaklaşmıştı.

Gerçekten de dünyada umursamaz bir adam. Muhtemelen onu neredeyse hiç hatırlamıyordu.

Claudia onun cazibesine kapılmamıştı.

Adam masadan uzaklaşırken, "Kendini çok beğenen bir beyefendi var," demişti.

Edgcombe Kontu, "Ah, ama onun gerçekten sevimli olduğuna inanıyorum," dedi.

Düşesin kız kardeşi Bayan Eleanor Thompson, "Onu her zaman neşeli ve nazik bulmuşumdur," diye eklemişti.

Susanna hiçbir şey söylememişti; oysa Kont'a ve Bayan Thompson'a açıklanamayacak kadar minnettar hissediyordu.

Frances'in de yoktu.

Susanna'nın bir hafta boyunca büyük bir hevesle beklediği çay, onun için mahvolmuştu. Birkaç lokma yemekten fazlasını yutamamış, en yakın üç arkadaşıyla yeniden bir odada olmanın, Frances ve Claudia'nın kendisiyle aynı masada oturuyor olmalarının, Anne'in de çok uzakta olmayan yeni kocasıyla birlikte kızarmış ve çok mutlu görünmesinin keyfini çıkaramamıştı. Uzun zaman önceki müstakbel iğvereni olduğunu hemen fark ettiği Hallmere Markizi'yle aynı odada ve aynı eğlencede bulunmanın huzurunu yaşıyamamıştı.

Bu hiç adil değildi.

Ve şimdi-ah, şimdi ona kendisiyle vals yapmasını teklif etmişti ve o da evet demişti.

Balo salonuna Claudia ve Bayan Thompson'la birlikte gelmiş, Anne'in Bay Butler'la, Frances'in de Kont'la vals edişini ayakta izlemek zorunda kalacağını bildiği için neşeyle gülümsüyordu. Kendini Ağustos sonundan beri hiç olmadığı kadar kasvetli hissediyordu, özellikle de Bay Butler'ın da balo salonunda olduğunu ve muhtemelen diğer hanımlardan biriyle dans edeceğini bildiği için.

Ya şimdi?

Şimdi dans pistinde Lord Whitleaf'a dönüp gözlerini onun çenesiyle aynı hizaya getirdiğinde, dudaklarında bir gülümsemeyle, hiçbir şey hissetmiyordu -kalbinin kırılmadığını bilmekten duyduğu mutluluk dışında.

Adamın eli kadının belinin arkasına geldi ve kadın elini adamın omzuna doğru kaldırdı. Adamın diğer eli onunkini kavradı.

Hâlâ aynı parfümü kullandığını fark etti.

Vals zaten devam ediyordu. Daha fazla gecikmeden harekete geçtiler.

Diğer valsın anısı her şeye rağmen onun için hâlâ değerliydi. Bu anıyla örtüşmesini istemiyordu. Ama şimdi sonsuza dek öyle olacaktı, diye düşündü.

Bu adil değildi. Gelmemesi gerekirdi. Ve şimdi onu sert bir şekilde hatırlayacaktı, çünkü duygularını hiç hesaba katmadan -belki de duygularının olabileceği herhangi bir şey olduğunu bile hatırlamadan- gelmişti.

Yine de, diye düşündü, Barclay Court'taki o son öğleden sonra farklı bir şekilde ilerleseydi -Frances ve Kont da onlarla gelseydi, tepede oturmak yerine köprüden geçip şelaleye doğru yürümeye devam etselerdi, durma yerine dur deseydi- bunlardan herhangi biri gerçekleşseydi, bu öğleden sonra onu gördüğü için çok mutlu olurdu. Geldiği için onu hiç suçlamazdı. O da onun için sevgili bir arkadaştan fazlası olmazdı.

Adam onu balo salonunun bir köşesinde döndürürken gözlerini onunkilere kaldırdı ve onun da kendi yüzünde bir gülümsemeyle arkasına baktığını gördü. Ama nasıl gülümsemezlerdi ki? Etrafları düğün davetlileri tarafından sarılmıştı.

"Susanna," dedi usulca, "her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Gün benim varlığımla daha mı sıcak ve daha mı aydınlık?" diye sordu ona, sesindeki acıyı tutamayarak.

Gözlerinin içine bakarken başını hafifçe yana eğdi.

"Beni gördüğüne sevinmedin," dedi.

"Öyle mi olmalıyım?" diye sordu ona.

"Olmayacağınızı düşünmüştüm," diye itiraf etti. "Ama gördüğünüz gibi bu bir düğün kutlamasıydı ve tanıdığım ve sevdiğim bir dizi insanı içeriyordu. Gelmemek için kendimi nasıl tutabilirdim ki?"

Onun sorunu da buydu, diye düşündü. Kendisine doğru gelen herhangi bir rüzgârla savrulmaya karşı koyamıyordu. Bir keresinde ona nazik bir adam olduğunu söylemişti. Ama bugün buraya sadece bir parti ve samimi bir arkadaş ortamı olduğu için gelmesi nazik bir davranış mıydı?

"Burada olacağımı biliyordun o zaman?" diye sordu ona, bir başka köşede dönerlerken.

"Evet," dedi. "Bu yüzden geldim."

Ve şimdi kendisiyle çelişiyordu. İçinde hiç sağlam bir karakter var mıydı?

"Susanna," diye sordu öncekinden daha yumuşak bir sesle, "hamile misin?"

Eğer öyle olsaydı, çocuk kesinlikle karnında ters dönerdi. Ani bir nefes alıp hafifçe tökezlediğinde içindeki diğer her şey takla atıyor gibiydi. Dengesini yeniden sağlayana ve adımlarını yeniden onunkilere uydurana kadar onu kendine yaklaştırdı.

"Hayır," dedi.

Gözleri onunkileri buldu ve aradı. Gülümsemesinin kaybolduğunu fark etti. Onunki de öyle. Bir kez daha takındı.

"Sevindim," dedi.

"Hiç şüphesiz."

Gözlerini indirdi ve en son vals yaptıklarında hissettiği büyüünün bir kısmını yeniden yakalamaya çalıştı. Dikkatini kasıtlı olarak diğer dansçılara verdi ve Anne ile Bay Butler'ın, sağ kolu olmamasına rağmen şaşırtıcı bir zarafetle dans ettiklerini gördü. Anne her zamankinden biraz daha zayıf görünüyordu, özellikle de elbisesinin yüksek belinin altında. Düşes, Claudia'nın şiddetle nefret ettiği Dük'ün sert yüzüne doğru gülüyordu. Dükün soluk gümüş rengi gözleri, otokratik cephesinin hemen ardında yanan duyguları anlatan bir dalgınlıkla ona bakıyordu. Frances kontun kollarında dönüyordu ve birbirlerinden başka kimseyle göz göze gelmedikleri çok açıktı.

Görünüşe göre dünya mutlu çiftlerle doluydu -ve onun yalnız benliğiyle.

Saçma, kendine acıyan bir düşünce!

Vikont Whitleaf, "Çok acımasızsınız," dedi.

Öyle miydi? Olması için bir sebep yoktu, değil mi? Onu baştan çıkarmamıştı. Ona kendisini durdurması için fırsat vermişti. Daha sonra ona kendisiyle birlikte gitmesini teklif etmiş ve aralarındaki her şey bittiğinde bile ona göz kulak olacağına söz vermişti. Kız hayır demişti. Arkadaş olarak ayrılmışlardı. Ah, o ayrılık, terastan geçip gözden kayboluncaya kadar patikadan aşağıya doğru at sürdüğü o anı. Onu bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü için her zaman acıdan daha derin olan bir anıydı.

Şimdi Bath'daki Upper Assembly Rooms'da onunla bir kez daha vals yapıyordu. Bunun gerçekliğinin hâlâ tam olarak farkına varamadığını hissediyordu.

"Cevabım sessizlik," dedi. "Ve seni suçlayamam. Üzgün olduğumu söylemem klişe olur. Ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemene gerek yok." Tekrar onun gözlerinin içine baktı. "Senin de üzülmene gerek yok, benim üzüldüğümünden daha fazla. Olan oldu. Arkadaşlığımız zaten bitmek zorundaydı. Neden bu şekilde olmasın?"

"Bitti mi?" diye sordu ona.

Kadın ona baktı ve sonra başını salladı. Elbette bitmişti. Şimdi nasıl arkadaşmış gibi davranabilirlerdi ki?

"O zaman gerçekten üzgünüm," dedi. "Senden hoşlandım, Susanna-Ben
Senin gibi. Ben de senin benden hoşlanmaya

başladığını sanmıştım." Yutkundu.

"Ben yaptım."

"Geçmiş zaman mı?" dedi ve aralarında kısa bir sessizlikten sonra, "Ah, evet, geçmiş zaman."

Orkestra bir vals parçasını bitirip setteki bir sonraki parçayı çalmaya hazırlanırken birkaç dakikalığına dans etmeyi bıraktılar.

Artık ondan hoşlanmıyor muydu? Bugün buraya gelip yine huzurunu bozduğu için mi? Gelmişti çünkü o burada olacaktı. Ona hamile olup olmadığını sormaya gelmişti.

Eğer cevap evet olsaydı ne yapardı? Geldiğinden daha hızlı bir şekilde tekrar gider miydi? Gitmeyeceğini biliyordu.

Danslarına devam ettiklerinde kadın tekrar ona baktı.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi.

"Öyle değil mi?"

Gülümsüyordu - hiç şüphesiz etrafındakilerin iyiliği için. Kadın da gülümsedi. Ve sonra, hala birbirlerine baktıkları için, ikisinin de gülümsemesi daha hüzünlü bir hal aldı -Ve sonra daha gerçek.

"Kendi kendime," dedi, "eğer bağta planladığım gibi, siz Barclay Court'a geldikten iki gün sonra Hareford House'dan ayrılmığ olsaydım, bunun benim için -ve sizin için- çok daha iyi olacağını söyledim. Sizi, hiç değilse, oldukça katı, onaylamayan, mizahtan yoksun bir öğretmen olarak hatırlardım."

"Sana böyle mi göründüm?" diye sordu ona.

"Ve zaten muhteşem olan bir yaz gününün daha sıcak ve parlak görünmesini sağlayan biri olarak." Onu bir köşede iki kez döndürerek bir kahkaha attırdı. "Ama sonra başka bir yanımdan seni daha iyi tanımamış olmaktan nefret ettiğimi söyleyerek cevap veriyor."

Yüzünde kalan kahkahayla etrafına bakındı. Bay Huckerby'nin, adımları doğru hatırlayıp hatırlamadığını görmek için ayaklarını izlediğini görebiliyordu. Dans ederek yanından geçerken Claudia'yla göz göze geldi ve ona gülümsedi.

"Lord Whitleaf ona, "Keşke niyetlendiğim zaman gitmiş olsaydım," diye sordu.

Öyle mi yaptı? Çok büyük bir gönöl yarasından ve çok mutlu bir yaşamdan kurtulmuş olurdu.

"Hayır," dedi.

"Neden olmasın?" Başını biraz daha yaklaştırdı.

"Bir keresinde bana," dedi, "çocukluğunda etrafının kadınlarla çevrili olduğunu söylemiştin. On iki yaşımdan beri bana olan da bu. Erkeklerle neredeyse hiç sosyal temasım olmadı. Erkeklerle karşı utangaçtım, onlarla nasıl konuşacağımdan ya da davranacağımdan emin değildim. Seninle ilk tanıştığımda çok korkmuştum çünkü yakışıklı, kendine güvenen ve unvanlı biriydin. Sonra senin cana yakın, nazik ve konuşması oldukça kolay biri olduğunu öğrendim. Ve sonra seni gerçekten sevmeye başladım ve her gün seni görmek ve seninle kısa bir süre sohbet etmek için sabırsızlanmaya başladım. Sizi tanımak hayatımı bir süreliğine renklendirdi ve bana gelecek yıllarda da zevk verecek anılar kazandırdı - sizinle ata binmek, sizinle kayak yarıştırmak, sizinle şelaleye tırmanmak, sizinle vals yapmak gibi."

Seni öpmek.

Seninle sevişmek.

"Kaldığın için üzgün değilim," dedi.

"O zaman yeniden arkadaş mıyız?" diye sordu ona.

Ona gülümsedi ve sonra usulca güldü.

"Oh, evet, sanırım öyle," dedi, "en azından bu öğleden sonra için."

Yine de kutlamanın muhtemelen çok uzun sürmeyeceğini ve sonra okula geri döneceğini ve Ravensberg'lerle bir yere gideceğini ve bunun son olacağını - bu sefer gerçek son olacağını düşündü.

Ve her şey yeniden acı verecekti.

Ancak acı, hayatın kaçınılmaz olarak beraberinde getirdiği bir şeydi. Eğer acı yoksa, gerçek bir yaşam ve dolayısıyla mutluluk olasılığı da yoktu. Hayatında birkaç kez mutlu olmuştu -gerçekten, heyecan verici bir şekilde mutlu olmuştu- ve bunların neredeyse hepsi Vikont Whitleaf ile olmuştu. Bunu hatırlamalıydı. Hatırlamalıydı. Özellikle iki mükemmel olay onu öylesine mutluluğun içine çekmişti ki, hiçbir mutsuzluk araya girememişti. Biri toplantı salonunda onunla vals yaparken meydana gelmişti. Diğeri ise nehrin yukarısındaki tepede ve küçük köprüde seviştikleri sırada meydana gelmişti.

O sevişmeyi başına gelen en kötü şey olarak hatırlamak o kadar kolaydı ki... Çünkü ona, başka türlü ona veda ederken hissedeceğinden çok daha derin bir mutsuzluk getirmişti. Ama aslında o da başına gelen en harika şeydi.

Öyleydi. Bu, hayatının en mutlu yarım saati kadar kolay olmuştu.

Şimdi yeniden vals yapıyordu - o zamanlar kendisiyle vals yapan adamla ve o tepede sevgilisi olan adamla. Ve eğer şu anda tam anlamıyla mutlu değilse, bunun nedeni geçmişteki acıların ve gelecekteki mutsuzlukların anın büyüsunü bozmasına izin vermesiydi.

Büyüleyiciydi.

"Hadi vals yapalım," dedi ona.

Adamın gözlerindeki gülümseme

derinleşti. "Evet," dedi adam.

"Hadi."

Ve setin geri kalanında hiç konuşmadılar, sadece dans ettiler ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümsediler.

Susanna onun geldiğine memnun olduğunu düşündü. Ah, o Sevindim. Burada olmasında kesinlikle iyileştirici bir şey vardı.

-Hem onu hem de sevişmelerini umursamazca aklından çıkarmamıştı. Bugünden sonra daha az mutsuz olacağını düşünüyordu. Ya da belki sadece kendini kandırıyordu. Yarın hayatı yine onsuz olacaktı.

Ama yarını düşünmezdi.

Dans etti, muhteşem ortamlarının, arkadaşlarının ve müziğin farkındaydı, tüm duyuları keskinleşmişti. Ve kollarında dans ettiği adamın, onu öpen, okşayan ve bedeninin derinliklerine giren adam olduğunu da farkındaydı.

O olabilir asla hiç pişmanlık o vardı vardı Bu deneyimi hayatında bir kez yaşadı.

Bir kez yeterliydi.

Olmak zorunda.

Onu orkestra kürsüsünün önünde bir dönüşe götürürken yüksek sesle güldü ve o da ona güldü.

Claudia, Susanna'yla birlikte okuldan içeri adımını atıp kapı arkalarından kapanırken iç çekerek, "İşte bu kadar," dedi. "Çok fazla veda var. Moralleri düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor, değil mi?"

Frances ve Edgecombe Kontu'yla henüz vedalaşmışlardı; Claudia'nın Susanna'yla birlikte yürüyebilecek durumda olduklarını söylemesine rağmen onları Yukarı Odalar'dan kendi arabalarıyla geri götürmekte ısrar etmişlerdi. Edgecombe'lar sabah erkenden Londra'ya gitmek üzere Bath'dan ayrılacaklardı. Upper Rooms'dan ayrılmadan önce, sabah Bay Butler'la birlikte Galler'deki yeni evlerine gitmek üzere yola çıkacak olan Anne ve David'le de vedalaşmışlardı.

"Ama Anne'i böyle mutlu görmek çok güzeldi," dedi Susanna, "David'i de öyle. Bay Butler ona karşı nazik davranmış olmalı."

Claudia pelerinini çıkarıp koluna dolayarak, "Pekâlâ, şimdi işimize dönüyoruz," dedi hızlıca. "Yönetmemiz gereken bir okul var, Susanna. Çaydan sonra Bayan Thompson'a başka bir öğretmen aradığımı söyledim ve kendisi de bu pozisyonla ilgilendiğini ifade edince oldukça şaşırdım."

"Gerçekten mi?" Susanna sordu.

Claudia, "Düşes, Bayan Thompson'ı Lindsey Hall'a yakın bir kulübede ikamet etmeye ikna etti," dedi. "Elbette Bayan Thompson'ın da onunla birlikte oraya taşınması bekleniyor ama kendi evlerini ve köylerini geride bıraktığında bağımsızlığını kaybedeceğini düşünüyor. Bewcastle Dükü'nün fakir bir akrabası gibi hissedeceğini söylüyor. Bunun gerçekten de korkunç bir kader olacağını anlayabiliyorum. Ama ilginçtir Susanna, burada öğretmenlik yapmayı tercih edebilir. Yarın ya da ertesi gün uğramasını rica ettim. Ondan gerçekten hoşlandım. İlginç bir sohbeti var ve çok okumuş. Ayrıca sağduyulu ve kuru bir zekâya sahip."

"Daha önce öğretmenlik yaptı mı?" Susanna odasına giden merdivenleri çıkarken arkasına bakarak sordu.

Ancak Claudia'nın cevap vermesini, onlara söyleyecek önemli bir şeyi olduğu belli olacak kadar belirgin bir şekilde boğazını temizleyen Bay Keeble engelledi.

Yeni hayırsever kızlardan biri olan Agnes Ryde büyük bir öfke nöbeti geçirmiş, Lila Walton'ı gözyaşlarına boğmuş ve sonuç olarak kızı öğleden sonra yatağa gönderen ve Bayan Martin döner dönmez korkunç sonuçlar doğuracağına söz veren Başhemşire'nin öfkesini uyandırmıştı.

Claudia iç çekti.

"Teşekkür ederim Bay Keeble," dedi. "Bu bir çarpışmayla gerçeğe dönüş, değil mi? Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda Anne nerede? Zor kızlara karşı özel bir yeteneği vardı."

Susanna başlığını çıkarırken, "Öyle," diye onayladı. "Ama burada hayırsever bir kız olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorum Claudia. İtiraf etmeliyim ki zavallı Agnes'te eski halimden bir şeyler gördüm. İzin verin yukarı çıkıp onunla konuşayım."

"Gerçekten de zavallı Agnes!" Claudia bakışlarını tavana doğru çevirerek, "Zavallı Agnes!" dedi. "Ama istersen git Susanna. Başhemşire elimi kolumu bağlamış gibi görünüyor. Eğer yukarı çıkarsam, kızı yatağına hapsedmek ve en azından önümüzdeki bir hafta boyunca kuru ekmek ve suyla beslemek gibi korkunç bir şey yapmak zorunda kalacağım."

Susanna bu beklenmedik görüntü karşısında kıkırdadı, omuzlarını dikleştirdi ve savaşılmaya hazır bir şekilde üst kata doğru yoluna devam etti. Lila, küçük öğretmen olarak, bir zamanlar Susanna'nın da sahip olduğu, ihtiyacı olan kızlara güzel konuşma öğretme görevini üstlenmişti. Ve Agnes Ryde'in buna herkesten daha çok ihtiyacı vardı. Ağustos sonunda okula o kadar kalın bir Cockney aksanıyla gelmişti ki, kimse söylediklerinin yarısını anlamıyordu. Ve gerçek bir soylu gibi yanaklarında iki Erik varmış gibi konuşmak için aksanını değiştirmeye direndiği için - kendi deyişiyle - Lila onun en sevdiği öğretmen değildi.

Susanna okuldaki bu küçük krizi hoş karşılamadı. Sonraki bir saat boyunca, yatakhanelerden birinde Agnes'in yatağının yanında oturup, önce duvara doğru dönmüş, iletişimsiz, düşmanca bir kız çocuğu yumağıyla konuşurken, Agnes yüzünü ona dönüp açık bir kuşkuyla baktıktan sonra yavaş yavaş konuşmaya benzer bir şeye geçerken, bu durum aklından başka her şeyi uzaklaştırdı.

"Siz hayırsever bir kız mıydınız, hanımefendi?" diye sordu.

Susanna, kızın gramerini akıllıca görmezden gelerek, "Gerçekten de öyleydim," dedi. "Bayan Walton da öyleydi, kendisi de bunu itiraf etmeye çok hazırdı. İkimiz de senin şu anda bulunduğun yerde bulunduk. Olunabilecek en rahat yer değil, değil mi? Bir ara buraya sadece herkes bana gülebilsin diye getirildiğime inandığımı hatırlıyorum."

"Herkes bana gülüyor," dedi Agnes şiddetle. "Bir dahaki sefere onlara iyi bir tane patlatacağım, özleyeceğim."

"Herkes mi?" Susanna kaşlarını kaldırdı. "Herkes olduğundan emin misin? Bir öğrenciye acı çektirmekten başka bir şey bilmeyen iki ya da üç kız değil mi? Bir keresinde Bayan Martin'in bana bir öğüt verdiğini hatırlıyorum. Bir dahaki sefere paralı öğrencilerden biri, ücretlerimin yabancılar tarafından ödenmesinin güzel bir şey olduğunu söyleyerek benimle alay ettiğinde, alaycılığı fark etmemiş gibi gülümsemeli ve içtenlikle evet, gerçekten çok güzel olduğunu kabul etmeliydim. Alay etmeyi nereden çıkaracaklardı? diye sordu bana. Ve tamamen haklıydı. Çok işe yaradı. Vurmaktan çok daha iyi sonuç verdi. Yapmamı bekledikleri şey buydu. Ağlayarak öğretmenlerden birine koşup başımı belaya sokabilmek için bunu yapmamı umuyorlardı."

Aşağı indiğinde Susanna kendini bitkin hissediyordu ama bir sorunun daha çözülmüş olmasından memnundu. Ama sonra Claudia'nın özel oturma odasında gözyaşları içindeki Lila Walton'a elbette başarısız olmadığını, öğretmenliğin her zaman üç bölümden oluştuğunu ve bir bölümünün de bu kadar çok sayıda farklı insan birbirine yakın yaşadığında kaçınılmaz olarak ortaya çıkan çeşitli krizlerle başa çıkmak olduğunu söylemek zorunda kaldı. Ve elbette bir öğretmen her zaman popüler olamazdı.

"Ben de tam ona bunu söylüyordum," dedi Claudia. "Şimdi birlikte bir fincan çay içeceğiz ve sen de erken yatabilirsin, Lila. Yarın akşamki etüdünü de ben yapacağım, böylece biraz dinlenmiş olursun. Susanna ve ben resepsiyona gideceğimiz ve Bay Huckerby ile Bay Upton da katılacakları için bugün tatil ilan etmiş olsam da Cecile Pierre'i sana yardım etmesi için getirmeliydim. İsterseniz buna gölün derinliklerine atılarak yüzmeyi öğrenmek de diyebilirsiniz. Agnes'le yaşadığınız talihsiz olay dışında oldukça iyiydiniz. Okul hâlâ ayakta, değil mi? Yakılıp yıkılmadı ya da top atışıyla moloz yığınınına dönüşmedi. Tüm kızlar hala yaşıyor ve nefes alıyor - en azından ben aksini duymadım."

Lila güldü ve Claudia'dan bir fincan çay aldı. On beş dakika sonra kendi odasına doğru yola koyulmuştu, günün sonunda bitmiş olmasından dolayı rahatlamıştı.

Claudia o gittikten sonra, "Lila akademik olarak gerçekten çok iyi," dedi. "Diğer alanlarda hâlâ kırılğan. Öğretmenliğin ona hiç uygun olmadığını keşfedebilir, yine de yerleşeceğine dair umutlarım var. Bayan Thompson'ın buraya geleceğine dair büyük umutlarım var. O daha yaşlı ve olgun. Ondan hoşlandın mı Susanna?"

"Evet," dedi Susanna ayağa kalkıp ikisine birer fincan çay daha doldururken. "Gerçi onunla çok fazla konuşmadım. Yine de pırıl pırıl gözleri var. Gözleri parıldayan insanlara her zaman güvenirim."

Claudia güldü.

"Buraya gelirse mizah anlayışı teste tabi tutulacak," dedi, "yine de kararlı bir varlık olacaktır. Olurdu

Sağlıklı bir gülünçlük duygusuna sahip olmayan birinin başarılı bir şekilde öğretmenlik yapması mümkün olabilir mi? Bundan çok şüpheliyim."

Çaylarını yudumlayıp sessizliğe gömüldüler ve Susanna'nın düşünceleri kaçınılmaz olarak öğleden sonraya, Vikont Whitleaf'a ve birlikte yaptıkları vals dansına kaydı. Ve daha sonra birbirlerinden neşeli bir şekilde ayrılışlarına. O zaman da trajik hissetmeyi reddetmişti, şimdi de hissetmeyi reddediyordu.

Her şeye rağmen onu tekrar görmek ve onu buraya getirenin onun için duyduğu endişe -ve ona karşı duyduğu olası sorumluluk- olduğunu bilmek güzeldi.

Ama şimdi içinde kaçınılmaz bir boşluk sızısı vardı ve bunu görmezden gelmek çok zordu.

Claudia, "Alttan gelen akımlara karşı çok hassasım," dedi. "Bunun bir öğretmen için başka bir değer olduğuna kesinlikle inanıyorum. Bazen su yüzüne çıkmadan ve sorunlara, hatta felaketlere yol açmadan çok önce bazı şeylerin gelişmekte olduğunu hissedebiliyorum."

Susanna çayını yudumladı. Bu gözlemin nereye varacağını tam olarak bilmiyordu.

Claudia, "Vikont Whitleaf ile bu yaz Barclay Court'ta kalırken tanışmıştınız," dedi.

"Evet," dedi Susanna ihtiyatla. "Hareford House'da kalıyordu. Genç Bay Raycroft onun arkadaşı. Sanırım onunla ve ailesiyle tanışmışsınızdır."

Claudia başıyla onayladı. Yılın başlarında, Frances Avrupa'ya gitmeden önce Barclay Court'ta birkaç gün geçirmişti.

"Vikont hakkındaki ilk izlenimim," dedi Claudia, "kendini beğenmiş biri olduğu yönündeydi, hem de fevkalade

yakışıklı.

Elbette. Hem Edgcombe Kontu hem de Bayan Thompson yanıldığını söylediler. Ancak ne siz ne de Frances herhangi bir görüş belirtmediniz. Sonra da yarım salatalıklı sandviç ve belki de kuş üzümlü kekin üçte birini yemeye devam ettiniz ve çay boyunca alışılmadık bir sessizliği sürdürdünüz. Frances de daha iyisini yapmadı. Neredeyse tüm zaman boyunca seni izledi, gözlerinde sıkıntılı bir endişe vardı. Aslında, hissettiklerimin alttan gelen bir şey olduğundan bile emin değilim. Bundan çok daha açık bir şeydi."

Susanna, Claudia'nın neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranmanın anlamsız olacağına karar verdi. Birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. O büyüdüğünden beri birkaç yıldır arkadaşlardı. Anne gittiğinden beri daha da yakınlaşmışlardı.

"Tam olarak düşündüğünüz gibi değil," dedi.

"Peki ne düşünüyorum?" Claudia keskin bakışlarıyla sordu.

"Vikont Whitleaf ve ben arkadaş olduk," dedi Susanna. açıkladı. "Bundan daha fazlası olduğumuza dair hiçbir yanılsamam yoktu ve kesinlikle daha fazlası olmamızı da istemiyordum. Çok cana yakın, Claudia ve çok nazik bir insandı; nezaketini her türlü şekilde gösterdi. Tatilin sonunda ona veda etmek zorunda kalmak üzücüydü. Frances ona aşık olduğumdan korkuyordu. Belki hâlâ korkuyordur. Ama yanılıyor. Bugün onu tekrar görmek ve onunla tekrar dans etmek çok güzeldi ama... Şey, ama hiçbir şey. Onu bir daha asla görmeyeceğim ve böyle olmasından memnunum. Onun için uykularımı kaçırmayacağım."

Gülümsedi ve çayını tabağına döktü. Ellerin titremesi geçene kadar fincanı aceleyle yere bıraktı.

Aman Tanrım! Oh, Tanrım. Birazdan ağlayacaktı - tıpkı toplantıdan sonraki gece Frances odasına geldiğinde yaptığı gibi. Ne kadar utanç verici.

"Claudia kısa bir sessizlikten sonra iç çekerek, "Kadınlarımızın sevme, besleme ve karşılığında sevilme ihtiyacını kapatamıyor olmamız ya da en azından bu içgüdüleri öğrencilerimize, öğretmen arkadaşlarımıza ve kadın dostlarımıza sunmaktan yeterince tatmin olamıyor olmamız utanç verici değil mi?" dedi. Uygun bir eş bulma ve tatmin edici bir evlilik yapma şansımız yok denecek kadar azken, bir erkeğe ve onun hem fiziksel hem de duygusal tatmin anlamında sunabileceği her şeye ihtiyaç duymamalıyız."

Susanna daha önce Claudia'nın bir erkeğe olan ihtiyacından, fiziksel ihtiyacından bahsettiğini hiç duymamıştı. Onun böyle bir ihtiyaç hissetmediğini varsaymak çok kolaydı. Otuz yaşın üzerindeydi. Susanna okula ilk geldiğinde o artık bir yetişkindi. Ve tüm bu süre boyunca bir erkeği olmamıştı.

Claudia, "Büyüdüğünde sana bir öğretmenlik pozisyonunun görece güvenliğini sunabildim," dedi. "Ne yazık ki güzelliğine, canlılığına ve zekana rağmen sana bir koca bulamadım."

"Ah, Claudia," dedi Susanna, fincanını ve tabağını yanındaki masaya bırakırken, "benim için çok şey yaptın. Ve ben Vikont Whitleaf'a ya da başka birine aşık değilim."

Claudia tekrar iç çekti.

"Tabii ki değilsin," dedi hızlıca. "Gel, çok geç olmasa da yatma vaktimiz geldi, değil mi? Yine de uzun, yoğun ve duygusal bir gün oldu ve ben

gevşek bir paçavra gibi hissediyorum. Ve her şeyin ötesinde yarın akşam etüde gireceğime söz verdim."

"Noel oyunu için bir prova yöneteceğim," dedi Susanna, "yoksa senin için yapardım."

Hayat devam edecek, dedi kendi kendine birkaç dakika sonra yatak odasının kapısını arkasından kapatırken. Ağustos'un sonunu atlatmıştı. Bugün de hayatta kalacaktı.

En azından yarın ve önümüzdeki günlerde zihnini meşgul edecek çok şey olacaktı.

Ve en azından yazdan kalanlara bugünün hoş anıları eklenmişti. Adamın gelip ona hamile olup olmadığını sormasına sevinmişti. Eğer öyle olsaydı onu kaderine terk etmezdi. Bunu sanki o söylemiş gibi net bir şekilde biliyordu.

Hâlâ sevebileceği bir adamdı ve hatta...

Evet, elbette onu hâlâ seviyordu da.

Bunu inkar etmek aptallık olur.

Kabulden sağ çıkabilirdi. Ağustos'ta da atlatmıştı, şimdi de atlatacaktı. Ama beslenmemiş bir aşkın ne zaman öldüğünü merak ediyordu. Sonsuza dek sürmezdi, değil mi? Öyle olmamasını umuyordu.

Anıları ortaya çıkarabileceği ve onlardan sadece bir tür nostaljik zevk alabileceği günü iple çekiyordu.

O gün henüz gelmemişti.

Uzun bir yoldan değil.

Peter, ertesi sabah Lauren ve Kit Alvesley Park'a gitmek üzere yola çıktıklarında, her ikisinin de kendisini çok iyi karşılayacaklarını söylemelerine ve çocuklarının gelmesi için yalvarmalarına rağmen onlarla birlikte gitmedi. Onlara günün ilerleyen saatlerinde Londra'ya doğru yola çıkacağını, orada halletmesi gereken bazı işleri olduğunu söyledi. Bu iş, yeni bir at takımı satın almak için gözünü dört açmaktan ibaretti, ancak doğrusunu söylemek gerekirse kestanelerinde hiçbir sorun yoktu. Ayrıca kulüplerini, özellikle de White'inkini ziyaret etmesi, kasabada kimlerin hâlâ bulunduğunu, kimlerin yeni geldiğini, son haberlerin ve dedikoduların neler olabileceğini öğrenmesi gerekiyordu; ancak bu özel uğraşlar pek de iş olarak tanımlanamazdı.

Gerçekten de, elbette, evi dışında dünyanın herhangi bir yerine gitmek için acil bir nedeni yoktu. Ama Noel'e daha bir süre vardı ve o zamana kadar gitmemeye karar vermişti.

Annesi yemek odasını lavanta rengine bir ucubeye dönüştürecek - son mektubunda bu renkten bahsetmişti - misafir odasının tamamlayıcısı olarak. Ama misafir bekledikleri için bunu Noel sonrasına bırakacaktı - çoğul zamir kullanmıştı. O halde Noel, böyle bir felaketin yaşanmasını engelleyecek kadar yakın olacaktı. Lavanta rengi bir yemek odası, Tanrı aşkına!

Sırada kütüphane mi var?

Flynn-Posy'leri Noel'e davet etmişti, Leydi Flynn-Posy onların geldiği yıldan beri en sevdiği arkadaşlarından biriydi. Peter ismi hatırlayabilir, diye yazmıştı. Ama hatırlamıyordu. Yanlarında Oxford'da okuyan çok hoş bir genç olan oğullarını da getireceklerdi ve -kaçınılmaz olarak -Kızları, başarılı bir genç bayan.

İlkbaharda resmi çıkışını yapacak olan hatırı sayılır güzel.

Bayan Flynn-Posy ve cephaneliğiyle yüzleşmesi gerektiğine karar vermişti. Annesinin hayatına sevgi dolu müdahalesinden daha fazla saklanmayacaktı.

Yine de henüz eve gitmeyecekti.

Ama bu arada kendisi ne yapacaktı? Lauren, Kit ve çocuklara Royal York Oteli'nden, on dakika sonra da Redfield Kontu ve Kontesi'nden el salladı ve uşağı tarafından özenle paketlenmiş bavullarına hüzünle bakmak için amaçsızca odasına döndü.

Bundan bir saat sonra aşağıya indi ve Bewcastle Dükü ve Düşesi ile Düşes'in annesi Bayan Thompson'a eve dönüşlerinde el salladı. Bayan Thompson birkaç gün daha Bath'da kalacaktı ama anlaşılan otelde kalmayacaktı.

"Birkaç yıl önce yirmili yaşlarıma veda etmiş olsam da annem bunun pek de doğru bir şey olmadığını düşünüyordu," diye açıkladı Peter'a, ikisi de arabanın az önce kaybolduğu köşeye doğru bakarken. "Christine de onunla aynı fikirdeydi. Dük de aynı fikirdeydi ama tek kelime etmedi. Söylemesine de gerek yoktu. Sessizliği bu kadar etkili olan birini daha önce hiç tanımamıştım. O müthiş bir kayınbirader, Lord Whitleaf." Gözleri neşeyle parlıyordu.

"Yani Leydi Potford'la mı kalacaksın?" diye sordu Peter.

"Evet," dedi kadın. "Hâlâ birileri tarafından şaperonlar, öyle görünüyor. Bu çok kışkırtıcı."

"Sizi ve bavullarınızı onun evine götürebilir miyim?" Peter sordu.

"Ah, çok nazıksınız," dedi, "ama çantalarım çoktan gitti. Dük onları göndermeyi ayarladı. Christine'e yürümek istediğimi kesin bir dille söylemeseydim, beni de onlarla birlikte gönderirdi herhalde."

"Çok uzakta yaşamıyor mu?" diye sordu.

"Great Pulteney Caddesi'nde," dedi. "Oldukça uzak, ama özellikle bu güzel güneş ışığında bacaklarımı esnetmek hoşuma gidecek. Ev, Daniel Sokağı'ndaki Bayan Martin'in okuluna oldukça yakın. Bugün ya da yarın oraya uğrayacağıma söz verdim. Bayan Martin'in yeni bir öğretmene ihtiyacı var ve ben de bu pozisyon için başvurmayı düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Peter dedi ki. "Size Great Pulteney Sokağı'na kadar eşlik edebilir miyim, hanımefendi?"

"Ve kendi gidişinizi erteleyecek misiniz?" dedi. "Çok nazıksınız Lord Whitleaf. Bath sokaklarında bir eskorta ya da refakatçiye gerçekten ihtiyacım yok."

"Ama belki de," dedi onu selamlayarak ve sırtarak, "sizin ve Leydi Potford'un arkadaşlığından vazgeçmektense, ayrılışımı yarına ertelemekten memnun olurum, hanımefendi. Ayrıca Bayan Osbourne'un öğretmenlik yaptığı okulu da görmek isterim - yaz aylarında aynı mahallede arkadaşlarımızla kalırken tanışmıştık."

"Ah, Bayan Osbourne, evet," dedi gülerek. "Ne kadar güzel olduğunu fark etmemiş değilim. Pekâlâ o zaman Lord Whitleaf. Benimle birlikte olmak için bu kadar istek duyduğunuza göre, sizi bundan mahrum etmeyeceğim. Yarım saat sonra aşağıda buluşalım mı?"

"Yapacağız," dedi ve onu selamladı.

Ve böylece Peter, planladığı gibi bir saat içinde Londra'ya doğru yola çıkmak yerine, kendini kolunda Bayan Thompson'la Bath'da yürürken buldu. Pump Room ve Bath Abbey'nin yanından geçerek nehir boyunca Pulteney Köprüsü'ne doğru yürüdüler. Köprüyü geçtiler ve Laura Place'i geçip Büyük Pulteney Caddesi boyunca ilerleyerek Leydi Potford'un evine geldiler. Yolun her adımında sohbet ettiler ve Peter onun arkadaşlığından gerçekten keyif aldığını ve işaret ettiği birkaç saçmalığa onunla birlikte güldüğünü fark etti.

Bir yandan da yaptığı şeyin, daha doğrusu Leydi Potford'a uğradıktan sonra yapmayı planladığı şeyin ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyordu. Gerçekten de Bayan Thompson'a okula kadar eşlik edecek miydi? Ne amaçla? Dün Susanna'dan bilmesi gerekenleri öğrenmişti. Onunla dans edip konuşarak keyifli bir yarım saat geçirmiş ve vedalaşmışlardı.

Gerçekten de söylenecek hiçbir şey kalmamıştı, değil mi?

Ama her şeye rağmen ondan hoşlanıyordu. Hâlâ onunla arkadaş olmak istiyordu. Ve doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen ondan hoşlanmaktan biraz daha fazlasını hissediyordu. Büyük Pulteney Sokağı'ndaki evin kapısında Bayan Thompson'ı selamlamak, otele dönmek ve Bath'daki Bayan Martin'in Kız Okulu'yla arasına gün ışığının ve arabasının hızının izin verdiği kadar mesafe koymak için bu rahatsız edici -ve ancak zar zor kabul ettiği- gerçek daha da büyük bir nedendi.

Ama Leydi Potford'un uşağı kapıyı çalmaları üzerine açtığında, kendisini eşikten adım atarken buldu.

Ve yarım saatten biraz fazla bir süre sonra, salonda kahve içtikten ve daha önce misafirlerini uğurladıktan sonra kendini oldukça keyifsiz hisseden Leydi Potford'a kendini sevdirdikten sonra, kendini Bayan Thompson'a sokağın sonuna kadar kısa bir yürüyüşte eşlik ederken buldu ve köşeyi dönerek Sydney Place'e ve hemen ardından Sutton Caddesi'ne çıktı. Daniel Sokağı'na dönüş çok uzakta değildi.

Ve işte buradaydı, diye düşündü okula doğru adım atıp tokmağı kapıya vururken, son anda fikrini değiştirip aceleyle uzaklaşmayı bile beceremiyordu. Bayan Thompson hemen arkasında dimdik duruyordu ve aniden kaçarsa bunu çok tuhaf karşılayacaktı.

Ne düşünecekti ki? O Susanna Osbourne, tabii ki.

Kapıyı yaşlı, asık suratlı bir kapıcı açtı ve Peter'a belli belirsiz bir şüpheyle baktı. Yaşlılıktan parlayan siyah paltosu neredeyse kendisi kadar yaşlı görünüyordu.

Belki de kızları koruyan ejderha?

"Bayan Thompson ve Vikont Whitleaf, Bayan Martin'i ziyaret edecekler," dedi.

Adam Peter'ın omzunun ötesine baktı ve tavrı biraz daha az düşmanca bir hal aldı.

"Bayan Martin sizi bekliyor, hanımefendi," dedi Peter'ı görmezden gelerek, "gerçi şu anda dersin ortasında."

"O halde onu rahatsız etmeyin," dedi Bayan Thompson. "O serbest kalana kadar bekleyeceğim."

Ah, erteleme! diye d    nd   Peter. E  ikte onu selamlamak ve yoluna devam etmek i  in m  kemm   bir bahanesi vardı - Bekleyece  im, demi  ti kadın. Biz de  il.

Bunun yerine, onun kendisinden   nce i  eri girmesine izin vermek i  in geride durdu ve ardından i  eri adım attı.

E  er kendini tam olarak anlamaya ba  larsa, diye d    nd   hayıflanarak, d  nya kesinlikle kendi eksenini etrafında d  nmeyi bırakacak ve o zaman hepsinin ba  ı belaya girecekti.

Karanlık, dar bir koridorda duruyordu. Anında, hep bir a  ızdan bir   eyler s  yleyen kız seslerinin uzaktan gelen u  ultusunu duydu. Susanna Osbourne'un d  nyasına adım attı  ını fark etti, mobilya cilası, m  rekkep, lahana ve tanımlanamayan bir   eyin birbirine karı  mı   kokularını soluyarak, zaten bilmeseydi bile ona bir okulda oldu  ununu s  yleyecekti.

16

Susanna yemekhanede ögle yemeğini yiyordu. Baş masada, yani öğretmenlerin masasında onun yanındaki koltuk boştu. Claudia muhtemelen, burada öğretmenlik yapmak amacıyla okulu incelemeye gelmiş olan Bayan Thompson'la birlikte ofisinde yemek yiyordu.

Susanna, Claudia'nın ilk karşılaşmalarında içgüdüsel olarak hoşlandığı başka bir öğretmenin olmasının iyi olacağını düşündü.

Şimdi neredeydi, diye merak etti, bütün sabah ders verirken sık sık merak ettiği gibi. Bath'dan kaç mil uzakta? Her nereye gidiyorsa oradan kaç mil uzakta?

Dikkatini tekrar diğer öğretmenlerin konuşmalarına vermeye çalıştı.

Ama Susanna onu tanıdığından beri botları her zamanki gibi gıcırdayan Bay Keeble, sanki onları özel olarak bu kalitede yaptırmış gibi odaya girmiş, baş masaya doğru ilerliyordu. Susanna merakla ona baktı.

"Bayan Martin yemeğinizi bitirir bitirmez sizi ofisinde görmek istiyor, Bayan Osbourne," dedi.

Tatlı henüz servis edilmemişti. Ama tatlıya ihtiyacı yoktu. Bugün pek iştahı yok gibiydi. İzin isteyip ayağa kalktı ve ofise doğru yol aldı. Bayan Thompson hâlâ burada mıydı? diye merak etti.

Bayan Thompson öyleydi. Vikont Whitleaf de -anlaşılmaz bir şekilde- öyleydi. Susanna kapıyı açtığında ayağa kalkıyordu ve içeri girerken onu selamladı.

Aniden nefessiz kaldığını hissetti; tıpkı dün Yukarı Toplantı Salonu'nda onu gördüğünde aynı derecede beklenmedik bir şekilde olduğu gibi. Ama en azından o zaman herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetmek zorunda kalmadan kendini toparlayabileceği birkaç dakikası olmuştu. Bugün odadaki üç kişi de ona bakıyordu.

"Bayan Thompson?" Gülümsedi. "Vikont Whitleaf?"

Burada ne işi vardı? Kilometrelerce uzakta olması gerekiyordu.

"Bayan Osbourne," dedi Bayan Thompson, gözleri parlayarak. "Düz gri bir iş elbisesinin saçlarınızı daha da canlı kumral göstereceğini tahmin edebilirdim. On yaş daha genç olsaydım sizi ölümüne kıskanırdım."

Claudia, "Bayan Thompson öğleden sonra burada kalacak," dedi. "Vikont Whitleaf ayrılmak üzere ama Leydi Potford'a bir mesaj iletmek istiyor. Yarın akşam Bath Abbey'deki bir konserde kendisine ve Bayan Thompson'a katılmam için bir davetiye gönderdi. Gelecek hafta yapılacak tarih sınavı için son sınıf öğrencilerinden üçüne ekstra koçluk yapacağıma söz verdiğim için katılamayacağım. Ancak Bayan Thompson benim yerime senin gitmek isteyebileceğini söyledi, Susanna."

Bayan Thompson, "Kabul ederseniz çok memnun olurum, Bayan Osbourne," diyerek onu temin etti. "Eminim Leydi Potford da memnun olacaktır."

Vikont Whitleaf bir metre ötede sessizce dururken Susanna'nın doğru dürüst düşünmesi zordu. Ama bir akşam konserine katılma şansı kesinlikle cazipti. Doğrudan okulla ilgili olmayan eğlencelere çok nadiren katılırdı. Manastır da çok güzel bir kiliseydi.

Claudia, "Drama proven bu akşam," dedi, "ve yarın etüt yok, bugün Cuma. Seni gitmekten alıkoyacak bir şey göremiyorum, Susanna, hevesin dışında."

Susanna, "Eğilimim beni kesinlikle oraya götürecektir," diye onu temin etti.

"Muhteşem!" Bayan Thompson haykırdı. "O zaman karar verildi."

Vikont Whitleaf, "Leydi Potford'u planlardaki küçük değişiklikten haberdar edeceğim," dedi. "Ve ben gidiyorum, hanımefendi." Claudia'yı selamladı. "Belki Bayan Osbourne beni yolda karşılar?"

Yolda mı? Şimdiye kadar Bath'ın ötesine geçmiş olmalıydı, değil mi?

"Neden hâlâ Bath'dasın?" diye sordu ona, koridora çıktıklarında ve çalışma odasının kapısını arkasından kapattığında. İlk kez Bay Keeble'dan bir iz yoktu. "Tüm düğün konuklarının bu sabah erkenden ayrıldığını sanıyordum."

"Yoldaki herkese el salladım," dedi, "ve sonra iki şey keşfettim. Birincisi, Bayan Thompson'ın

Leydi Potford'un Great Pulteney Sokağı'ndaki evine ya da buraya, okula kadar eşlik edecektim ve ikincisi, gerçekten de benim gidebileceğim önemli bir yer yoktu."

"Sidley Park'taki evine gittin mi?" diye sordu.

Onu burada, son derece kadınsı bir alan olan okulun içinde görmek bir şekilde gerçeküstü hissettirdi. Uzun, çok köşeli bir pardösü giyiyordu ve bu da onu her zamankinden daha iri, daha geniş omuzlu ve daha erkeksi gösteriyordu. Susanna onun varlığıyla yarı boğulmuş gibi hissetti.

"Ağustos'tan beri mi?" dedi. "Oh, evet, gerçekten. Annemin misafirleri gittikten sonra gittim. Ama salon ben yokken pembe ve dantelli bir renge bürünmüş, korkunç derecede çirkin. Yemek odası da Noel'den sonra lavanta rengine dönecek ve ben de Bayan Flynn-Posy, annesi ve babasıyla birlikte Sidley'de kalacağım. Sırf yemek odamı böyle korkunç bir kaderden kurtarmak için bile olsa gitmek zorundayım."

Adam o kadar komik bir şekilde çaresiz görünüyordu ki, kadın dudaklarının eğlenerek seğirmesine engel olamadı.

"Sanırım itirazlarınızı annenize açıkça söyleyemeyecek kadar nazıksınız," dedi.

"Hiç de değil," dedi.

"Dün ben geldiğimde balo salonundaki tüm çocuklarla oynuyordun, değil mi?" dedi. "Bayan Thompson'ın valsimizden sonra Claudia'ya böyle söylediğini duydum."

"Erkenciydim, görüyorsunuz," dedi, "ve onlarla oynamak zaman geçirmek için iyi bir yol gibi göründü,

Özellikle de beni az ya da çok kaçırmışken."

"Ama başka hiçbir yetişkin onlarla oynamayı düşünmedi," dedi, "ve görünüşe göre başka bir yetişkini kaçırmak akıllarına gelmedi - sadece seni, çünkü onları eğlendirmek istedin ve sende onlarla ilgilenecek ve öğleden sonralarını onlar için eğlenceli hale getirecek birini tanıdılar. Ama siz hiç de nazik değilsiniz elbette."

Adam biraz mahcup bir şekilde sırttı ve kadın biliyordu ki şimdi, birkaç dakika içinde adam kapıyı açıp dışarı çıkacak ve kadın da arkasından kapıyı kapatıp tekrar yalnız kalacaktı.

"Yarın akşam sizi almak için arabamı getireceğim," dedi. "Altı buçuk size uyar mı?"

Kadın ona anlamsızca baktı.

"Birkaç gün daha kalacağım," diye açıkladı. "Leydi Potford ve Bayan Thompson'a konserde eşlik etmeyi teklif ettim."

"Ve benim de davet edilmem için manevra mı yaptınız?" diye sordu gözleri büyüyerek.

"Hiç de değil," dedi. "Bu tamamen iyi bir şanstı. Bunu yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama Bayan Martin gelemeyeceğini söyleyince ve Bayan Thompson onun yerine sizi önerince benim yerime oldu."

Kadın nutku tutulmuş bir halde ona baktı.

"Bana memnun olduğunu söyle." Gülümsemesi ona biraz çarpık, hatta belki de biraz hüzünlü göründü - ki bu kesinlikle saçmaydı.

"Konsere katılmaktan çok memnun olacağım," dedi. "Bath Abbey org resitalleri için sık sık kullanılır. Çok sık dinlememiş olsam da büyük boru orgunun çalınmasını dinlemekten daha çok sevdiğim bir şey yoktur. Belki yarın birkaç org parçası çalınır."

"Konsere katılmaktan memnun olacaksın," dedi usulca. "Eh, bununla yetinmek zorundayım. Altı buçukta geleyim mi?"

"Teşekkür ederim," dedi.

Ve sonra adam gerçekten de kapıyı açıp dışarı çıktı ve kadın da onun ardından kapıyı kapatıp kendini yine yalnız buldu. Gözlerini kısa süreliğine kapadı ve birkaç sakın nefes aldı. Yarın akşam Leydi Potford'un davetlisi olarak Manastır'daki bir konsere katılacak olmasının yanı sıra Vikont Whitleaf de ona eşlik edecekti. Bu neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Beklentinin heyecanı onu öldürebilirdi.

Ve bu öğleden sonra vereceği dersler vardı - el yazısı ve yazı. Aslında ilk ders önümüzdeki beş on dakika içinde başlayacaktı.

Susanna kapıya arkasını döndü ve bunun okuldaki herhangi bir öğleden sonradan farkı yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

Peter ertesi akşam Bayan Martin'in okulunun kapısını tekrar çalarken, bunun en lanet şey olduğunu düşündü. Müziği severdi. Hangi sanatçıların şarkı söyleyeceğine bağlı olarak sık sık konserlere ve hatta Londra'daki operaya giderdi. Ama Bath Abbey'de bir konser? Aslında

Bath'dan ayrılışını sırf bu yüzden ertelemişti - oraya kadar eşlik edeceği hanımların Leydi Potford, Bayan Thompson ve Bayan Martin olacağını düşünürken?

Son adı geçen bayanın yerine Susanna Osbourne'un gelmesi gerçekten de sadece iyi bir şanstı. Aklı onu da partiye dahil etmek için çeşitli planlar üzerinde harıl harıl çalışıyordu ama iki asistan öğretmenin bütün bir akşam boyunca, özellikle de düğün kahvaltısından hemen sonra okuldan birlikte ayrılmalarının pek mümkün olmadığını gayet iyi biliyordu.

O zaman bu gerçekten de en lanet şeydi, ama yine de buradaydı. Ve işte oradaydı; her zamankinden daha asık suratlı görünen okul görevlisi onu içeri almak için kapıyı açar açmaz onu gördü. Sade, gri bir pelerin giymişti - ama Bayan Thompson dün böyle sıkıcı bir rengin saçları üzerindeki etkisi konusunda oldukça haklıydı. Yanında bulunan Bayan Martin ona, Manastır'ın içinde ihtiyaç duyacağından kuşku duymayacağı, desenli bir şal uzatıyordu. Kiliseler herkesin bildiği gibi soğuk yerlerdi.

İşte oradaydı - sanki orada bir yankı varmış gibi cümle zihninin içinde kendini tekrarladı.

"İyi akşamlar, Bayan Martin, Bayan Osbourne." Onları selamladı.

Bir masa lambasının ışığında gözleri fal taşı gibi açılmış ve hafifçe kızarmış görünüyordu -Susanna'ydı bu- ve adam bunun, Somerset'teki toplantı gibi onun için de büyük bir olay olması gerektiğini şefkatle fark etti.

"Ben hazırım," dedi, sesi hafifçe soluksuz çıkıyordu.

"Herhalde Leydi Potford ve Bayan Thompson arabanızda sizi bekliyorlardır, Lord Whitleaf?" dedi Bayan Martin.

"Beni Leydi Potford'un evinde bekliyorlar, hanımefendi," diye teminat verdi. "Buradan arabayla sadece beş dakika uzaklıkta."

Başını eğdi ve dikkatini öğretmen arkadaşına çevirdi.

"İyi vakit geçir, Susanna," dedi sesi yumuşayarak, "ve diğer hanımlara selamlarımı ilet."

"Yapacağım," dedi Susanna ve dirseğini avucunun içine alıp kaldırırma kadar ona eşlik edebilmesi için bir adım öne çıktı.

Arabaya binmesine yardım etmek için onun elini tuttu. Diğer hanımlara daha iyi bir yer bırakmak için atlara sırtı dönük oturduğunu fark etti. Onun arkasından atladı ve yanına oturdu.

Ancak arabacısı kapıyı kapatıp kutuya tırmandıktan ve arabayı harekete geçirdikten sonra okulun kapısı kapandı.

"Bayan Martin sizi önemsiyor," dedi. "Erkek ejderha da öyle."

"Bay Keeble?" Güldü. "Hepimizi önemser, hem kızları hem de öğretmenleri. Elinden gelse hepimizi okul kapılarının ardındaki kötü dünyadan korur."

"Ve ben de büyük, kötü kurt muyum?" diye sordu araba Sutton Caddesi'ne dönerken.

"Siz bir erkeksiniz," dedi ve güldü, "onun gözünde muhtemelen çok daha kötü. Ben sadece bir öğretmen olabilirim Lord Whitleaf, ama Claudia ve Bay Keeble için aynı zamanda bir hanımefendiyim ve her türlü zarar olasılığından korunmalıyım."

Araba Great Pulteney Caddesi'ne doğru büyük dönüşünü yaparken, "Siz her şeyden önce bir hanımefendisiniz," dedi, "aynı zamanda bir öğretmensiniz."

Başını çevirdi ve dışarıda yanan araba lambalarının yaydığı loş ışıktaki göz göze geldiler.

Ve ikimiz de gerektiği gibi korunmayan bir bayanın başına ne tür zararlar gelebileceğini biliyoruz.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedi. Söylemesine gerek yoktu.

Geçmişteki cinsel deneyimleri hatırlamak gibi bir alışkanlığı yoktu. Bunlar şimdiki zevkler ve gelecek beklentileri içindi. Eski metreslerini bile nadiren düşünürdü. Yine de Susanna Osbourne'la Barclay Court'ta, nehrin yukarısındaki tepede uzanışını aniden, canlı bir şekilde hatırladı. Onun sıcak kadın vücudunun altında hissettiklerini hatırlayabiliyordu.

Pekala.

İnsan neden her zaman unutmayı tercih ettiği şeyleri hatırlıyordu?

"Bayan Thompson okulda öğretmenlik yapmaya karar verdi mi?" diye sordu.

"Dün öğleden sonrasının tamamını bizimle geçirdi," dedi, "ve çok eğlenmiş görünüyordu. Kalmaya karar verebileceğine inanıyorum. Umarım öyle olur. Hepimiz onu son derece seviyoruz. Claudia, Bewcastle Dükü'nün baldızı olmasının sadece onun talihsizliği olduğuna inanıyor ve bunu ona karşı kullanmıyor. Claudia Bedwyn'lerden hiçbirine, özellikle de Leydi Hallmere ve düke karşı iyi niyetli değil."

İkisi de güldü. Ama daha fazla konuşmaya vakit yoktu. Araba Leydi Potford'un evinin önünde durdu ve adam kapıya vurmak için aşağı indi, sonra da nehrin diğer tarafındaki Manastır'a gitmek üzere hanımları teslim etti.

Bath Abbey, çoğu büyük Gotik kilise gibi etkileyici bir yapıydı. Sivri kemerli pencereleri o kadar büyüktü ki, insan binanın yüksekliğini ve ağırlığını taşıyacak kadar sağlam duvarın nasıl kalabildiğini merak ediyordu. Nef boyunca uzanan uzun sütunlar, gözleri, zihni ve ruhu gökyüzüne doğru çeken yelpaze tonozlu bir tavana yayılana kadar yukarı doğru uzanıyordu. Peter, bayanlara içeriye kadar eşlik ederken, bunun bir konser için muhteşem bir ortam olduğunu düşündü. Kapıdan içeri adım atar atmaz Leydi Potford Bayan Thompson'la birlikte önden giderken Peter da Susanna'yı koluna takıp onları takip etti.

"Oh," dedi, "sınıfları buraya gezi yürüyüşlerine getirdim. Hatta birkaç kez burada kiliseye bile katıldım. Görkemine her zaman hayran kalmışım. Ama daha önce hiç gece aydınlatıldığını görmemiştim. Kesinlikle... büyülü."

"Büyülü." Adam ona gülümsedi. "Hiçbir din adamının bu kelimeyle tanımladığınızı duymasına izin vermeseniz iyi olur."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Mistik o zaman," dedi. "Baksana, binlerce mum yanıyor olmalı ve ışık hava cereyanında titriyor. Daha önce hiç böyle bir şey gördünüz mü..."

"Büyülü mü?" dedi. "Hayır, asla."

Onun masum coşkusuna bayılıyordu; o dönemin tipik genç hanımları kısa süre sonra bu coşkuyu modaya uygun bir kılık altında gizlemeyi öğrenmişlerdi. Yine de Susanna Osbourne'da çocuksu hiçbir şey yoktu. O tamamen canlı bir kadındı.

Yine de dikkati kısa süre içinde çevrelerinden, orayı işgal eden insanlara kaydı ve hemen endişeli göründü.

Seyirciler etkileyici derecede kalabalıktı. Doğası Peter'ın beklediğı gibiydi. İnsanların çoğı yaşıldı ya da en azından gençliğin ilk ısıltılarını geride bırakmışlardı. Susanna ve Bayan Thompson dışında, burada birkaç günden uzun süredir tanıdığı kimse yoktu. Çok fazla ziyaretçi olması için yılın yanlış zamanıydı. Bu insanlar neredeyse sadece Bath sakinleri olmalıydı.

Bu sabah Pump Room'da, yapacak başka bir şey bulamadığı için ve yaşları ya da sosyal statüleri ne olursa olsun insanları gerçekten sevdiği için katıldığı günlük gezinti sırasında onlardan birkaçıyla tanışmıştı. Kısmen yabancı olduğu için, kısmen de kırk yaşının altında olduğundan şüphelendiğı için büyük bir ilgi uyandırmıştı.

Partisiyle birlikte kilisenin ön tarafına yaklaşan orta koridor boyunca ilerlerken bu insanlardan birkaçı onu selamladı. Bazıları ona ve Bayan Osbourne'a ilgiyle bakıyordu. Diğerleri Leydi Potford'u selamladı ve o da tanıdıklarıyla selamlaşmak için birkaç kez durdu.

"Ah, Bay Blake var," dedi Susanna ve selamlamak için elini kaldırırken daha geniş bir şekilde gülümsedi, "ve Bay ve Bayan Reynolds."

"Onlarla konuşmak ister misiniz?" diye sordu.

"Belki daha sonra," dedi. "Bay Blake, herhangi biri hastalandığında okula gelen doktor. Betsy Reynolds okulda gündüzlü öğrenci."

Kadın adamın koluna sıkıca tutunmuştu ama adam onun eğlendiğinden şüpheleniyordu.

Bir hanımefendiydi, diye düşündü. Babası William Osbourne'du. Sıradan biri genellikle bir hükümet bakanının sekreterliği gibi yüce bir konuma yükselmez ya da o bakanın kır evinde ikamet etmezdi.

Ama William Osbourne, bilinmeyen bir nedenle beynine bir kurşun sıkmıştı.

Peter koridorun yanındaki koltuğa oturdu. Susanna onun yanına, Bayan Thompson da onun arkasına, sonra da Leydi Potford'un yanına oturdu. Hava biraz serindi ama yine de Susanna'nın pelerinini çıkarmasına yardım etti, o da şalını omuzlarına atarken pelerini sandalyesinin arkasına örttü. Susanna'nın toplantıya gelirken giydiği yeşil elbisenin aynısını giydiğini görebiliyordu. Elbisesi, ona eşlik ettiği köy dükkanından aldığı kurdeleyle süslenmişti.

Birkaç dakika boyunca, kızın beklenmedik bir şekilde arkadaşı olduğu o iki haftanın nostaljik anılarının saldırısına uğradı - sevgilisi olarak her şeyi mahvetmeden önce. Onun, arabasının içinde kahkahalar attığını ve böylece dehşete kapıldığı kadar neşelendiğini de açığa vurduğunu çok iyi hatırlıyordu.

O iki hafta boyunca o kadar sürprizlerle doluydu ki. Ona ciddi ciddi aşık olmaya çok yaklaşmıştı.

-Yakın zamana kadar kendisine bile itiraf etmediği bir şey.

Belki de iç huzuru için şanslıydı ki, onlar oturduktan kısa bir süre sonra konser başladı. Tam kadro bir orkestra vardı. Daha da önemlisi, birkaç solo çalan ve Manastır'ın ışıkla dolu her alanını ve gölgeli her oyuğunu Handel ve Bach'ın müziğiyle dolduran büyük boru orgu vardı.

"Org konusunda çok haklıymışsın," dedi, parçalardan birinin sonunda başını Susanna'ninkine yaklaştırarak.

Gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Burası cennetten küçük bir parça gibi," dedi.

Bu. Bu kelimenin içinde ne vardı? diye merak etti. Ama kadın oldukça haklıydı. Bu, o zamandan beri geçirdiği en iyi akşamdı... Yani, ne zamandan beri olduğunu bilmiyordu. Zihni Alvesley Park'a gitmeden önce Londra'da geçirdiği tüm akşamları taradı ve sonra onların ötesine, Somerset'te sıradan bir kır toplantısında vals yaptığı ve ardından köy sokağında gezintiye çıktığı belirli bir akşama kaydı.

Belki de ona gerçekten biraz aşık olmuştu. Öyle olmadığını umuyordu. Ama Susanna Osbourne'la olan ilişkisini ya da ona karşı olan duygularını başka nasıl tanımlayacağını bilmiyordu. Bu sadece arkadaşlık değildi, değil mi? Bundan biraz daha derindi. Ve tam olarak aşık olmak da değildi. Bundan daha az anlamsızdı.

Orkestranın Handel'in Su Müziği'nin ortasında olduğunu fark etti ama performansın ilk yarısına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Zihnini geri kalanına odakladı.

Gece boyunca seyircilerin bir dakikalığına rahatlayabilecekleri birkaç küçük ara vardı.

ve program hakkında yorumlarını paylaştılar. Sonunda Peter herkesin eve gitmek istemeyeceğini biliyordu. Herkes gruplar halinde, evlerine dağılmadan önce belki de yarım saat boyunca konuşacaktı. Gecenin geri kalanının boşa geçmesini istemese de o yarım saati dört gözle bekliyordu.

Ama ne olduysa oldu, neredeyse ilk ayrılan o oldu.

Susanna gece boyunca birkaç kez başını çevirmiş, bazen de yukarı doğru bakmak için başını geriye doğru eğmişti. Peter, Susanna'nın hiç utanmadan çevresine ve dinleyici arkadaşlarına hayranlıkla baktığını biliyordu. Onun okula dönerken yanında götürmek üzere anılar biriktirdiğini düşündü. Son org parçasından hemen önce başını ondan yana çevirdi ve omzunun üzerinden geriye baktı. Peter, kızın büyük bir telaşla tekrar ön tarafa döndüğünü ve şalının kenarlarını iki eliyle sıkıca kavradığını fark etti.

Kendisi de arkasına baktı ama iki sıra gerideki iri yarı, geniş bir adam yanındaki biriyle konuştuktan sonra doğruluyordu ve daha gerideki izleyicilerin çoğunun görüşünü etkili bir şekilde engelledi.

Peter dikkatini Bach'ın Jesu, Joy of Man's Desiring eserinin muzaffer org yorumuna çevirdi.

Son notalar yüksek tonozlarda yankılandıktan sonra gülümseyerek Susanna'ya döndü. Susanna titriyordu.

"Üşüdün mü?" diye sordu, elini kızın sıkılı ellerinden birinin üzerine koyarak; gerçekten de buz gibiydi.

"Artık gitmeliyim," dedi dişleri takırdayarak. "Konser beklediğimden daha uzun sürdü. Claudia merak edecek..." Başını çevirdi ve Peter onun sesini duyabildi.

Leydi Potford'la konuşurken, resitalin sona ermesini takip eden ses şamatasının üzerine çıktı. "Artık gitmeliyim hanımefendi. Okula dönmem bekleniyor. Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, siz de beni önerdiğiniz için Bayan Thompson."

"Ama acele etmemelisin canım," dedi Leydi Potford. "Bayan Martin kesinlikle anlayış gösterecektir ve sanırım yarın ders yok. Vikont Whitleaf'le birlikte çay içmeye geleceğinizi umuyordum."

Ama Susanna onun konuşmasını bitirmesini bile beklemedi. Pelerinini üzerine çekip ayağa kalktı, ama bunu yaparken omuzları kamburlaşmıştı. Peter'ın yanından geçip koridor boyunca aceleyle ilerledi, başı öne eğikti.

"Ah, canım," dedi Bayan Thompson, "onu üzecek ne oldu? Keyifli görünüyordu-"

Peter ayağa kalkarak, "Affedersiniz hanımefendi," dedi. "Onu takip edeceğim ve eve sağ salım varmasını sağlayacağım. Leydi Potford, lütfen arabama binin ve arabacıma beni beklememesini söyleyin."

Onun cevabını duymadı. Susanna çoktan manastırdan çıkmak üzereydi. Aceleyle peşinden gitti.

Dış kapılarda ona yetişti ve dirseğinden tuttu.

"Seni üzecek bir şey oldu," dedi.

"Hayır." Gülümseyen yüzünü onunkine doğru kaldırdı. "Ama okuldan uzun süre ayrı kaldığımda hep tedirgin oluyorum. Bu adil görünmüyor. Sizi erkenden götürmeme izin vermeyin Lord Whitleaf. Tek başıma yürüyeceğim. Böyle yapmaya alışkınım."

"Gece mi? Bu gece kesinlikle yalnız yürümeyeceksin," dedi. "Arabamı beklemez misiniz? Birazdan burada olur."

Başını iki yana salladı.

"Geri dönmeliyim," dedi.

"O zaman sana eşlik edeyim." Kadının kolunu sıkıca kendi kolunun arasından geçirdi.

"Teşekkür ederim."

Yürürlerken birkaç dakika boyunca tek söylediği buydu. Aslında soğuk bir gece olmadığını ve az da olsa esen rüzgârın arkalarında kaldığını fark etti.

Bu akşamki eğlencenin keyfini kaçırarak ne olduğunu merak etti. Belki de, diye düşündü onun yanında yürürken ve eğik başına bakarken, hatırlamaya başlamıştı - tıpkı daha önce onun hatırladığı gibi. Onun için bu anılar rahatsız ediciydi ve onuruna dokunuyordu. Onun içinse bundan çok daha kötü olmalıydı.

Eldivenli bir elini onun kolunun üzerine koydu.

"Susanna," dedi, "uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek daha iyi olsa da sana sormalıyım. Barclay Court'ta seni... herhangi bir şekilde incittim mi? Sadece fiziksel olarak değil, sanırım o da var. İncittim mi?"

Aptalca bir soru. Cevap evetten başka bir şey olabilir mi? Ve ondan hayırdan başka bir şey söylemesini

bekleyebilir miydi? "Hayır," dedi. "Hayır,

demedin."

"Kendimi çok suçlu hissettim," dedi ona. "Ne daha önce ne de o zamandan beri bununla kıyaslanabilecek bir rezillik yapmadım, yemin ederim. Ben bir baştan çıkarıcı değilim ya da değildim."

Pulteney Köprüsü'nden geçmek için dönerlerken, "Beni baştan çıkarmadın," dedi kararlı bir şekilde. "Olanlar karşılıklı rıza ile oldu."

Bunlar güven verici sözlerdi ve elbette içlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Ama yine de bunlar aslında anlamsız sözlerdi. Başka ne söyleyebilirdi ki? Yüksek sesle iç çekti.

"Ama bu yeterince iyi değil," dedi. "Her şeyi bir kenara bırak, yeterli değil. Benimle evlenir misin, Susanna? Benimle evlenerek bana büyük bir onur bahşeder misin?"

Kelimeler kendi iradeleriyle ortaya çıkmış gibiydi. Yine de onları söylediği için büyük bir rahatlama hissetti. O tepede söylenmiş olmalıydılar. Ertesi gün söylenmeliydi, o gitmeden önce aceleyle Barclay Court'a gitmeliydi. Önce Londra'ya, sonra eve, sonra da Alvesley'e gitmek yerine onu Bath'a kadar takip etmeliydi. Bu sözleri önceki gün Yukarı Meclis Salonu'nda söylemeliydi.

Benimle evlenir misin?

Birdenbire sonunda doğru şeyi yaptığını, bu sözleri uzun zamandır söylemek istediğini anladı. Sonunda onurlu olanı ve yapmak istediği şeyi yaptığını biliyordu - bir şekilde çok sevdiği arkadaşı, belki de en yakın arkadaşı haline gelen bu kadını korumak istiyordu. Kadının hamile olmaması ona karşı olan yükümlülüğünü azaltmıyordu.

Onun yanında yürümeye devam etti, ayak sesleri ıssız Büyük Pulteney Caddesi boyunca yankılanıyordu. Onun hiç cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Hatta soruyu yüksek sesle mi yoksa sadece düşüncelerinde mi sorduğunu merak etmeye başladı.

"Hayır," dedi sonunda. "Hayır, elbette yapmayacağım."

"Neden olmasın?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra, Leydi Potford'un evinin önünden geçmeye devam ederlerken.

"Daha iyi bir soru neden olabilir," dedi. "Sırf kendinizi suçlu hissettiğiniz için biriyle evlenemezsiniz."

Sebebi bu muydu? Barclay Court'ta onun onurunu kırmamış olsaydı, onunla evlenme fikri hiç aklından geçer miydi? Elbette bu aptalca bir soruydu. Asıl mesele, onun şerefini lekelemiş olmasıydı. Ve onu bu soruyu sormaya iten şey kesinlikle suçluluk duygusundan fazlasıydı.

Sutton Sokağı'na döndüklerinde usulca güldü. "Bu gece

dualarınızı ederken, Lord Whitleaf," dedi.

"Kıl payı kurtulduğumuz için özel olarak teşekkür etmelisiniz. az önce yaşadınız."

"O zaman hâlâ parmaklarını onun parmaklarına dolayarak, "Benim derin duygulardan yoksun olduğuma mı inanıyorsun?" dedi.

"Öyle olmadığınızı biliyorum," dedi. "Ama nezaketin en baskın özelliklerinizden biri olduğunu biliyorum - o ve hanımlara karşı centilmenlik. Yalnızca bu tür şeylere dayanarak bir evlilik sözleşmesi yapamazsınız ya da yapmamalısınız. Kendi kalbinin derinliklerine bakmalısın. Kendini sevmeyi de öğrenmelisin."

Kadının sözleri onu derinden etkilemişti. İnkâr etmesine rağmen ona bakmış ve nezaketten daha derin bir duyguya

sahip olmayan bir adam görmüştü. Ona yaptığı bu teklifin

Kalbi yeterince önemli bir hediye idi. Ama buna inanıyor muydu? Kalbini sunmamıştı, değil mi?

Birkaç yıl önce aşka olan tüm güvenini kaybetmişti. Genç ve hevesli kalbinin tüm sevgisini Bertha Grantham'a vermiş ve bunun sonucunda kendini aptal yerine koymuştu.

Asıl sorun kendine olan güvenini kaybetmiş olması mıydı? Sevme ya da sevilme yeteneğine mi? Kendini sevmeyi bırakmış mıydı? Kendini bir aptal gibi hissetmişti; saf, safdil bir aptal. Ama bu kendini sevmeyi bıraktığı anlamına mı geliyordu?

Bu o kadar yeni ve rahatsız edici bir düşünceydi ki, okula yaklaştıklarında ve adımları yavaşladığında hiçbir şey söylemedi.

"Bana evlilik borçlu olduğunu düşünmemelisin," dedi, sanki teselliye ihtiyacı olan oymuş gibi yumuşak bir ses tonuyla, "sırf yazın incindiğime inandığın, yalnız olduğumu ve hayatımdan memnun olmadığımı düşündüğün için. Tüm bunlar doğru olsa bile -ki değiller- bir evlilik için neden olamazlar. İki taraf için de değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Anlıyorum," dedi yürümeyi bıraktıklarında. Zihni felç olmuştu. Ona söyleyecek başka bir şey düşünemiyordu. O daha kapıyı çalamadan kapı açıldığında ve her daim hazır ve nazır olan kapıcı onlara baktığında rahatladı.

Ama onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi. Bu şekilde veda edemezdi.

"Yarın Cumartesi," dedi. "Ders yok, değil mi?"

"Sabahları her zamanki oyun dersi dışında," dedi. "Yağmur yağmadığı sürece her zaman çayirlarda derslere nezaret ederim."

"O halde yarın öğleden sonra görüşebilir miyiz?" diye sordu ona. "Yürüyüşe çıkabiliriz, hava müsait olursa belki Sydney Bahçeleri'ne gideriz. Belki daha sonra çay içmek için bir yere gideriz - elbette halka açık bir yere, böylece görgü kurallarına uymuş oluruz."

Hayır demesinin her ikisi için de çok daha iyi olacağını düşündü. Ama onu reddetmemesini diledi. Bunun bir veda olmasını istemiyordu. Sonsuza dek ayrı yollara gitmeden önce onunla bir kez daha gülme şansı istiyordu.

Elini adamın kolundan çekip kurtarmıştı. Eldivenlerinden birini çıkarıp parmak uçlarını hafifçe yanağına değdirdiğinde onu tamamen şaşırtmıştı.

"Evet," dedi. "Bunu çok isterim."

Yutkundu ve dudaklarını avucuna değdirmek için başını çevirdi. Ama sadece bir anlığına. Hamal görüş alanından çıkmamıştı. Peter onun her an hırlayacağını ya da ağzını açıp ateş püsküreceğini bekliyordu.

"O halde yarın görüşürüz," dedi ve geri çekildi. "İyi geceler."

"İyi geceler. Benimle geri döndüğünüz için teşekkür ederim," dedi ve dönüp aceleyle içeri girdi.

Kapı arkasından bir tıkırtıyla kapandı.

...az önce kıl payı kurtulduğunuz için özel olarak teŖekkür etmelisiniz.

Onunla aynı fikirde olmalıydı. Susanna Osbourne'u seçtiği gelin olarak onlara sunmaya kalksa annesinin ve kız kardeşlerinin tepkisini hayal etmeye çalıştı. Mutlu olmazlardı.

Ama her Ŗeye rağmen aynı fikirde değildi.

Ve eğer aşık olmak böyle bir Ŗeyse, son birkaç yıldır kalbini korumakla akıllılık etmişti.

Derin bir iç çekerek oteline doğru uzun yürüyüşüne başlamak üzere döndü.

"Eve çok geç kalmadığınıza sevindim," dedi Bay Keeble, sanki babasıymış gibi. "Siz hanımlardan biri hava karardıktan sonra dışarı çıktığında endişeleniyorum. Bayan Martin oturma odasında ona katılmanızı istiyor."

"Teşekkür ederim," dedi Susanna, adam üst kata çıkmak için koridorda onu geçerken.

Onu takip ederken, doğruca odasına gidebilmek, yatağının yorganının altına girebilmek, orada dünyadan ve kendinden sonsuza dek saklanabilmek için dünyada her şeyini verebileceğini düşündü. Yine de tam tersine, Claudia'nın varlığının sakinleştirici rahatlığına ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

Annesini nasıl da özlemişti! Saçma bir düşünce ama gerçekten onu ne kadar özlemişti.

Bay Keeble, Claudia'nın oturma odasının kapısını çalıp açtıktan sonra, "Bayan Osbourne, hanımefendi," dedi ve fırsat bulduğunda her zaman yaptığı gibi Susanna'yı resmen anons etti.

Odaya girdiğinde, öğretmen arkadaşını çok seven Lila'nın orada olmadığını görmek onu çok rahatlatmıştı. Claudia sıcacık bir ateşin yanında oturuyordu, elinde bir kitap

kucağında, oldukça yorgun görünüyordu. Ama arkadaşına sertçe baktı ve Bay Keeble kapıyı kapatırken ayağa kalkmak için kitabı bir kenara bıraktı.

Sonra anlaşılmaz bir şekilde Susanna onun kollarındaydı, başı Claudia'nın omzundaydı. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Utanç içinde dudağını ısırarak geri çekilmeden önce birkaç sessiz an boyunca kucaklaşmanın rahatlığı içinde gevşedi.

"Çok üzgünüm," dedi.

Claudia diğer koltuğu ateşe biraz daha yaklaştırarak, "Otur," dedi, "sana bir fincan çay koyayım. Taze."

Çay doldurmak her zaman Susanna'nın kendi kendine tayin ettiği bir işti ama bu sefer itiraz etmedi. Pelerinini ve eldivenlerini bir kenara bıraktıktan sonra, üzerlerine özenle serdiği şalıyla birlikte kendisine sunulan sandalyeye oturdu. Ateşin sıcaklığını üşüyen vücudunda hissetmek hoşuna gitti.

Susanna sıcak çaydan ilk yudumunu aldıktan sonra Claudia, "Şimdi," dedi, "bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Birbirlerinin hayatlarına hiç karışmamışlardı. Birbirlerinin geçmişi hakkında pek bir şey bilmeden yıllarca bu kadar iyi arkadaş olmaları dikkat çekiciydi - elbette Susanna okula geldiğinde sadece on iki yaşındaydı.

"Manastırda birini gördüm," dedi. "Aslında iki kişi, ancak diğer kişinin kimliğinden emin değildim."

"Tanıdığınız iki kişi mi?" Claudia sordu.

"Uzun zaman önce." Susanna fincanından uzun bir yudum aldı, sonra tabağına koyup ikisini de yanındaki masaya bıraktı. "Babam ölene kadar, on iki yaşına kadar onların evinde büyüdüm. Orada sekreterlik yapıyordu."

Claudia hiçbir şey söylemedi.

"Kendi canına kıydı," diye ağzından kaçırdı Susanna. "Kendini öldürdü, Claudia. Kendini başından vurdu."

"Ah, zavalılık," dedi Claudia usulca. "Bunu bilmiyordum."

"Sanırım benim varlığım onun yaşamak istemesi için yeterli değildi," dedi Susanna. "Benim için herhangi bir karşılık bile vermedi."

Claudia bir süre hiçbir şey söylemediği için minnettardı. Bunca yıldır kendine ne kadar acıdığını, babasının kendisi yerine ölümü seçmiş olmasına ne kadar içerlediğini tam olarak fark etmemişti bile, her ne kadar babasının bunu yapma nedeninin en azından bir kısmını anladığını düşünse de. Her ne kadar Edith'le birlikte çocuk odasında büyümesine izin vermekten ve onu günde birkaç dakikadan fazla görmemekten, bazen de hiç görmemekten memnun olsa da, her zaman şefkatli bir baba olmuştu.

"Ve bu akşam gördüğün kişi, yani evin sahibi de senin için bir şey yapmayacak mıydı?" Claudia sonunda sordu. "Bu yüzden mi kaçtın Susanna?"

"Leydi Markham," dedi Susanna, ellerini kucağında açıp onlara bakarak. "Sanırım Edith de onunla birlikteydi. Benden bir yaş küçük olmasına ve evin kızı olmasına rağmen onunla aynı çocukluğu paylaştım. Aslında sadece bir hizmetçinin kızı olmama rağmen çok yakındık. Ama babam bir beyefendiydi."

Son zamanlarda bu konuda savunmaya geçmişti.

"Elbette öyleydi," dedi Claudia. "Bath'a geldiğin andan itibaren senin bir hanımefendi olduğunu biliyordum Susanna. Hitabet ya da davranış derslerine ihtiyacın yoktu ve zaten okuyabiliyordun. Bay Hatchard'ın seni bu yüzden fark ettiğini ve seni buraya getirip getiremeyeceğimi sormak için mektup yazdığını düşünmüşümdür hep."

"Yatak odamdan çocuk odasına doğru gidiyordum," dedi Susanna, avuçlarını kucağına daha sıkı bastırarak ve parmaklarını sertleştirerek, Manastır'da daha önce aklına gelen anıları anlatırken. "Çaresizce biraz teselli arıyordum, sanırım, insanın babası kafasını uçurduğunda ve gözyaşlarına ve çığlıklarına rağmen onu görmesine izin verilmediğinde bulunabilecek gerçek bir teselli olmasa da. Edith'i istedim. Ama çocuk odasına hiç giremedim. Leydi Markham'ın içeride konuştuğunu duyabiliyordum ama kime hitap ettiğini asla bilemedim. Henüz on bir yaşında olan Edith olamazdı."

Durakladı ve derin bir nefes alıp iç çekerek dışarı verdi.

"Sanırım hala onun sözlerini tam olarak hatırlayabiliyorum," dedi. "Hafızama kazındılar. Kilise ellerini ondan temizledi elbette, dedi. Kendi canına kıyarak ölümcül bir günah işledi. Kutsal olmayan bir yere gömülmesi gerekecek. Peki Susanna'yı ne yapacağız? Bu bizim için çok büyük bir yük. Burada kalması çok zor."

Çocuk odasından ve evden kaçmıştı.

"Babam kilise avlusuna gömülmedi," dedi, "ve ben gerçekte ne yaptıklarını görmek için bile kalmadım."

onu. Beni terk ettiği gibi ben de onu terk ettim ve bir şekilde Londra'nın yolunu buldum."

Claudia, "Ve Şimdi de Leydi Markham Bath'da," dedi.

"Evet." Susanna parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı ve başını kaldırarak ateşe baktı. "Ve yanındaki genç bayanın Edith olduğundan neredeyse eminim. Bu kadar Şaşırmış olmak aptallık. Bütün akşam yaptığım gibi, programın bitimine yakın parçalar arasında etrafa bakınıyordum. Birkaç sıra arkamdaki iri yarı bir adam görüş alanımdan çıkmıştı ve işte oradaydılar. Sanırım her zaman oradaydılar. Ama Şimdi iyiyim." Gülümsedi. "Son sınıf kızlarla akŐamınız nasıldı?"

Ama Claudia onun sorusunu duymazdan geldi. O da gözlerini ateşe dikmiŐtı.

"Hiçbir zaman tam olarak yzleŐilmemiŐ bir geçmiŐten daha kötü bir Şey yoktur, değil mi?" dedi. İnsan kendini her Şeyin güvenli bir Şekilde geçmişte kaldığına ve unutulduğuna ikna edebilir, ancak kendimize unutulduğunu söyleyebilmemiz bile bunun böyle olmadığını kanıtlar."

Susanna yutkundu. "Ama hatırlamak anlamsız," dedi, "geçmişi değiştirmek için hiçbir Şey yapılamazken. Ben iyiyim Claudia. Yarın her zamanki neşeli halime brneceğim, söz veriyorum."

Ama Claudia'yı merak ediyordu. Onun geçmişinde çözülmemiş bir Şey var mıydı? Herkesin geçmişinde çözülmemiş bir Şeyler var mıydı? Hafıza bazen bir ltuf olabildiği kadar her zaman bir yük müydü?

Claudia başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Odaya girdiğinizde yüzünüzü gördüğümde," dedi, "Vikont Whitleaf'in o bakışı oraya koymuş olması gerektiğine ikna oldum. Mutfığa doğru yürümeye, Cook'un oklavasından yararlanmaya ve onun peşinden gitmeye hazırdım."

"Oh, Claudia," dedi Susanna kendini durduramadan, "bana evlenme teklif etti."

Claudia kıpırdamadan

durdu. "Ve?..." dedi.

"Elbette hayır dedim," dedi Susanna.

"Öyle mi dedin?" Claudia sordu.

"Neden?"

"O öyle bir adam ki... ah, onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum," dedi Susanna. "Genellikle centilmenliği aşırıya götürür. Tanıdığı bütün kadınların yükünü omuzlamak ister. Onları rahat ettirmek ister. Kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak ister. Onları incitmemek ya da onlar için önemli görünen şeylerden mahrum bırakmamak için elinden geleni yapar. Ve bu tanımlama bile ne söylemeye çalıştığımı tam olarak ifade etmiyor. Nazik, açık ve... Ve oldukça kafası karışıktır. Benimle eve geldiğinde üzgün olduğumu gördü ve beni rahatlatmak istedi. Belki de yaz boyunca benden beklentilerini yükselttiğini düşündü ve bu yüzden bana bir evlilik teklifi borçlu olduğunu hissetti. Sanırım evde kalmış bir öğretmen olmanın her kadın için istenmeyen bir kader olduğuna inanıyor."

"Öyle mi yaptı?" Claudia rahatsız edici derecede keskin gözlerle ona bakarak sordu. "Sendeki beklentileri yükseltti mi?"

"Hayır," dedi Susanna. "Hayır, yapmadı."

"Onu seviyor musun?" Claudia sordu.

Susanna hayır demek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Aşkın hiçbir şeyle ilgisi yok," dedi. "Hayır dedim ve hayırda ciddiymdim. Bu ikimiz için de mutlu bir evlilik olmazdı Claudia. Bir tarafın aşkı her şeyi daha da kötüleştirirdi; benim için de, belki onun için de."

"Bu gece kendini zayıf ve savunmasız hissettiğini biliyorum," dedi Claudia birkaç sessiz dakikadan sonra, "ama aslında sen çok güçlü bir insansın Susanna. Ve sen güçlü bir kıydın. Babanın öldüğünü ve seni dünyada yapayalnız bıraktığını elbette hep biliyordum - buraya geldiğinde bana söylemiştin. Ama bu geceye kadar korkunç gerçek hakkında hiçbir fikrim yoktu. İlk birkaç ay oldukça vahşi ve asi olsan da sen her zaman en güneşli huylu kıydın. Ve sen de öğretmenlerim arasında en güler yüzlüsüsün ve neredeyse istisnasız tüm kızlar tarafından çok seviliyorsun. Vikont Whitleaf'in teklifini reddetme kararınızı sorgulamayacağım. Böyle bir eşleşme size hayatınızın geri kalanında güvenlik, zenginlik ve rahatlık sunacaktı elbette, ama bunu size söylememe gerek kalmadan biliyorsunuz. Mutluluğu ve dürüstlüğü maddi güvencenin önüne koyacak güce sahip olduğun için çok mutluyum. Ve tabii ki bencilce kendi adıma da sevindim."

Susanna oldukça hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Yarın öğleden sonra buraya geliyor," dedi. "Onunla birlikte yürümemi istiyor. Belki de bu akşam okuldan uzak kaldıktan sonra bu davete de hayır demeliydim."

"Ah, Susanna," dedi Claudia, "fırsat verildiğinde biz de yaşamalıyız. Öğretmenlik bir iştir, hayatım, bir hayat değil."

Susanna şaşkınlıkla ona baktı. Claudia'nın bu ilişkının devam etmesini onaylamamasını beklerdi.

"Bu son kez olacak," diye söz verdi ayağı kalkarken. "Yakında Bath'dan ayrılacak."

"İyi geceler Susanna," dedi Claudia. "Ama sana konser hakkında bir şey sormadım bile."

Susanna ona "Kelimelerle anlatılamayacak kadar harikaydı," dedi.

Birkaç dakika sonra odasına doğru yol alıyordu ve kendini eve ilk geldiğinde hissettiğinden çok daha sakin hissediyordu. Ama hâlâ karnının alt kısımlarında bir yerde kederin ağır sızısı vardı.

Ona evlenme teklif etmişti. O

da hayır demişti.

Ah, hayır demişti.

Ve sonra onu teselli etmeye koyuldu çünkü onu mutsuz ettiğini biliyordu.

Ama yine de hayır demişti. Sırf onunla yattığı için kendini suçlu hissettiği için onunla evlenemezdi.

Onu sevmiyordu.

Sanki bu, göz kamaştırıcı derecede uygun bir evlilik teklifini reddetmek için iyi bir sebepmiş gibi.

Ama onu seviyordu ve bu her şeyi değıştirdi.

Kendini yatak odasına bırakıp kapıyı arkasından kapatırken, keşke onun yarısı kadar bile güçlü hissetsem diye düşündü.

Claudia ona öyle olduğunu söylemişti.

Bath uzun zamandır modaya uygun bir su içme yeri olmaktan çıkmıştı. Yaşlılar, sakatlar, pejmürde kibarlar ve yükselmekte olan orta sınıflar için bir emeklilik merkezi haline gelmişti. Ama hala cazibesini koruyordu ve ritüelleri vardı; bunlardan en kalıcı olanlarından biri, Pompa Odası'nda, odanın bir ucundaki oyukta oda orkestrası tarafından sağlanan yumuşak müzik eşliğinde sabahın erken saatlerinde yapılan gezinti idi.

Bazı insanlar sağlıklarını iyileştirme umuduyla suları içmeye gitti. Birkaçı egzersiz yapmak için gitti ya da kendilerine öyle olduğunu söyledi. Çoğu yeni yüzler görmek, yeni dedikodular dinlemek ve başkalarının henüz duymamış olabileceğini düşündükleri haberleri aktarmak için gitti.

Peter bir gün önce olduğu gibi konserden sonraki sabah da orada göründü. Şu anda olduğu gibi kendi yaş grubundan neredeyse hiç kimse olmasa ve bir gün önce edindiği tanıdıklar dışında tanıdığı kimse olmasa bile diğer insanlarla kaynaşmaktan her zaman keyif almıştı. Ancak bu son gerçek yakında değişecekti.

Aralarında Leydi Holt-Barron'un da bulunduğu bir grup hanımla sohbet ediyordu; Holt-Barron, birkaç gün önce Upper Rooms'daki düğün kahvaltısına katıldığını duyunca, Bedwyn'lerle bir tanışıklığı olduğunu, Bewcastle Dükü'nün, şimdiki Hallmere Markizi'nin kızıyla birlikte kaldığı bir öğleden sonra Circus'taki evine uğradığını söyledi - Markiz Bath'tan ayrılmadan önce Markiz'le nişanlanmış olsa da, o zamanlar hâlâ Leydi Freyja Bedwyn'di. Peter kızı dinliyordu.

odanın diğerk ucunda çok tanıdık iki yüz gördüğünde gülümseyerek hoşgörüyle kadının dolambaçlı hikâyesini dinledi.

Leydi Markham ve Edith.

Kibarca yapabildiği en kısa sürede özür diledi ve yüzünde mutlu bir gülümsemeye onları karşılamaya gitti. Onlar da gülümseyerek onun gelişini izlediler.

"Bu bir sürpriz," dedi onları selamladıktan ve her ikisini de selamladıktan sonra, "gerçi yakın zamanda Theo'dan Edith'in çok uzakta yaşamadığını ve onunla biraz zaman geçirdiğinizi öğrendiğime göre sanırım sürpriz olmamalıydı, Leydi Markham."

"Ama burada, Bath'da olmanız bizim için sürpriz değil, Whitleaf," dedi Lady Markham. "Sizi dün akşam Bath Abbey'de gördük ve konserden sonra sizinle konuşmak niyetindeydik. Ama ortadan kayboldunuz ve bizi sadece bir serap olup olmadığınızı merak etmek zorunda bıraktınız."

"Ah, evet," dedi. "Grubumdaki hanımlardan biri daha fazla kalamadı ve ben de konser biter bitmez ona evine kadar eşlik etmek üzere ayrıldım."

Konuşurken bile Susanna'nın çocukluğunu Fincham Malikânesi'nde geçirdiğini hatırlıyordu. Yine de onlara onun adından söz etmeyecekti. Susanna'nın bunu istememesi tamamen mümkündü.

Aslında kırık dökük, sıkıntılı bir uykudan uyandığından beri Susanna'yı fazla düşünmemeye çalışıyordu. Tanrım, dün gece ona evlenme teklif etmişti ve o da bunu reddetmişti.

Kendi kalbinizin derinliklerine bakmalısınız. Siz de kendinizi sevmeyi öğrenmelisiniz.

Ah, evet, bir de Şu vardı. Bunu düşünmemek en iyisi.

"Anladığım kadarıyla sizi tebrik etmek gerekiyor," dedi Edith'e. "Umarım hapisten sonra sağlığınıza kavuşmuşsunuzdur? Ve çocuk da iyi mi?"

"İkisi de," dedi gülümseyerek. "Ama Lawrence hava değiğikliğinin bize iyi geleceğini düğündü ve bir aylığına Laura Place'de bir ev tuttu. Seni yeniden görmek çok güzel Peter, üstelik her zamankinden daha yakışıklı görünüyorsun. Buradaki bütün hanımlar, ellerine fırsat geçse seni yalayıp yutacakmış gibi görünüyorlar."

Gözleri onunkilerle parıldadı ve hepsi güldü.

"Birkaç gün önce bir düğün kahvaltısına katılmak için geldim," diye açıkladı, "ve Londra'ya dönmeden önce birkaç gün kaldım."

Edith elini onun koluna koymadan önce birkaç dakika boyunca dostça sohbet ettiler.

"Peter," dedi, "küstahça görünse de sormak zorundayım. Dün akşam sana eşlik eden hanımefendi... Susanna Osbourne olma ihtimali var mı acaba?"

Bu kadar doğrudan bir soruya cevap vermekten kaçınmak mümkün değildi.

"Evet," dedi. "Onunla bu yaz ve düğün kahvaltısında tekrar karşılaştım. Gelin onun bir arkadaşı, damat ise kuzenimin kayınbiraderi."

Edith'in eli onun kolunda sıkılaştı.

"Demek yaşıyor," dedi. "Hep merak etmişimdir."

"Babası öldükten sonra ortadan kayboldu," diye açıkladı Leydi Markham. Çılgına dönmüş olmamıza rağmen onu bulma çabalarımızın hiçbiri başarılı olmadı. Ondan bir daha hiç haber alamadık. Belki hatırlarsın Whitleaf, her şeyin ötesinde çok üzücüydü. Belki de hatırlamazsın. Sanırım o sırada okuldaydınız. Susanna sadece on iki yaşındaydı, tek başına dışarıda olmak için çok küçüktü. Ama ne yapabilirdik ki? Aramaya nereden başlayacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yoktu, yine de uzun süre aradık."

"Pekala," dedi Peter gülümseyerek, "bunca zaman sonra onun hayatta kaldığını bilmek seni rahatlatabilir."

"Nerede yaşıyor ya da kalıyor, Peter?" Edith hevesle sordu. "Onu ziyaret etmeyi, onunla konuşmayı çok isterdim. Biz çok yakın arkadaştık. Neredeyse kardeş gibiydik. Ortadan kaybolması beni çok üzdü."

"Belki de," dedi ihtiyatla, özür dilercesine birinden diğerine bakarak, "kaçtı ve uzak durdu çünkü babasının işverenleriyle olan bağını koparma ihtiyacı hissetti. Belki de onunla ilgili herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin anısı hâlâ çok acı vericidir. Belki de iyi olduğunu hissetti-"

"Ve belki de," dedi Edith acıyla gülümseyerek, "sen onun güvenine ihanet edemeyecek kadar centilmensin, Peter. Anlıyoruz, değil mi anne?"

"Görüyorsunuz," dedi, "beni ya da en azından adımları hemen tanımış olmasına rağmen yaz boyunca bana kim olduğunu söylemesi biraz zaman aldı. Ve o zaman bile bana sadece babasının Fincham'da kalp krizinden öldüğünü söyledi, beni buna inandırdı. Theo bana babasının

intiharıyla ilgili gerçeği ben eve gittikten sonra öğrendim. Sanırım Bayan Osbourne'un o dönemin hatırlatılmasını istememesi anlaşılabilir bir durum."

Ve aklına belirgin bir olasılık geldi. Dün akşam Leydi Markham ve Edith'i görmüş ve onları tanımış mıydı? O zamana kadar geceden son derece keyif alıyor gibi görünmesine rağmen konser biter bitmez Abbey'den ayrılmak için bu kadar acele etmesinin nedeni bu muydu?

"Ama onun gidişini hiçbir zaman anlayamadık," dedi Leydi Markham iç çekerek. "O daha çocuktı ve babası yeni ölmüştü. Ona her zaman iyi davranmıştık, sanki bizden biriymiş gibi ve Edith ona tapardı. Teselli için bize başvurması beklenirdi."

"Onu tekrar görürsen, Peter," dedi Edith, "onu ziyaret edip edemeyeceğimi sorar mısın? Ya da tam olarak nerede olduğunu gizli tutmak istiyorsa beni arayıp aramayacağını?"

"Soracağım," diye söz verdi. Ama kendi sorusunu sormadan da edemedi.

"Osbourne neden kendini öldürdü?" Leydi Markham'a hitap etti. "Hiç öğrenebildiniz mi?"

Belirgin bir şekilde tereddüt etti.

"Theo geçenlerde size söyleyene kadar intihardan haberiniz olmamasına şaşırdım," dedi. Hatırladığım kadarıyla siz Bay Osbourne'a düşkündünüz, o da size. Yine de Leydi Witleaf'in sizi böyle acı bir gerçekten korumak isteyeceğini ve kız kardeşlerinize gizlilik yemini ettireceğini tahmin ediyorum. William Osbourne'un yaptığı şeyi yapma nedenine gelince, o da onunla birlikte öldü, zavallı adam."

"Lord Markham için bir not bırakmadı mı?" Peter sordu.

Kadın yine tereddüt etti.

"O yaptı," dedi. Ama ayrıntıya girmede ve adam da kadının konuşmaya isteksiz olduğu bir konuya daha fazla girmekten hoşlanmadı. Elbette bu onun hayatında oldukça üzücü bir olay olmuş olmalıydı. Yine de bir soru daha sordu.

"Bayan Osbourne için de bir not bıraktı mı?" diye sordu.

"Evet, okudu," dedi.

"Okumuş mu?"

"Her iki not da masasının çekmecesinde bulunan bir defterin son güncellenmiş sayfasının içine düzgünce katlanmıştı," dedi ona, "ve anlaşılır bir şekilde gömülene kadar fark edilmedi. O zamana kadar Susanna hiçbir iz bırakmadan gitmişti. Artık bu konuyu burada bıraksak iyi olur, Whitleaf. Bu eski, mutsuz bir hikâye ve unutulması en iyisi. Ama sonuçta bir çeşit mutlu sonu var. Susanna hayatta ve görünüşe göre iyi. Öyle mi? İyi mi? Ve mutlu mu?"

"Sanırım ikisi de," dedi.

Yaz boyunca onu çok mutsuz ettiğini biliyordu. Şimdi bile ona tekrar veda etme ihtimalinin onu üzdüğüne inanmak hoşuna gidiyordu. Ama dürüstlük onu, kendisine güvenlik, dostluk, tatmin ve hatta belki de mutluluk getiren bir hayat yaşadığını kabul etmeye zorluyordu. Onun hayatı için gerekli değildi. Onsuz da gayet iyi yaşayabilirdi. Leydi Markham'a yalan söylememiştir.

Susanna'nın ona ihtiyaçı olmadığını, dün akşam onun evlenme teklifini reddettiğini, bunun maddi açıdan bakıldığında kendisi için son derece avantajlı olduğunu düşünmek çok aşağılayıcı bir düşünceydi. Ona kendini sevmeyi öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Ona iyi geceler dilemeden önce eldivenini çıkarmış ve nazik parmak uçlarıyla yanağına dokunmuştu -sanki şefkate ve teselliye ihtiyaçı olan oymuş gibi.

Sanki güçlü ve güvenli olan oymuş gibi.

Bath'dan ayrılmadan önce Laura Place'e uğrayacağına söz verdikten sonra Leydi Markham ve Edith'le vedalaştı. Birkaç dakika sonra Pump Room'dan ayrıldı ve kahvaltı için oteline doğru yürüdü.

Kasım ayının bazı günleri, ağaçlar yapraksız ve bitkiler çiçeksiz olsa da, sonbaharın ihtişamının izlerini ve hatta kayıp bir yazın ipuçlarını hala koruyabilirdi. Ama genellikle böyle günler, görevlerin insanı kapalı mekânlarda kalmaya zorladığı, havanın tadını sadece arada bir pencereden bakarak çıkardığı zamanlara denk gelirdi.

Bu Cumartesi de böyle bir gündü. Ama bu kez Susanna günün tadını sonuna kadar çıkarabildi. O gün oyun günüydü ve bütün sabah okulun ötesindeki çayırlarda, nakış, tatting ve tığ işi yerine havayı ve din egzersizi seçen kızlarla birlikte açık havada geçirildi. Sık sık olduğu gibi, Susanna kızların ısrarlarına ve kendi eğilimine boyun eğdi ve oyunlara kendisi de katıldı, sonuçta öğle yemeğı için iki düzenli sırayı okula geri götürdüğünde yanakları renkle parlıyordu. Nefes nefese kalmasına rağmen vücudu enerjiyle dolup taşıyordu.

Sabah egzersizi bununla da sınırlı değildi. Öğleden sonra, belki de yakınlarda bulunan ama giriş ücreti nedeniyle nadiren ziyaret edilen Sydney Bahçeleri'nde bir yürüyüş ve üstelik bir beyefendiyle birlikte.

Susanna, öğle yemeğinden sonra Pazar gününün en iyi yün elbisesini giyerken, tam olarak insan olmayacağını düşündü ve

Saçlarını taradı, eğer bu ihtimal karşısında heyecan ve coşkudan köpürmeseydi. Gençliğin ilk ışıltısı, eğlenceler ve sevgililer açısından çok az şeyle geçip gitmişti.

Coşkusu bir önceki gecenin anısıyla bile pek azalmamıştı. Vikont Whitleaf dün akşam ona evlenme teklif etmiş ve o da reddetmişti. Büyük olasılıkla bugünden sonra onu bir daha göremeyecekti. Ama bu kendi seçimiymiş, değil mi? Yaz boyunca onunla gitmeyi reddetmişti. Dün akşam onunla evlenmeyi reddetmişti. Ve eğer tekrarlanırsa her iki teklife de yine hayır diyecekti. Bu yüzden yakınmak, üzölmek ya da ağlamak için hiçbir nedeni yoktu; üçünü de fazlasıyla yapmıştı. Aslında kendisiyle gurur duymak için her türlü nedeni vardı. Onu seviyordu, ama bu gerçeğin kendisini ona yapışmaya, ne pahasına olursa olsun ona tutunmaya teşvik etmesine izin vermemişti.

Onu sevmiyordu ama bu önemli değildi. Ondan hoşlanıyordu.
Bu kadarı yeterliydi.

Bu öğleden sonra gelmek için belirli bir zaman belirtmemişti. Susanna hazır olunca aşağı indi ve Bay Upton'ın bazı kızlarla birlikte Noel oyunu ve konseri için dekor tasarlamaya çalıştığı sanat odasına girdi. Bayan Thompson da onlarla birlikte içerideydi, elbisesi büyük beyaz bir önlükle korunuyordu, sanki hemen orada dekorları boyayacakmış gibi.

"Susanna'ya, "Bayan Martin'in okulunda öğretmenlik yapmanın, sessiz ve anlayışlı bir kız sınıfına bilgi aktarmaktan daha fazlasını gerektirdiğini öğrendim," dedi. Ve işte buradayım, daha fazlasını sunabilecek yeteneğe ve dayanıklılığa sahip olup olmadığımı keşfediyorum. Ve şimdi Lindsey Hall'da huzur içinde kitap okuyor olabileceğimi düşünmek!"

Sanki çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Gözleri parlıyordu; bu onun karakteristik ifadesiydi.

Susanna güldü.

"Ama Noel konseri için yapılan hazırlıklar her zaman çok eğlencelidir," dedi. "Ve zor bir iş."

"Bu size nasıl uyar Bayan Osbourne?" Bay Upton onu çizimlerle kaplı bir masanın yanına çağırdı. Genelde Cumartesi günleri okula gelmezdi, ama muhtemelen şu andan dönem sonuna kadar her hafta gelecekti.

Ancak Susanna'nın oyun setlerinin taslaklarına göz atıp beğendiklerini yorumlayacak ve iyileştirme için birkaç öneride bulunacak zamanı vardı ki, kızların seslerinden oluşan bir koro dikkatini kapıda duran ve ona doğru bakan Bay Keeble'a çekti.

Vikont Whitleaf gelmiş olmalı.

Gerçekten de öyle. Koridora çıktığında, üzerinde sıcak tutan gri kışlık pelerini ve çenesinin altında yeşil bonesinin kurdeleleriyle onu bekliyordu. Yine pelerinli paltosunu giymişti ve çok sağlam bir erkek gibi görünüyordu.

"Bayan Osbourne." Adam onu selamladı, ama her zamanki gösterişli cazibesi jestinde ve gülümsemesinde olsa da, Susanna'ya gözlerinde de belli bir temkinlilik varmış gibi geldi.

"Lord Whitleaf." Koridorda ona doğru yaklaşırken, cevap veren bir ihtiyatla yaklaştı.

Dün akşam aralarında uzun bir gölge gibi uzanıyordu.

Susanna kaldırıma çıktıklarında, içeride kaldığı bir saat kadar süre içinde havanın değişmediğini fark etti, belki hava biraz daha ısınmıştı. Güneş bulutsuz bir gökyüzünden üzerlerine doğru parlıyordu. Belirgin bir rüzgâr yoktu. Birlikte geçirdikleri son öğleden sonra için daha fazlasını isteyemezdi.

"Sydney Bahçeleri'ne gidelim mi?" diye sordu ona, kolunu uzatarak. "Kasım ayında parkın en iyi halinde olmadığını söyleyebilirim, ama sessiz ve kırsal bir yer olacaktır."

Ve günün güzelliğine rağmen, muhtemelen neredeyse kendi başlarına kalacaklarını düşündü.

Sydney Place'e ve yolun karşısındaki Bahçeler'e doğru giderlerken, "Bu hoş olurdu," dedi.

Yazdan ve Somerset'teki ortak arkadaşları ve tanıdıkları hakkında konuştular. Okuldan ve kızların ve öğretmenlerin ebeveynleri, diğer akrabaları ve arkadaşları ile Bath'ın çeşitli ileri gelenleri tarafından her zaman iyi bir şekilde izlenen Noel konseri için yapılan yoğun hazırlıklardan bahsettiler. Kız kardeşleri, onların kocaları ve çocukları hakkında konuştular. Etraflarını çevreleyen, sonbaharın sonlarına doğru çoraklaşan ama hala pitoresk ve huzurlu olan park hakkında konuştular. Gerçekten de park neredeyse onlara kalmıştı. Sekiz kişilik oldukça gürültülü bir grubun yanından geçtiler ama kapıya yakındı ve o insanlar dışarı çıkıyorlardı.

Susanna, bir dostluk böyle sona ermeli, diye düşündü, eğer sona ermesi gerekiyorsa. Sakin ve neşeliydiler ve birbirleriyle mükemmel bir uyum içindeydiler. Barclay Court'taki son öğleden sonralarının uygunsuz ve beklenmedik tutkusu ve dün akşamki kefaret girişiminin utancı geride kalmıştı. Bugün konuşuyor ve gülüyorlardı,

Birbirimizin arkadaşlığının ve mükemmel bir Kasım gününün nadir hediyesinin tadını çıkarmak.

Ve ilişkilerini bu şekilde hatırlayacağına karar verdi. Artık gözyaşı olmayacak, sadece hoş anılar olacaktı. Çünkü ilk ve son günler hariç yaz boyunca böyle birlikte olmuşlardı.

"Ah, labirent," dedi dik bir patikadan düz, yüksek bir çitin bir tarafına doğru tırmanırken. "Buralarda bir yerlerde bir tane olduğunu biliyordum. Bakalım içinde kendimizi kaybedebilecek miyiz?"

"Belki de sonsuza dek?" dedi. "Ya ne merkeze giden ne de merkezden çıkan yolu bulabilirsek ve ömrümüzün geri kalanında amaçsız daireler çizerek dolaşmaya mahkûm olursak?"

"Kulağa gerçek hayat gibi geliyor, değil mi?" dedi.

İkisi de güldü.

"Ama en azından," diye ekledi, "birlikte kaybolacağız."

"Kesinlikle bir teselli," diye kabul etti ve tekrar gülüştüler.

Ama bütün bir öğleden sonra boyunca kararlı bir şekilde neşeli kalmak elbette imkânsızdı. Gerçekte labirentin içinde sonsuza kadar birlikte kaybolmayacakları düşüncesi içlerini acıtıyordu. Giriş ve çıkış yollarını bulacaklar ve yürüyüşlerini tamamlayacaklardı.

Ve sonra son gelecekti.

Labirente girdiklerinde onun elini kendi elinin içine aldı. İkisi de eldiven giymiş olmasına rağmen, onun parmaklarının sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu ve nasıl

toplantı sırasında köyün caddesinde yürürken onunkilerle bağıladı.

Çok sayıda yanlış dönüş yaptılar ve farklı bir yön denemek için adımlarını geri takip etmek zorunda kaldılar. Ama sonunda, büyük bir fikir ayrılığı ve kahkahadan sonra, labirentin merkezine giden yolu buldular; burada birkaç ahşap koltuk onları bekliyordu ve dinlenmelerini öneriyordu.

"Sanırım," dedi o oturduktan ve kendisi de onun yanındaki yerini aldıktan sonra, "yol boyunca stratejik aralıklarla bırakmak üzere bir yığın mendille donanmış olarak gelmeliydik. Çıkış yolunu biliyor musun?"

"Hayır." Güldü.

"Burada bizi bekleyen yedi başlı canavar ya da benzerleri olmadığı için şükretmeliyiz sanırım," dedi elini tekrar avucunun içine alarak.

Sydney Bahçeleri'nin ötesinde uzanan labirentin ortasındaki sessizlikte, dışarıdaki dünyayı, zamanın kaçınılmaz geçişini, bir erkek ve bir kadın arasındaki dostluğun geçici doğasını unutmak çok kolaydı. O anın mükemmelliğine inanmak çok kolaydı.

Beş dakika -belki de on dakika- boyunca hiç konuşmadan oturmuş olmalılar. Ama bazen, yaz boyunca keşfettikleri gibi, konuşmak gereksizdi. İletişim tamamen daha derin bir düzeyde kuruluyordu.

Susanna bir süre sonra omzunun onun omzuna yaslandığını fark etti. Dış uylukları hafifçe birbirine değiyordu. Ve her nasılsa -ne olduğunu hatırlayamıyorsa- sağ eldiveni onun kucağında, sol eldiveni de onunkindeydi ve çıplak elleri sıcak bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

Sonunda onun derin bir nefes aldığını ve yavaşça bıraktığını duydu.

"Keşke çocukken daha az korunmak için ısrar etseydim," dedi. "Acaba ısrar edebilir miydim? O kadar gücüm var mıydı? Keşke en azından seni daha iyi tanımaya çalışsaydım. Babanı tanıdım ama seni tanımadım. Seni tanısaydım, ben okuldayken bile evimde ve mahallemde neler olup bittiğini bilmek için ısrar etseydim, belki baban öldüğünde yanında olabilirdim. Yine de seni teselli etmek için pek bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."

Hayır, özellikle o değil.

"Bütün insanlar acı çekmeli," dedi, "çocuklar bile. Ben başardım."

"Susanna." Dişleriyle diğer eldivenini çıkardı, kadının elini sol elinden sağ eline geçirdi ve sol kolunu kadının omuzlarına koydu. "Evdeyken Theo Markham ile konuştum. Baban hakkında her şeyi biliyorum."

Neredeyse ondan kurtulacak ve ayağa fırlayacaktı. Bunun yerine kıpırdamadan durdu. Theodore Markham ona başka ne söylemişti?

"Bunun ölümcül bir günah olduğuna inanmıyorum," dedi hemen. "Kilisenin bu konuda ne söylediği ya da kendi canına kıyanlara Hristiyan cenaze törenini ne kadar yasakladığı umurunda değil. Yaşayabilen, tövbe edebilen ve kendini affettirebilen insanlar tarafından kendi hayatına son vermeye itilen bir adamı sonsuza kadar mahkûm eden Tanrı çok adaletsiz ve merhametsiz olurdu. Eğer Tanrı böyle bir şey olsaydı, ben kararlı bir ateist olurum."

"O zaman onu bunu yapmaya başka birinin zorladığına mı inanıyorsunuz?" diye sordu.

Onun daha fazlasını söylemesini bekledi ama söylemedi.

"Kim bilir?" dedi. "Ölümünden önce de sonra da sırlarını sakladı. Artık bunun bir önemi yok, değil mi? O huzuru buldu. En azından ben öyle umuyorum."

Şimdi bir yetişkin olmasına rağmen, barışı kendisine tercih ettiği için onu hâlâ affetmediğini bildiği zamanlar olmuştu.

"Çok üzgünüm," dedi. "Onu severdim. Theo ve benimle birlikte bir şeyler yapardı. Onu kaybettiğinizde ne kadar acı çekmiş olabileceğinizi hayal bile edemiyorum."

Elbette sözlerinin onda yarattığı acıyı bilemezdi. Her zaman babasının bir oğlu olmasını bir kızı olmasına tercih edeceğine inanmıştı. Ona karşı hiçbir zaman kaba davranmamıştı. Gerçekten de, ne zaman birlikte olsalar ona her zaman sonsuz bir şefkat göstermişti. Ama onunla bir şeyler yapmayı çok nadiren teklif etmişti.

Birden aklına, belki de dün akşam hayır demesine yardımcı olan şeyin onun ihmalinin bilinçsiz bir anısı olduğu düşüncesi geldi. Taptığı bir adamın -ve bağımlı olduğu, bağlılık ve itaat borçlu olduğu bir adamın- tam bir sevgisine sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bunu hayal etmene gerek yok," dedi elini dudaklarına götürüp arkasını yanağına dayadığında. "Başkalarının yüklerini taşımana gerek yok. Bunu yalnızca ilgili kişi yapabilir. Ben kendi yükümü taşıdım

ve ben hala buradayım. Hayatta kaldım ve inanıyorum ki oldukça da iyiyim."

Gözlerini kapadı ve başını eğdi, kenetlenmiş elleri tekrar kucağındaydı, diğer kolu hala onu kendine yakın tutuyordu.

"Neden kaçtın?" diye sordu.

"Onu görmeme izin vermediler," dedi, "ve onu kilise bahçesinin dışına gömeceklerdi. Benimle ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Onlar için bir yüktüm. Ne de olsa onlara ait değildim ya da başka birine. Beni göndereceklerdi. Ben beklemeden gitmeyi tercih ettim. Kendi kaderim üzerinde biraz kontrol sahibi olmayı tercih ettim."

"Seni geri çevireceklerine, seni bir yük olarak gördüklerine seni inandıran nedir?" diye sordu.

"Leydi Markham'ın öyle dediğini duydum," dedi. "Yanlış duymadım ve yanlış anlamadım. Yük, basitçe istenmeyen bir yüküdür. Ve o da bana böyle dedi. Orada kalamayacağımı söyledi."

"Yine de," dedi, "sen ortadan kaybolduktan çok sonra bile seni arayıp durdular."

"Theodore sana böyle mi söyledi?" diye sordu ona.

"Theo da benim gibi okuldaydı," dedi. Bana söyleyen Leydi Markham'ın kendisiydi, bir de Edith. Bu sabah."

Sertleştii ve sonra tekrar ona doğru gevşedi, başını onun omzuna yasladı ve gözlerini kapattı.

"Ah," dedi. "O zaman onları gördün. Ya da onlar seni gördü. Onlara nerede yaşadığımı söyledin mi?"

"Hayır," dedi. "Bu benim ifşa edeceğim bir sır değildi - eğer bir sırsa."

"Onları görmek istemiyorum," dedi.

"O zaman sana hiç nazik davranmadılar mı?" diye sordu.

"Çok naziktiler," dedi. "Belki de fazla naziklerdi. Onlara ait olduğuma inanmak gibi bir hata yaptım. Bazen Edith annesinin kucağına tırmandığında ben de oraya tırmanırdım ve ne kadar tuhaf olduğunu düşünse de beni asla geri çevirmezdi. Edith benim için herhangi bir kız kardeşin olabileceği kadar değerliydi. Bazen çocuklar güvenliklerinin ne kadar kırılgan bir ipliğe bağlı olduğunu fark etmezler. Belki de fark etmeseler daha iyi olur; çoğu bu ipliği koparamadan büyür. Ama bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Sadece öğleden sonranın tadını çıkarmak istiyorum."

"Özür dilerim," dedi iç çekerek. "Gerçekten üzgünüm."

Bir süre sessizliğe gömüldüler ve kadın bir erkeğin kolunun omuzlarına dolanmasının, geniş omzunun yanağının altında olmasının ve elinin onunkini kavramasının ne kadar rahatlatıcı olabileceğini düşündü. Böyle bir rahatlığa, böyle bir bağımlılığa alışabilirdi. Tüm yükünü bir erkeğin becerikli omuzlarına aktarabilmek ve onun korumasının güvenliğine sığınabilmek ne kadar güzel bir duyguydu.

Ve insanın zihninin kurguya kaymasına izin vermek ve özerkliğinden, kendinden vazgeçmenin arzu edilir bir şey olduğunu hayal etmek ne kadar kolaydı.

Sanki sonsuza kadar mutlu olmak diye bir şey varmış ve hayatta daha fazla çaba sarf etmek gerekmiyormuş gibi.

Yüzünü onun omzuna döndü ve hayatın genç bir kızın hayalleri kadar basit olmasını diledi - on iki yaşından ve babasının intiharından önceki genç bir kızın.

Adamın eli kadınıninkinden ayrıldı ve çenesinin altındaki kurdeleleri çözdü. Adam kapüşonunu çıkarıp yanındaki koltuğa bırakırken kadın yüzünü kaldırmadı. Sonra eli çenesinin altına geldi, başparmağı ile işaret parmağı arasındaki çukurda çenesini kavradı ve gözleri buluşana kadar yüzünü kaldırdı.

"Susanna," diye mırıldandı. "Ah, benim tatlı, güçlü Susanna'm."

Güçlü olmaktan başka bir şey hissetmiyordu. Adamın dudakları dudaklarını kapladığında titriyordu, sıcak, ayırık, harika bir şekilde rahatlatıcı ve garip bir şekilde tanıdık, sanki bir şekilde eve dönüyormuş gibi. Ona doğru eğildi, bir eli göğsüne yayıldı, diğer kolu onu daha da yakınlaştırmak için boynuna dolandı. Ağzını açtı ve adamın dili içeri girerken onun tüm sıcaklığını ve gücünü, onun tüm özünü hissetti.

Aralarındaki tutku alevlendi ve adamın eli pelerininin altından göğüslerini okşamak, belinin çukurunu, kalçasının çıkıntısını izlemek için geldiğinde kadın onun dokunuşuyla inledi. Kız da onu vahşi bir vazgeçişle öptü ve sıcaklık ikisini de yaktı.

Ama bu tamamen akılsızca bir kucaklaşma değildi. Muhtemelen ıssız bir parkın ortasındaki bir labirentin merkezindeydiler. Ama yine de her an kesintiye uğramaları mümkündü. Ve bundan daha fazlası da vardı. Barclay Court'ta düşüncesizce ve akılsızca davranmışlardı ve bunun sonucunda ikisi de acı çekmişti.

Kadın başını geriye çekip alnını onunkine değdirdikten sonra gözlerini kapadığında, adam elini pelerininin içinden çekti ve kucaklaşmayı sürdürmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Susanna," dedi birkaç dakika sonra, "keşke yeniden düşünsen-"

Ama iki parmağını onun dudaklarına dayadı ve alnını onunkinden kaldırarak gözlerine baktı. Güneş ışığında koyu menekşe rengine bürünen gözleri ona baktı. Söylemeye başladığı şeyi bitirmeye çalışmadı.

"Bana öyle bakma," diye fısıldadı.

"Ne gibi?" Onu bileğinden tuttu ve elini ağzından uzaklaştırdı.

"Gözlerinde merhamet ve şefkatle." Ondan kurtulup ayağa fırladığında aniden ve açıklanamaz bir şekilde öfkelenildi. "Hep vermek, rahatlatmak, korumak istiyorsun. Hiç almak, talep etmek, kendi isteklerini öne sürmek istemiyor musun? Senin merhametine ihtiyacım yok."

Peki o neden bahsediyordu? Ona sırtını döndü ve labirentin ortasındaki açıklığın diğer tarafına doğru birkaç adım attı.

Sessizliği de en az sözleri kadar suçlayıcıydı. Onu incittiğini biliyordu ama artık bu sözleri geri alabilecek gücü yoktu.

"O zaman arzumu dindirmek için seni tekrar buraya getireyim mi - ama bu sefer zorla?" diye sordu, sesi korkunç derecede sakindi - neden ona öfkelenmiyordu? "Onurumun geri kazanılması için benimle evlenmeni mi talep etmeliyim? Kendimi bir erkek ve zengin, unvanlı bir erkek olarak göstermeli ve yoluma çıkan herkesten gönlümün istediğini almalı mıyım? Özellikle de kadınları? Benden istediğin bu mu?"

Susanna mı? Anlamadım. Üzgünüm, ben böyle bir adam olamam."

"Oh, Peter." Dönüp ona baktı. Hâlâ koltukta oturuyordu, omuzları hafifçe çökmüştü, ön kollarını kalçalarına dayamıştı, elleri dizlerinin arasında sallanıyordu. "Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin o zaman?" diye sordu.

Ağzını açıp nefes aldı ve sonra söyleyecek bir şey bulamadı. Ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu. Dün gece ona kendini sevmeyi öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Bu da tam olarak doğru değildi. Bir keresinde de ona öldürmek için bir ejderhaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bununla ne demek istediğinden bile emin değildi.

Onun yapmasını istedi.

Cenneti ve dünyayı hareket

ettirmek için. Onun için.

Kendisi için.

Onun kendisini sevmesini istiyordu.

Ne kadar aptalca! Sanki bu herhangi bir şeyi değiştirecekmiş gibi.

"Cevap veremezsin, değil mi?" dedi. "Çünkü söylediklerinizde ciddiydiniz. Belki de kendimi yeterince sevdiğimi düşünüyorum. Sevmeyen sizsiniz."

Ama kadın tekrar konuşmak için ağzını açıp nefesini çekerken, adam kalan elini kaldırdı ve çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Yeter!" dedi. "Bence sen gerçekten çok iyi bir öğretmen olmalısın Susanna Osbourne. Daha önce hiç bu kadar

Seninle tanıştığımdan beri çok fazla vicdan muhasebesi yaptım. Eskiden oldukça neşeli, karmaşık olmayan bir adam olduğumu düşünürdüm. Şimdi ise sanki dikiş yerlerinden sökülmüş ve bazı yerleri dışarıda bırakılarak yeniden dikilmiş gibi hissediyorum."

Kendine rağmen ağzının kenarları kıvrıldı ve gülümsedi.

"O zaman ben kesinlikle iyi bir öğretmen değilim," dedi. "Ama sen iyi bir adamsın, Peter. Öylesin. Sadece şu var..."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ben sadece bir kadın değilim," dedi. "Ben bir insanım. Tüm kadınlar birer kişidir. Eğer zayıf ve erkeklere bağımlıysak, bunun nedeni erkeklerin bizi bu imajlara büründürmesine izin vermiş olmamızdır. Belki de bizi bu şekilde görmek erkeklere kendilerini iyi ve güçlü hissettiriyordur. Ve belki de çoğu kadın böyle görülmekten mutludur. Belki de hem erkekler hem de kadınlar toplumumuzun onlara biçtiği rollerden memnun oldukları için toplum makul ölçüde iyi işliyordur. Ama ben hayatımın erken dönemlerinde tek başıma dışarı atıldım. Bunun başıma gelen iyi bir şey olduğunu asla söylemeyeceğim, ancak koşullar beni kalıpların dışında yaşamaya zorladığı için minnettarım. Sonuç olarak yalnız kalmak zorunda olsam bile, sadece bir kadın olmaksızın eksiksiz bir insan olmayı tercih ederim."

"Yalnız olmanıza gerek yok," dedi.

"Hayır." Ona gülümsedi. "Benimle evlenecek ve hayatımın geri kalanında beni destekleyip koruyacaktın. Ve böylece dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz. Özür dilerim, Peter. Böyle kibirli bir konuşma yapmak istememiştim. Ağzımdan çıktığını duyana kadar bunlara inandığımı bile bilmiyordum. Ama onlara inanıyorum."

"Demek düşündüğüm gibi," dedi ayağa kalkıp ona bonesini uzatırken. "Bensiz daha mutlusun. Bu alçakgönüllü bir gerçek."

Ve şimdi ona karşı çıkamazdı, değil mi?

Başlığını aldı ve tekrar takıp kurdelelerini çenesinin altından bağlamakla meşgul oldu.

"Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordu ona.

"Ne?" diye sordu ona.

Onun gözlerinin içine baktı.

"Noel için Sidley Park'taki evine gittiğinde," dedi, "orada kalacak mısın? Orayı eviniz ve hayatınız yapacak mısınız?" Küstahlığı karşısında birden dehşete kapıldı.

"Ve Bayan Flynn-Posy ile de mi evleneceksin?"

Gülümsemesi çarpıktı. "Eğer onunla evlenmek istediğinize

karar vererseniz, evet," dedi.

"Annenle konuşacak mısın, Peter? Gerçekten konuşacak mısın?"

"Ağırlığımı mı koyayım? Kanunları mı uygulayayım?" dedi.

"Arkamda sefalet mi bırakayım?"

"Ona kim olduğunu söyle," dedi. "Belki de hayatın boyunca seni sevmeye o kadar kararlıydı ki, aslında seni hiç tanımıyor. Belki de -muhtemelen- rüyalarını bilmiyordur."

Adam hemen cevap vermeyince kendini çok utanmış hissetti. Onun hayatına bu şekilde müdahale etmeye nasıl cüret edebilirdi? Okuldaki kızlara çeşitli sorunları ve gelecekleri hakkında rehberlik ederken ve tavsiyelerde bulunurken bile, asla az önce olduğu gibi dogmatik olmamaya dikkat ediyordu.

"Özür dilerim," dedi, "buna hakkım yok-"

"Ve benim için son bir şey daha yapar mısın?" diye sordu ona.

Gerçeklik karnına bir yumruk gibi inmişti. Son bir şey daha. Yarın bu saatlerde o çoktan gitmiş olacaktı. O sadece bir anı olacaktı ve öğleden önce kendini ikna ettiği gibi mutlu bir anı bile olmayacaktı. Son birkaç dakika bu olasılığı yok etmişti. Sorgulayarak ona baktı.

"Sizi Leydi Markham ve Edith'le tanıştırmama izin verir misiniz?" diye sordu.

"Şimdi mi?" dedi.

"Neden olmasın?" diye sordu ona. "Edith'in kocası Lawrence Morley, Laura Place'de bir taş atımı uzaklıkta bir ev tuttu. Bath'dan ayrılmadan önce oraya uğrayacağıma söz verdim. Edith'e de sizi ziyaret edip edemeyeceğini ya da sizin onu ziyaret edip edemeyeceğinizi soracağıma söz verdim."

Başını iki yana salladı.

"Bir düşünün," dedi. "Bunu size söylemek bana düşer mi bilmiyorum ama gerçekten de mektuplar vardı, biliyorsunuz -Lord Markham'a ve size."

Başında ve burun deliklerinde bir soğukluk vardı.

"Mektuplar mı?" Her nasılsa bu kelimeyle birlikte hiçbir ses

çıkmadı. "Babandan." Bir adım daha yaklaştı ve Çok sıkı tuttuğu iki elini de kendisi tuttu. "İ Bunların saklanıp saklanmadığı ya da içindekilerin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok Susanna. Ama en azından Leydi Markham'ı görmeniz gerekmez mi?"

Mektuplar vardı, bir tanesi de ona.

Babası ona bir mektup yazmıştı!

Neyi ifşa ediyordu? Lord Markham'a yazılan mektup neyi ifşa etmişti?

Ancak şok ne kadar çabuk geçtiyse, panik de hemen ardından geldi.

"Yok edilmiş olsalar iyi olur," dedi ve ellerini tekrar serbest bırakarak eldivenlerini kurtarmak için koltuğa geri döndü. "Bunca yıl sonra geri dönüp bir adamı ölüme sürükleyen eski bir mutsuzluğu yeniden canlandırmaya çalışmanın anlamı yok." Eldivenlerini çıkarmak için el yordamıyla uğraştı. "Bu sadece yaşayanlar için daha fazla mutsuzluğa neden olabilir."

"Oraya hiç gitmedin mi Susanna?" diye sordu.

Ne demek istediğini açıklamadı. Açıklamak zorunda da değildi. Elbette geçmişi asla unutmamıştı. Nasıl bırakabilirdi ki? O şeyler olmuştu ve çektiği acı korkunçtu. Geçmiş onun bir parçasıydı. Ama o bunun ötesine geçmişti. Binlerce başka insanın hayatıyla kıyaslandığında güvenli, anlamlı ve mutlu bir hayat yaşıyordu. Geriye dönerek hiçbir şeye hizmet edemezdi. Artık çok geçti.

"William Osbourne sesini duyurmak istiyordu," dedi. "Söyleyecek bir şeyleri vardı."

"O zaman bunu Lord Markham'a ve bana söylemeliydi," dedi kadın, dönüp ona bakarak. On iki yıl boyunca bana çok az şey söyledi. Hayatımda bir boşluk olan annem hakkında bile konuşmadı. Kendini öldürmek yerine benimle konuşabilirdi. Ölümün rahatlığını aramak yerine beni sevebilirdi."

"Onu seviyordun," dedi usulca.

"Elbette onu seviyordum."

"O zaman onu affet," dedi.

"Neden?" Gözlerinden akan yaşları öfkeyle siliyordu, sırtı ona dönüktü.

"Aşk böyle bir şeydir," dedi.

Güldü - titrek, acınası bir ses. "Her zaman," dedi. "Her zaman." Bir bilse.

Eğer bilseydi.

"Pekâlâ." Onunla yüzleşmek için döndü. "Gidelim o zaman. Beni onlara götür. Mektupları ve içeriklerini soralım. Ama şimdiden bilin ki Lord Whitleaf, açılacak olan Pandora'nın kutusu olabilir ve bir kez açıldıktan sonra bir daha kapatılması imkânsızdır."

"Ama bu beni ilgilendirmiyor," dedi. "Bunun kendin için yapman gereken bir şey olduğuna inanıyorum. Mektuplar hâlâ mevcut bile olmayabilir Susanna, seninki de yok edilmeden önce hiç açılmamış olabilir. Sadece Leydi Markham ve Edith'le tekrar görüşmen gerektiğini düşünüyorum. Onlara bir şans vermelisin - babanın senden esirgediğine inandığın bir şans."

Kadın ona baktı ve sonra başıyla onayladı.

"Gidelim o zaman," dedi.

"Eğer bu labirentten çıkış yolunu bulabilirsek," dedi, gözleri aniden yumuşayarak gülümsedi.

"Şimdi burada sonsuza dek kaybolmayı gerçekten çok isterdim," dedi ona, kendine rağmen acıyla gülümseyerek.

"Ben de," diye kabul etti. "Fırsatımız varken gidip Snowdon Dağı'nın tepesinde bir kulübe inşa etmeliydik, Susanna."

Ona kolunu uzattı ve o da tuttu.

19

Great Pulteney Caddesi'nin köprü ucundaki elmas biçimli sokak Laura Place'e yaklaşırlarken Peter'a, Susanna Osbourne'a aşık olmadığını keşfetmek için en uygun zamanmış gibi geldi.

Onun yerine onu sevdi.

Ve bu iki aşk türü arasında dünyalar kadar fark vardı.

Onu seviyordu, ancak çoğu zaman ondan hoşlanmıyor ve hatta onu hor görüyordu.

Eğer bir Tanrı varsa, o zaman bu Tanrı gerçekten de şakacı biri olmalıydı. Kendi gözünde kibirli görünme riskini göze alarak, şimdiye kadar tanıştığı neredeyse tüm diğer genç hanımların

-Reşit olmasından bu yana geçen beş yıl içinde çok sayıda kişiyle tanışmıştı; her ikisi de onu seviyor, ona hayranlık duyuyor ve hatta onlara kur yapmaya kalkıştırsa onu sevmeye bile hazırdı.

Yarın sabah erkenden Bath'dan ayrılacaktı ve bu kez hiçbir şey onu durduramayacaktı. Aslında yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Eğer bu öğleden sonraki görüşmeye söz vermemiş olsaydı, yolculuğuna şimdi, bu öğleden sonra başlayacaktı.

Sydney Gardens'tan buraya kadar sessizce yürümüşlerdi.

"Ev burası," dedi sonunda gözlerini rakamlardan ayırmadan. Kapiya doğru bir adım attı ve tokmağı kapiya vurdu.

Susanna'nın ne kadar gergin olduğunu, bu görüşmeyi yapmak konusunda ne kadar isteksiz olduğunu bilse yine koluna girecekti ama yapmadı. Annesi ve kız kardeşleri onu aşırı korumuştı ve görünüşe göre farkında olmadan aynı şeyi diğer insanlara, özellikle de sevdiği kadına karşı yapmayı öğrenmişti. Onun desteğini ya da korumasını istemiyordu. Onlara ihtiyacı da yoktu, dash it.

Hanımlar alışverişten yeni dönmüşlerdi, kapıyı açan uşak onlara haber verdi. Ziyaretçi kabul edip etmediklerine bakacaktı. Peter'ın kendisine uzattığı karta baktı ve kaşlarını kaldırarak geri döndü.

İki dakika sonra, üst kattaki küçük bir salona alındılar ve Edith zayıf, sarı saçlı, gözlüklü genç bir adamı Peter'a kocası Lawrence Morley olarak tanıttı. Sonra Susanna'ya döndü, yanaklarında iki renk lekesi belirmişti.

"Sen Susanna'sın," dedi. "Elbette sensin. Bu saçları ya da gözleri hiçbir yerde karıştıramazdım. Büyümüşsün ama aslında hiç değişmemişsin. Dün akşam Manastır'da Peter'la birlikte olanın sen olduğuna ikna olmuşum." İki elini de uzattı. "Ah, şu haline bak. Lawrence, canım, bu sana kahvaltıda bahsettiğimiz Susanna Osbourne."

Susanna ellerini Edith'in ellerine koymadan önce tereddüt etti ama sonra Edith onu sıkıca kucakladı.

Bu arada Leydi Markham odanın daha gerisinde sessizce duruyordu. Peter'a başıyla selam vermişti ama şimdi gözleri Susanna'ya dikilmişti.

"Bunca yıldır," dedi Edith geri çekildiğinde, gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu, "senin ölmüş olmandan korktum, Susanna."

"Hayır," dedi Susanna, "ben ölmedim."

"Bayan Osbourne, Lord Whitleaf," dedi Bay Morley, "gelin ve ateşe yakın bir yere oturun. Buraya yürüyerek gelmiş olmalısınız, sokakta bir araba sesi duymadım."

Hep birlikte otururlarken Peter, "Sydney Bahçeleri'nde dolaşıyorduk," diye açıkladı. "Çok güzel bir gün."

"Kasım ayı için evet," diye onayladı Morley, "gerçi bu durumda bile hava biraz soğuk, diyebilirim. Sanırım sıkı giyinmişsinizdir, Bayan Osbourne? Dışarıdaki giysilerinizi aşağıda mı bıraktınız?"

"Evet, efendim." Gülümsedi. "Pelerinim ve eldivenlerim en soğuk gün için bile yeterince sıcaktır."

"O halde bugün onları giymekle akıllılık ettin," dedi. "Edith gün ıGıgını görüyor ve daha hizmetçiler havanın yeterince sıcak olduğunu, sert bir rüzgârın esmediğini ve kara bulutların görünmediğini tespit etmeden dıĞarı çıkmak istiyor. Dün akşam Manastır'ın cereyan yaptığını söyleyebilirim ama o konsere gitmekte ısrar ediyordu. Kayınvalidemin de onunla birlikte gitmesi ve pelerinini omuzlarından çıkarmaması konusunda ısrar etmesi beni rahatlattı. Bildiğiniz gibi Edith yakın zamanda geçirdiğı bir lohusalıktan sonra iyileşiyor."

Susanna Edith'e bakarak, "Hayır, yapmadım," dedi. "Senin için ne kadar güzel."

"Bir oğlumuz var," dedi Edith gülümseyerek. "Çok sevimli, değil mi canım? Tıpkı babasına benziyor."

Çay tepsisi içeri taşınırken ve Leydi Markham çayları doldurup fincan ve tabakları dağıtırken ve hepsine birer dilim meyveli kek ikram ederken kibarca sohbet edildi.

"Susanna," dedi Edith sonunda, "Bath'da mı yaşıyorsun? Nerede senin evin mi?"

Susanna, "Daniel Caddesi'ndeki Bayan Martin'in Kız Okulu'nda öğretmenlik yapıyorum ve orada yaşıyorum," dedi. "Diğer şeylerin yanı sıra yazı yazmayı, el yazısını ve oyunları öğretiyorum."

"Oyunlar mı?" Morley söyledi. "Umarım çok yorucu bir şey değildir, Bayan Osbourne. Duyduğuma göre ağır egzersizler genç hanımlar için sağlıksızmış ve ben de buna inanıyorum. İğne ya da boya fırçasıyla uğraşmaları daha iyi olur. Şiddetli oyunlar genç kızlar için çoğu akademiden çıkarılır ve haklı olarak da öyle."

"Öğretmenlik yapıyorsunuz," dedi Leydi Markham, Susanna daha cevap veremedi ve Peter hâlâ onun Barclay Court'taki kayık yarışlarında kürek çekip kızardığı ve güldüğü anılarla eğlenirken. "Bu nasıl oldu Susanna?"

"Londra'ya gittim," diye açıkladı, "ve bir iş bulma kurumuna kaydoldum. Ama şanslıydım ki seçildim ve hayır kurumu öğrencisi olarak Bayan Martin'in buradaki okuluna gönderildim. On sekiz yaşına kadar öğrenciydim ve sonra bana küçük öğretmen olarak bir pozisyon teklif edildi."

"Londra'ya gittiniz," dedi Leydi Markham. "Ama oraya nasıl gittin Susanna? Sen daha çocuktun. Ve kilometrelerce ötedeki tüm posta arabası duraklarını kontrol ettik."

"Babamın odasına girdim," dedi Susanna. "Tuvalet masasının üzerindeki bir kutuda biraz para vardı ve benim olduğunu düşündüğüm için onu aldım. Bir de valiz vardı, eşyalarımın çoğunu alacak kadar büyük ama benim taşıyabileceğim kadar küçüktü. Yolun çoğunda yürüdüm ve yalvardım. Ulaşım için harcanacak yeterli param yoktu."

"Umarım, Bayan Osbourne," dedi Morley, "pek çok yolcunun arabaya ya da posta arabasına binmediği zamanlarda yaptığı gibi samanların üzerine oturmamışsınızdır. Saman kuru hissetse bile genellikle nemlidir."

"Samanların üzerine oturduğumu hiç sanmıyorum, efendim," dedi.

"Ah, Susanna," dedi Leydi Markham, fincanını ve tabağını boş tabağına bırakırken, "neden kimseye tek kelime etmeden öylece çekip gittin? Elbette çok üzgündün, zavallı çocuk, ama teselli için bize başvuracağını tahmin etmiştim. Biz senin için neredeyse bir aile gibiydik ya da ben öyle sanıyordum."

Peter, Susanna'nın pastasından sadece bir ısırık aldığını fark etti. Son birkaç saattir temiz havada olmasına rağmen Susanna'nın yanaklarının her zamankinden daha solgun olduğunu da fark etti.

"Sizin de gözlemlediğiniz gibi hanımefendi," dedi, "çok üzgündüm ve henüz bir çocuktum. Neden öyle kaçtığımı kim bilebilir? Kimse babamı görmeme izin vermiyordu ve bu yüzden onun gerçekten öldüğüne inanamıyordum. Sonra kilise avlusuna gömülmesine izin verilmeyeceğini duydum ve öldüğünü anladım. I-"

Morley, "Kilise bu tür ilkesel konularda kararlı olmalıdır," dedi, "ne yazık ki-"

"Canım," dedi Edith sözünü keserek, "Jamie'nin uyanmış olmasından ve Hemşire yanında olduğu halde bizden birini istemesinden çok korkuyorum."

Ayağa fırladı. "Hemen yanına gideceğim," dedi, "izin verirsiniz Bayan Osbourne, Lord Whitleaf, kayınvalidem. Ama eminim hepiniz yeni bir babanın doğal endişelerini mazur görürsünüz."

"Teşekkür ederim Lawrence," dedi Edith. "Çok iyisin."

Koşullar farklı olsaydı, Peter'ın telaşlı ama görünüşte iyi kalpli Morley'den ve ondan gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünen Edith'le aralarındaki ilişkiden büyük ölçüde etkileneceği kuşkusuzdu. Ama Peter Susanna'nın ve hayat boyu komşularının sıkıntısını hissediyordu.

Morley kapıyı arkasından kapattıktan sonra Leydi Markham, "Markham senin, hatta benim bile babanı görmeme izin vermezdi," dedi, "çünkü... şey..."

"Anlıyorum," dedi Susanna. "Kendini başından vurdu. Ama dünyada sahip olduğum tek şey oydu ve ona yaklaşmama izin verilmedi. Bir de cenazesinde yaşanan rezillik vardı. Sanırım tüm bunlarla kendim arasına mümkün olduğunca mesafe koymak istedim."

"Bana veda bile etmedin," dedi Edith. "Önce evde korkunç bir kargaşa oldu ve odamdan çıkıp çocuk odasına kadar gitmeme bile izin verilmedi. Sonra Hemşire'yi seni almaya gönderdiğimde seni bulamadı. Sonra da kimse seni bulamadı. Oh, çok üzgünüm." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Senin çektiğin acı belli ki benimkinden çok çok daha kötüydü. Ve sen sadece on iki yaşındaydın. On bir yaşındaki gözlerime çok yetişkin görünüyordun ama hiçbir olgunluk gösteremiyordun."

kararlar. Keşke-ah, boş ver. Seni tekrar gördüğüm ve hayatın senin için iyi gittiğini bildiğim için çok mutluyum. Aslında bir kız okulunda öğretmensiniz. İyi bir öğretmen olduğunuza eminim."

İnanılmaz bir şekilde, kız çocuklarını evde eğitmek yerine okula göndermenin avantaj ve dezavantajlarını tartışırken sohbet bu konuya döndü.

Peter, Susanna'nın kaçma nedenlerini daha derinlemesine araştırmayacaklarını ve Susanna'nın da ayrıntılara girmeyeceğini düşündü. William Osbourne'un geride bıraktığı mektuplardan da bahsetmeyeceklerdi ve o da sormayacaktı.

Kadının onlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istememesi, babasının hayatının son saatinde, hayatının sona ermek üzere olduğunu bildiği bir anda neler söylediğini öğrenmek için çıldırmaması ona garip geliyordu. Sydney Gardens'da, bayılacakmış gibi görüldüğü ilk andan sonra Pandora'nın kutusundan söz etmiş ve konuyu sürdürmek konusunda oldukça isteksiz görünmüştü.

Bazı açılardan belki de anlaşılabilir bir durumdu bu. Bunca yıl boyunca babasının, nedeni ya da duyguları hakkında hiçbir ipucu bırakmadan, ona veda etmeden ya da onun için bir şeyler hazırlamadan öldüğüne inanmıştı. Şimdi ise geride bir şeyler bıraktığını biliyordu. Ama eski bir atasözü olan uyuyan köpekleri rahat bırakma konusunda kesinlikle söylenecek bir şey vardı, özellikle de aradan on bir yıl geçmişse.

Anlamlı bir gerçeğin konuşulma zamanı da neredeyse geçmiş gibiydi. Görünüşe bakılırsa hepsi, herhangi bir öğleden sonra görüşmesine özgü kibar ve sevimli sohbeta dalmışlardı.

Daha fazla müdahale etmemesi gerektiğini düşündü. Susanna'yı buraya gelmesi için yarı zorlamıştı. Edith'e verdiği sözü tutmuştu. Belki şimdi üç kadın da tatmin olacaktı; Leydi Markham ve Edith onun hayatta, iyi ve mutlu olduğunu bilmekten, Susanna da ondan nefret etmediklerini ya da onu bulmak için çaba harcamadan terk etmediklerini bilmekten. Kaçışı ve Leydi Markham'ın kulak misafiri olduğu sözler tam olarak tatmin edici bir şekilde açıklanmadıysa, belki de hepsi daha derine inmemekten memnundu.

Karışmamalıydı. Bunların hiçbiri onu ilgilendirmezdi.

Yine de müdahale etti.

"Biraz önce Bayan Osbourne'a Bay Osbourne'un ölümünden sonra masasındaki bir defterin içinde bulunan mektuplardan bahsediyordum, hanımefendi," dedi konuşmanın bir anlık durgunluğunda.

Üç çift göz sitem eder gibi bir ifadeyle ona döndü. Sonra Susanna kendi gözlerini kısa süreliğine kapattı.

"Evet," dedi Leydi Markham. "İki tane vardı, biri Markham'a diğeri Susanna'ya gönderilmişti."

"Ne söyledi?" Susanna sordu, sesi korkunç derecede gergindi. "Bunu neden yaptığını açıkladı mı?"

Edith tabağını bırakırken Leydi Markham, "Sanırım öyle yaptı," dedi. "Mektup Lord Markham'a gönderilmişti, bunu anlamalısın Susanna, bana değil. Babanı her zaman saygıyla ve hatta sevgiyle hatırlayacağım. O iyi ve verimli bir sekreterdi."

"Ama mektubu gördünüz?" Susanna sordu.

"Evet," diye itiraf etti Leydi Markham, "sanırım yaptım." "Ne yazıyordu?" Susanna sordu. "Lütfen söyleyin."

Peter'a aniden bir şey çarptı ve ayağa kalktı.

"Belki de," dedi, "burada olmamamı tercih edersiniz, çünkü bunun benimle hiçbir ilgisi yok, değil mi? Odadan çıkayım mı? Bayan Osbourne'u bekleyebilir miyim-"

Ama Leydi Markham kalan bir elini kaldırdı ve o da tekrar oturdu.

"Hayır," dedi, sesi yorgun çıkıyordu. "Gitmene gerek yok. Babanın geçmişinde bir şey vardı Susanna, yıllarca gizli kalmış ama sonunda gün ışığına çıkmış bir şey. İşler onun için çirkinleşmeye başlamıştı. Onu işe aldığı ve barındırdığı için senin, kendisinin ve Markham'ın utanç duyacağını düşünüyordu. Sanırım utanç içinde işten çıkarılacağını ve kendisi ile küçük kızı için başka hiçbir geçim kaynağı kalmayacağını düşünüyordu. Yaptığı şeyi yapmaktan başka bir çıkış yolu göremiyordu. Tüm hatırladığım bu. Çok trajikti ama bu talihsiz sonucu değiştirmek için artık hiçbir şey yapamaz."

Peter'a biraz zayıf ve kaçamak geldi. Sanırım öyle. Tek hatırladığım bu. Bir intihar notunun her kelimesi, onu okuyan herkesin beynine kazınmaz mıydı - özellikle de adam kendi evinde yaşamış, çalışmış ve kendini vurmuşsa?

"Peki ya mektubum?" Susanna usulca sordu.

"Bildiğim kadarıyla açılmamıştı," dedi Leydi Markham.

"Yok edildi mi?" Susanna sordu.

"Bilmiyorum." Leydi Markham gözlerini hızla kırptırdı. "Markham'ın onu yaktığını düşünemiyorum ama bilmiyorum."

Edith, "Belki Theo biliyordur, anne," diye önerdi. "Oh, kesinlikle hala varlığını sürdürüyordur."

Susanna, "Olmasa da olur," dedi. Ayağa kalktı ve Peter da ayağa kalktı. "Eğer babam ben doğmadan önce çok yanlış bir şey yaptıysa, bana öyle geliyor ki bunu çok çalışarak ve Sör Charles'a sadık bir şekilde hizmet ederek telafi etmiş. Ne yaptığını bilmek istemiyorum. Kim olduğunu bilmek istemiyorum... Önemli değil. Onu huzur içinde bırakmayı tercih ederim. Beni kabul ettiğiniz ve çay için teşekkür ederim ama artık gitmeliyim. Bütün bir öğleden sonra boyunca okuldan uzak kaldım ve görevlerimi daha fazla ihmal etmemeliyim."

"Susanna," dedi Edith de ayağa fırlayarak, "bizi tekrar ziyaret et. Belki birlikte yürüyüğe ya da alışverişe çıkabiliriz. Belki-"

"Hayır," dedi Susanna. "Öğretmenlik görevlerim beni neredeyse her gün meşgul ediyor Edith ve yaklaşan Noel konseri beni daha da meşgul ediyor. Dün akşam ve bu öğleden sonra izinliydim. Bir süredir boş zaman kotamı doldurmuş durumdayım. Ben... Artık hayatını meşgul edecek kocan ve oğlun var. Farklı dünyalarda yaşıyoruz. Bu şekilde bırakmak en iyisi olacaktır."

Edith ellerini belinde kavuşturdu. İncinmiş görünüyordu.

"Sana yazacağım," dedi. "Mektup okumak için birkaç boş dakika bulabileceğinizi umuyorum."

"Teşekkür ederim." Susanna ona sıkı bir gülümseme verdi.

"Bu benim için bir zevkti," dedi Leydi Markham. "Susanna, yıllar boyunca sana ne olduğunu, hayatta olup olmadığını ve seni bulmak için o sırada daha fazla bir şey yapıp yapamayacağımızı merak ederek kaç kez uyuyamadığımı asla bilemezsin. Geldiğin için çok mutluyum. Onu sağ salim Bayan Martin'in okuluna geri götüreceksin, Whitleaf?"

"Olur hanımefendi," dedi eğilerek.

Ama birkaç dakika sonra sokağa çıktıklarında, ziyaretin pek de bir sonuca bağlanmadığı anlaşılıyordu. Belki de öyle olması gerekmiyordu. Susanna on bir yıl önce tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu öğrenmek istemiyor gibiydi. Belki de babasının ona mektup yazdığını bilmenin verdiği rahatlık yeterliydi. Bu onun için yeterli olmayabilirdi ama mesele bu değildi, değil mi?

En azından bu ziyaret Leydi Markham ve Edith'i memnun etmiş, Susanna'yı da sandığı gibi istenmeyen bir yük olmadığına ikna etmişti.

"Geldiğine memnun musun?" diye sordu, kızın kolunu kendi kolunun arasından geçirerek.

Ona kısa bir süre bakmak için başını çevirdi.

"Evet," dedi. "Onlarla karşılaşma korkusuyla okulun kapısından dışarı adım atmaya korkardım. Şimdi onlarla yüz yüze geldim ve onların sadece insan olduklarını ve tıpkı hatırladığım gibi olduklarını keşfettim. Edith çok güzel, değil mi? Umarım Bay Morley ile mutlu olur."

"Asla olamayacak olsan bile mi?" Kıkırdadı. "Ama olmam istenmedi, değil mi?" O da güldü.

Tekrar güldüğünü duymak güzeldi.

Ve böylece son gelmişti. Şu anda nişanlanmasını kutluyor olabilirdi. Onun yerine veda etmek üzereydi.

Kendi seçimiyle.

Susanna, Büyük Pulteney Caddesi boyunca sessizce yürüyüp Sydney Place'e döndüklerinde, Leydi Markham ve Edith'e yaptığı ziyaretin anılarının bir süre daha peşini bırakmayacağını ve babasının Sir Charles Markham'a yazdığı mektubun içeriğini ya da kendisine yazdığı mektubun olası varlığını araştırmaya devam etmeme kararını biliyordu.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyordu.

Kalbi ağırlaşmıştı. Attığı her adımda üzerine bastığını ve acısının arttığını hissediyordu.

Oysa öğleden önce her şeyin neşeyle ve dostça bitebileceğine dair o kadar umutluydu ki. Onu sevdiği gerçeğinin pek bir önemi yoktu. Hayatının koşulları göz önüne alındığında, ona aşık olmaması gerçekten de garip olurdu. İyileşecekti. Nasıl iyileşmesin ki? Aralarında mutlu bir evlilik olması her türlü nedenden ötürü imkânsızdı ve onunla mutsuz bir evlilik yapmaktansa onu tamamen ve sonsuza dek kaybetmeyi tercih ederdi.

Ama şu anda böyle mantıklı şeyler düşünmek çok zordu. Bir saat içinde bunları düşünecekti,

Belki de. Bu gece onları düşünecekti, gelecek hafta ve gelecek ay da. Ama şimdi...

Sutton Caddesi'ne döndüklerinde ve okul görüldüğünde, "Sabah erkenden Londra'ya doğru yola çıkacağım," dedi.

"Evet," dedi. "Bir ziyaretçi Bath'da tutacak fazla bir şey olamaz, özellikle de yılın bu zamanında."

"Yine de burada keyifli birkaç gün geçirdim," dedi. "Buna sevindim."

Birbirleriyle neşeli, kibar yabancılar gibi konuştular. "Seni tekrar görmek güzeldi," dedi.

"Evet."

"Belki," dedi, "bir ara tekrar karşılaşırız." "Evet, bu hoş olurdu."

Adımları yavaşladı ve Daniel Sokağı'na dönmeden önce tamamen durdu.

"Susanna," dedi, eliyle Susanna'nın elini koluna sardı ama başını çevirip ona bakmadı. "Gitmeden önce bilmeni isterim ki sana değer veriyorum. Zamanın yarısında benden hoşlanmadığını, diğer yarısında da beni onaylamadığını biliyorum ama seni önemsiyorum. Sanırım bir zamanlar arkadaşlık. Bence birçok açıdan hâlâ öyleyiz. Ama o bir öğleden sonra arkadaştan daha fazlası olduğumuzda, gerçekten daha fazlasıydı. Ben sadece masum bir kadınla yalnız kalmanın avantajını kullanan şehvetli bir adam değildim. Sana değer veriyordum. Beni istemediğini ya da bana ihtiyacın olmadığını biliyorum. Sahip olduğun hayattan memnun olduğunu biliyorum.

Ama belki bir şekilde siz de önemsemişsinizdir diye düşünüyorum ve bunu bilmenizi istedim... Şey. Daha önce hiç bu kadar karışık bir monolog olmuş muydu, üstelik tam da etkili olmayı ve akılda kalıcı bir şeyler söylemeyi en çok istediğim anda?"

"Ah, Peter," dedi koluna yapışarak, "senden hoşlanıyorum. Elbette hoşlanıyorum. Ve tabii ki sende gördüğüm çoğu Geyi onaylıyorum. Nasıl onaylamayayım ki? Her zaman çok nazıksın. Ve ben de sana değer veriyorum."

"Ama benimle evlenecek kadar değil mi?" diye sordu, hâlâ ona bakmadan.

"Hayır." Açıklamaya çalışmaktansa hayır demek daha kolaydı - zaten tüm nedenlerini açıklamak imkânsızdı. "Teşekkür ederim, ama hayır, uygun değiliz."

"Hayır," dedi usulca, "sanırım değil. O halde sizi burada bırakayım."

"Evet." Panik midesini, dizlerini ve boğazını kavradı. Elini adamın kolundan kaydırdı.

Sonra döndü ve kızın iki elini birden avuçlarının içine aldı, bir an için o kadar sıktı ki kız neredeyse irkilecekti. Ellerini teker teker kaldırdı ve eldivenli avuçlarını dudaklarına götürdü.

Gözlerini onunkilere dikti ve gülümsedi.

"Zaten muhteşem olan Kasım günü, senin varlığın sayesinde daha sıcak ve daha parlak göründü," dedi, ona söylediği ilk sözleri yanlış aktararak. "Teşekkür ederim, Susanna."

Ve böylece kalbi kırılıyor olsa da ondan bir gülümseme aldı.

"Aptalca," dedi. "Ah, aptalca." Ve

her nasılsa ikisi de güldü. "Güle

güle, Peter," dedi kadın.

Ve daha fazla dayanamadığı için, hantal bir aceleyle köşeyi dönüp okulun kapısına doğru koştu ve tokmağı kaldırıp gereğinden fazla bir güçle düşmesine izin verdi.

Bay Keeble kapıyı açarken köşeye doğru baktı ama orada kimse yoktu. İçeri adımını attı ve kapı arkasından kapandı.

Ve şimdi ona uğruna yaşanacak hiçbir şey kalmamış gibi geliyordu. Hem de hiçbir şey. Bu düşüncenin melodramını fark edemeyecek kadar sıkıntı içindeydi.

Gitmeden önce seni önemsemişimi bilmeni istiyorum.

Ortaokulun yatılı öğrencilerinden Mary Fisher merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Kapıdan kimin girdiğini görünce geri döndü.

"Ah, Bayan Osbourne," diye bağırdı heyecanla, "biz ve Bay Upton dekor için istediğiniz değişiklikleri yaptık ve bitirdik. Çok güzel oldular. Gelin ve görün."

"Elbette. Sabırsızlanıyorum. O zaman yolu göster Mary," dedi Susanna, bonesinin kurdelelerini gevşetirken neşeyle gülümseyerek. "Bütün öğleden sonra çalıştın mı? Ne kadar harikasin."

Gitmeden önce seni önemsemişimi bilmeni istiyorum.

...gitmeden önce...

Ve şimdi o gitmişti.

Peter Bath'dan doğruca Sidley Park'a gitti, kalmak için.

Benim için bir şey yapar mısın? İşte buydu. İstedğini yaptığını asla öğrenemeyebilirdi ve buraya gelmesinin ona nasıl bir faydası olabilirdi, bilmiyordu. Ama işte buradaydı. Onu seviyordu ve bu yüzden onun son isteğini yerine getirdi.

Aşkın geldiği gibi yine aniden gitmesini umuyordu. Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Eğer gerçek biliniyorsa, bu çok sefil bir şeydi.

Annesi onu gördüğüne çok sevinmişti. Noel hakkında konuşmayı neredeyse hiç bırakmıyordu; artık evde olduğu ve onun için planladığı her şeyin tadını çıkaracağı için Noel kesinlikle mükemmel olacaktı. Dört kız kardeşi -Barbara, Doris, Amy ve Belinda- Noel için Sidley Park'a gelecekti, aslında yaşça ortancası olan, kocası ve ailesiyle birlikte İskoçya'da yaşayan Josephine hariç hepsi. Ve tabii ki dört kız kardeşin varlığı, eşlerinin ve çocuklarının da varlığı anlamına geliyordu - dördünün arasında dokuz kız kardeş vardı. Noel olduğu için, her yaştan çok sayıda kayınvalidesi de davet edilmişti. Amcalarından hiçbiri -beş yıl önce onlara bunu açıkça belirtmişti, ancak aradan geçen yıllar içinde onlara ara sıra Londra'da görmüş ve onlarla samimi olmayı öğrenmişti.

Ve tabii ki Flynn-Posys'ler Noel için geliyorlardı.

Buna katlanacaktı. Hatta bundan zevk bile alacaktı. Kendini ev sahibi olarak kabul ettirecekti.

Annesi, gelişinin ertesi günü onu yemek odasına götürdü ve orada onun rahatı ve keyfi için yapmayı planladığı her şeyi anlattı.

"Bunu düşüneceğim anne," dedi. "Benim de kendime göre bazı fikirlerim olabilir."

"Ama tabii ki aşkım," dedi ona mutlulukla gülümseyerek. "Planladığım şeyin genel etkisini bozmaması koşuluyla ne istersen yaparım. Seni tekrar evde görmek ne kadar güzel."

Bu konuyu burada bıraktı. Annesiyle konuşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı; bu her zaman insanın beynini bir kayaya çarpmasına benzer bir şey gibi gelmişti.

Annenle konuşacak mısın, Peter? Gerçekten konuşmak mı?... Ona kim olduğunu söyle. Belki de tüm hayatın boyunca seni sevmeye o kadar kararlıydı ki, aslında seni hiç tanımıyor. Belki de -muhtemelen- hayallerini bilmiyordur.

Ne o annesiyle ne de annesi onunla gerçekten hiç konuşmamıştı. Onunla bir kez yüzleşmişti elbette -korkunç bir anı- ama o sırada ikisi de korkunç derecede üzgündü ve kalplerini birbirlerine açma, yeni ve eşit bir yetişkin anne ve yetişkin oğul ilişkisi kurma fırsatını kullanmamışlardı.

Bu değişecekti. Onunla konuşacaktı. Onun demir gibi iradesine karşı koyacaktı. Sadece provokasyonun muhtemelen lavanta rengi bir yemek odası olması biraz saçma görünüyordu.

Noel'den önceki zamanın büyük bir kısmını evden uzakta geçirirdi. Kulübeye gidip bazen saatlerce oturmayı, oturma odasında ateş yakmayı ve orada bulduğu huzurun tadını çıkarmayı severdi. Bu evi her zaman sevmiştir ve yaşamı boyunca sadece kızların mürebbiyeleri ve okula gitmeden önce ve bazen okul tatillerinde sahip olduğu öğretmenler tarafından ikamet edilmiş olmasına rağmen her zaman iyi korunmuştur. Kendi başına küçük bir malikâneydi ve parkın تنها bir köşesinde, güzel bir bahçenin ortasında yer alıyordu.

Aslında burası annesi için ideal bir ev olabilirdi.

Komşularını tekrar ziyaret etti. Ve Theo'yu aradı.

"Theo, kütüphanesinde oturup brendisini yudumlarken, "Bu arada Susanna Osbourne'u annemi ve Edith'i Bath'da ziyarete götürdüğün için sana teşekkür etmeliyim," dedi. İkisi de ertesi gün bana mektup yazıp her şeyi anlattılar. Sanırım Osbourne'un ölümü ve Susanna'nın kayboluşu sırasında okulda olmadığım için, tüm bunların onlar için ne kadar üzücü olduğunu fark edemedim. Annem bunca yıldır onun ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu."

"Mektuplar hâlâ mevcut mu?" Peter sordu.

"Evet, gerçekten," dedi Theo, çizmeli ayaklarını ocaktaki alevlere doğru uzatarak. "Osbourne'un hiç bakmadığım eski ofisindeki kasanın arkasındaydılar, içi eski kâğıtlarla doluydu ve bugünlerde bir kez daha gözden geçirmem gerekiyor. Annemin yazdığı iki mektubu bulana kadar Osbourne'un babama yazdığı mektubu hiç okumamıştım bile. Susanna'nın hâlâ mühürlü. Sanırım mektubu ona göndermeliyim, her ne kadar annem mektubu görmek istemediğini düşünse de. Ne tuhaf."

Peter, "Bence daha çok okumaktan korkuyor," dedi.

"Eh?" Theo, bir botunun ucuyla bir kütüğü ateşin üzerine doğru itti. "Neden korksun ki? Hayaletlerden mi? Yine de on yıldan daha uzun bir süre önce yazılmış bir mektubu ölü bir adamın elinde görmek birilerini rahatsız edebilir sanırım."

"Sanırım orada bulacaklarından korkuyor," dedi Peter. "Bazen insanın geçmişte sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğü şeyi bilmemesi daha iyi gibi görünüyor. Ama mektubu öğrendiğine göre bilmeme duygusu içinde daha da alevlenecek mi merak ediyorum. Hala var olduğunu biliyor mu?"

"Annem ona söylemedikçe olmaz," dedi Theo. "Bazen keşke kendime ait bir sekreterim olsaydı diyorum. Mektup yazmak en sevdiğim iş değil. Yine de bir tane yazmam gerekiyor sanırım. Babasınınkini öylece paketleyip yorum yapmadan ona gönderemem, değil mi?"

"Babanın mektubunda onunkinde olmayan bir şey olması muhtemel mi?" Peter sordu. "Unutmayın ki onunki on iki yaşında bir çocuğa yazılmıştı."

Theo kaşlarını kaldırıp soruyu düşünürken gözlerini ateşe dikti ve kadehinden iki yudum daha aldı. Sonra Peter'a baktı.

"Diyorum ki, Whitleaf," dedi, "senin bütün bunlarla ne ilgin var?"

"Sadece bu," dedi Peter. "İlgi."

"Bana Susanna'yla yazın tanıştığını söylemiştin," dedi Theo. "Ve sonra onunla Bath'da, Bath Abbey'deki bir konserde, sonra Sydney Gardens'da, sonra da Edith'lerdeydin. O senin metresin değil, değil mi? Onu ve Edith'i ziyaret etmek için metresini götürmen Morley'in hoşuna gitmeyecektir."

Ama o bu zihinsel tabloyu eğlenceli bulmayı tercih etti ve önce kıkırdadı, sonra da başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

"Muhtemelen buhar nöbeti geçirirdi," dedi. "Edith'in onda ne bulduğunu Tanrı bilir ama bu bir aşk maçıydı."

Peter kahkahalara katılmadan, "Susanna benim metresim değil," dedi. "Ve bu öneriyi bir daha yapmadığın için sana teşekkür ederim Theo. Ona evlenme teklif ettim ve o beni reddetti."

"Eh?" Theo kaşlarını çattı. "Neden şeytan? O bir öğretmen, değil mi? Ve son baktığımda sen bir vikonttun. Onun için harika bir eşleşme olurdu, değil mi? Ve bu muazzam bir yetersizlik."

Petrus soruya cevap vermedi.

"Bence tüm gerçeği bilmesi gerekiyor," dedi. "Senin bildiğin, annenin bildiği ve her iki mektubun da ona söyleyebileceği her şeyi. Bu onun için üzücü olabilir ama bilinmesi gereken her şeyi öğrenene kadar geçmişini tamamen geride bırakabileceğini sanmıyorum. Sahip olduğu tek şey oydu Theo ve beynine kasten bir kurşun sıktı."

"Evet," dedi Theo. "Zavallı şeytan. Acaba Noel için buraya gelmek ister mi? Bahse girerim Edith çok mutlu olur ve sanırım annem de memnun olur - bu arada yarından sonraki gün eve geliyor. Bakalım ne diyecek. Aklıma gelmişken, Susanna'yı tekrar görmeyi ben de çok istiyorum. Eskiden ona çok düşkündüm. Bir yaz ona kürek çekmeyi öğrettiğimi hatırlıyorum. Çok da iyiydi."

Kolları sopa gibi ve kızıl saçları olan bir şeydi. Saçları hala duruyor mu?"

"Kumral," dedi Peter.

Theo'yu, onu Fincham'a davet etmesi için yönlendirmeye çalışmıyordu. Daha çok Theo'nun Leydi Markham'ı ve iki mektubu yanına alarak Bath'a gitmesini, böylece ikisinin de onunla biraz zaman geçirip geçmişle yüzleşmesine yardımcı olabileceğini düşünüyordu.

"Onu davet edecek misiniz?" diye sordu.

Theo ona baktı ve konyak sürahisini getirmek için ayağa kalkmadan önce kıkırdadı.

"Gerçekten de öyle yapacağım," dedi, "Fincham'ı Noel boyunca rahat bırakmaya ya da her gün uğramaya sen karar verebilirsin. Bunu söylerken ne kadar kesin bir hayır demek istedi? Ve sen ne kadar hayal kırıklığına uğradın? Bunlar retorik sorular Whitleaf, başka bir adamın aşk hayatı beni ilgilendirmez. Ama gelirse Susanna'yı buraya getiririm. Gelmeyebilir tabii. Bana kendi akıllı olan bir hanımefendi gibi geliyor - sanırım on iki yaşındayken ortaya çıkan bir şey. Biraz daha brendi?"

Sürahiyi Peter'ın bardağının üzerinde asılı tuttu.

Peter bardağını havaya kaldırarak, "İyi kesilmiş," dedi. "Kaçak sanırım?"

"Başka bir tür var mı?" Theo sordu.

Hayır diyecektir, diye düşündü Peter. Tabii ki hayır diyecekti.

Kadın gelirse nasıl davranacağını merak etmenin bir anlamı bile yoktu. Fincham'dan uzak mı duracaktı? Yoksa her gün oraya uğrar mıydı?

Ama asla bilemezdi, değil mi? O gelmeyecekti.

Eleanor Thompson gerçekten de coğrafya ve matematik öğretmenini olarak Bayan Martin'in okulunun kadrosuna katıldı. Claudia ilk başta onun Noel'den sonra gelmesini bekliyordu, ancak Eleanor hemen başlamak için çok hevesliydi ve bu nedenle otelinden doğrudan okula taşındı ve Claudia ders programını ve ders yükünü ayarlar ayarlamaz görevine başladı.

Hem kızların hem de öğretmen arkadaşlarının gözdesi olduğunu kanıtladı. Yeterince katı bir disiplindi ama aynı zamanda derslerini mizah ve sağduyu ile yürütüyordu. Olağanüstü bir şey yapmak için çok geç kalmıştı.

-Noel konseri için bir oyun ya da koro yönetmek ya da mayıs direği dansı organize etmek gibi. Bunun yerine sahne arkasındaki daha az görkemli işlerle meşgul olacağını, gelişinin ertesi günü açıkladı ve ondan sonra neredeyse her boş anında çalıştı, Bay Upton'ın çeşitli setler için yaptığı eskizleri hayata geçirirken bir grup gönüllü kıza rehberlik etti ve çoğu zaman kendisi de bir fırça kullandı.

"Bir akşam Claudia'nın oturma odasında, sağ işaret parmağındaki inatçı bir boya lekesini ovuştururken yorgun bir iç çekişle, "Christine Bewcastle'la evlenip tüm hayatlarımızı altüst edene kadar mükemmel hayatın, elimde açık bir kitapla kulübemizde sessizce oturmak olduğunu düşünüyordum," dedi.

"Peki sen hâlâ aynı şeyi mi düşünüyorsun?" Susanna gözlerinde bir parıltıyla sordu.

Eleanor güldü. "Sadece ara sıra," diye itiraf etti. "Örneğin bu sabah, Agnes Ryde matematikte bir problemi çözemediğinde Cockneyce bir küfür savurduğunda ve anlamamış gibi davranma isteğime direnmek zorunda kaldığımda olduğu gibi. Sanırım Agnes'in en sevdiğim öğretmenlerden biri olmasının da faydası var, her ne kadar bana öğretmenlerin en sevdiklerinin olmaması gerektiğini söyleyeceğinden emin olsam da Claudia. Agnes'in karakteri var."

"Korkarım bazen çok fazla oluyor," dedi Claudia hayıflanarak. "Ama insan kızdan hoşlanmadan edemiyor."

"Aslında dün bana," dedi Lila, "benim önerdiğim gibi bir düşes gibi davranarak doğru konuşmayı öğrenmenin eğlenceli olduğunu söyledi. Bunu söylerken gülümsedi bile. Kibirli bir kaşını kaldırdı ve sanki öpmemi bekliyormuş gibi elini bana uzattı."

Hepsi güldü ve Susanna ayağa kalkarak her birine ikinci bir fincan çay doldurdu.

"Bu sabahki mektubun seni üzdü mü Susanna?" Claudia herkes yeniden yerleştikten sonra sordu.

Susanna önce mektubun Frances ya da Anne'den geldiğini düşünmüştü ama sonra tanımadığı bir el tarafından yazıldığını görmüştü.

"Fincham Malikânesi'ndeki Leydi Markham'dan geldi," dedi. "Orası Hertfordshire'da, benim büyüdüğüm yer," diye ekledi Lila ve Eleanor'un yararına.

"Ve?" Claudia fincanı ağzının yarısına kadar sarkmış halde konuştu.

"Noel'i orada geçirmem için davet edildim," dedi Susanna. "Edith, Bay Morley ve oğulları da oraya gidecekler. Davetim doğrudan Sir Theodore Markham'ın kendisinden geliyor. Kendisi ve sanırım birkaç hafta önce Bath'daki buluşmamızdan ona söz eden Leydi Markham son derece nazik davranmışlar, ama elbette hayır diyeceğim. Dersler bittikten sonra tiyatro ve bir dizi kompozisyon ödeviyle meşgul olmasaydım bugün cevap yazardım."

"Susanna," dedi Lila, sesi kuşkuluydu, "tatili bir baronet ve ailesiyle birlikte bir kır evinde geçirme şansın var ve sen buna hayır mı diyeceksin?"

"Ama tabii ki," dedi Susanna, hâlâ gülümseyerek. "Ağustos sonunda iki haftalık bir tatilim vardı. Şimdi bir tane daha istemek çok ama çok açgözlülük olur."

Eleanor, "Yine de Lila ve ben tatil boyunca burada olacağız, Claudia da kalacak olan kızlarla ilgilenecek," dedi.

"Ama gitmek istemiyorum," diye itiraz etti Susanna. "Burada hepinizle birlikte kalmayı tercih ederim."

Eleanor ayağa kalkıp neşeyle, öğretmen olarak bir gün daha hayatta kalmak istiyorsa uykuya ihtiyacı olduğunu söyleyene kadar birkaç dakika daha konuştular. Lila da onunla birlikte gitti. Claudia onunla konuşmasaydı Susanna bulaşıkları tepsiye düzgünce dizdikten sonra onları takip edecekti.

"O mektuptaki bir şey seni Noel'i geçirmek için basit bir davetin yapabileceğinden daha fazla üzdü," dedi. "Bu konuda konuşmak ister misin Susanna? Ama sadece sen istersen."

Susanna iç geçirip sandalyesine gömülmeden önce bir süre ona baktı.

"Fincham Malikânesi'ne geri dönemem Claudia," dedi. "Orayla ilgili çok fazla mutsuz anı var."

Claudia, "Sidley Park'a da çok yakın," dedi. Bu bir soru değildi.

"Evet." Susanna ellerine baktı.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturdular. Susanna'nın onunla vedalaştığı öğleden sonradan beri Vikont Whitleaf'ın adı aralarında hiç konuşulmamıştı. Acısı en yakın arkadaşlarıyla bile paylaşılamayacak kadar yoğundu ve Claudia her zamanki gibi bu gerçeği hissetmiş ve saygı duymuştu.

"Geri dönmeniz gerekli olabilir mi?" Claudia sessizliği bozarak sordu. "İsteseniz de istemeseniz de geçmiş yeniden gündeme geldiğine göre, bu kez onu düzgün bir şekilde geride bırakmanız gerekmez mi?"

Susanna gözlerini kaldırıp ateşin sönmekte olan korlarına baktı.

"Mektuplar vardı," dedi. "Laura Place'e yaptığım ziyaretten sonra bunu sana söylemedim, değil mi? Babam ölmeden önce iki mektup yazdı; biri Sir Charles Markham'a, diğeri de bana. İkisi de hâlâ Fincham'da bir kasada duruyor. Theodore, Leydi Markham'dan eğer istersem benimkini de göndereceğini ama her iki mektubu da görmek ve onunla konuşmak için Fincham'a gitmemi şiddetle tavsiye ettiğini bildirmesini istedi."

"Oh, Susanna!" diye haykırdı Claudia. "Babanın canına kıymadan önce sana mektup yazdığını öğrenmek senin için ne büyük bir şok olmuştur, ama ne kadar da hoş bir şok."

Ve bugün mektubun hala var olduğunu öğrenmek ne kadar heyecan verici! Okumak için can atmıyor musunuz? İstersen seni yarın oraya gönderirim, böylece bir gün daha fazla beklemek zorunda kalmazsın."

Susanna, "Bunu görmek istemiyorum," dedi.

Claudia ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Kendini neden öldürdüğünü biliyorum," dedi Susanna, "ve on iki yaşındaki bir çocuğun gözleri için uygun olduğunu düşündüğü şeyleri okumaya dayanamıyorum. Vikontes Whitleaf'i seviyordu Claudia, ama kadın ona karşı acımasızdı ve kalbini kırdı. Leydi Markham birkaç hafta önce bana onun geçmişinde utanç verici bir şey olduğunu ve onu utanç, kovulma ve yoksulluğa maruz bırakmak üzere olduğunu söyledi ama ben buna inanmıyorum. Gerçeği biliyorum. Vikontes Whitleaf babamı sanki tetiği kendisi çekmiş gibi öldürdü. Ya da onu öldürenin, kırık bir kalple yaşamaya devam edememekten kaynaklanan kendi zayıflığı olduğu da söylenebilir."

İşte. Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Düşünmemeye bile çalışmıştı - bir insanın diğeri üzerinde böylesine duygusal bir güce sahip olabileceğini ve diğerrinin buna karşılık verecek karakter ya da irade gücünü bulamayacağını. Onları birlikte görmüştü. Onları duymuştu. Biliyordu. Her zaman biliyordu.

Babası onu terk etmiş, sonsuza dek terk etmişti, çünkü onun için iki parmağını şıklatmayı bile umursamayan zalim bir kadının sevgisi olmadan yaşayamamıştı - ve bunlar Vikontes'in kendi sözleriydi.

Susanna'nın yaz boyunca Barclay Court yakınlarındaki o taşra yolunda Whitleaf adından ürkmesine şaşmamalı.

"Ah, Susanna," dedi Claudia, "Vikontes Whitleaf mi? Zavalıcık."

Susanna, "Şimdi neden hiçbir şey yapmak istemediğimi anlayabilirsin," dedi. "Ya da onunla."

Claudia iç çekti. "Neden çok çalıştığımız, düzgün yaşadığımız ve kendi işimize baktığımız sürece hayatlarımızı kontrol edebileceğimize inanmakta ısrar ediyoruz?" dedi. "Şu anda bunların hiçbirini gerçekten hak etmiyorsun. On iki yaşındayken de bunların hiçbirini hak etmiyordun. Ama burada bununla baş başa kaldın."

"Hayır, değilim," dedi Susanna. "Bunların hepsi geçmişte kaldı. Önemli olan şimdiki zamandır. Ve şu anda burada hayatım ve arkadaşlarım var ve oldukça mutluyum Claudia. Mutluyum."

"Yalnızca," dedi Claudia, "senin güneş ışığın sönmüş Susanna."

Birbirlerine baktılar.

"Belki de başka kimse fark etmemiştir bile," diye devam etti Claudia. "Her zamanki gibi enerjik, neşeli ve meşgulsün. Her zamanki gibi gülümsüyor ve gülüyorsun. Ama seni uzun zamandır tanıyorum ve seni küçük kız kardeşimmişsin gibi seviyorum ve biliyorum ki hayatında güneş artık parlamıyor."

Susanna gözlerini kısa bir süre kapadı ve sonra tekrar açtı.

"Tek ihtiyacım olan zaman," dedi. "Kırık bir kalbin onarılabilceğini ve hayatın her zaman yaşamaya değer olduğunu kanıtlayacağım Claudia. Biraz daha zamana ihtiyacım var, hepsi bu."

Kalbinin kırık olduğunu Claudia'ya -ya da kendisine- inkar etmenin anlamsız olduğunu düşünüyordu. Bazen kendini, şimdi bir evlilik teklifi yapılsa bunu reddedecek gücü bulup bulamayacağını merak ederken buluyordu. Böyle bir şeyin gerçekleşme tehlikesinin olmaması iyi bir şeydi. Diğer tüm hususlar bir yana -ki bunların birçoğu vardı- Vikontes Whitleaf'in oğluya asla evlenemezdi.

Claudia, "İstenmeyen bir tavsiyede bulunmak üzereyim," dedi, "ne yazık ki öğretmenlerin en iyi yaptığı şey bu. Davetinizi kabul edin. Noel için Fincham Malikânesi'ne git. Sör Theodore Markham'ın söyleyeceklerini dinle. Mektubunu oku -ve eğer sana gösterme teklifini yinelerse diğerini de. Gerçeği babanın kendi sözleriyle, Sör Theodore'un bakış açısıyla öğren. Zaten en kötüsünü bildiğinize inanıyorsunuz ve bu yüzden hiçbir şey sizi şok edemez. On bir yıl önce kaçtığın yeri gör ve bazı hayaletleri rahat bırak. Vikont Whitleaf ve annesine gelince, eğer istersen ve fırsatın olursa onları da gör ya da istersen onları görmekten kaçın. Ama her şeyi kabullen Susanna. Üstesinden gel ve yoluna devam et ki güneş yeniden içinde parlansın."

"Susanna, "Sanki yaz boyunca bir yara açılmış ve üzerine başka yaralar eklenmiş gibi hissediyorum," dedi. O zamandan beri birkaç kez yaralar kapanmış gibi oldu ama sonra tekrar açıldılar. Şimdi iyileşiyorlar Claudia. Gerçekten iyileştiler. İstemiyorum... Dayanamıyorum..."

Claudia, "Ama bu sabahki mektubun yarayı yeniden deşti," dedi. "Babanın ölmeden önce seninle konuştuğunu bildiğine göre, bu yara daha ne kadar iltihaplanacak Susanna?

-Ama sen dinlemeyi reddediyorsun? Ve eğer şimdi görmezden gelerseniz, acı ne zaman yeniden tazelenecek?"

Susanna, "Theodore'un mektubu buraya göndermesini sağlayabilirim," dedi.

"Yapabilirsin, evet," diye kabul etti Claudia. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama ağzını kapattı.

Susanna şöminenin üzerindeki saate bakarak, "Geç oldu," dedi, "ve ben çok yorgunum. Sen de öyle olmalısın."

Claudia ayağa kalkarak, "Gerçekten de öyleyim," dedi. "Ve şimdi seni uykusuz bir geceye mahkûm ettiğimden şüpheleniyorum, Susanna. Ama sanırım o mektubu aldıktan sonra zaten bir gece geçirecektin. Bir olayın kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir başka olayın masum nedeni olabilmesi ne kadar tuhaf, değil mi? Anne Ağustos ayında Galler'den tam da senin Frances ve Kont'la birlikte Barclay Sarayı'na gideceğin sırada döndüğünde ikimiz de çok sevinmiştik. Bir gün bile geç gelseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ama belki de yine de bir yolunu bulurlardı. Belki de kendi kaderimizden kaçmak imkansızdır. Yorgun olmalıyım. Saçma sapan konuşuyorum."

Susanna iyi geceler diledikten sonra odadan çıktı ve merdivenleri tırmanarak kendi odasına gitti. Birkaç dakika sonra yataktaydı, gecenin soğuğuna karşı yatak örtülerinin altına büzülmüştü. Ama uyku gerçekten de uzun bir süre ondan kaçtı.

Keşke Anne bir gün sonraya kadar eve gelmeseydi. Keşke Bewcastle Düşesi ve Vikontes Ravensberg, Anne ve Bay Butler için burada, Bath'da bir düğün kahvaltısı planlamamış olsalardı. Keşke o akşamki konser için Bath Abbey'e gitmeseydi ve böylece Leydi Markham ve Edith'i tekrar görmeseydi. Keşke babasının ona bir mektup yazdığını hiç bilmeseydi.

Ve keşke Claudia yarın Theodore'a cevap yazma kararına katılsaydı, davetini reddetseydi ve hatta babasının mektubunu gönderme teklifini geri çevirseydi.

Neden o mektubu okumak istemiyordu? Tam da uykulu hissetmeye başlamışken bu soru onu yeniden uyandırdı.

Babasının ona sırtını döndüğü gibi o da babasına sırtını mı dönmek istiyordu? Bu, ona yaşattığı acılar için bir tür intikam mıydı? Acıyı hissedecek kadar hayatta olmasa da onu incitmek mi istiyordu?

Baba, diye düşündü, yüzünü yastığına dönerek.

Yıllar ve yıllar boyunca onu bu isimle bile düşünmemişti.

Ve sonunda, uykuya dalmadan hemen önce, aslında başka seçeneği olmadığını fark etti. Theodore'un mektubu buraya göndermesi içindeki boş bir arzuyu tatmin edebilirdi, gerçi bundan bile şüpheliydi. Ama öğrenmesi gereken başka şeyler, görmesi gereken yerler, konuşması gereken insanlar vardı.

Geri dönmek zorundaydı.

Hepsini duymalı, hepsini görmeli, hepsini okumalıydı.

Belki de her şey Vikont Whitleaf'le göz göze gelmesine gerek kalmadan halledilebilirdi. Ne de olsa onu çocukluğunda sadece bir kez görmüştü.

Ve eğer şans eseri onu tekrar görürse, o zaman... Ama zihni bu olasılıkla baş edemiyordu. Her seferinde bir şey.

Bu gece geri döneceğini bilmek yeterliydi. Onu korkuyla
doldurmaya yetecek kadar.

Ve yine de, kararını verdi, uyudu.

21

Susanna, Noel'den üç gün önce öğleden sonra çok geç bir saatte Fincham Malikânesi'ne varmıştı. Noel konserini ve dönem sonunun getirdiği diğer tüm yoğun etkinlikleri izleyen sabah erkenden Bath'dan ayrılmıştı. Yolculuğa başlamadan önce bile yorgundu. Yolculuk sona erdiğinde de bitkin düşmüştü.

Gelmekten korktuğu gerçeği elbette yardımcı olmadı.

Bunca yıldan sonra eve tekrar adım atmanın nasıl bir his olacağını merak etmişti. On bir yıl önce evi terk ettiğinde, babası yeni intihar etmişti ve Leydi Markham'ın kendisini bir yük olarak tanımladığını yeni duymuştu. Kaçıp gidiyordu.

Ancak her şey şaşırtıcı derecede tanıdık gelse de, başka bir yaşamda ziyaret etmiş olması gereken bir yer gibi görünüyordu. Orayla arasında büyük bir duygusal bağ hissetmiyordu.

Elbette bu kez, babasınının yanındaki küçük, şirin çatı katı odasında değil, evin ana bölümündeki misafir odasında kalıyordu. Ailenin bir misafiriydi.

Edith ve Bay Morley Noel için çoktan gelmişlerdi ve birkaç misafir daha bekleniyordu. Bütün aile Susanna'yı sıcak bir şekilde karşıladı; hatta Theodore, Susanna ona reverans yaptıktan sonra elini sıcak bir şekilde sıktı ve sonra Susanna'nın ender rastlanan bir güzelliğe kavuştuğunu söylerken elini iki elinin arasına aldı. Kendisi de vahşi, asi siyah saçları ve güler yüzüyle büyük bir ayı gibi bir adam olmuştu. Çocukken ona tapmıştı ve hâlâ iğdsel olarak ondan hoşlanıyordu.

"Akşam yemeği için tazelenmek ve üstünü değiştirmek isteyeceksin Susanna," dedi. "Sana hâlâ Susanna diyebilir miyim?"

"Ancak sana hâlâ Theodore diyebilirsem," dedi.

Adam içtenlikle güldü.

Akşam yemeği sona erdiğinde ve iki beyefendi yemek salonunda porto şarabını içerken o da Leydi Markham ve Edith'le birlikte salonda bir fincan çay içtiğinde Susanna gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Beyler odaya geldiğinde Leydi Markham, "Susanna çok yorgun," dedi. "Sanırım bu gece onunla konuşmayı planladığınız herhangi bir iş sabaha kadar beklemeli, Theodore."

Mektubu. Babasının lmeden hemen önce ona yazdığı mektup tam da bu evdeydi. Özellikle onu okumak için gelmişti. Ve şimdi buradayken onu görmenin, tutmanın, okumanın özlemiyle neredeyse hasta olacaktı. Ama bu gece değil. Uyanık ve güçlü olması gerekiyordu.

"Ben de tam aynı şeyi nerecektim anne," dedi Theodore. "Bu sana uyar mı Susanna? Artık geceyi geçirmek ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi ayağa kalkarken. "Teşekkür ederim, Theodore. Beni buraya davet ettiğin için de teşekkür ederim."

"O zaman yarın konuşuruz," dedi. "Yarından sonra da diğer misafirlerimiz gelecek."

Leydi Markham, Susanna'yla birlikte odasına kadar yürüdü.

"Geldiğin için çok mutluyum," dedi. "On bir yıl önceki hikâyenin hiçbir zaman tam anlamıyla sona ermediğini hep hissettim. Seni Bath'da gördüğümde beri bunu daha da çok hissediyorum. Şimdi belki de hepimiz bu hikâyeyi bitirebiliriz Susanna ve sen okuluna döndükten sonra da arkadaş kalabiliriz. İyi geceler. İyi uykular."

Ve Susanna iyi bir uyku çekti. Başını yastığa koymasıyla, odasındaki küçük şöminede ateş yakan hizmetçinin sesiyle uyanması arasında geçen süreye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Yatağının yanındaki masanın üzerinde dumanı tüten bir fincan çikolata vardı.

Ne lüks!

Ama kısa bir süre sonra giyinirken dişleri takırdadı, soğuktan çok sabahın getireceklerine dair duyduğu hastalıklı endişeden.

Ama önce kahvaltı boyunca oturup gülümsemesi, hafif bir sohbet yapması ve Edith'e -gerçekten de doğruysa- Jamie'yi görmek için onunla birlikte kreşe gitmek istediğini söylemesi gerekiyordu.

"Ama henüz değil Ede," dedi Theodore, bitmek bilmez gibi görünen yemeğin sonunda ayağa kalkarken. "Susanna ve benim önce işimiz var. Mektubunu getireyim, Susanna, istediğin yerde okuyabilirsin."

odasında ya da günün bu saatinde her zaman boş olan misafir odasında. Ya da isterseniz kütüphanede."

Ama birdenbire onun kendisine getirmesini bekleyecek kadar bile bekleyemedi. O da ayağa kalktı.

"İzin verirsiniz ben de sizinle geleceğim," dedi.

"Elbette," dedi ve odadan çıkarken onu takip etti.

Ama belli bir odanın önünde duraksadı, eli kapının tokmağındaydı ve Susanna nedenini hemen anladı. Burası babasının çalışma odasıydı. Kendini vurduğu yerd.

"Gidip getireyim," dedi ona nazikçe gülümseyerek. "Sadece bir dakika sürer."

"Lütfen," dedi Susanna, onun koluna dokunarak, "ben de gelebilir miyim?"

Sesli bir iç geçirdi ve kapıyı açarak kızın kendisinden önce içeri girmesine izin verdi.

Küçük bir kızken buraya pek sık gelmemiş olmasına rağmen rahatsız edici derecede tanıdık bir odaydı. Ancak babası çoğu zaman kapıyı aralık bırakırdı ve o da sık sık dışarıda durur, deri ve mürekkep kokusunu alır ve içeride onunla birlikte biri varsa onun derin, hoş sesini dinlerdi. Çoğu zaman bu kişi Theodore olurdu ve Theodore'un hevesli, babasının hoşgörölü sesiyle atlar ve yarışlar ya da balıkçılık hakkında konuşmalarını dinlerdi. Her zaman kapıyı itip açmayı ve içeri girip onlara katılmayı arzulamıştı. Belki de babası onu geri çevirmezdi. Hatta belki de onu hoş karşılar ve dizine tırmanmasına izin verirdi. Belki de -ki bu yeni bir düşünceydi- babası da onun tarafından ihmal edildiğini hissetmişti. Belki de babası

bir kız olarak bütün günlerini Edith'le geçirmeyi tercih ettiğini düşündü.

Masanın başında durmuş, Theodore sessizce onu izlerken elini deri kenarlı kurutma kâğıdının üzerinde gezdirdiğini fark etti. Başını kaldırıp ona baktı ve yarı gülümsedi.

"İnsanın hayatının çoktan geçip gittiğini düşündüğü bir bölümünü yeniden ziyaret etmesi çok tuhaf," dedi.

Theodore onu birkaç dakika süzdükten sonra, "Burası soğuk," dedi. "Mektubu bulacağım ve sen de okumak için sıcak bir yere gidebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedi. Ocakta ateş yanmadığından ve gökyüzünün kurşuni bir griye büründüğü pencereleri tıkırdatan rüzgârı duyabildiğinden buranın soğuk olduğunu tahmin ediyordu. Ama üzerinde kışlık bir elbise ve Claudia'nın ona erken bir Noel hediyesi olarak verdiği yumuşak yün şal olmasaydı bile, bu sabah bunu gerçekten hissedeceğine inanmıyordu. "Ama buradaki mektubu okumak istiyorum. Okuyabilir miyim, lütfen, Theodore?"

Mektubun burada yazılmış olması gerektiğini fark etti, tam da bu masada. Hemen önce...

Theodore itiraz etmedi. Ateşi yakmak için kalçalarının üzerine eğildi ve sonra kasaya doğru adım atıp onu açtı. Elinde katlanmış, mühürlenmiş bir kâğıtla döndü. Susanna kâğıdın kenarlarının biraz sararmış olduğunu görebiliyordu.

"O halde sizi bir süreliğine yalnız bırakayım," dedi, "sonra sorularınızı yanıtlamak için geri geleyim - tabii yanıtlayabilirsem. O sırada okuldaydım ve bana pek bir şey anlatılmadı. Ama babamın mektubunu okudum ve annemle konuştum."

"Teşekkür ederim," dedi ama adam ona mektubu uzatırken aslında iki tane olduğunu fark etti. Elini mektupların üzerine kapadı ve adam giderken kapının sessiz tıkırtısını duyana kadar gözlerini kapattı.

Masanın arkasına dikkatlice oturdu ve elindeki kâğıtlara baktı.

Kendi mektubu en üstteydi. Bayan Susanna Osbourne sözcükleri, babasına ait olduğunu hemen anladığı sert, eğimli ve zarif bir elle yazılmıştı. Diğer mektubu masanın üzerine bırakırken, babasının elinin hiç titremediğini düşündü, ama kendi eli mektubu tutarken titriyordu. Başparmağını mührün altına kaydırды ve sayfayı açmadan önce mührü kırdı.

"Sevgili Susanna," diye okudu, "seni terk ettiğimi, senin için yaşayacak kadar sevmediğimi düşüneceksin. Büyüdüğünde belki bunun doğru olmadığını anlayacaksın. Benim hayatım, eğer yaşamaya devam edecek olsaydım, birdenbire büyük ölçüde değişecekti ve dolayısıyla senin hayatın da değişecekti. Belki de yalnız olsaydım bu değişimle yüzleşirdim, tıpkı çok daha gençken başka bir değişimle yüzleştiğim gibi. Kim bilir? Ama sizi buna maruz bırakamam. Birini işlediğim, diğerini işlemediğim iki korkunç suçla itham edildim. Ama ikinci davadaki masumiyetimin bir önemi yok. İlkinin ışığında buna inanılmayacaktır.

"Belki de hak ettiğim gibi mahvoldum. Annen zaten en büyük bedeli ödedi. Benim de ödememin zamanı geldi. Ve bunu yapıyorum -ya da kendime böyle söylüyorum, hayatımın sonuna biraz asalet katmaya çalışıyorum- böylece sen yaşayabilirsin. Senin bir ailen var Susanna, benim ve annenin. Ve ben öldükten sonra her ikisi de seni yanlarına almaktan mutluluk duyacaklardır. Seni doğduğunda da alırlardı ama ben senden vazgeçemeyecek kadar bencildim. Elimde kalan tek şey sendin. Sana bakması için

Sör Charles, ailenizle birleşeceksiniz. Size iyi davranacaklardır, onlar iyi insanlardır. Seni sevecekler. Onlarla birlikte güvenli, mutlu bir kızlık geçirecek ve parlak bir geleceğe sahip olacaksın. Okurken hayat sana muhtemelen çok kasvetli görünecek olsa da sana bunun sözünü veriyorum. O halde senden ayrılıyorum, sevgili çocuğum. Seni sevdiğime ve her zaman seveceğime inan. Baba."

Susanna başparmağının yanıyla son kelimenin üzerini ovuşturdu. Baba. Ona gerçekten böyle mi seslenmişti? Ama elbette demişti. Ancak daha sonra onun adını babam olarak değiştirmişti.

Bunu yaşamamız için yapıyorum.

O da bu yükü taşımak zorunda mı?

Belki de yalnız olsaydım bu değişimle yüzleşirdim.

Vikontes Whitleaf'ten ya da sevdiği kadın olmadan yaşamaktansa ölümü seçtiğinden hiç bahsetmemişti. Ama zaten bir baba on iki yaşındaki çocuğuna böyle bir şeyi itiraf eder miydi?

Vikontesi sevmişti. Ölümünden hemen önce bir öğleden sonra onları birlikte görmüştü. Fincham'dan köye giden yola yakın bir çitin altında saklanıyordu, dışarı çıkmak üzereydi çünkü Susanna'yı bulamayınca Edith'in oyundan sıkılmış olması gerektiğini anlamış ve onun ortaya çıkmasını beklemek için eve gitmişti. Ama sonra Susanna'nın babası geldi, Leydi Whitleaf'in atının yanında yürüyordu, ta ki ikisi de bir taş atımı ötede durana kadar. Susanna olduğu yerde kalmış, çalıların arasından sürünerek çıkarken görülemeyecek kadar utanmıştı. Kendisini görmeyeceklerini ummasına rağmen onları görebilmişti bile.

"Umurumda mı sanıyorsun?" Leydi Whitleaf, binici şapkasının pembe tüylü tüyleri kulağına değecek şekilde başını sallarken sesi küçümsemeyle doluydu. "Senin için parmaklarımı şıklatmak bile umurumda değil ve hiçbir zaman da olmadı."

Susanna onun çok güzel olduğunu fark etmişti.

"Özür dilerim," demişti babası, kızının elini tutup dudaklarına götürürken. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Gözünü bu kadar yükseklere diktiğin için gerçekten çok pişman olacaksın," dedi elini geri çekerek. "Ve beni taciz ettiğin için."

"Taciz mi?" Bir adım geri çekildi. "Hareketlerimi bu şekilde görüyorsanız özür dilerim."

"İstiyorum." Sanki ayaklarının altındaki bir solucanmış gibi ona tepeden bakıyordu. "Sıradan bir hükümet sekreterini bir an bile dikkate almaya tenezzül ettiğim için! Umarım kalbin kırılmıştır. Kırılmayı hak ediyor. Umarım bu seni ölüme sürükler."

Mahmuzlarını atın böğrüne sapladı ve patikadan aşağı doğru koşmaya başladı.

Susanna saklandığı yerde felç olmuş bir halde oturup elbisesinin pamuklu kumaşından dizini ısıtırken, babasının dönüp evin olduğu yöne doğru yürümeye başlamadan önce elini yüzünde yorgunca gezdirmesini izlemişti.

Aklı şimdiki zamana ve elindeki mektuba döndü. Şöminedeki ateşin çıtırdayarak canlandığını duyabiliyordu. Hatta ateşin yönünden gelen bir sıcaklık bile hissedebiliyordu.

Ailesi vardı - ya da on bir yıl önce hem anne hem de baba tarafından ailesi vardı. Onu kabul ederlerdi ama babasını kabul etmezlerdi. Onları bu kadar gücendirecek ne yapmıştı?

İki korkunç suçla suçlanıyorum, bunlardan birini ben işledim...

Annesi en büyük bedeli ödemişti ve şimdi sıra ondaydı.

Neyin nihai bedeli? Hangi korkunç suç iki kişinin ölümüne neden olmuştu?

Babası onun uğruna kendini öldürmüştü. O olmasaydı mücadeleye devam edebilirdi. Doğumundan sonra onu kendi ailesinin ya da annesinin yanına gönderebilecekken bile yanında tutmuştu. Ondan vazgeçemeyecek kadar bencildi.

Susanna alnını açık mektubun üzerine koymak üzere masaya indirdi.

Bir bedende ve zihinde çalkalanacak o kadar çok düşünce ve duygu var ki!

Ama aklına sadece tek bir düşünce, daha doğrusu altındaki kâğıtta yazılı olan üç kelimenin anısı geldi.

...benim sevgili çocuğum.

Theodore geri dönecek, diye düşündü birden ve tekrar doğruldu. Babasının mektubu cevapladığı kadar çok soru da doğurmuştu. Belki de bazı cevaplar vardı...

Elini, mührünün çoktan kırılmış olduğunu görebildiği diğer mektuba doğru uzattı. Ama bunu yapmak istiyor muydu?

Babası olan adamın sırlarını bilmek istemez miydi? Yine de kendi mektubunu okuduktan sonra nasıl bilmek istemezdi? Gerçekten de bunca yıldır düşündüğü gibi değil miydi? Peter'la evlenmesinin önündeki engellerden biri -ki daha binlercesi vardı- ortadan kalkmış mıydı?

Sör Charles'ın mektubunu kendisine doğru çekti ve açtı. Gözleri doğrudan mektubun gövdesine gitti, yakından yazılmıştı ve kendi mektubu kadar sağlam bir elden çıkmıştı.

"Birkaç gün önce beni nazikçe dinlediniz," diye okudu, "size uzun zamandır sakladığım iğrenç sırlarımı Vikontes Whitleaf bunu benim için yapmadan önce anlattığımda. Şantajcılar ya da onların kurbanı olmaya izin verenler hakkında hiçbir zaman iyi bir fikre sahip olmadım. İstifamı kabul etmeme nezaketini bile göstermiştiniz - en azından hanımefendinin ne kadar konuştuğunu ve ortaya çıkacak skandalın ciddiyetini görene kadar.

"Ancak durum çok daha vahim bir hal aldı. Hikayemle size gelme tehdidi engellendiğine göre, onu nasıl taciz ettiğime ve hatta ırzına geçtiğime dair başka bir hikayeyle dünyaya açılmayı planlıyor. Hikayesine genel olarak inanılmasını sağlayacak iki gerçek olmasaydı, bu belki de aptalca bir yalan olurdu. Biri, şimdi şüphesiz dünyayla paylaşacağı diğer hikayenin gerçekliği. Diğeri ise geçen yıl Londra'da hanımefendi ve benim hakkımda çıkan hafif dedikodular ve evet, bir süre sevgili olduğumuz gerçeği. Benim hatam - hayatımda sayılamayacak kadar çok olan hatalarımdan biriydi- ilişkimizi bitirmeyi kendisinin seçeceği zamana kadar beklemek yerine kendim bitirmeye çalışmak oldu.

"Size, ailenize ve bu eve bu kadar çok potansiyel skandal getirmiş olmak beni üzüyor. Beni desteklemeye devam edemeyeceksiniz. Mahvoldum ve belki de

hatta cezai kovuşturmayla karşı karşıya kalabilir. Siz bunu okuduğunuzda çoktan yapılmış olacak şeyi yapmaktan başka bir çıkış yolu göremiyorum. Belki de ölümüm hanımefendiyi susturacak ve böylece intiharımın kaçınılmaz sonucu dışında tüm skandalları önleyecektir.

"Ama Fincham'dan ayrılana kadar bekleyemem. Susanna var, görüyorsunuz. Uzun zamandır hayatımda gerçekten değerli olan tek şey o. Leydi Markham ve Bayan Markham ona karşı her zaman son derece nazik davrandılar, bunun için minnettarlığımı tam olarak ifade etmem mümkün değil. Yalvarırım ona karşı bir konuda daha nazik olun. Ekteki mektupla birlikte onu babama gönderin. O onurlu ve iyi bir adamdır. Ona bir ev, şefkat ve hatta sevgi verecektir.

"Size hizmet etme ayrıcalığını bana tanıdığınız için teşekkür ederim Sör Charles..."

Susanna son birkaç cümleyi okumadı. Mektubu diğerinin üzerine koydu.

O zaman haklıydı, ama düşündüğü şekilde değil. Leydi Whitleaf onu ölüme sürüklemişti. Aralarında kulak misafiri olduğu o küçük konuşma parçacığı, düşündüğünden biraz farklı bir anlama geliyordu ama sonuç aynıydı.

Ancak Vikontesi sevdiği için değil, en azından kısmen onu sevdiği için ölmüştü.

Uzun zamandır hayatımda gerçekten değerli olan tek şey o.

...benim sevgili çocuğum.

Mektuplar üzerinde epeyce oyalanmış olmalıydı ki, kısa bir vuruştan sonra kapı açılıp Theodore tekrar odaya girdiğinde fark etti. O da

Şöminenin üzerindeki saate baktığında tam bir saattir ortalıkta olmadığını gördü.

"Size bir fincan çay getirdim," dedi ve ateşi yeniden canlandırmaya gitmeden önce masanın üzerine bıraktı.

"Theodore," dedi, "babam geçmişinde bu kadar kötü ne yapmış olabilir?"

Adam doğruldu ve dönüp ona baktı. "Emin misin-" diye başladı.

"Evet." İki eliyle şalının kenarlarını kavradı ve oda artık eskisi kadar soğuk olmamasına rağmen şalı omuzlarına doğru çekti. "Bilmem gerekiyor."

"Babam anneme söylemişti," dedi. "Annen bir zamanlar babanın ağabeyi Susanna ile evliymiş ama o ve baban... birbirlerini seviyorlarmış. Görünüşe göre ağabeyi bu konuda onunla yüzleşmiş ve ağabeyinin öldüğü bir kavga yaşanmış. Her şey trajik bir kaza olarak açıklandı -ve iddiada doğruluk payı olduğunu söyleyebilirim- ama babanız gönderildi. Annen de onu takip etti ve evlendiler. Birinin kardeşinin dul eşiyle evlenmesi açıkça yasaklanmamıştır ama kesinlikle hoş karşılanmaz. Ve bu, onun ölümünden sadece bir ay kadar sonraydı. Her iki aile de onları reddetti."

Anne babasından bahsediyor, diye düşündü Susanna, elleri masaüstünde yumruk olmuş, beyazlamış parmak eklemlerine bakıyordu.

"Ve bir yıl sonra öldü," dedi Theodore. "Babam onu tanıyordu. Anneme onların kendilerini

Birbirinize, Susanna. Ayrıca senin ona benzediğini de söyledi."

Annesi onu doğururken ölmüştü. Susanna üst dudağını sertçe ısırıldı. Her şeyi, skandal ve dışlanmayı bile göze almıştı, sadece çocuk yatağında ölmek için.

Babası ise on iki yıl sonra, geçmişi nihayet yakasına yapıştığında ve kötü niyetli bir kadın onu yok etmek istediğinde kendi elleriyle ölmüştü. Susanna onu tanıdığı onca yıl boyunca yaşamış olması gereken suçluluk duygusunun büyüklüğünü ancak hayal edebilirdi. Yine de her zaman sessizce nazik, kibar ve sevecen olmuştu.

Annesine benziyordu.

"Babam cenazeden sonra Leydi Whitleaf ile yüzleşti," dedi Theodore. "Sizin elinizden çıkan o mektupta anlatıldığı gibi kötü niyetle hareket etme niyetinde olduğunu inkâr etti. Adamın küstahça davrandığını ve ona yakınlık gösterdiğini iddia etti ve babama özel bir şikâyetle bulunacaktı, hepsi bu. Konu kapandı ama annemle babam arasında o zamandan beri bir soğukluk vardı. Ailem Osbourne'un anlattıklarına inandı."

Susanna ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde açtı ve yakından inceledi.

"Üçüncü mektup büyükbabana gönderildi," dedi Theodore, "her ne kadar onunla birlikte gönderilememiş olsan da. Sanırım o da seni aramaya koyuldu ama Whitleaf seni geçtiğimiz yaz bulana kadar izini kaybettirdin."

"Kaybolmadım," dedi sessizce çayını içerken, sıcak sıvı için şükrederek, "ve o beni bulamadı."

"Bir bakıma öyle," dedi gülümseyerek. "Sizi sabah odasında annem ve Edith'in yanına götürebilir miyim?"

"Evet," dedi kadın iç çekerek. "Theodore, belki de yarın buradan ayrılıp Bath'a dönmeliyim, böylece sen de beni ağırlamak zorunda hissetmeden sakın bir aile Noel'i geçirebilirsin."

"Bu Edith'in kalbini kırar," dedi, "ve annemi incitir. Ve ben de bundan hiç memnun olmam. Bugün daha sonra başka misafirlerimiz gelecek, unutma."

"Gitmem için bir neden daha," dedi kaşlarını çatarak.

"Öyle değil." Ateşin önünde durdu, topların üzerine kalktı ve sonra tekrar topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Ben Albay ve Bayan Osbourne ile Gloucestershire'dan Peder Clapton'ı -iki büyükbabanı ve baba tarafından büyükanneni-bekliyor."

Susanna sessizce ona baktı.

"Annem önerdi," dedi, "sen geleceğini yazar yazmaz. Aynı gün onlara da yazdım ve hiç tereddüt etmediler. Sizinle tanışmaya geliyorlar."

Yutkundu ve boğazında bir gurultu duydu. Fincanını ve tabağını bir kenara itti ve parmaklarını avuçlarının içine kısırarak nemli olduklarını gördü.

"Büyükanne ve büyükbaba mı?" diye yarı fısıldadı.

"Tanrım," dedi tekrar ayaklarının üzerine kalkarak, "doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum Susanna. Ama babamın senin için elinden geleni yapacağını biliyorum ve annem seni her zaman kendi çocuğuymuşsun gibi sevdi. Ben de babamın yaptığını aşağı yukarı yapmanın doğru olacağını düşündüm."

aranıyor benim için yap-hariç o l am getirmek
büyükannen ve büyükbaban seni onlara
göndermek yerine sana getirsinler."

Dünyada yapayalnız değildi. Üç büyükanne ve
büyükbabası ve belki de başka akrabaları vardı. Bunu
babasının iki mektubunda da okumuştı ama nedense bu
bilgi şimdiye kadar beynine tam olarak yerleşmemişti.

Akrabaları vardı ve buraya, Fincham Malikanesi'ne
geliyorlardı.

Bugün.

Susanna ayağa fırladı ve bunu yaparken dizlerinin
arkasıyla sandalyesini itti.

"Dışarı çıkmam lazım," dedi.

"Dışarı mı?" Theodore'un oldukça gür kaşları neredeyse
burun kemiğinin üzerinde birleşene kadar birbirine yaklaştı.

"Kapıların dışında," dedi, boğulmak üzereymiş gibi
hissederek.

"Eve, Bath'a demek istemiyorsun değil mi?" dedi.
"Gitmeyecek misin Susanna? Yine mi kaçacaksın?"

Ne demek istedi? Neredeyse hiç bilmiyordu. Zihni, son bir
saat içinde almaya zorlandığı her şeyle patlamak üzereymiş
gibi hissediyordu.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Bir süre dışarıda yürümem gerekiyor, Theodore," dedi.
"Temiz havaya ihtiyacım var. İzin verir misin? Çok mu kaba
görünecek? Kaçmak niyetinde değilim."

"Ben de seninle geleceğim," dedi, hâlâ kaşları çatıktı. "Ya da belki Edith ya da annem-"

Ama o bir elini kaldırdı.

"Hayır," dedi. "Yalnız kalmayı tercih ederim. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyor."

"Ah," dedi. "O zaman istediğin kadar zaman ayır, Susanna. Sonra geri gel, ısın ve bizimle Noel'in tadını çıkar. Bunu görmem için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Teşekkür ederim."

Pelerinini, bonesini ve eldivenlerini almak ve sıcak tutan yarım botlarını giymek için aceleyle yukarı çıktı ve odasına giderken kimsenin yanından geçmediğini görünce büyük ölçüde rahatladı. Keşke aşağı inip dışarı çıkabilseydi...

Ama bu sefer o kadar şanslı değildi.

O aşağı inerken Theodore koridorda duruyordu, muhtemelen onu yolda görmek için bekliyordu. Yeni gelen bir ziyaretçi orada onunla konuşuyordu. Susanna bir an için bunun beklenen misafirlerden biri olabileceğini düşündü. Ama sonra, neredeyse aynı anda, çok pelerinli paltosunun içinde geniş omuzlu ziyaretçinin genç bir adam ve Vikont Whitleaf olduğunu fark etti.

Aynı anda başını kaldırdı ve gözleri buluştu.

Öylesine güçlü ve beklenmedik bir özlemle dolup taşmıştı ki, kalan merdivenlerden aşağı atlamamak ve kendini onun kollarına atmamak için gereken gücü ancak bulabildi.

"Bayan Osbourne," dedi.

"Lord Whitleaf."

Yavaşça aşağı doğru indi. Fincham Malikânesi'ne geleceğini bilip bilmediğini merak etti.

"Susanna yürüyüşe çıkıyor," dedi Theodore. "Ona eşlik etmeyi teklif ettim ama yalnız kalmaya ihtiyacı var. Az önce babasının hayatının son gününde ona yazdığı mektubu okuyordu. İstersen daha fazla uzatmadan git Susanna. Whitleaf'i annemi görmeye götüreceğim. Bir daveti var."

Vikont gözlerini Susanna'dan ayırmadan, "Sizin için de uygunsa, sonra Theo," dedi. "Bayan Osbourne'la birlikte dışarı çıkacağım, tabii benimle gelmeyi kabul ederse."

Annesinin düşüncesi - annesinin yaptığı şey
-Aklından geçti ama o annesi değildi. Ve aniden tek başına dışarı çıkma, onu geride bırakma düşüncesine dayanamadı.

"Teşekkür ederim," dedi ve arkasına bakmadan evden çıkmak için döndü.

"Peter daha dün akşam, Amy'nin kocası olan en sevdiği kayınbiraderi Bertie Lamb'e, "Evin tıklım tıklım dolu olduğunu ve dikiş yerlerinin şiştiğini söylemek abartı olmaz," demişti.

Kalabalık çoğunlukla akrabalarından, akrabaların akrabalarından ve tabii ki orada bulunan hiç kimseyle akraba olmayan ama yakın gelecekte bu durumu düzeltmeyi umdukları belli olan Flynn-Posy'lerden oluşuyordu. Arabella Flynn-Posy on yedi yaşındaydı, siyah saçlı, siyah gözlüydü ve en ufak bir kışkırtmada somurtmaya meyilli bir ağzı olmasına rağmen oldukça güzeldi. Annesi ona hayrandı, annesi de ona. Bezelye tanesi kadar beyni olan bir embesil bile onların niyetini anlayabilirdi.

"Ama annen kendinden geçmiş durumda," demişti Bertie. "Kız kardeşlerin de öyle. Ve itiraf etmeliyim ki ben de kalabalıktan hoşlanırım. Balo için çok iyi bir gösteri, eski dostum - buradaki her şeyi canlandıracak."

Peter, annesinin bu konuda pek de mutlu olmadığını biliyordu. Ama düşüncesizce tüm komşularını Sidley Park'ta büyük bir Noel kutlamasına davet etmeye karar vermiş ve Noel günü akşamı hepsini bir baloya davet etmişti

Aşçısı, uşığı ve kahyası dışında kimseye danışmadan, ki onlar doğrudan hazırlıklarla ilgileneceklerdi ve şu anda Sidley balosu ihtimaliyle sevinç içinde oradan oraya koşuşturuyorlardı.

Annesine en son söylenmişti. Şey,

hayır, tam olarak son değil.

Ona söylediğinde hâlâ Fincham Malikânesi'ne gitmemiştir. Markham'ların baloya katılamaması ya da katılmak istememesi gerçekten çok kötü olurdu, çünkü kendi zihninin mahremiyetinde her şeyin onlar için ayarlandığını rahatlıkla kabul edebilirdi. Tam olarak onlar için değil.

Top Susanna'daydı.

Aradan geçen haftalar boyunca aşkın çok çabuk ölmediğini keşfetmişti. Çabuk solmuyordu bile - ya da hiç. Ve eğer gerçek biliniyorsa bu çok iç karartıcı bir şeydi. Fincham'a geleceğini öğrendiğinden beri kendine söylemeye çalıştığı tek umudu, ondan uzak durmak ve tatilde istemeden de olsa karşılaşmayacaklarına güvenmekti.

Peki bu çok mantıklı kararı hayata geçirmek için ne yapmıştı? Sidley'deki ilk balosunu onun için düzenlemişti. Ve şimdi de davetiyesini vermek için Fincham'a gitmişti -tabii ki bizzat, çünkü onun şimdiye kadar gelmiş olması gerektiğini biliyordu.

Ve birkaç dakika sonra işte buradaydı, soğuktan içeri girdiğinden daha hızlı bir şekilde evden çıkıyordu, davetiyesi Theo'ya söylenmişti ama -doğru ve uygun olduğu gibi- Leydi Markham'a ve Edith'e resmi olarak iletilmemiştir. Ama bu bekleyebilirdi. Ellerini, ayaklarını ve vücudunun geri kalanını ısıtmak da öyle.

Susanna'nın ona ihtiyacı vardı ya da o kendine öyle diyordu.

Birkaç hafta içinde değişmişti. Yüzü buruşuk ve solgun görünüyordu, gözleri ise tam tersine koyu gölgeli. Ve ona öyle geliyordu ki, bu değişiklikler sabahki sıkıntının ona getirmiş olabileceğinin ötesindeydi.

Dışarıdaki terasta ona yetişti ve kolundan sıkıca tuttu. Kadın hangi yöne doğru yürümek istediğini tam olarak bilmiyormuş gibi etrafına bakınıyordu.

"Ahıra gel," dedi. "Şansım yaver giderse arabamın yuları hâlâ çözülmemiş olacak. İzin verin sizi gezdireyim."

"Evet," dedi ona bakmadan. "Oh, evet, lütfen."

Sessizce ahıra ve atlarının hâlâ arabasına bağlı olduğu taş döşeli avluya doğru yürürlerken, sabahı pek de böyle hayal etmediğini düşündü. Ama mektubunu çoktan okumuştı, görünüşe göre yeni okumuştı.

Onun yüksek koltuğa çıkmasına yardım etti ve yanındaki yerini aldı. Seyisin elinden kurdeleleri aldı ve atlara yola çıkmaları için işaret verdi. En son Bayan Honeydew'in kulübesine birlikte gittiklerinde onun yanında ata bindiğini hatırlamadan edemedi. Başlığının kenarıyla gölgelenen yüzüne baktı ama o önüne bakıyordu.

Araba yoluna çıkar çıkmaz atlarını daha hızlı koşturmaya başladı. Fincham'ı en azından bir süreliğine geride bırakması gerektiğini hissediyordu.

Ona baktı, yanakları soğuktan hafifçe pembeleşmişti ve beklenmedik bir şekilde güldü.

Atlarını daha da hızlı koşmaya teşvik etti.

"Brighton'a gidip gelmek için yarışmak isteyen var mı?" diye sordu.

Bu kez kadın güldüğünde gözlerinde biraz umursamaz bir parıltı vardı ve adam birkaç dakika boyunca ne yaptığına konsantre olarak hızını korudu. Atlarını tam olarak koşturmamıştı ama yanında bir kadın yolcuyla da hiç bu kadar hızlı gitmemişti.

"Oh, Peter," diye bağırdı, "bu harika!"

Onun coşkusunun histeriye çok yakın olduğunu biliyordu. Ama onun için bundan başka yapabileceğı bir şey yoktu - onunla birlikte olmak, ona kısa da olsa bir kaçış yanılsaması vermek.

Ama sonunda yavaşladı. Arkalarında rüzgâr vardı ama yine de soğuk bir kış günüydü ve hız, açık bir taşıtta insanı sıcak tutmak için hiçbir şey yapmıyordu. Ayrıca, bu şeritler dikkatsiz sürüş için tasarlanmamıştı.

"Bana Noel konserinizden bahsedin," dedi.

"Oh, çok iyi geçti," dedi ona. "Her zaman öyle olur elbette ama her yıl en kötüsünden korkarız. Hiçbir felaket olmadı ve sadece birkaç küçük kriz yaşandı, ki bunların hiçbirinin izleyiciler tarafından fark edilmediğini söyleyebilirim. Bu tür etkinliklerde izleyiciler her zaman çok eleştirel olmazlar. Tamamen memnun olma niyetiyle gelirler. Büyük bir izleyici kitlesi vardı, kızlar adına çok memnun oldum."

Ona yönettiğı oyunu, koroları, soloları, dansları, Bayan Thompson'ın son anda organize ettiğı Doğuş tablosunu ve Bayan Martin'in verdiği dönem sonu ödülleri anlatmaya başladı.

"Bayan Thompson ekibe katıldı demek?" diye sordu.

"Bath'ı hiç terk etmedi," dedi. "Sanırım çok eğleniyor ve hepimiz de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyoruz, özellikle de Claudia. Yaşları birbirine çok yakın olmalı ve yakın bir dostluk kurdular."

Bir iki dakika sonra başını ona doğru çevirdi.

"Sidley'deki evine döndün demek?" dedi.

"Evet," dedi ona. "Hatırlarsan sen istedin ve ben de doğruca Bath'dan geldim. O zamandan beri buradayım."

Adam yol boyunca ileriye bakarken, kadın sessizce ona baktı.

"Kâhyamla bile tartıştım," dedi ona. "Ah, canım," dedi kadın.

Sırıttı. "Tam olarak bir tartışma değildi," dedi. "Bir öneride bulundum ve beni dinlemeden reddetti - sanki hala dokuz yaşında yarım akıllı bir çocukmuşum gibi çok nazik ve kibarca. Gözlerinin içine baktım ve sözümün kesilmesinden hoşlanmadığımı söyledim ve alt çenesinin yere sürtüneceğini sandım. Daha sonra beni can kulağıyla ve can kulağıyla dinledi, çok mantıklı olan küçük bir öneride bulundu ve bir anlaşmaya vardık. Hayal görüyor olabilirim ama bu olaydan sonraki bir hafta içinde bana artık saygıya yakın bir gözle bakıyor gibi geldi."

"Oh, Peter." Güldü. "Ne kadar muhteşemsin. Keşke ben de orada olsaydım da seni görseydim ve ona

sözünüzün kesilmesinden hoşlanmadınız."

"Yine de çok dikkatli olsaydı," dedi, "dizlerimin birbirine vurduğunu fark edebilirdi."

Tekrar güldü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Fincham civarındaki yollarda amaçsızca araba sürdüğünü sanıyordu, ama şimdi sorduğu için çok kesin bir yöne doğru gittiğini fark etti - aslında Sidley Park'a doğru, ama aynı anda hedefinin ev olmadığını da biliyordu.

"Fincham'a dönmeye henüz hazır olduğunu sanmıyorum, değil mi?" dedi.

"Hayır," dedi.

"Ama soğuktan kurtulman gerekiyor," dedi. "Seni Sidley'deki çeyiz evine götüreceğim. Boş ama iyi korunmuş. Oturma odasında bir ateş yakar ve ısınırız. Sen de bana mektubunu anlatırsın ya da anlatmazsın, nasıl istersen. Orada istediğin kadar oturabilirsin - yalnız ya da benimle."

"Çok nazıksınız," dedi.

Ama artık hafif konuşmalar ya da kahkahalar yoktu. Amaçlarına hizmet etmişlerdi; şimdi sakindi, oysa onu ilk gördüğünde büyük bir sıkıntı içinde olduğu açıktı.

Aslında, onları geri kalan mesafeye götürürken, uzun yola döndüklerinde artık hiç konuşmadılar.

Sidley'e giden araba yolundan d ö n e r e k , daha dar ve ağaçlık bir patikadan eve doğru ilerledi.

Susanna'nın inmesine yardım etti, atları ahıra götürmeden önce yularından çözdü ve onlar için biraz yem hazırladı, ardından Susanna'yı eve götürdü.

"Çok güzel bir konuma sahip," dedi.

"Evet," diye kabul etti ve onu dirseğinden tutup oturma odasına götürdü. "Burayı her zaman ana evden daha çok sevmişimdir. Burada kendimi her zaman evimde hissettim."

Oturma odası aynı zamanda kütüphaneydi. Birkaç uzun kitaplık, birçoğu çocukluğunun en sevdiği kitaplarla doluydu. Büyük kanepeler ve sandalyeler yumuşak, eski deriden yapılmıştı, muhtemelen modayı takip edenlerin gözünde hiç de şık değillerdi ama fevkalade rahattı.

Önce paltosunu çıkarmadan şöminenin yanında diz çöktü ve orada zaten yanmakta olan ateşi yaktı.

"Gelin ve ellerinizi ısıtın," dedi.

"Bu odayı sevdim," dedi yan yana, neredeyse omuz omuza durup ellerini birazdan canlanacak olan ince alevlere doğru uzatırken. "Rahat bir yer. Burada mutlu olabilirim."

"Yapabilir misin?" Başını çevirdi ve kendini o yüksek farkındalık anlarından birinin ortasında buldu. Yanakları soğuktan pembeleşmiş olsa da kızardığından emindi.

Bakışlarını indirdi ve başlığını çıkardı. Pelerininin bağlarını da çözdü, ama pelerinini bıraktı.

Ateşin bir tarafındaki sandalyeye otururken omuzlarına doladı. Adam paltosunu çıkardı ve diğer taraftaki sandalyeye oturdu.

Birden bunun hiç de uygun olmadığını düşündü.

Ama uygunluğun canı cehenneme.

"Mektubu okumayı seçmenize sevindim," dedi, "ve bunu burada yapmayı seçmenize de sevindim. Okumak çok mu zordu?"

Orta parmaklarını şakaklarına dokundurdu ve kucağına bakarken bir süre orada daireler çizdi.

"El yazısının ne kadar... canlı bir şey olduğunu fark etmemiştim," dedi. Bu onun el yazısıydı ve yüzü kadar tanıdıktı. Sanki ölümünden birkaç dakika önce ona bakıyormuşum gibi hissettim."

Hiçbir şey söylemedi.

"Beni sevdi," dedi yüzüne bakarak ve ellerini indirerek.

"Tabii ki yaptı."

"Ölümünün benim için en iyisi olacağını düşündü," dedi. "Utançla ve belki de daha kötüsüyle karşı karşıyaydı ve benim iyiliğim için ölümü seçti. Bundan daha aptalca bir şey düşünebiliyor musunuz?"

Onun gözlerindeki yaşları izledi. Göz kırparak onları uzaklaştırdı.

"Onun ölümü bana nasıl fayda sağlayabilir?" Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Benim için hazırlık yaptı ve mutlu olacağımı söyledi."

"Provizyon mu?" dedi.

"Oh, Peter," dedi, "bugün Fincham'a geliyorlar. İki büyükbabam ve büyükannem, ta Gloucestershire'dan. Ama onlar yabancı. Ne yapacağım ben?"

Onun Londra'da iş bulmaya çalışan on iki yaşındaki halini ve aynı çocuğun Bath'da hayırsever bir kız olarak okula gönderildiğini, dünyada yapayalnız olduğunu düşündü. Beklemiş olsaydı hayatı ne kadar farklı olurdu.

Çocukken zar zor hatırladıkları bir olay dışında onunla hiç tanışmamıştı.

"Yerinizde olsam hiçbir şey yapmayı planlamazdım," dedi. "Onlarla tanışın ve ilişkinin oradan gelişmesine izin verin. Onlar sizin kan akrabanız."

"Çok korkuyorum," dedi. "Ve ne kadar aptalca bir şey söyledim." Sandalyesinde daha da geriye oturdu.

"Bugün Fincham'a yaklaştıkça muhtemelen onların da çok korktuğunu hatırlamakta fayda var," dedi.

"Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. "Sence bu doğru mu?"

"Kışın ortasında sırf sizinle tanışmak için bu kadar uzun bir yolculuk yapmaya hazırlarsa," dedi, "bunun şüphesiz doğru olduğunu söyleyebilirim."

"Oh," dedi ve gözlerini kapattı.

Alevleri daha eşit bir şekilde dağıtmak için ateşi dürttüğü sırada onun dinlenmesine izin verdi. Bir kıvılcım yağmuru

Baca.

"Onu gönderdiler," dedi gözlerini açmadan, "kardeşinin karısına aşık olduktan ve sonra bir kavgada kardeşini öldürdükten sonra. Ama kadın onu takip etti ve evlendiler."

"Annen mi?" diye sordu, tekrar yerine oturarak.

"Evet," dedi. "Bence bu büyük ve çok acı verici bir aşk olmalı. Suçluluk duygusuyla dolu bir aşk. Acaba bir an bile mutlu olabildiler mi?"

Muhtemelen değildi. Hatırladığı William Osbourne kesinlikle duygusuz, kaba saba bir adam değildi.

"Annemin beni doğururken öldüğünde en büyük bedeli ödediğini ve şimdi sıranın kendisinde olduğunu yazmış."

"Peki o zaman neden?" diye sordu. "Neden on iki yıl bekledi?"

Kadının ona cevap vermeyeceğini düşündü ve kesinlikle baskı yapmayacaktı. Bu onun hikâyesiydi. O anlatmayı seçmediği sürece bunu duymaya hakkı yoktu. Ama bir süre sonra cevap verdi.

"Sırrı ortaya çıkmıştı," dedi. "Birisi onu ifşa etmekle tehdit ederek şantaj yapmaya çalıştığı için kısa süre önce Sör Charles'a kendisi söylemişti. Ama sonra ş-. Ama sonra o kişi, geçmiş de ifşa edildiğinde kesinlikle inanılacak gerçek dışı hikayeler anlatarak onu yine de mahvetmeye karar verdi."

Peter, bir kadının yapabileceği bir şeye benziyor, diye düşündü, küçümsenmiş bir kadının. Susanna da tam şöyle diyecekti.

onun yerine daha tarafsız bir kişi kullanmadan önce. Zavallı Osbourne. Belki de başka bir kadının kollarında teselli bulmaya çalışmış ve bu onun hayatına mal olmuştu.

Rezil olmakla karşı karşıyaydı ve belki de daha kötüsü, demişti daha önce. Rezaletten daha mı kötü?

O zaman tehdit edilen suç tecavüz müydü?

"Şimdi aklıma geldi de," dedi, "bir büyükbabam ve büyükannem on iki yıl arayla iki oğullarını, diğer büyükbabam da bir kızını kaybetmiş. Ve bu koşullar hepsi için çok acı verici olmuş olmalı."

"Ve sonra," dedi, "ortadan kaybolduğunda seni kaybettiler."

"Theodore bana," dedi, "beni aradıklarını ama bulamadıklarını söyledi."

İki elini de yüzüne götürdü.

Birkaç dakika sonra kadının ağlamadığını ama gözyaşlarını kontrol etmek için büyük bir çaba harcadığını anladı. Sandalyesinden kalktı, ona doğru gitti ve ne yaptığını hiç düşünmeden onu kollarının arasına aldı, pelerinini geride bıraktı ve kucağına alarak kanepeye oturdu. Kızın başını omzuna yasladı ve kız yüzünü ona gömüp elleriyle yüzünü kapatıp ağlarken başını orada tuttu.

Kadının, annesi ve babası için, büyükanne ve büyükbabası için, belki de ölmüş amcası için on bir yıllık kederine ağladığını biliyordu. Ve kendisi için. Ona sarıldı ve ihtiyacı olduğu sürece ağlamasına izin verdi. En sonunda ona bir

Mendili aldı, gözlerini kuruladı ve burnunu sildikten sonra cebine koydu.

"Özür dilerim," dedi, başının yan tarafını tekrar onun omzuna yaslayarak. "Fincham'da olduğumu biliyor muydun?"

"Evet," dedi. "Bu sabah oraya neden gittiğimi sanıyorsun?"

"Theodore annesi için bir davetiyeden söz etti," dedi.

"Hepiniz için bir davetiye," dedi, "ama özellikle sizin için. Noel akşamı Sidley'de bir balo olacak. Bir ev dolusu misafirimiz var ve mahalledeki herkesi de davet ettim. Bu Sidley'de ev sahipliği yaptığım ilk büyük etkinlik olacak. Mutlaka gelmelisiniz."

"Ah, hayır, Peter," dedi, doğruldu ve sıkıntılı gözlerle ona baktı. "Bunu yapmam mümkün değil."

"Yapabilirsin," dedi. "Bu senin için. Benimle gurur duyacağını düşünmüştüm. Öldürdüğüm çok küçük bir ejderha ama yine de bunu yaptım. Bu benim fikrimdi ve tüm planlamayı ve daveti ben yaptım. Gelmeyi reddetme. Lütfen reddetme."

Kadın katılmazsa kendisi de katılmak istemeyecekti ve bu da biraz absürt bir duruma yol açacaktı.

"Ev sahibi olarak," dedi, "bütün akşam dans etmek zorunda kalacağım. Eğer siz orada olmazsanız başka biriyle vals yapmak zorunda kalacağım."

"Ah, Peter," dedi avuçlarından birini onun yanağına koyarak.

"Bana senden başka kimseyle vals yapmamı istemediğini söyle," dedi.

"Peter-"

"Lütfen söyle bana."

Başını eğdi ve gözlerini kapattı.

"Benden başka biriyle vals yaptığın düşüncesine katlanamıyorum," diye yarı fısıldadı.

"Susanna-"

Gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı, kendi gözleri ağlamaktan hâlâ biraz kızarmıştı.

"Buna gerçekten dayanamıyorum," dedi ama artık onun sadece vals hakkında konuştuğundan emin değildi.

Elini kızın başının arkasındaki yumuşak buklelerin üzerinde gezdirdi ve kolları boynuna dolanıp onu öpene kadar kendi kollarına doğru çekti.

Ve o anda aşkın asla ölmeyeceğini, asla tamamen yok olmayacağını biliyordu. Başka biriyle tanışıp evleneceği zaman gelebilirdi. Hatta makul ölçüde mutlu bile olabilirdi. Ama kalbinde her zaman ilk gerçek aşkına ait derin ve değerli bir yer olacaktı. Susanna'ya.

Ama o başka birini ve yaşayabileceği makul derecede mutlu hayatı uysalca düşünmeyecekti. Gerçekten istediği şeyden savaşımadan vazgeçmeyecekti. Yirmi altı yıl boyunca hiçbir zaman iyi bir şövalye olmamış olabilirdi, savaşmak ve bastırmak için ejderha arama alışkanlığı hiç olmamış olabilirdi.

Beş yıl önce onlardan kaçmıştı. Ama Susanna ödöl olsaydı bir tane bulur ve ölümüne savaşırdı.

Ya da belki öyle olmasa bile.

Yüzü adamın ellerinin biraz üzerindeydi, kumral bukleleri parmaklarının üzerinden dökülüyordu, gözleri yemyeşildi.

"Seni yukarı çıkarayım," derken buldu kendini. "Yukarıda ateş yok ama yatak örtüleri sıcak. Seninle sevişmeme izin ver."

Kendini bir kalasın ucunda, bir korsan gemisinde çaresiz bir tutsak gibi hissediyordu. Hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar savunmasız hissediyordu. Eğer kız hayır derse, şimdiye kadar kurduğu tüm hayaller yıkılacaktı. Çünkü ondan sadece kendisiyle yatmasını istemiyordu. Onun sevgisini istiyordu. Kendisini teklif ediyordu.

Sahip olduğu her şeyi, olduğu her şeyi sunuyordu. Kız

bunu biliyor muydu? Anlıyor muydu?

Onun yutkunmasını izledi.

"Evet," dedi kadın.

Elbette hayır demeliydi. Bu kez neyi kabul ettiğini çok iyi biliyordu -gelecekteki acıyı, sonuçların tehlikesini. Ve daha sonra, Bath'a dönmeden bir süre önce, adamın ona yeniden evlenme teklif edeceğini ve kadının bunu yine reddedeceğini de biliyordu. Hatta adamın ona karşı olan hislerinin hoşlanmaktan daha derin olduğunu da biliyordu. Reddetmesinin onu inciteceğini de biliyordu.

Bunların hiçbirisi umurunda değildi.

Bazen sevgi herhangi bir biçimde ve herhangi bir şekilde sunulduğunda kavranmalıydı. Ve bazen de sevgi aynı şekilde verilmeliydi. Duygusal çalkantılarla dolu bir sabahın ardından, bu dünyadaki her şeyden daha çok sevgi vermeyi, onu pervasızca ve hiç düşünmeden dökmeyi istiyordu.

"Evet," dedi tekrar ve ayağa kalktı.

Ateşin önüne bir nöbetçi koydu ve onu elinden tuttu. Odadan çıktılar ve konuşmadan geniş merdivenleri birlikte çıktılar ve sağlarına döndüler, birkaç kapalı kapıyı geçtiler, ta ki ön tarafa bakan bir odaya açılan bir kapıyı açana kadar, belli ki ana yatak odasıydı, tıpkı alt katta olduğu gibi tamamen döşenmişti. Yatak hazırlanmıştı.

"Susanna," dedi ona dönerek, iki elini de kendi ellerinin arasına aldı ve ceketinin yakalarına dayadı, "emin misin?"

Öyleydi. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Vermek ve almak istiyordu ve birdenbire her ikisinin de aşkın eşit derecede önemli bileşenleri olduğunu fark etti. Onu seviyordu ve ona vücudunu verecekti. Karşılığında onun da kendisine vermesine izin verecekti.

"Öyleyim," dedi. "Benimle seviş, Peter."

"Seninle." Başını yaklaştırıp dudaklarını hafifçe onunkilere dokundururken gülümsedi. "Evet, hoşuma gitti."

Önce elbisesini, sonra çoraplarını, sonra da iç çamaşırlarını çıkarmasına izin verdi. İlk başta utanacağını düşündü. Ama adamın gözleri ona taparken ve giysilerini çıkarırken elleri de ona dokunurken nasıl utanabilirdi ki? Soğuk oda ve onun sıcak ellerinde inkar edilemez erotik bir şeyler vardı. Kısım soğuktan, kısmen de olacakları beklemekten kolları tüylerle kaplanmıştı.

Onu tekrar öptü, bu sefer daha derinden, dili ağzına girdi, elleri belinin her iki yanında ve sonra kalçalarına doğru uzanarak onu tamamen kendisine yaklaştırdı - çıplak beden tamamen giyinik bedene.

Arzu onun içinde cızırdadı.

"Çok güzelsin Susanna," dedi onun dudaklarına karşı. "Çok çok güzelsin."

Çıkarmanın yolunu bulana kadar parmakları adamın boyun örtüsünü karıştırdı. Paltosunu omuzlarından itti ve yere düşene kadar kollarından aşağı indirdi. Ceketin düğmelerini çözdü.

yeleğinin düğmelerini ilikledi ve ceketini takip etmesini sağladı. Gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve adam kollarını kaldırarak gömleği başının üzerinden kaldırdı.

Adam onu kısık gözlerle izlerken, kadın avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve hafif saçlarının üzerinden omuzlarına, kollarından aşağıya, tekrar omuzlarına ve pantolonunun bel bandına doğru hareket ettirdi. Ne iri yarı ne de kaslı biriydi; ince ve güzeldi. Ama göğsü, omuzları ve kollarının üst kısmı sıkıca kaslanmıştı. Ellerini tekrar adamın göğsünde gezdirdi ve yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü.

Ellerinden de dudaklarından da daha sıcaktı. Her zamanki kolonyasından harika kokuyordu.

Cinsel arzunun zonklamasını rahminde ve uyluklarının arasında hissetti. Göğüslerinin gerildiğini, meme uçlarının sertleştiğini hissetti. Titredi.

Başının tepesini öperken usulca kıkırdadı.

"Gerisini ben hallederim," dedi. "Ayrıca, donarak ölüyorsun."

Dönüp yatak örtülerini geri çekti ve kadının yatışını izledi, gözleri onun üzerinde gezindi.

Ah, böylesine ateşli bir bakışın altında nasıl utanabilirdi ki? Ama onun pantolonunu çıkaramayacak kadar utanmıştı. Ne kadar aptalca! Kadın adama gülümsedi ve adam çenesine kadar ağır örtülerle örttükten sonra önce çizmelerini, çoraplarını, sonra da diğer alt giysilerini çıkardı. Bunu yaparken arkasını dönmedi. Kadının kendisini izlediğini, onun için hazır olduğunu anladığını gördü.

"Orası sıcak mı?" diye sordu sırtarak.

"Öyle olacak," dedi.

"Kesinlikle olacak," diye kabul etti kadın yatağa doğru kayarken ve adam onun yanına uzanırken. "Hem de çok yakında."

Birdenbire onunla evli olmanın, her gece aynı yatağı paylaşmanın, sık sık düzenli olarak bedenlerini paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Ah, boş ver. Bugün vardı.

Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdı ve ona baktı, yüzü onunkinden birkaç santim ötedeydi, gözleri onunkilere gülümsüyordu.

"Uzun dayanıklılığın Herkül'ü olmak isterdim," dedi, "ve ikimizi de önümüzdeki bir saat boyunca beklentiyle nefes nefese bırakmak isterdim. Ama bunun mümkün olduğundan şüpheliyim. Sakıncası var mı?"

"Hayır." O da gülümsedi. "Seni içimde hissetmek istiyorum." Sözlerinin cüretkârlığı karşısında yanakları kızardı.

Ve yine de onun üstüne yuvarlanıp, bacakları onunkileri ayırırken ellerini altından geçirip, yumuşak, sert bir hamleyle içine boşaldığında bir şok -harika bir şok- geçirdi. Yumuşak, fark etti, çünkü o da onun için çok hazırды. Ve bu sefer acısızdı.

Derin bir nefes aldı ve ayaklarını yatağa doğru kaydırırken yavaşça bıraktı, böylece ona daha derin erişim sağlamak için kendini eğebilirdi. Ah, evet, onun için hazır olduğu kadar kendisi de onun için hazırды, ama lütfen, lütfen, her şey çok erken bitmesin.

İç kaslarını onun etrafında sıktı ve ortaya çıkan hissi fevkalade zevkli buldu. Adam uzun ve sertti.

Ellerini serbest bırakıp ağırlığının bir kısmını ön kollarına verdi ve kadının yüzüne baktı.

"Dünyada olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," dedi onu öpmeden önce. "Birbirimizi sevelim."

Adam başını çevirip kadının yanındaki yastığa yaslandıktan ve ağırlığının bir kısmını tekrar kadının üzerine verdikten sonra yaptıkları da buydu. Geri çekildi ve tekrar girdi ve geri çekildi ve girdi ve yavaş, sıkı bir aşk ritmi kurdu. Ve bu sefer, ne olduğunu bildiği ve sevişmenin yanı sıra sevişilmeye boyun eğebileceğini de bildiği için, aynı ritme göre hareket etti, kalçalarını döndürdü, iç kaslarıyla titreşti.

Nefesleri zorlaştıkça ve vücutları terden kayganlaştıkça, geçişi ıslandıkça ve ritmik bir emme sesi hareketlerine eşlik ettikçe uzun, harika bir zaman sürdü.

Zevkten bayılmak mümkün olabilir, diye düşündü Susanna - ta ki zevk başka bir şeyle örtüşmeye başlayana kadar. İlk başta içinde çalıştığı yerde iğneleyici bir acı vardı, sonra bacaklarından aşağıya, rahminden yukarıya, göğüslerine, boğazına ve gözlerinin arkasına doğru yayılırken neredeyse acıyla sınırlanan bir şey.

Ve sonra acı geldi - garip, dayanılmaz bir acı, tam olarak acıtmayan ama...

Ama hiçbir kelime yoktu.

Kendi iniltisini duydu.

Sonra ritim değişti. Daha hızlı ve daha derin oldu ve elleri tekrar onun altındaydı, onu sabit tutuyordu

Böylece kaçış yoktu. Her kası gergin bir şekilde ona doğru gerilirken kendi ritmi kayboldu.

Ve sonra içinde bir şey çiçek açtı ve neredeyse bir gülün çoklu yaprakları gibi açıldı, yumuşak bir şaşkınlık ünlemiyle rahatlamaya teslim olana kadar çiçek açtıkça dalgalanan dalgalarla gerginliği geri itti.

"Ah," dedi.

Gerginliğin ardından cinsel arzusunun kutsanmış tatminine gömülürken her yeri titremeye başladı. Zihninde tam olarak bu kelimeleri kullandığından değil. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordu.

Adamın da hareket etmeyi bıraktığını fark etti. Ama hâlâ sert, sıkı ve kadının içindeydi ve vücudu hâlâ gergindi. Adam durmuştu, böylece kadın kendi zevkinin tadını çıkarabilecekti.

Muhteşem bir yorgunlukla kendini güçsüz hissediyordu ama kollarını ona doladı, bacaklarını onunkilere doladı ve yüzünün yan tarafını öpmek için başını çevirdi.

Zevkini hızla ve şehvetle aldı ve doygunluk içinde bile daha fazla zevkin mümkün olduğunu keşfetmek durgun Susanna'yı şaşırttı. Adamın salıverilişinin ılık fışkırışını hissetti ve bir elini kaldırarak başının arkasındaki nemli saçların üzerine koydu.

"Susanna," diye mırıldandı kulağına karşı.

"Peter."

İkisi de ayrılmadan uyudular.

Peter uyurken bir şekilde Susanna'nın yanına gittiğini fark etti. Susanna onun kollarına sarılmıştı, başı boynuyla omzu arasındaki çukurdaydı. Susanna hâlâ uyuyordu.

Onu uyandıran bir düşünceydi, aslında bir anıydı. William

Osbourne'un ofisindeki bir anı. Fincham ile Theo, ikisi de çocukken senaryo yazımı. Ve annesinin kapıyı çalmadan aceleyle odaya girdiğini, ürkmüş görüldüğünü ve sonra da Theo'nun odasında olması gerektiğini düşündüğü yerde olmadığı için onu azarladığını.

O sırada kadının kendisini aradığını düşünmüştü.

Şimdi, aradan bunca yıl geçtikten sonra, garip bir nedenden ötürü, eğer durum böyle olsaydı, yüzündeki ifadenin kesinlikle rahatlama ya da belki de kızgınlık olacağını düşündü. Şaşkınlık değil. Peki neden kapıyı çalmamıştı? Ofisin sadece bir sekretere ait olduğu doğrudu ama öyle olsa bile o bir beyefendiydi. Ve ofisi annesine ait olmayan özel bir evdeydi.

Ve neden şimdi bu kadar önemsiz konuları merak ediyordu? Neden böylesine önemsiz bir anı onu uyandırmıştı? Osbourne aklında taze olduğu için mi?

Esnedi, burnunu Susanna'nın saçlarına gömdü, başını hafifçe öptü ve başını sertçe geri çekti.

Şeytan!

Kesinlikle annesi değildi...

Olamazdı!

Tanrım, Osbourne bir beyefendi olmasına rağmen Markham'ın sadece sekreteriydi ve annesi de titizlerin en titiziydi. O asla...

Evet, olabilirdi.

Osbourne yakışıklı bir şeytandı. Peter çocukken bunu hiç fark etmemişti ama geriye dönüp baktığında, evet, adamın yakışıklılıktan payına düşenden fazlasını aldığını görebiliyordu.

Annesi yalnız olmalıydı - yalnız olduğunu biliyordu. Bunu ona daha sonra söylemişti, altı yıl sonra. Beş yıl önce.

Osbourne yalnız olmalı.

Elbette, aralarında olabilecek her şey Osbourne'un tarafından başlatılmış olabilir. Annesi ona hiç cesaret vermemiş olabilirdi. Belki de kendini öldürmesine neden olan suçlamalar doğruydı.

Ama annesi aceleyle o çalışma odasına girmişti ve kimse onu zorlamamıştı. Hatta şimdi Peter'a öyle geliyordu ki, annesinin yüzünde bir heves ifadesi vardı, sonra yerini şaşkınlık almıştı, ama bu izlenimi doğrulamanın hiçbir yolu yoktu.

Ama hepsini at, ne şeytani bir bobin!

Sadece hayal gücünün aşırı aktif hale geldiğini ve kendisine vahşi ve kötü oyunlar oynadığını umuyordu.

Ama annesini Grantham'la -Bertha'nın babasıyla- beş yıl önce görmüş olması hayal gücüyle ilgili değildi. Hatırlayamadığı bir görevle, kapıyı hafifçe çaldıktan sonra Sidley'deki kilitli olmayan soyunma odasına girmişti ve... İşte oradaydılar, ikisi. Önce kapıyı kilitlemek için bile durmamışlardı.

Şakaklarına kan hücum etti. Ya bu, annesinin hayatında - ona yemin ettiği gibi- münferit bir olay değilse?

Ya annesi Osbourne'u ölüme sürüklemiş olsaydı?

Ve burada Osbourne'un kızını kollarında tutuyordu. Onunla daha yeni sevişmişti. Eğer onu kabul ederse, onunla evlenmeye kararlıydı.

Uyanmıştı. Gözlerini açmış, başını geriye doğru eğmiş, yanakları hafifçe kızarmış bir halde uykulu gözlerle ona bakıyordu.

Tanrım, ama onu seviyordu. Farkına vardığı şey -ve duygularının gücü- onu sarstı.

Eğer bunu başından beri, hatta mektubunu okumadan önce bile biliyorduyse -eğer düşünceleri onu doğru yola götürdüyse- bu yüzden mi...

Tanrı onu korusun, elbette nedeniydi. Peki ona söylediği ilk söz neydi?

Bayan Osbourne, zaten muhteşem bir yaz günü aniden daha da sıcak ve parlak görünüyor.

Bu sözleri söylediğini neredeyse kendisi de

duyuyordu. Ne mükemmel bir göt!

Aynı anda hem onun adını hatırlıyor hem de ondan uzaklaşıyordu.

"Mmm," dedi şimdi ve başını eğdiğinde önce çenesini sonra da ağzını öptü.

Yine de şimdi ondan geri çekilmiyordu. Belki de tahminleri çok yanlıştı.

"Mmm sana da," dedi burnunu onunkine sürterek. "Geri dönmemiz gerekiyor mu?" diye sordu iç çekerek. "Gideli bir asır olmuş olmalı."

Sevişmeleri bittikten sonra ona tekrar evlenme teklif edecekti. Kadın evet der demez aşağıda karar kılmıştı. Onu aptalca sevecek ve sonra, kız aklını başına toplayıp kalbini katılaştıramadan, soruyu uyanıkken yaptıkları konuşmanın arasına sıkıştıracaktı. Sonra da Noel balosunda büyük duyuruyu yapacaktı.

Annesi babasının sevgilisi olsaydı ve sonra ona şantaj yapmaya çalışıp onu umutsuzluğa ve ölüme sürükleyseydi, onunla bir milyon yıl geçse bile evlenmezdi.

William Osbourne'un kızını müstakbel gelini olarak ona sunarsa annesinin nasıl tepki vereceğinden bahsetmiyorum bile.

Her nasılsa -belki de inanmak istemediği için -Tahmininin doğru olduğunu biliyordu.

"Benimle olduğunu biliyorlar," dedi. "Curricle'le ayrıldığımızı da biliyorlardır. Seni Sidley'e getirdiğimi, öğle yemeği ve öğleden sonra ziyareti için kaldığını düşüneceklerdir."

"Neden," diye sordu daha da sokularak, "kendimi sık sık kaçarken ve özgürce koşarken hayal ediyorum? Bir keresinde kaçmıştım ve şimdi yanlış bir şey yapmışım gibi geliyor. Ama o kaçış beni Bath'a götürdü ve orada mutlu oldum. Neden mutluluktan kaçmak isteyeyim ki?"

"İstediğin, ihtiyaç duyduğun ya da hayalini kurduğun her şey olmadığı için mi?" diye sordu. "Böyle yapmanın bizi o efsanevi sonsuza dek mutlu olma durumuna getireceğini düşünseydim, şimdi seninle dünyanın öbür ucuna bile kaçırdım. Sanırım yaz boyunca Galler'de birlikte yürümeyi önerdiğimde ciddiydim Susanna. Gerçekten, öyle olduğumu biliyorum. Ama senden bir daha böyle bir şey yapmanı istemem."

"Oh," dedi usulca.

"Çünkü böyle bir durum yok," dedi. "Kaçabileceğimiz sonsuza kadar mutluluk diye bir şey yok. Mutluluk için çalışmak zorundayız. Bundan sonra her şeyi doğru şekilde yapacağım. Bath'dan ayrılır ayrılmaz buna karar verdim. Bana ne yapacağımı ya da nasıl yapacağımı sormayın. Bilmiyorum. Ama tüm bunların sonunda bir ya da iki ejderha öldürmüş olacağım ve kendimi seveceğim. O zaman belki de dünyaya ve size basit bir yiğitlikten daha fazlasını sunabilirim."

Ona baktı ve gözleri yaşlarla doldu, ama yine de gülümsedi.

"İlk seferinde kaçtığım için pişman değilim," dedi. "Hayatıma olanları seviyorum. Ve eğer kaçmasaydım, seninle tekrar karşılaşamazdım, değil mi? Ama bir daha kaçmayacağım. Fincham'a dönüp büyükannem ve büyükbabamla buluşacağım, ama nedense bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeylerden biri olacak. Noel'den sonra da Bath'a dönüp olabileceğim en iyi öğretmen olmak için çabalamaya devam edeceğim."

"Yazın tekrar karşılaştığımız için üzgün değilsin o zaman?" diye sordu ona.

"Hayır."

"Ben de değilim," dedi.

"Ama Fincham'a geri dönmeliyim," dedi. "Yakında."

Bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve yüzünün yan tarafını öpmek ve çene çizgisi boyunca öpücükler bırakmak için ona doğru eğildi. Sonra da ağzını öptü. Serbest kalan eli, adam sırtüstü yatmak için dönene kadar omzuna bastırdı.

Vay canına, diye düşündü, ilgisini çekmişti, kadın onunla sevişecekti.

Daha önce yatak odasına vardıklarında, adam kıza -ve kızın da ona- duyduğu arzuyla öylesine dolup taşmıştı ki, hiç gecikmeden ana ziyafete geçmişti. Görünüşe göre kadın daha disiplinliydi.

Ayrıca herhangi bir fahişe kadar yetenekliydi -ama hayır, belki de tam olarak öyle değildi. Belki de sadece onun tarafından tahrik edilmeye çok hazırdı. Ama ne olursa olsun, daha önce pantolonunu çıkarmakta tereddüt etmesine neden olan alçakgönüllülüğün üstesinden gelmişti. Elleri onun her yerinde dolaşıyor, okşuyor, okşuyor, duraklıyor, sürtünüyor, tüm doğru yerlerle alay ediyor ve ağzı, dili ve dişleri de aynı şeyi yapıyordu.

Bir süre kıpırdamadan yattı, elleri iki yanında yatağın üzerinde düz duruyordu, kadının dokunuşunun mükemmelliğinin tadını çıkarıyor, onun cesaretine, onu deliliğe çok erken sürüklemekten en iyi nasıl tahrik edeceğini içgüdüsel olarak bilmesine hayret ediyordu. Ama meme uçlarından birini emdiğinde, dişleriyle hafifçe ısırıldığında, dudaklarıyla yaladığında

dili, elleri onun yumuşak kumral buklelerine batmak için yukarı çıktı ve inledi ve sonra usulca güldü.

"Merhamet et, kadın," dedi.

Başını kaldırdı ve adamın yüzüne gülümsedi, yanakları kızarmış, gözleri arzuyla dolmuştu.

"Ama merhamet göstermek gibi bir niyetim yok," dedi, dudaklarını onunkilere yaklaştırıp dilinin ucuyla alay ederken sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu.

Bu acı verici olmaya başlamıştı.

Ve sonra kendini tam onun üzerine getirdi, bacaklarını ona dayadı, dizleri kalçalarının her iki yanında, elleri başının her iki yanında kendini destekliyordu.

Ellerini kadının sırtının güzel kıvrımlarından aşağıya doğru kaydırarak sıkıca yuvarlanmış kalçalarının üzerinde gezdirdi. Güzel göğüsleri vardı, aşırı büyük değildi ama sıkı ve güzel şekilli idi. Ağzını tekrar onunkine doğru indirdiğinde sertleşmiş meme uçlarının gğne sürtündüğünü hissetti. Vücudunun alt kısmıyla hafif ereksiyonunun üzerine sürtündü.

Acı, başlangıcını geçmişti ama bu onun sevişme- onun hızında ilerleyecekti. "Cadı,"

diye mırıldandı.

Sonra kendini dizlerinin üzerine kaldırdı, kendini onun üzerinde tuttu ve alt dudağını ısırarak onu bir eline aldı, açıklığına dayadı ve kendini onun üzerine indirdi.

Ah!

Sıcak ve ıslaktı ve onu derinlere çekerken iç kasları sıkıştı.

Ellerini hafifçe kalçalarına koydu ve yavaş bir nefes aldı. Aynı zamanda enfes olan belirli bir acı türü vardı ve bu oydu. Bunu aceleyle bozmak istemiyordu. Yavaşça ona gülümsedi.

"Kendimi tekrar etmek gerekirse," dedi, "olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Ellerini belinin iki yanına koydu, dizleriyle kalçalarına daha sıkı sarıldı, kendini neredeyse ondan uzağa kaldırdı, kendini tekrar aşağı indirdi ve hareketi defalarca tekrarladı. Gözlerini kapattı ve çenesini göğsüne indirdi.

Aman Tanrım, diye düşündü, hisler onu yutmadan önce, kadın ona biniyordu. Bir süre zevk ve arzuyla çalkalanmasına izin verdi ve sonra elleri kalçalarına daha sıkı bastırdı ve her ikisi de ritmi bozana kadar birkaç dakika boyunca onunla birlikte sürdü, kadın aşağı doğru bastırdı, adam yukarı doğru itti, ikisi de aynı anda tatmin olmak için paramparça oldu.

Olağanüstü ötesiydi.

Mutluluğun ötesindeydi.

Ve bu seks değildi, diye düşündü kadın aşağı doğru gelip onun üzerine uzanırken ve adam ikisini de yatak örtüleriyle örterken. Sadece seks değil.

Bu aşktı.

Daha önce ikisi arasında pek bir bağlantı görmemişti.

Birkaç dakika boyunca ona sarıldı, uyumadı, onun da uyumadığını biliyordu, kendine bunun son olduğunu söylediğini biliyordu.

Bu bir son değildi. Birisi, dişlerine kadar ateş, kükürt ve diğer çeşitli ölümcül silahlarla donanmış bir ejderha alayını getirmeye kalksa, hepsini çıplak elle alt edebilirdi.

Bu son değildi.

Bu son, diye düşündü Susanna, araba Fincham Malikânesi'ne giden yola saparken omzunu Peter'ın omzuna bastırarak ondan biraz sıcaklık aldı. Büyük olasılıkla bugünden sonra onu tekrar görecekti. Hatta daha önce bahsettiği Sidley'deki baloya gitmesi bile gerekebilirdi ama bunu henüz düşünmüyordu bile.

Ama aslında bugün sondu. Geleceği olmayan bir gönül ilişkisinin sonuydu. Artık sondu.

Bu aynı zamanda başka bir şeyin de başlangıcıydı. Büyükannesi ve büyükbabasının gelip gelmediğini merak etti.

Büyükannesi ve büyükbabası.

Bu alışılmadık düşünce karşısında hâlâ kısmen uyuşmuş hissediyordu.

Bugün, on bir yıl boyunca dünyada yapayalnız olduğuna inandıktan sonra kendisine kan bağıyla bağlı olan üç kişiyle tanışacaktı.

Ama onlar yabancıydı.

Ondan hoşlanırlar mıydı?

Hiç olmaması gereken bir evliliğin ürünü olmasını ona karşı mı kullanacaklardı?

Ama buraya geliyorlardı, değil mi? Onları sevecek miydi?

Onları nasıl karşılayacaktı ki?

"Görünüşe göre," dedi Peter, "ziyaretçiler gelmiş."

Ve tabii ki ahırın önünde büyük, eski bir araba duruyordu. Yüreği ağzına geldi.

"Korkuyor musun?" diye sordu, başını çevirip ona bakarak. "Çok." Pelerinini üzerine daha sıkı çekti.

"Hayatın yıllarca sakın bir şekilde sürüp gitmesi ve sonra ortada hiçbir neden yokken aniden birbiri ardına çalkantılarla dolması tuhaf değil mi? Ve bu ikimiz için de farklı şekillerde oldu ve ikimiz için de aynı anda, bir yaz öğleden sonrası sessiz Somerset kırsalında dar bir yoldaki çatalda bir araya geldiğimizde başladı. Ne kadar da masum bir karşılaşmaydı! Ve işte tüm bunların sonucunda buradayız ve sen benimle gerçekten hiçbir ilgisi olmayan bir çileyle karşı karşıyasın. Seninle gelebilir miyim?"

"Lütfen yap," dedi adam arabayı evin kapısının önünde durdurup ona yardım etmek için aşağı atlarken.

Birkaç dakika sonra eve girerken belki de hayır demesi gerektiğini düşündü. Belki de onun

Büyükanne ve büyükbabalar Whitleaf ismini yaz boyunca olduğu gibi tanıyacaktı. Ama artık çok geçti. Ayrıca, onunla vedalaşmaya ve sonra da üst kattaki salona tek başına çıkmaya dayanamıyordu.

Yeni gelen ziyaretçiler oradaydı ve onu bekliyorlardı, kâhya pelerinini ve başlığını ondan alırken ona haber verdi, o da buklelerini kabarttı ve ellerini elbisesinin üzerinde gezdirdi. Yolu göstermek için döndü.

Peter'ın koluna girmedi. Eğer tutarsa, yapışabilirdi. Moral desteği için Peter'ın kendisine eşlik etmesini seçmiş olsa bile, bu kendi başına yapması gereken bir şeydi.

Leydi Markham, Edith, Bay Morley, Theodore - Susanna eşikten geçer geçmez hepsinin salonda olduğunu gördü. Üç yabancı da oradaydı ve hepsi de onu görünce ayağa kalktılar. Theodore adımlarını hızlandırarak ona doğru geldi.

"Susanna," dedi, elini iki elinin arasına alıp sıktıktan sonra bıraktı, "gelip Albay ve Bayan Osbourne ve Rahip Clapton'la, yani büyükanne ve büyükbaba ile tanışmalısın."

Kadın neredeyse incecikti; beyaz, özenle taranmış saçları, çizgili bir yüzü ve tatlı bir ağzı vardı. Albay geniş göğüslü, uzun boylu ve çok dik duruşluydu. Keldi ve ağzının kenarlarından neredeyse çenesine kadar sarkan kalın beyaz bir bıyığı vardı. Çok seçkin görünüyordu. Susanna'nın babasının daha yaşlı bir versiyonuna benziyordu. Rahip daha kısa boylu ve daha zayıftı. İnce kır saçları ve gözlükleri vardı ve bastonuyla destek oluyordu.

Susanna, büyükanne ve büyükbabası, diye düşündü, üç yabancıya teker teker bakarak.

Reverans yaparak eğildi.

Sonra kadın iki elini birden uzatarak ona doğru koşmaya başladı ve Susanna kendi ellerini ellerinin arasına aldı.

"Susanna," dedi kadın. "Ah, canım, seni nerede görsem tanırım. Tıpkı annene benziyorsun, ama oğluma da benzediğin kesin. Oh, benim sevgili, sevgili kızım. Ölmediğini biliyordum. Bunca yıldır bunu söyledim ve şimdi haklı olduğumu biliyorum."

Çenesi sallandı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Lütfen ağlamayın, hanımefendi," dedi Susanna, kendi boğazında bir hırıltı duyarak. "Lütfen ağlamayın."

"Büyükanne," ve Bayan dedi. "Ara Ben
Büyükanne.
Lütfen yap."

"Büyükanne," dedi Susanna.

Sonra tabii ki ikisinin de gözyaşlarının akmasını engellemenin bir yolu yoktu ve bir şekilde birbirlerine sarıldılar, Susanna ve hiç de yabancı olmayan, babamın annesi olan bu yabancı.

Peter dikkat çekmek istercesine olmasa da boğazını temizliyordu. İki eliyle bastonuna yaslanmış olan Peder Clapton da öyle. Leydi Markham ve Edith mutlulukla gülümsüyorlardı. Bay Morley kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Theodore neşeyle gülümsüyordu.

Albay ceketinin cebinden büyük beyaz bir mendil çıkardı, bunu yaparken ruhunu şiddetle kutsadı, mendili burnuna götürdü ve ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesle üflledi.

"Bu çok hoş Peter," dedi annesi, kütüphanedeki ateşin yanına çektiği en iyi sandalyeye çökerek. "Sadece ikimiz birlikte sıcak bir sohbet için. Bu yeterince sık olmuyor."

Onun karşısına oturdu. Neredeyse herkes geceyi geçirdikten ve gençlerden sadece birkaçı müzik odasında eğlenmeye devam ettikten sonra kütüphanede kendisine katılmasını istemişti.

"Yeterince sıcak mısın anne?" diye sordu ona.

"Öyleyim," dedi. "Aşkı, bu sabah davetiyelerinden birini teslim etmek için evden çıkıp öğleden sonraya kadar dönmemen çok ayıp oldu. Yine de bu akşam Bayan Flynn-Posy'ye çok özen gösterdin. Çok tatlı bir kız, değil mi?"

"Çok," diye kabul etti. "Ve şüphesiz yakın zamanda bir gün bir adama harika bir eş olacak. Ama benim eşim olmayacak."

Bu kadar kesin bir ifade karşısında biraz şaşırmış görünüyordu. Ama minderlere yaslanıp rahatlatırken gülümsedi.

"Önümüzdeki günlerde fikrinizi değiştirebilirsiniz," dedi.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim," dedi ona. "Ben evlenmek istediğim kadını çoktan seçtim."

Onun gözlerinin ilgiyle parlayışını izledi.

"Peter?" Ellerini göğsünde kavuşturdu ve daha dik oturdu.

"Beni kabul edeceğinden emin değilim," dedi.

"Ah, ama tabii ki seni alacak, her kim olursa olsun," diye bağırdı. "Evliliğin en büyük ödülllerinden biri olduğunu biliyorsun-"

Bir elini kaldırdı.

"Anne," dedi, "o Susanna Osbourne."

"Kim?" Tekrar arkasına yaslandı, yüzündeki tüm canlılık kaybolmuştu.

"William Osbourne'un kızı," dedi. "Onu seviyorum ve eğer o da beni kabul ederse ona sahip olmak istiyorum. Onunla yazın tanıştım; Edgecombe Kontesi'yle birlikte Hareford Evi'nden çok uzak olmayan bir yerde kalıyordu. Lauren ve Kit'le birlikte Sydnam Butler'ın düğün kahvaltısına katılmak için Bath'a gittiğimde onu tekrar gördüm. Ve bugün de onunla birlikteydim. Noel için Fincham Malikanesi'nde. Büyükannesi ve büyükbabası onunla tanışmak için oraya geldiler. Hepsini Noel gecesi buradaki baloya davet ettim."

Dudaklarını yaladı. Ellerinin sandalyenin kollarını kavradığını fark etti.

"Sanırım şapkasını sana dikti," dedi. "Eğer seni elde edemeyeceğine inandırdıysa, Peter, inan bana bu onun kurnazlığıdır. Ciddi olamazsın-"

"Yaz boyunca benimle hiçbir şey yapmak istemedi," dedi, "adımı duyduktan sonra."

Dudakları kıpırdadı ama konuşmadı.

"Anne," diye sordu, sorması son derece zor bir soruydu, "Bay Osbourne ile ilişkiniz neydi?"

"Benim mi?" Birden sinirlendi. "Kesinlikle küstahlık ediyorsun, Peter. Ben senin annenim, artık büyümüş olsan bile bunu hatırlamanı isterim."

"Siz sevgiliydiniz," dedi.

"Bu ne cüret!" Gözleri irileşti.

"Tıpkı senin ve Grantham'ın olduğu gibi," dedi. "Yalnız o zaman bana bunun babam öldüğünden beri ilk kez olduğunu ve yalnız olduğun ve kendine yardım edemediğin için olduğunu söylemiştin. Oysa bu uzun süredir devam ediyordu ve ikinizi bir arada gördüğümde, burada, benim evimde, Bertha ve annesiyle birlikte aynı çatı altında misafirim olarak bulunuyordunuz."

"Peter!" Kız kül rengi görünüyordu.

O zamanlar ona sadece bu hatasını itiraf etmişti. Diğer insanlardan farklı şeyler öğrenmişti ama bildiklerini onunla hiç yüzleştirmemişti. Kadın oldukça yıkılmıştı ve adam da perişan olmuştu. Yüce Tanrım, o onun annesiydi.

"Leydi Grantham'ın olaydan haberi vardı kuşkusuz," dedi, "ama aldığı tüm eğitim ona görmezden gelmeyi öğretmişti. Sessiz kalarak ne acılar çektiğini ve ne aşağılanmalara katlandığını Tanrı bilir. Bertha, ben ona yeni keşfettiğim şeyi söyleyecek kadar aptal olmadan önce bile kesinlikle biliyordu. Ama annesi tarafından eğitilmişti ve babasının sadakatsizliğini ben ona söylemeden çok önce kabullenmişti."

Daha da kötüsü, Bertha o konuşurken ona anlamsızca bakmış ve sonra ona bütün erkeklerin babası gibi olup olmadığını sormuştu. Adam ona öyle olmadığını, ölene kadar ona sadık kalacağını söylediğinde, Bertha ondan gerçekten uzaklaşmış ve kendisinden iki yaş büyük olmasına rağmen ne kadar çocuk olduğunu söylemişti. Ona bir, belki de iki oğul verme görevini yerine getirdikten sonra kendisini ömür boyu ona bağlamak gibi bir niyeti olmadığını söylemişti. Ondan bunu isteyecek kadar saf olamazdı.

"Amcalarım da biliyordu," dedi, "ve sadece kapınızı kilitlemeyi ihmal ettiğiniz için üzüldüler."

Ona hayatın bazı gerçeklerini kabul etme zamanının geldiğini kesin bir dille söylemişlerdi. Yine de çocukluğu boyunca onu koruyan ve eğiten onlardı. Ona saf bir çocuk olduğunu, Bertha'nın da aynı kelimeleri kullandığını ve gördükleri konusunda çenesini kapalı tutması ve planlandığı gibi ertesi gün nişanını ilan etmeye hazırlanması gerektiğini söylemişlerdi. Büyüme vakti gelmişti.

Bunun yerine bir saat içinde ev halkından herkesi salona çağırması ve nişanlanmayacaklarını, ertesi gün öğleden önce Sidley'den ayrılmalarını rica etmişti. Amcalarına gelecekteki tüm yükümlülüklerinden muaf olduklarını söylemişti.

Çünkü artık bir yetişkindi ve ne onların himayesine ne de tavsiyelerine ihtiyacı vardı.

Annesini gözyaşlarına ve Sidley'e terk etmişti. Misafirlerinden sadece bir gün sonra kaçmıştı.

Onu mazur görmemişti. Onun yalanına bile inanmamıştı. -Grantham'la olan ilişkisinin uzun süreli olduğunu kabul etmişti. Ama onun Grantham'ı sevdiğine inanmıştı. Şimdi bunun böyle olup olmadığını ya da bunun bir önemi olup olmadığını merak ediyordu. Grantham evli bir adamdı ve ikisi de çocukları arasında bir evlilik ayarlamaya hazırdı.

Şimdi sandalyesinin kollarına sıkıca yapışmış, gözleri fal taşı gibi açılmış bir öfkeyle ona bakıyordu.

"Ama konuşmak istediğim konu Grantham değil," dedi. "Bay Osbourne hakkında. Onunla bir ilişkiniz vardı, değil mi? Ama bu ilişkiyi sona erdiren bir şey oldu. Tahminimce o bitirdi. O zamandan önce size geçmişinden bahsetmiş miydi? Yoksa başka bir şekilde mi öğrendiniz? Her nasıl olduysa, bildiklerinizle Sör Charles'a gitmekle tehdit ettiniz."

Bunların hiçbirine dair kanıtı yoktu, birden aklına geldi. Eğer yanılıyorsa ve kendi annesine karşı böyle suçlamalarda bulunmuşsa bu gerçekten de korkunç olurdu. Yine de yanıldığının kanıtlanmasını arzuluyordu.

"Peter," dedi, "eğer o kadının sana söylediği buysa, seni onun şeytani pençelerinden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sen her zaman-"

"Susanna bana söylemedi," dedi. "Bana babasının ona yazdığı mektubun içeriğinden ve

Sör Charles'a yazmış, ama şantajcının adını vermemiş."

"William ona mektup mu yazdı?" diye sordu

annesi. Adam kasvetli bir ifadeyle ona baktı.

"Kendini vurmadan hemen önce," dedi. "Ona sunabileceği tek korumanın intihar olduğunu düşündü. Eğer yaşasaydı, tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kalacağı tüm çirkin sonuçlara maruz kalacaktı."

Geri çekildi.

"Kendi annenin yanında bu kelimeyi nasıl kullanabilirsin?" diye sordu ona. Ama sonra tekrar sandalyesine çöktü, aniden küçülmüş ve yaşlanmış görünüyordu. "Sadece beni taciz ettiğini ve sarkıntılık ettiğini söyledim, bunu değil... Ve bu doğrudur. William'ın ölümünden sonra Sör Charles'a bunu söyledim. Asla yapmazdım... Peter, bana inanmalısın."

Omuzlarının çöktüğünü hissetti. Her şeye rağmen, belki de yanıldığını, belki de başka biri olduğunu umuyordu. Ama Fincham'dan Sidley'e dönerken Osbourne'un ölümüyle birlikte annesiyle Markham'lar arasındaki ilişkilerde bir soğukluk başladığını hatırladı.

"Kendini öldüreceğini bilmiyordum," dedi. "Bunu nasıl bilebilirdim? Beni nasıl böyle cezalandırabilirdi?"

"Ama onun itibarını, karakterini, özgürlüğünü elinden almış olurdunuz, anne," dedi. "Geçmişte her ne yaptıysa, bunu kesinlikle unutmuştu. Bakması gereken bir çocuğu vardı."

"Küçümsedim," dedi, sesi sarsıntılı ve oldukça soluksuzdu. "Onun seviyesine indim. Ve sonra, bir keresinde o orada olduğu için Londra'ya gittiğimde, bundan memnun olmadığını bana belli etti. Sonra Fincham'da bile benden kaçmaya başladı ve sonunda bana aramızdaki her şeyin bittiğini söyledi. Küstahlık, Peter. Aşağılanma! Anlamalısın. Babanı seviyordum ama onsuz hayatım çok boştu. O adama izin vermeye razıydım..."

Ah, tam da beş yıl önce onunla yüzleştğinde yaptığı açıklama.

"Onu ölüme sen sürükledin," dedi sessizce. Fiziksel olarak hasta hissediyordu.

"Aptalın tekiydi!" diye bağırdı. "Sadece ona kızgın olduğumu, onu gerçekten mahvetmeyeceğimi biliyor olmalıydı."

"Yine de," dedi, "Sör Charles'a gidip geçmişini itiraf ettikten sonra, yeni tehditler savurmaya çok hazırdınız."

"Yapmazdım-" diye başladı.

"Sen yapmaz mıydın?" diye sordu ona. "Belli ki senin yapacağını düşünmüş. Hayatını bunun üzerine kurdu."

Ellerini yüzüne götürdü ve adam bugün öğrendiklerinden, tahmin ettiklerinden ve şimdi doğruladıklarından dehşete düşmüş bir halde ona bakakaldı. Ve cinsel ihtiyaçları ve yalnızlığı yüzünden iki kez başka insanların hayatlarını mahvetmeye hazır olduğu bilgisiyle.

Kendi annesini bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu.

Bu da savaşması gereken ejderhalardan biri miydi? Eğer yleyse, bedeli gerçekten de yüksekti. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ama neyin aynısı? Beş yıl önce pek çok şeyi metaforik halının altına sprmşt. Artık yle yapmayacaktı.

"Ne kadar acı çektiğimi bilmiyorsun, Peter," dedi, son seferinde olduğu gibi şimdi de gözleri dolmuştu. "Eğer bunu intikam için yaptıysa, son sözü kesinlikle o söyledi. Bunca yıldır kendimi bir katil gibi hissetmediğimi mi sanıyorsun? Ama bu haksızlık. Ona zarar vermek istememiştim. Ona düşkündüm. Ben her zaman senin annen oldum ve kendi anneni bir kadın olarak görmenin zor olduğunu biliyorum. Ama ben bir kadını ve yalnızdım. İkimiz de dulduk. Benim babanı sevdiğim gibi o da karısını sevmişti. Hatta en sonunda bana benimle devam edemeyeceğini çünkü onun ölümüyle kalbinin kırıldığını ve onu unutamadığını söyledi. Ama bir süre için neredeyse mutluyduk. Kimseye zarar vermiyorduk."

Neredeyse onun için üzülüyordu. Korkunç bir şey yapmıştı ama kesinlikle bir canavar değildi. Ve canavarlığıyla ilgili en kötü şey her zaman tek başına olamaması olmalıydı - Osbourne lmşt. Eğer yaşasaydı ona karşı yanlış suçlamalarda bulunur muydu? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu ve bilmek de istemiyordu. Ama yine de telafisi mümkün olmayan bir zarar vermişti.

Ayağa kalkmak, onun ellerini tutup ayağa kaldırmak ve kollarına almak, onu rahatlatmak ve güven vermek, yatağına göndermek için çok istekliydi. Ama bunu en son Grantham'dan sonra yapmıştı. Eğer affedilmeye ihtiyaç varsa, araması gereken kendisiydi, onunki değil.

Ayrıca, söylemesi gereken bir şey daha vardı ve en iyisi bu gece her şeyi söylemek ve yarın her ikisinin de hayatlarını yeniden bir araya getirmeye başlayabileceklerini ummaktı.

Ama o konuşmadan önce kız konuştu.

"Peter," dedi, "onun kızıyla evlenemezsin. Bunu anlamalısın. Bu imkânsız, korkunç bir durum olur."

Yavaş bir nefes aldı.

"Yine de Bertha'yla evlenmemde bir sakınca yok, öyle mi?" diye sordu ona.

Cevap vermedi.

Yine de aklının sağduyulu yanıyla ona hak veriyordu. Geçmiş, Susanna'yla arasında hep var olacaktı; annesiyle babasının sevgili oldukları ve Susanna'nın onun ölümüne neden olduğu bilgisi. Susanna'nın Bath'a dönmesine izin vermek, Noel'den sonra kendisi Londra'ya gitmek ve sezon boyunca uygun bir gelin seçmeyi kafasına koymak çok daha iyi olurdu. Sonunda birbirlerini unutacaklardı ve hatırladıklarında ikisi de mutluluğu şansa bırakmadıkları için memnun olacaklardı.

Ancak birkaç hafta önce Bath'ı geride bıraktığından beri basit sağduyudan vazgeçmişti. Mutluluğa ya da mutluluk imkânsızsa en azından özsaygıya ulaşmaya çalışıyordu. Artık hayatının karanlık köşelerinden kaçmayacaktı.

Susanna'nın onu kabul etmemesi tamamen mümkündü, hatta muhtemeldi ama sırf ejderhalarının yanından sessizce geçmeyi seçtiği için onu kaybetmeyecekti. O gittikten sonra bile kendisiyle yaşamak zorunda kalacaktı. Ve sonunda bedeninin içinde yaşayan kişiyi sevmeye kararlıydı.

Şu anda kendisinden pek hoşlandığı söylenemez.

"Bayan Osbourne konusunda çözülmesi gereken tek soru," dedi anne, "bu şartlar altında benimle evlenip evlenmeyeceği. Beni zaten bir kez reddetti."

Yüzünde kızgınlık ve umudun tuhaf bir karışımıyla ona sertçe baktı.

"Anne," dedi derin bir nefes aldıktan sonra, "Sidley'in evim olmasını istiyorum."

Ona baktı.

"Burası senin, Peter," dedi. "Eğer burada daha fazla zaman geçirmiyorsan, bu senin hatan. Gelmen için seni ne kadar ısrar ettiğimi biliyorsun."

"Çünkü her zaman benden çok senin olmuştur," dedi.

"Sidley sen bebekliğinden beri senin," dedi. "Senin için ev işlerinin her zaman yolunda gitmesini sağladım. Senin için her zaman güzel tuttum. Son zamanlarda sırf senin iyiliğin için bazı tadilatlarla başladım."

"Ama bana hiçbir konuda danışılmadı," dedi.

"Çünkü sen hiç burada değilsin," diye ağladı.

Yeterince doğruydı. Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Reşit olduğumda hem evi hem de mülkü devralmalıydım," dedi, "ama bir kez daha tartışmamızı gerektirecek nedenlerden dolayı bunu yapmadım. Her ikisinin de nasıl yönetilmesi gerektiğine dair kendi fikirlerim var ve şimdi bunları uygulamaya hazırım. Komşularımla dost olmak istiyorum. I

Onları burada sık sık eğlendirmek istiyorum. Burada hoş karşılanmalarını, kendilerini evlerinde hissetmelerini istiyorum. Çoğu zaman burada yaşamak istiyorum."

"Peter," dedi, tekrar kendine geldiğinde, "bu harika! Ben-"

"Kendim için istiyorum anne," dedi, "ve eğer evlenirsem karım ve çocuklarım için."

Ona belirsiz bir şekilde gülümsedi.

"Belki de," dedi, "eyiz evini yeniden dekore edip döşemek ve hazır olduğunda oraya taşınmak istersiniz."

"eyiz evi mi?" Kızın gözleri öfkeyle irileşti.

"Orayı her zaman sevmişimdir," dedi. "Orada kesinlikle mutlu olabilirsin."

"Mrebbiyelerin ve öğretmenlerin her zaman yaşadığı yer burası," diye bağırdı.

"O zaman Londra'da senin için uygun bir ev ararız," diye önerdi. "Orada yılın büyük bir bölümünde sana eşlik edecek birileri, bolca eğlence ve tüm mağazalar olacaktır. Ve burada bir ziyaretçi olarak her zaman hoş karşılanırsınız."

Sandalyesinde arkasına yaslanıp ona baktı ve bir an çenesinin hafifçe yukarı doğru eğildiğini fark etti.

"Burayı sana saklamak için hep burada yaşadım," dedi. "Sen benim tek oğlumsun. Baban öldüğünde bu sorumluluğu üstlendim ve o zamandan beri de bırakmadım. Senin için hayatımı verdim."

Bu anın, yeniden inşanın mümkün olduğu bir an olduğunu fark etti.

"Ve sonsuza kadar minnettar kalacağım," dedi. "Fevkalade güvenli bir çocukluk geçirdim. Sevdiğimden hiçbir zaman şüphe duymadım. Ve çok genç yaşta evlenmediğim için mutluyum. Senin ve evimin her zaman benim için burada olduğunu bilerek, erken erkekliğimi yaşama ve kim olduğumu ve hayatımdan ne istediğimi bulma şansına sahip oldum. Ama artık kendimi keşfetme noktasına geldim anne ve seni hayatının tadını istediğin gibi çıkarman için özgür bırakabilirim. Burada yalnız olduğunu biliyorum."

Elbette söyledikleri tamamen gerçek değildi, ama yine de içinde gerçek payı vardı. Ve her şeye rağmen onu her zaman sevecek ve çocukluğu boyunca onu sevdiği için her zaman minnettar olacaktı.

"Sanırım," dedi, "Londra'da yaşamak istiyorum."

Belki o da tüm gerçeği söylememişti. Yine de orada muhtemelen daha mutlu olacağını düşündü. Ve kızın malikâneye taşınma fikrini reddettiğini öğrenince biraz rahatladı.

"Noel'den sonra bakarız," dedi. "Ama seni çok geç saate kadar ayakta tuttum anne. Artık yatmalısın. Yarın çok yoğun olacak."

"Evet."

Ama hemen ayağa kalkmadı.

"Peter," dedi, "babanı sevdiğim kadar başka bir adamı asla sevemezdim. William Osbourne, George Grantham, ikisini de çok sevmeme rağmen benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Kesinlikle kimseye zarar vermek istemedim."

"Yapmadığını biliyorum."

Ne yazık ki böyle bir şey bilmiyordu ama onun kafasına suçlamalar yağdırmak haddine değildi. Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Önünde durduğunda, küçük, kırılgan, yine de sevimli, alnından ve sonra yanağından öptü.

"İyi geceler anne," dedi. "İyi

geceler, Peter."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı, sırtı dik, adımları hafif ve sağlamdı.

Konyak sürahisine doğru baktı ama kendine bir bardak doldurma fikrini reddetti. Bu gece içmeye başlarsa, iyice sarhoş olana kadar durmayacağını biliyordu.

Susanna Noel arifesi boyunca birkaç kez Claudia, Eleanor, Lila ve Noel'de okulda olacak kızları düşündü. Onlar şu anda oradalar, diye düşündü. Kendini bu düşüncenin gerçekliğine inandırmaya çalıştı ama buna inanmak zordu. Etrafında olup biten herhangi bir şeye inanmak da zordu.

Sanki garip bir rüyanın içine adım atmış gibiydi.

Yaz sonuna kadar hayat çok rutin, çok tahmin edilebilir, çok sıkıcıydı. Yine de bu sıkıcılığın belli bir hoşnutluğu, hatta mutluluğu vardı.

Dün gerçek dışı görünüyordu. Vikont Whitleaf'le Sidley Park'taki malikâneye gerçekten isteyerek gitmiş olabilir miydi? Gerçekten yatağa girmiş ve orada onunla sevişmiş miydi? İki kez mi? İkincisini tamamen kendisi mi başlatmıştı?

Ve bugün, neredeyse tüm zamanını birlikte geçirdiği bu yabancılar gerçekten de bu kadar çabuk tanıdık, hatta sevgili akrabalara mı dönüşüyordu? Dün sabaha kadar varlıklarından neredeyse hiç haberdar olmadığı insanlarla yakın bir aile bağı hissetmek mümkün müydü?

Ama büyükbabası Osbourne o kadar uzun yaşasaydı babasına o kadar çok benzeyecekti ki, büyükannesi babasının gözlerine sahip olmasaydı ve Susanna'nın elini tutup okşamakta ısrar etmeseydi ve ona büyülenmiş bir merakla bakmasaydı, gözlerini ondan zor ayırabilirdi. Büyükbabası Clapton'ın gözleri gerçekten de kendi gözlerine sahipti, ama renkleri yeşilden çok griye yakın bir şekilde solmuştu ve Susanna onun kırlaşmış ince saçlarına bakarak bir zamanlar gerçekten de kumral olduğunu hayal edebiliyordu. Konuşmanın çoğunu diğer ikisine bırakarak sessizce başını sallayan ve gülümseyen bir tarzı vardı, bu onun gözlerini çekti ve kalbini çekti.

Büyükanne ve Büyükbaba Osbourne'un hayatta kalan çocukları yoktu ve o onların tek torunuydu. Hayatları çok büyük bir üzüntüyle dolu olmalı. İki oğulları vardı.

Kaçarak, on iki yaşından bu yana kendisini tanıma fırsatını ellerinden aldığını düşünüyordu. Ama babasını sürgüne gönderen de onlardı. Bunun için onları yargılayacağından değil. Büyük oğullarının evliliğine müdahale etmiş ve sonra da bir kavgada ölümüne neden olmuştu. O kavganın ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Acaba ölüm

Tamamen kazara mı? Örneğin babasının erkek kardeşi düşüp başını bir taşa mı çarpmıştı? Ama bunu sormayacaktı.

Büyükbabası Clapton'ın Susanna dışında hayatta kalan üç kızı ve sekiz torunu vardı. Teyzeleri ve kuzenleri, diye anlatmıştı ona o sessiz gülümsemesiyle. En büyükleri köy kilisesindeki halefiyle evliydi ve oğulları da çok uzak olmayan bir kilisede papaz yardımcısıydı.

Teyzeleri, amcaları ve kuzenleri vardı.

"Yıllar önce Fincham'dan bu kadar aceleyle ayrılmamış olsaydım hayatım ne kadar farklı olurdu," dedi.

"Bizimkini de canım," dedi büyükannesi, elini okşayarak.

"Ama elinizde olsa şimdi geri dönüp hayatınızı değiştirir miydiniz?" Büyükbaba Clapton nazıkçe sordu. "Hayatlarımızın sadece Rabbimiz tarafından açıkça anlaşılabilir mükemmel ama gizemli yollarla geliştiğine inanıyorum."

"Bu senin söyleyeceğin bir şey, Ambrose," dedi Büyükbaba Osbourne sinirli bir şekilde. "Kendi ailemin hayatında pek mükemmellik görmedim, sadece sonsuz gizem. Ve eğer bundan Yüce Tanrı sorumluyorsa, Kıyamet Günü'nde onunla kavga etmek zorunda kalacağım."

"Hayatımın gidişatını değiştirip değiştirmeyeceğimi bilemiyorum," dedi Susanna, hepsine gülümseyerek ve büyükbabalarının her konuda her zaman aynı fikirde olmadıklarını şimdiden anlayarak. "Keşke hepinizi daha önce tanısaydım ve Londra'da geçirdiğim birkaç haftayı dehşetle hatırlıyorum. Ama Bayan Martin'in okulunda altı mutlu yıl geçirdim ve son beş yıldır oradaki öğretmenlik görevimi çok sevdim. Hayatımda yaptıklarımla gurur duyuyorum."

Büyükannesi onun elini okşadı.

Büyükbaba Osbourne, "Öğretmenlik," dedi, "ailesi olmayan bir hanımefendi için ya da ailesinin olanakları kısıtlı olan bir hanımefendi için çok iyi bir şey. Ben çok zengin bir adam değilim Susanna, ama kesinlikle fakir de değilim ve sahip olduğumuz tek şey sensin. Bizimle eve gelmenin zamanı geldi. Biz yokken sana bakacak iyi bir koca bulmamızın zamanı geldi."

Büyükannesi elini onunkinin üzerinde yumuşattı ve Susanna onun bükülmüş romatizmalı parmaklarını elinin arkasında hissedebildi.

"Sanırım, Clarence," dedi, "Susanna onu kendisi için çoktan bulmuş olabilir. Vikont Whitleaf çok yakışıklı ve çekici bir genç adam ve dün bana torunumuzu çok sevdiği izlenimini verdi. Hepimizi yarın akşam Sidley Park'taki baloya davet etti ama ben herkesten çok Susanna'yla dans etmek istediğini hissettim."

Büyükbaba Osbourne bir kahkaha atarak, "Sanırım o ben olmayacağım, Sadie," dedi. "Ama bir vikont. Bu çok yüksek bir hedef ama imkânsız değil. Bizim son derece saygın bir soyumuz var. Ambrose da öyle."

Büyükanne Osbourne ona, "Ve siz de bir albaydınız," diye hatırlattı.

"Hmm," dedi büyükbabası. "O genç adamın niyetinin ne olduğunu öğrenmem gerekecek."

Susanna iki elini yanaklarına götürmek için elini büyükannesinden çekti.

"Ah, Büyükbaba," dedi, "lütfen ona bir şey söyleme."

Kızardığını fark etti. Aynı zamanda gülüyordu da. Büyükbabası onu tanıyalı yirmi dört saatten az olmuştu ve şimdiden hayatını kontrol altına almaya çalışıyordu.

Yirmi dört saatten az olabilir miydi? Onları çoktan sevmiştii, üçünü de. Ne kadar saçma!

Ne kadar da tarif edilemez derecede harika!

Yine de bir şey fark etmişti. Vikontes Whitleaf'in babasının ölümündeki rolünü bilmiyor olmalıydılar. Onun adına hiçbir tepki vermemişlerdi.

Dördü bütün gün yalnız değillerdi. Leydi Markham, Theodore, Edith ve Bay Morley çoğu zaman arka planda kalacak kadar naziktiler, ama yemek zamanlarında bir araya geliyorlardı ve öğle yemeğinden sonra Susanna ve büyükannesi Edith'in daveti üzerine Jamie'yi görmek için çocuk odasına gittiler, çünkü görünüşe göre günün en uyanık, tetikte ve neşeli kısmı burasıydı.

"Ve tabii ki," dedi Edith, "onu en iyi haliyle görmenizi istiyorum."

Bebeğe hayran hayran baktıktan, onu elden ele gezdirdikten ve gülümsemesini sağladıktan sonra bir saatten fazla konuştular. Susanna'nın büyükannesi onlar oturup konuşurken onu bir kolunun kıvrımında tutuyor ve ilgi istediğinde ona miyavlıyordu.

Susanna'nın sonradan öğrendiğine göre, Vikont Whitleaf iki kayınbiraderi ve genç Bay Flynn-Posy'yle birlikte o saatlerde aramıştı.

Ayrıca ziyaret sırasında iki büyükbabasının Vikont Whitleaf ile kütüphaneye gittiğini, diğerlerinin ise misafir odasında ziyarette bulunduklarını öğrendi. İkisi de özel görüşmeyi kimin başlattığı ya da konuşulan konunun ne olduğu hakkında daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmadı. Susanna da büyükannesi ve büyükbabası ona gerçekten ilgi duyduğunu düşünmesin diye sormadı.

Kadın aşağı indiğinde adam gitmişti.

Ama onu baloda görecekti, diye düşündü, aynı anda hem batmaya hem de yükselmeye çalışan bir kalple, kafası korkunç derecede karışmış ve biraz da üzgün hissediyordu.

İmkânsız bir şeyin her şeye rağmen mümkün olabileceğini düşünmeye başlamamalıydı.

Fincham'da kalan iki yaşlı beyefendiyle özel olarak konuşmak isteyen Peter'dı. Oraya vardığında Susanna'nın Edith'le birlikte kreşte olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğramış olsa da, planını uygulamanın beklediğinden daha kolay olduğunu görmekten de memnundu. Theo'ya sadece Albay Osbourne ve Rahip Clapton'la bir iki kelime konuşmak için kütüphaneyi birkaç dakikalığına kullanıp kullanamayacağını sormuş, Theo da kabul etmişti -Sırtarak.

Peter birkaç ön konuşma kibarlığından sonra konuya gelmişti. Ya da daha doğrusu, onu konuya getiren, kaşlarını çatarak ve iri bıyıklarının arasından homurdanarak konuşan albaydı.

"Anladığım kadarıyla, Whitleaf," dedi, "torunumu dün öğleden sonra bir arabaya bindirmişsin.

hatta arkada bir damat bile yok."

Peter sanki omurgasına bir tüfek dayanmış gibi hissetti.

Diğer yaşlı beyefendi ona nazikçe baktı - belki de yumuşak gözlerinin ardında çelikten bir iplik vardı.

"Evet," diye itiraf etti; yalan söylemenin ve altı tane kartal gözlü damadın refakatçilik yapmak için arabasının arkasına yapışmış gibi davranmanın bir anlamı yoktu. "Yarın akşamki baloda torununuzdan beni evlendirerek onurlandırmasını istemeyi umuyorum, beyler. Bunu yapmadan önce ikinizin de onayını almak istiyorum."

Dün gece aklına bunun belki de yapması gereken bir şey olduğu gelmişti. Daha az övgüye değer bir şekilde, eğer onların onayını alırsa kadının bu davaya daha sıcak bakabileceği de aklına gelmişti.

Elbette aklına gelen üçüncü bir şey de, onların Whitleaf adını çok iyi biliyor olabilecekleri ve onlara bu şekilde yaklaşırsa umutlarını korkunç bir şekilde suya düşürebileceğiydi.

Peder Clapton ateşin yanındaki sandalyesinden ona gülümsedi.

Albay masanın yanındaki duruşundan kaşlarını sertçe çatarak ona baktı.

"Neden?" diye bağırdı. "Neden torunumuzla evlenmek istiyorsun?"

"Ona karşı derin bir sevgi besliyorum, efendim," dedi Peter.

Albay ona, "Sen bunu yaptığında o bir hiç olmasına rağmen mi?" diye sordu ve Peter bu adamın emrinde görev yapan tüm askerler için üzüldü; onların hayatı pek de rahat olmamalıydı.

"Evet, efendim," dedi.

"O zaman sen bir aptalsın, Whitleaf," dedi yaşlı adam.

Peter kaşlarını kaldırdı.

"Bayan Osbourne'u kendisi için sevmek beni aptal yapıyorsa, efendim," dedi, "o zaman sadece suçumu kabul edebilirim."

"İtiraf etmelisin ki Clarence," dedi rahip yumuşak bir sesle, "mükemmel bir cevap. Daha fazla uzatmadan onayımı vermeye meyilliyim."

"Hmm," dedi albay ve birden Peter'ın aklına adamın eğlendiği geldi. "Eh, o sahipsiz bir hiç değil, Whitleaf. Hiç de azımsanmayacak bir mirasçı. Buna ne diyeceksin?"

"Bu Bayan Osbourne için çok hoş bir şey, efendim," dedi Peter, "ama benim ona karşı olan duygularım üzerinde hiçbir etkisi yok."

Albay, "Peki ona, bildiğim kadarıyla ucuza gelebilecek sevginizden başka ne sunabilirsiniz genç adam?" diye sordu.

Ve Peter konuşmanın evlilik pazarlığı aşamasına geçtiklerini anladı. Davasının kabul edildiğini tahmin ediyordu.

Böylece iki yaşlı beyefendinin onayını kazanmıştı.

Gerçi bunun işin kolay kısmı olacağını tahmin ediyordu.

Sidley'de en son ne zaman büyük bir eğlence düzenlendiğini kimse hatırlayamıyordu. Mahalle günlerdir nihayet orada bir balo verileceği haberiyle çalkalanıyordu, hem de Noel Günü'nde. Genç Vikont'tan özel bir hediye gibi görünüyordu.

Her zaman uzaktan sevilmiş ve takdir edilmişti. Annesi Vikontes'ten daha sıcak, daha insani olduğu hep söylenirdi. Ve şimdi buna ikna olmuşlardı. Davetiyeleri bizzat kendisi teslim etmiş ve sanki ona iyilik yapanlar onlarmış gibi herkese gelmeleri, ailesine ve dostlarına katılıp mevsimi kutlamaları için yalvarmıştı.

Kimse ne olursa olsun bu baloyu kaçırmak istemezdi. Sidley'e doğru yola çıkacakları anın beklentisi, Noel'in diğer tüm kutlamalarını, hatta sabahki kilise ayinini ve akşam yemeğindeki kazı bile gölgede bırakmıştı.

Sidley'de de durum aynıydı, ancak öğleden sonra çocuklar için Vikont'un ev sahipliğinde ve ebeveynlerinin çoğunun katıldığı bir parti düzenlenirken, diğer yetişkinlerin çoğu akşamki eğlencelere hazırlanmak için odalarında dinleniyordu.

Ev, çobanpüskülü ve çam dalları, kurdeleler, çanlar ve salonda bir Yule kütüğüyle cömertçe dekore edilmişti. Ayrıca Vikont'un üç kız kardeşinin eseri olan büyük ve karmaşık bir şekilde örülmüş bir öpücük dalı da vardı.

-Tavanın ortasından sarkıtılmış ve Noel arifesinde geç saatlerde orada göründükten sonra büyük bir ilginin ve bastırılmış kıkırdamaların odağı olmuştur.

Günün ilerleyen saatlerinde, kaz ve erikli puding yemek masasından kaldırıldıktan çok sonra bile ev baştan çıkarıcı Noel kokularıyla doluydu. Kıymalı turtaların kokusu en baskın olanıydı, ancak balo başlar başlamaz dinlenme odasındaki devasa kaseyi dolduracak olan baharatlı şarap kokusu da vardı.

Peter nadiren daha yoğun bir gün geçirmiş olmasına rağmen günün tadını çıkardı. Tüm kız kardeşlerini, eniştelерini, yeğenlerini gerçekten çok seviyordu ve diğer tüm konukları da cana yakın buluyordu. Barbara'nın genç kayınbiraderlerinden biri ile Bayan Flynn-Posy arasında gelişmekte olan romantizm özellikle hoşuna gitmişti. Bayanın annesinin de aynı derecede memnun olup olmadığı belli değildi ama bu onu ilgilendirmiyordu.

Kendi annesi son derece dirençli olduğunu kanıtladı. İki akşam önce yaşadığı üzüntüden eser kalmamıştı. Herkese balodan, onun her zaman tam bir onayına sahip olduğunu gösteren bir coşkuyla bahsetti. Hatta son iki gündür, bahar mevsimi başlamadan önce Londra'da kendine bir ev kurup daha fazla sosyal hayatın tadını çıkarabileceğinden bahsetmeye başlamıştı.

Leydi Flynn-Posy, Barbara ve Belinda'ya, "Artık zamanı geldi," dedi. "Peter artık kendi başının çaresine bakabilecek kadar büyüdü."

Peter günün tadını çıkarmıştı ama heyecan ve endişeyle beklediği akşamdı.

Hevesli olmasının nedeni, bunun onun reşit olma partisi gibi hissettirmesiydi. Bu gece nihayet Sidley Park'ın efendisi olacak, hayatının geri kalanında yapmayı planladığı gibi misafirlerini ve komşularını eğlendirecekti - akşam için yaptığı diğer planın sonucu ne olursa olsun. Elbette endişelenmesine neden olan şey bu sonucun belirsizliğiydi. Kendisi ve üç dedesi önünde diz çöküp yalvarsalar bile Susanna'nın ona sahip olacağından hiç emin değildi.

Susanna Osbourne'un kendi adına düşünme ve kendi adına karar verme konusunda bazen can sıkıcı bir eğilimi vardı.

Başka türlü olmasını istemezdi elbette.

Ama kendine duyduğu yeni güven ve kendi hayatını yaşama ve pozisyonunun görev ve sorumluluklarını üstlenme konusundaki kararlılığı Susanna'nın cevabına bağlı olmayacaktı. Öyle olsaydı bile pek bir değeri olmazdı.

Ona teşekkür etmeliydi. Onunla tanışmasaydı muhtemelen her zamanki gibi sürüklenip gidecekti. Ama ona muhtaç değildi, tıpkı onun da kendisine muhtaç olmadığı gibi. Bu heyecan verici bir düşünceydi ama balo için giyinirken artan endişesini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Ünvanlı ve varlıklı olması onun için hiçbir şey ifade etmiyordu; bu, aşağılayıcı bir düşünceydi. Eğer onu kazanacaksa, bunu kendisi olarak yapmalıydı ve beş yıldır ilk kez kendine değer verdiğini hissetti. Ama adı da bu benlikle birlikte anılıyordu. O Whitleaf'ti ve tökezleyen engelin de bu olduğunu biliyordu.

"Bu kadar yeter," dedi uşığına, dördüncüyü bağlamadan önce üç tane gayet düzgün bağlanmış boyunbağını sanatına yakışmadığı için atmıştı bile.

Uşığı -kendine ait bir akli olan bir başka kişi- başını yana eğdi ve kaşlarını çatarak yaptığı işi inceledi.

"Olacak lordum," diye kabul etti. "Sadece elmas bir iğneye ihtiyacı var, o kadar... işte. Mükemmellik, lordum."

Saat hâlâ biraz erkendi ama Peter yine de aşağı indi ve tüm süslemeleriyle şenlikli görünen ve yeşillik kokan balo salonuna girdi. Tepedeki avizelerde ve duvar apliklerinde mumlar yanıyordu. Odanın her iki ucundaki şöminelerde iki büyük ateş yanıyordu. Büyük, yüksek tavanlı odayı yeterince ısıtamadılar ama havanın soğuşunu aldılar. Balo salonu bir kez insanlarla dolduğunda ve bu insanlar birkaç kır dansı yapmaya başladığında, odada fazlasıyla sıcaklık olacaktı.

Orkestra gelmişti. Enstrümanları balo salonunun bir köşesindeki küçük kürsünün üzerine yerleştirilmişti. Muhtemelen alt katta kaz ve dolma ziyafeti çekiyorlardı.

Birkaç hizmetçi balo salonunun ötesindeki dinlenme odasında meşguldü. Peter onlarla sohbet etmek için oraya doğru yürüdü. Baloyla ilgili tek gerçek endişesi, fazladan işin yerleşik hizmetlilere yük olacağını ve daha fazla hizmetlinin işe alınmasını gerektireceğini fark etmesiydi. Ama sorduğunda, Sidley'deki büyük bir baloda hizmet etme ihtimalinin hepsini heyecanlandırıldığını keşfetmişti -hem bugün hem de yarın için tüm maaşlarını iki katına çıkardığını bilmeden önce bile. Ve yarın da

hepsine normalden daha cömert bir Noel ikramiyesi sundu.

Sonra balo salonuna başka insanların da -akrabalar ve evdeki konuklar- geldiğini duydu ve onlarla konuşmak için tekrar içeri girdi. Birazdan dışarıdan ilk konuklar gelecekti. Annesi, Barbara ve Clarence'la birlikte hepsini balo salonunun kapısında karşılayacaktı.

On beş dakika sonra Bay Mummert'le tokalaşıp Bayan ve Bayan Mummert'i selamlarken, her ikisine de görünüşleri için iltifat edip geldikleri için teşekkür ederken, ilk kez bir kabul sırasında durduğunu fark etti. İlk kez böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapıyordu.

Bu son olmayacak, vallahi.

Fincham'dan gelen grup neredeyse en son gelenlerdi. Leydi Markham, Theo ile birlikte sıraya girdi ve Peter onları içtenlikle selamladı. Annesi ve Leydi Markham'ın birbirlerine nazıkçe baş salladıklarını fark etti. Edith ve Morley, sonra da Albay ve Bayan Osbourne onları izledi. Susanna en son anne tarafından büyükbabasıyla geldi.

Peter kalbinin göğsünde o kadar sert attığını fark etti ki, onu gerçekten duyabiliyordu.

Somerset'teki toplantıda ve Bath Abbey'deki konserde giydiği yeşil elbisenin aynısını giymişti. Saçları yumuşak bukleler halinde taranmış, bazıları inci kolyesiyle uyumlu küçük bir inci taçla yerinde tutulmuştu. İnciler parlak ve yeni görünüyordu ve bahse girerdi ki büyükannesi ve büyükbabasından birinin ya da birkaçının Noel hediyesiydi. Belki de eldivenli bir elinde taşıdığı narin fildişi yelpaze de diğerinden gelmişti.

Yanakları kızarmıştı ama gözleri kısılmıştı. Gülümsemiyordu. Peter'ın tahminine göre, bulunduğu yerde olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih ederdi. Belki de bunun için onu asla affetmeyecekti. Belki de bunu her zaman geçirdiği en kötü akşamlardan biri olarak hatırlayacaktı.

"Sizi tekrar görmek güzel, efendim," dedi ve kendisine nazikçe gülümseyen Peder Clapton'ı selamlayarak. "Sizi de Bayan Osbourne."

Gözlerini kısa bir süreliğine onunkilere dikti. "Teşekkür ederim lordum," dedi.

Hemen arkalarından gelen kimse yoktu. Belki de fırsatı kaçırmadan önce sesini yükseltti.

"Benimle ikinci sette dans ederek beni onurlandırır mısınız?" diye sordu. "Peki ya ilk vals?"

Son dansı da onunla yapacağını umuyordu.

Büyükbabası daha da neşeli bir şekilde gülümsedi.

Çok kısa bir süre tereddüt etti. "Teşekkür ederim," dedi. "Bu çok hoş olacak."

Açılış setini isteyebilirdi ama onu tüm ailesinin ve komşularının önünde bu kadar belirgin bir şekilde öne çıkararak utandırmayacaktı. Açılışı Barbara ile yapacaktı.

Peder Clapton annesini selamlıyor ve onunla nezaket alışverişinde bulunurken gülümsüyordu. Peter daha çok

Whitleaf adının beyefendi ya da Osbourn'lar için hiçbir şey ifade etmediğine her zamankinden daha fazla ikna olmuştu.

Ama Susanna reverans yaparken gözleri yine kısılmıştı ve annesinin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

"Bayan Osbourne," dedi, "tam da bu zamanda Fincham'da kalmanız ne kadar hoş. Balonun tadını çıkarın."

Susanna ona bakmadan, "Teşekkür ederim hanımefendi," dedi.

Peter, her ikisi için de dayanılmaz bir an olmalı, diye düşündü. Susanna'yla evlenebileceğine ve onunla sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğine inanacak kadar deli miydi? Ama hayır, sonsuza kadar mutluluğa inanmadığına çoktan karar vermişti. Ve mutluluk için savaşmaya da çoktan karar vermişti.

O an geçmişti ve her iki bayan da hâlâ balo salonundaydı ve her ikisi de gülümsüyordu.

"Peter." Barbara bir kolunu onunkine doladı. "Kesinlikle dansa başlama zamanı geldi. Yakışıklı kardeşimle açılış setinde dans edeceğim için daha fazla gecikmek istemiyorum. Odadaki diğer tüm hanımlar beni kıskanacak."

Onu piste, kısa süre sonra ilk country dansı için oluşacak grubun başına götürürken güldü. Birden kendini neşeli ve umut dolu hissetti. Ne de olsa Noel'di, yılın umuda, yeni hayallere ve aşka en çok adanmış zamanıydı.

"Susanna Osbourne'u burada gördüğüme çok şaşırdım," dedi Barbara. "Onu hatırlıyor musunuz? Babası Sör Charles'ın intihar eden o talihsiz sekreteriydi."

Edith onunla sürekli oynamasına rağmen, babası aslında bir hizmetçi olduğu için onunla bir şey yapmamız her zaman engellenirdi. Yine de her zaman annemle Bay Osbourne arasında bir dostluk olduğuna inanmışımdır."

"Onunla çocukken sadece bir kez karşılaştım," dedi Peter. "Ama geçtiğimiz yaz John Raycroft'ta ve sonbaharda Lauren ve Kit ile birlikte katıldığım Bath'daki düğün kahvaltısında onunla tekrar karşılaştım."

"Öyle mi?" dedi ilgiyle.

Sonra Theo tarafından yere yatırılan Susanna'ya baktı ve daha sert bir ifadeyle ona geri döndü.

"Oh, öyle mi!" dedi.

Susanna, Ağustos sonuna kadar tek bir balo ya da toplantıya bile katılmadığını, oysa şimdi iki baloya katıldığını ve Bath'daki Üst Meclis Salonlarında vals yaptığını hayretle düşündü.

Hatta bu gece büyükannesi ona eşlik ediyordu ve bir büyükbabası müstakbel partnerlerinin her birine nazikçe gülümsüyor, bir diğeri ise onlara şüpheyile kaşlarını çatıyordu.

Konukların yarısının ton üyesi olduğu ve birkaç ay önce gözünü korkutmuş olabilecekleri açık olsa da, hepsinin eğlenmeye hazır oldukları da bir o kadar açıktı. Konukların diğer yarısı ise onun sıradan insanlar olarak düşündüğü kişilerdi. Ona Frances'in çok sevdiği komşularını hatırlatıyorlardı.

Noel yeşillikleri ve süslemeleriyle dolu balo salonu nefes kesiciydi. Süslemeler olmasa bile odanın çok güzel olacağını tahmin ediyordu. On iki yıl boyunca Sidley'e bu kadar yakın yaşayıp da evi bir kez bile görmemiş olması inanılmazdı.

Dördüncü setin sonunda, çok genç ve hevesli Bay Flynn-Posy onu büyükannesinin yanına götürürken, çok eğleneceğini düşündü, keşke...

Ah, yazdan beri hayatı keşkelerle doluydu.

Bu gece için onları unutacaktı. Sadece keyfine bakacaktı. Zaten arka arkaya dört set dans etmişti - bunlardan biri, Peter'la birlikte güçlü bir kır dansı setiydi. Bir sonraki set vals olacaktı.

Bunun son vals olduğunu bile düşünmezdi.

"ok güzel dans ediyorsun Susanna," dedi büyükannesi, onu elinden tutup yanına oturarak. "Ve sen de çok güzelsin. Seninle ne kadar gurur duyuyorum ve bugünü görecek kadar yaşadığım için ne kadar mutluyum."

Ve sonra Peter yine oradaydı, eğiliyor, gülümsüyor ve büyükannesini büyülüyordu ve sonunda ona dönüp bir elini uzattı.

"Sanırım bu benim valsim, Bayan Osbourne," dedi.

Ve sonra bir kez daha vals yapıyorlardı. Ancak bu kez, onun gözlerinin içine gülümsemiş, kolonyasını koklamış ve attıkları her adımın coşkusunu hissetmiş olsa da, kendini dansın içinde kaybetmemişti. Bu kez adamın evinin, ailesinin ve komşularının farkındaydı.

Kendi ailesinin farkındaydı ve bu düşüncenin yeniliği karşısında neredeyse ağlayacaktı. Arkadaşlarının farkındaydı; Markham'lar ve Morley'ler onun arkadaşlarıydı ve her zaman da öyle olmuşlardı. Leydi Markham'ın uzun zaman önce çocuk odasının dışında kulak misafiri olduğu o konuşma parçasında ne demek istediğini bilmiyordu ve sormamıştı da ama şimdi biliyordu ki Leydi Markham onu her zaman önemsemişti ve bir şekilde önemsemeye devam edecekti. Birdenbire yetim bir çocukla kalakalmak ve onunla ne yapacağını bilememek gerçekten büyük bir yük olmalıydı.

Ve Noel'in, o sevgi, aile, barış ve cömertlik mevsiminin farkındaydı.

Her şeyin büyüğü olduğunu düşünüyordu.

"Onlar için bir peni," dedi Peter bir köşede dönerlerken ve bunu ona daha önce, şelaleye yaptıkları yürüyüşten sonra söylediğini hatırladı. O zaman kendini melankolik hissediyordu.

"Sen buraya aitsin," dedi. "Seni burada kendi uygun ortamında gördüğüm için çok mutluyum. Sanırım hayalin artık elinin altında."

Onu tekrar döndürürken gülümsedi ve bir şekilde kendilerini balo salonunun kapısının dışında buldular ve adam onu elinden tutmuş, onunla birlikte koridora doğru kararlı adımlarla yürüyordu. Ancak oraya kadar gitmediler, kapalı bir kapının önünde durdular, o da kapıyı açtı ve arkalarından kapıyı sıkıca kapatmadan önce içeri girdi.

Buranın bir kütüphane olduğunu görebiliyordu; ocakta yanan ateş ve şöminenin üzerindeki tek dal mumla loş bir şekilde aydınlatılmış güzel, rahat bir odaydı.

"Peter?" dedi. "Vals mi? Büyükanne ve büyükbabam..."

"...sizi buraya getirdiğimi biliyorsunuz," dedi. "En azından büyükbabalarınız biliyor ve sanırım büyükanne de biliyor. Kabul sırasında bana çok tatlı bir şekilde gülümsedi."

Elini bırakıp ateşe doğru yürüdü ve onu canlandırmakla meşgul oldu.

Susanna biraz daha yaklaştı ve bir sandalyenin kenarına oturdu.

Büyükanne ve
büyükbabası biliyor
muydu? Ama onlar
bilmiyordu.

Doğruldu ve sırtı ona dönük, ateşe bakarak durdu. Onun konuşmasını bekledi. Ve ona duyduğu aşkla yanıp tutuşuyordu. Ve onun iyiliğinin, şefkatinin, tutkusunun, özünün bilgisiyle.

"Annem babanı ölüme sürükledi," dedi.

Ah, yani biliyor muydu? Ama iki gün önce kesinlikle bilmiyordu.

"Kendini öldürdü," dedi. "Farklı bir seçim yapmış olabilirdi."

"O zamandan beri vicdan azabıyla yaşıyor," dedi, "elbette bu yaptıklarını mazur göstermez. Onu seviyorum Susanna. Her zaman sevdim ve her zaman da seveceğim. Keşfettiğim kadarıyla aşk yargılamaz. Sadece öyledir."

"Annem ve babam korkunç şeyler yaptılar," dedi. "Diğer şeylerin yanı sıra büyükanne ve büyükbabamın kalbini kırdılar. Amcamın ölümüne neden oldular. Ama ben

Annemi hiç tanımamış olsam da ikisini de hep sevdim."

"Demek istediğim," dedi bir elini yüksek şöminenin üzerine koyup başını öne eğerek, "ondan asla vazgeçmeyeceğim, Susanna. Onu her zaman ziyaret edeceğim ve o da burada her zaman hoş karşılanacak, ancak burası uzun süre onun evi olmayacak. Onun için Londra'da yaşayacak bir yer bulacağız. Eğer onunla senin aranda bir seçim yapmam istenseydi, bunu yapmazdım. Reddederdim. İnsan aşk ve sevgi arasında seçim yapamaz. İnsan ancak bir seçeneğin diğ erinden daha iyi, daha değerli olduğuna karar vererek seçim yapabilir."

Yutkundu.

"Peter," dedi, "bir seçim yapmak zorunda değ ilsin. Birkaç gün içinde okula geri dönüyorum. Büyükannem ve büyükbabam gidip onlarla yaşamamı istiyorlar ama ben hayır dedim. Tatilleri memnuniyetle onlarla geçireceğim. Onlara sürekli yazacağım ama onlarla yaşamayacağım. Ya da seninle."

Başı daha da öne eğildi ve balo salonundan gelen vals müziğini dinlerken aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sonra adam doğruldu ve dönüp ona baktı.

"Bana beni sevmediğini söyle," dedi.

Kadın başını yavaşça salladı.

"Anlat bana."

"Aşkın hiçbir şeyle ilgisi yok," dedi.

"Aynı fikirde değ ilim," dedi. "Sevginin her şeyle ilgisi vardır. Bana beni sevmediğini söyle ve ben de

ve bu akşamdan sonra birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Söyle bana Susanna. Ama bana gerçeği söyle."

Onu hiç bu kadar ciddi görmemişti. Yüzü mum ışığında çizilmiş ve solgun görünüyordu. Gözleri kızın gözlerinde yoğunlaşmıştı.

"Peter," dedi, ellerine sertçe bakarak, "annen ve babam..."
"bu tatsız, hatta iğrenç olurdu.

"...sevgiliydiler," dedi. "Barclay Court'ta iğrenç mi görünüyordu? İki gün önce köşkte de çirkin görünüyor muydu? Bu çirkin bir gerçek ve seninle benim aramdaki herhangi bir bağlantıyı biraz tatsız hale getirmeli. Ama geçmişini değiştirmek için bir şey yapamayız. Olduğu gibi duruyor. Bu yüzden şimdiki zamandan ve gelecekte vazgeçmeye razı mıyız? Hayat mükemmel değildir, Susanna. Sadece olanın gerçekliğini yaşayabiliriz. Aşk olmadan bu mümkün olmazdı. Sevginin her şeyi mümkün kıldığını söylemenin bir klişe olduğunu biliyorum ama ben öyle olduğuna inanıyorum. Hayatı tatlı, güzel ve sorunsuz kılmak için elimizde sallayabileceğimiz sihirli bir değnek değil, ama zorluklarla mücadele etmek ve kazanmak için enerji verebilir."

Gözlerini onunkilere dikti.

"Ve sevgi bizim bolca sahip olduğumuz bir şey," dedi.
"Yanılıyorsam söyleyin bana."

Hiçbir şey söylemedi.

"Sadece tatlı, duygusal, romantik türden bir aşk değil," dedi, "gerçi o da var. Sende cesur bir aşk var Susanna, gerektiğinde kendi mutluluğunu feda edebilecek ve hayata acısız bir şekilde devam edebilecek bir aşk. Ve son kısa süre içinde bu konuda çok şey öğrendim. Ailemi ve evimi seviyorum. Ve seni seviyorum."

"Peter," dedi ama başını salladı ve daha fazlasını söyleyemedi. Alt dudağını ısırıldı.

"Ben varlıklı ve unvanlı biriyim, sen de bir öğretmensin diye aşkımızı yok mu edeceksin?" dedi, "Gerçi dün öğrendiğime göre sen de bir mirasçıymışsın. Peki ya ben Whitleaf olduğum için? Sırf annemi her zaman onurlandıracağım için mi? Sırf o ve baban bir zamanlar yalnızlıklarını birbirleriyle teselli etmeye çalıştıkları için mi?"

Gözlerini kapattı.

"Yoksa benimle evlenecek misin?" diye sordu ona. "Bu gece bir duyuru yapmama izin vererek balo salonundaki üç yaşlı insanı çok mutlu edecek misin?"

"Oh, Peter!" Kadın sertçe başını kaldırdı. "Bu çok kaba haksızlık."

Adam ona acımasızca baktı. Sonra gülümsedi. Ve sonra sırtıttı.

"Oldukça öyle, değil mi?" dedi. "Ama yapacak mısınız? Yani onları mutlu edecek misiniz?"

Somerset'te onun her gülümseyişinde eriyen kızları küçümsemişti - ta ki, onların karşılık verdiği şeyin onun saf sevimliliği olduğunu fark edene kadar. Ama öyle bile olsa...

Onlardan biri mi olacaktı?

"Annen bu konuda ne diyor?" diye sordu ona. "Ona söyledin mi?"

"Evet," dedi. "Annem hayatım boyunca benimle olan ilişkilerinde sahiplenici, biraz otoriter, hatta bencil davrandı Susanna, ama hem kız kardeşlerimi hem de beni çok sevdiğinden hiç şüphem yok. Beni kaybetmektense karımı sevecektir. Size onunla kolay bir ilişki vaat edemem, ancak bunun imkansız olmayacağını garanti edebilirim - sizin için değilse tabii."

Ona baktı. O halde bu gerçekten mümkün müydü? Yoksa sağduyusundan ziyade kalbiyle mi dinliyordu?

İnsan kalbiyle mi dinlemeliydi?

Ve sonra onun kalbinden başka her şeyi dinleme gücünü elinden aldı. Aralarındaki mesafeyi kapattı, kızın eldivenli elini iki elinin arasına aldı ve önünde diz çöktü.

"Korkunç bir klişe daha," dedi sırtarak. Ama sırtışı hemen kayboldu. "Susanna, lütfen, lütfen benimle evlenir misin? Eğer beni sevmediğini dürüstçe söyleyemiyorsan, bunun yerine benimle evleneceğini söyler misin?"

Yapmayı düşünebildiği tek protesto ise tam bir saçmalıktı.

"Peter," dedi ona biraz daha yaklaşarak, "ben bir öğretmenim. Kızlarıma ve Claudia Martin'e karşı yükümlülüklerim var. Bir okul yılının ortasında öylece çekip gidemem."

"Ne zaman bitiyor?" diye sordu ona.

"Temmuz'da," dedi.

"O zaman Ağustos'ta evleneceğiz," dedi. "Tanıştığımız ay. Gördüğünüz gibi, o ejderha

bir solucan. Sadece bir solucan. Başka var mı?"

"Oh," dedi çaresizce, "düzinelerce olmalı."

"O zaman hemen isimlerini söyleyen iyi olur," dedi, "yoksa çok geç olacak. Seni bir güzel öpeceğim ve sonra da zaferle balo salonuna götüreceğim. Akşam yemeği valsini ardından gelecek; duyurular için mükemmel bir zaman. Bu şekilde ayarladım."

"O halde kendinize çok güveniyorsunuz, Lord Whitleaf," dedi.

"Değilim," dedi. "Tanrı yardımcım olsun, değilim Susanna. Beni bu ıstıraptan kurtar. Beni sevdiğini söyle ya da söyleme. Benimle evleneceğini söyle ya da evlenmeyeceğini. Lütfen aşkım. Kendimden emin değilim."

Hayır demek için düzinelerce nedenin gece bitmeden ona hücum edeceğini düşündü. Aynı şekilde, tam da bu anda onun nasıl görüldüğünü hatırlayarak onları teker teker yok edeceğini de tahmin ediyordu: kaygılı, gözleri belirsizlik ve aşkla dolu, diz çökmüş. Ve o anda nasıl hissettiğini hatırlayarak -aşktan bunalmış bir halde.

Elini onunkinden kurtardı, iki eliyle yüzünü kavradı ve öne doğru eğilerek onu dudaklarından usulca öptü.

"İstiyorum," dedi usulca, "ve isteyeceğim."

"Biliyordum," dedi, "bunu burada değil de salonda yapmalıydım. Orada bir öpücük dalı var. Ama sanırım onsuz da idare edebilirim."

Ve aniden ayağa kalktı, onu aynı anda kendi ayağına getirdi ve onu kanıtlayan bir kucaklamanın içine çekti.

varsayımı oldukça doğru.

Ve işin tuhafı, Susanna'nın düşünebildiği kadarıyla, paylaştıkları öpücüğün hiçbir şekilde şehvet dolu bir öpücük olmadığını düşünmesiydi. Bu bir sevinç, umut, bağlılık ve aşk öpüşmesiydi.

Ah, evet, o bir düzine gerekçenin bir an bile dinlenmesine izin verilmeyecekti.

"Aşkım," dedi dudaklarına karşı. "Aşkım."

"Peter," dedi kadın.

Elini resmi bir şekilde koluna koyup onu balo salonuna doğru götürmeden önce tekrar öpüştüler.

Müzik durmuştu.

Herkes çoktan yemeğe gitmişti.

Nişanı ilan edilmek üzereydi. Nişanı.

Susanna Osbourne ile Vikont Whitleaf'ın düğünü Ağustos ayının mükemmel bir gününde Wiltshire'daki Alvesley Park yakınlarındaki kilisede yapıldı.

Alvesley, çeşitli nedenlerden ötürü, yarışan bir dizi yer arasından seçilmişti. Susanna'nın büyükannesi ve büyükbabası davete Gloucestershire'da ev sahipliği yapmak için çok istekli olsalar da, onlar bile evlerinin ve köy hanının davet edilecek tüm seçkin konukları ağırlayamayacağını ve hanın üstündeki toplantı odalarının yeterince büyük olsalar bile düğün kahvaltısı için perişan bir yer olacağını kabul etmişlerdi.

Sidley ciddi bir adaydı ama Susanna'nın öğretmen arkadaşları, bakmaları gereken hayırsever kızlar varken nasıl bu kadar uzağa gidebilirlerdi? Vikont da hanımının arkadaşları olmadan evlenmesine izin vermezdi.

Bir süre için sadece Bath uygun bir seçenek olarak göründü ve hem gelin hem de damat için tamamen kabul edilebilir bir seçenektir; ta ki Lauren, Vikontes Ravensberg ve Bewcastle Düşesi düğün kutlamalarını organize etme görevini tekrar üstlenene kadar. Aslında planları harekete geçiren Eleanor Thompson'dı ve haftalık mektubunda kız kardeşini içinde bulunduğu durumdan haberdar etmişti

ve Lindsey Hall'un büyüklüğü hakkında yorumda bulundu.

Düşesin, Bewcastle Dükü'nü, öğretmenlerinden birinin düğünü için on iki kız öğrenciyi bir hafta boyunca misafir etmeye nasıl ikna ettiğini kimse bilmiyordu -ya da sormuyordu- ama o ikna etmişti ve hatta düşesin düğün sırasında ona gülümsediği bile görülmüştü.

O zaman Alvesley'e İngiltere'nin her köşesinden, hatta İskoçya ve Galler'den konuklar gelmişti: Vikont'un kız kardeşi ve kocası İngiltere'den, Bay ve Bayan Sydnam Butler ile David ve dört aylık kızları da İngiltere'den. Vikontes, iki seçkin dulun hayranlık uyandıran ilgisini çekerek başarılı bir sezon geçirdiği Londra'dan gelmişti. Yeğeni Lauren'i bebekliğinden beri görmemiş olmasına rağmen gelmişti. Vikont'un kız kardeşleri ve aileleri ile bazı arkadaşları, özellikle de Theo Markham ve John Raycroft yeni geliniyle birlikte geldiler.

Susanna'nın büyükanne ve büyükbabası, Paskalya'daki bir ziyaret sırasında tanıştığı iki teyzesi ve kocalarıyla birlikte gelmişti. En yakın arkadaşları da oradaydı: Claudia Martin, Anne Butler ve Bay Butler, Edgecombe Kontesi ve Paris'teki bir şarkıcılık görevinden yeni dönen kocası. Eleanor Thompson, Lila Walton, Fransızca ve müzik öğretmeni Cecile Pierre ve hatta Bath'dan gelen Bay Huckerby de oradaydı. Ve tabii ki, Bayan Thompson ve Bayan Walton'ın gözetiminde on iki hayır kurumu öğrencisi de düğüne katıldı, ancak olaydan ve şirketten o kadar etkilendiler ki, gerçekten de denetime gerek kalmadı. Agnes Ryde bile dilsizdi ve gözleri fal taşı gibiydi.

Gelin ve damadın da etkinlikten sonra kabul ettiği gibi, beklemeye değer bir dũğündü. Ama, ah, beklemek son derece sıkıcıydı.

Vikont, Noel ve Ağustos ayları arasında üç ayrı vesileyle Bath'a gitmişti. Bunlardan ikisinde bir hafta, üçüncüsünde ise on gün kalmıştı. Ama Susanna görevlerinden herhangi birini ihmal etmeyi kesinlikle reddettiği ya da eğer isteseydi kesinlikle ihmal edeceği için, oradaki ziyaretlerini neredeyse orada olmadığı uzun dönemlerden daha sinir bozucu bulmuştu. O haftalar boyunca bir öğretmeninin işinin bir işten çok bir yaşam biçimi olduğunu anlamıştı. Neredeyse hiç boş zamanı yoktu, hatta can çekişen nişanlısı için bile.

Bekleyişin sıkıcılığı ve hayal kırıklıkları bir yana, Sidley'de yanında bir karısı olduğunda tüm hayallerinin birdenbire gerçekleştiğini ve tam anlamıyla meyvesini vereceğini hisseden Peter için mutlu aylardı. Karısı orada olduğunda, Sidley'in ve mahallesinin sınırlarının -evinin, memnuniyet ve mutluluk çemberinin- dışına çıkmak isteyeceğinden şüpheliydi.

Susanna'nın evlendiğinde geride bırakacağı hayatla ilgili pişmanlıkları vardı. Küçük bir kızken okul onun için bir yuva ve sığınak olmuştu. Şaşkın ve kötü yaralanmış kalbinin iyileştiği yerdı. Genç yetişkinliği boyunca da evi ve işyeri olmuştu. Öğretmenliği seviyordu, kızları seviyordu, öğretmen arkadaşlarını seviyordu, özellikle de uzun yıllar boyunca ona hem kız kardeş hem anne hem de arkadaş olan Claudia'yı.

Ama bütün kadınlar evlendiklerinde evlerini ve ailelerini geride bırakmak zorundaydı. Ve onun durumunda, aylar geçtikçe artan bir inançla bunun bir

değerli bir takas. Evlenmemiş bir kadın olarak, erkeksiz, çocuksuz, kendine ait bir evi olmadan asla gerçekten mutlu olamazdı. Gerçekten mutlu olamazdı. Ve Peter'ı herhangi bir erkeği sevmeyi hayal edebileceğinden çok daha derinden seviyordu. Belki de bunun nedeni onu sevdiği kadar ondan hoşlanması ve ona hayranlık duymasıydı.

Ve Sidley yakınlarında bir okul olmadığını keşfetmişti. Bu, gidermek istediği bir eksiklikti ve Bath'a yaptığı ziyaretlerden birinde bundan söz ettiğinde Peter sadece gülmüş olsa da, bu sevgi dolu, hoşgörülü bir gülüştü ve gözlerinde sevgi ve hayranlık vardı.

Temmuz ayında okulun sona ermesinden korkmuş, her geçen olayda kendi kendine bunun dahil olacağı son olay olduğunu söylemişti. Aynı zamanda dönem sonunun hiç gelmeyeceğini düşünmüştü.

Ağustos'ta düğünü olacaktı. Peter ile evlenecekti.

İkisi de yaşadığı sürece hayatının geri kalanını onunla geçirecekti.

Ama her yıl kaçınılmaz olarak olduğu gibi Ağustos geldi.

Ve onunla birlikte düğün günü geldi, mükemmel bir mavi güneşli gün.

Peter kilisenin ön tarafında oturuyordu, John Raycroft da onun yanındaydı, arkalarındaki sıraların konuklarla dolduğunun farkındaydı ama başını çevirip bakmadı.

Aslında, sanki denese başını çevirmesi imkânsızmış gibi hissediyordu. Uşağı, örnek teşkil eden kariyerinde bir kez olsun boyun örtüsünü çok sıkı düğümlemişti, gerçi adam bir saat kadar önce işini incelemek için geri çekildiğinde örtünün mükemmelliği karşısında neredeyse ağlayacaktı.

Bu kadar erken gelmemeliydi, diye düşündü midesi çalkalanan bir kazan gibi hissetmeye başladığında.

Ya gelmediyse?

Ya papaz evliliğe engel bir durum olup olmadığını sorduktan sonraki o korkunç sessizlik sırasında biri konuşsaydı?

Ya dili düğümlenirse? Ya yüzüğü

düşürdüyse?

Ya Raycroft getirmeyi unuttuysa?

"Yüzük sende mi?" diye fısıldadı ağzının kenarından.

Raycroft sırttan bir kayıtsızlıkla, "Evet," diye fısıldadı; oysa iki ay önce Peter onun sağdıcı olduğunda da aynı şekilde enkaza dönmüştü. "Tıpkı beş dakika önce sorduğunda yaptığım gibi."

Ya yapacağım yerine yapmayacağım deseydi? Ya da yapmayacağım ve yapacağım mı deseydi? Doğru ifadenin ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu. Zamanı geldiğinde papazı çok dikkatli dinlemeliydi.

Ya öyle olsaydı?

Oh, Tanrım.

Sonra arkadaki sıralardan gelen sessiz mırıltılarda belirgin bir yükselme oldu ve Susanna'nın Albay Osbourne'la birlikte gelmiş olabileceğini tahmin etti. Ve sonra başını kaldırıp papaza ve onunla birlikte nikâh törenini kutlayan Rahip Clapton'a baktığında bundan emin oldu ve papazın gözleri kilisenin arka tarafındaki birine odaklandığında büyük bir gururla gülümsediğini gördü.

Org çalmaya başladığında Peter ayağa kalktı ve arkasını döndü.

Ve işte oradaydı.

Sonunda bu cümle ona çok anlamlı geldi.

Tepeden tırnağa narin fildişi renginde giyinmişti; elbisesi saten üzerine ince dantelden, bonesi dantelle kaplıydı ve bir katı yüzünü örtüyordu. İri yarı, dik duruşlu büyükbabasının yanında küçük, neredeyse kırılğan görünüyordu. Aynı zamanda inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Ve hiçbir bone ya da dantel tabakası o parlak altın sarısı bukleleri gizleyemezdi.

Kadın yaklaştıkça yüzünü ve gözlerini görebiliyordu. Kaygıyla, belki de merakla ve -evet, kesinlikle sevgiyle-kocaman bir şekilde kendi gözlerinin içine bakıyorlardı.

Susanna.

Şu anda bile bu ana ulaşmak için tüm zorlukların üstesinden geldiklerine inanamıyordu.

Kendi yüzünde de aynı ifadeyle ona baktığını fark etti. Ama o sessizlik anında kimse konuşmayacaktı ve kimse yüzüğü düşürmeyecekti ve Raycroft yüzüğü yanında taşıyordu. Onun dili

kalır düğümlenmemiş, ve o olur söyle Ben yaparım. veya I olacak, Hangisi olursa olsun.

Her şey yolundaydı.

Ona yavaşça gülümsedi ve öylesine bir mutluluk dalgası hissetti ki neredeyse onu boğmakla tehdit ediyordu.

Gülümsedi ve aniden güneş ışığı dışarıda olduğu gibi kilisenin içinde de parladı.

Ama neredeyse tam bir yıl önce Barclay Court yolunda gözlerini kamaştıran ve onu dehşete düşüren adama o kadar çok benziyordu ki, bir yabancıнын nasıl olup da bu kadar kısa sürede kalbinin tek atışı haline gelebildiğine hayret etti. Ve bu kez onun Vikont Whitleaf olması önemli değildi. Bu, birkaç dakika içinde paylaşacağı bir isim, bir unvandı.

Siyah, krem ve beyaz renklerde şık bir kıyafet giymişti.

Dünyada bundan daha yakışıklı bir adam olamazdı.

Açıklanamaz dehşeti yok oldu.

Sabah erkenden büyükannesinin kollarında ağlamış ama bunu neden yaptığını kendine bile açıklayamamıştı. Büyükannesi bunun aşık olduğu için olduğunu, başka bir nedenle evleniyor olsaydı bunu çelik gibi bir sakinlikle yapacağını söylemişti. Burnunu sümkürmüş ve gülmüştü.

Ama dehşet hâlâ sürüyordu ve Anne ile Frances onu kucaklamak için soyunma odasına geldiklerinde gözlerini kuru tutmak çok zordu ve neredeyse imkânsızdı.

Claudia geldi ve onu bırakmadan önce tam bir dakika boyunca yakınında tuttu.

"Susanna," demişti, "Frances ve Anne'in gitmesine izin vermekte zorlandım - onlar çok iyi arkadaşlardı ve hâlâ da öyleler. Ama sen bir arkadaştan daha fazlasısın. Bana şaşkın, asık suratlı, mutsuz bir kız olarak geldin ve ben seni ilk andan itibaren, gerçek doğanın ortaya çıkmasından çok önce sevdim. Sana layık olmayan bir adama ya da tüm kalbinle sevmediğin birine gitmene izin vermezdim. Yine de seni durdurmak için ne yapardım bilmiyorum."

Güldü ve geri çekilip gözlerini kuruladı.

"Ah," demişti, "üçünüzün de genç ve güzel kadınlar olduğunuzu neden fark etmedim? Fark etmiş olsaydım, bir milyon yıl geçse de hiçbirinizle arkadaş olmazdım. Uzak dururdum."

Tekrar güldü ve sırayla her birine sevgiyle baktı.

Ve şimdi Susanna, Peter gülümsediği anda hiç de korkmadığını fark etti. Neden korksun ki? Bu onun düğün günüydü ve burada, kilisede birlikteydiler. Ve gülümsemenin kendisinden daha fazla bir şey vardı gözlerini kamaştıran.

Gözlerinde o bakış vardı.

Saç diplerinden ayak parmak uçlarına kadar onu ısıttı.

"Sevgili dostlarım," diye başladı papaz.

Ve gerçekten de uzun bekleyişin ardından gelen kısa bir andı. Ama yine de görkemli bir andı. Peter konuştu

yanıtlar, onunkini söyledi, parlak altın yüzük parmağına kaydı-ah, ama tüm anları listeleyemezdi. Hepsi bir mutluluk karmaşasıydı.

Ve sonra papaz - hayır, Büyükbaba Clapton - onları karı koca ilan ediyor ve kayıt defterini imzalamaları için onları papaz odasına götürüyordu. Peter da kızın peçesini bonesinin kenarından yukarı kaldırıyor ve -oldukça skandal bir şekilde- onu dudaklarından kısaca öpüyordu. Papaz, Bay Raycroft ve her iki dedesi de ona bakıyordu.

Vestiyerden çıkıp nef boyunca ilerleyerek akrabalarının ve arkadaşlarının oturduğu sıraları geçtiklerinde org yüksek sesli, neşeli bir marşa başlamıştı. Susanna'ya hayatında hiç bu kadar çok gülümsememiş gibi geldi ve yine de iki sıraya yan yana oturmuş, hepsi de en güzel kıyafetlerini giymiş, en iyi davranışlarını sergileyen kızlarına özel bir gülümseme bahşetti.

Bir zamanlar o da onlardan biriydi.

Kilise kapısının önünde onları neşeyle süslenmiş açık bir barouche bekliyordu. Köylülerden oluşan bir kalabalık gösterinin tadını çıkarmak için toplanmıştı. Ancak kapılara doğru acele etmediler. Cemaat arkalarından döküldü ve sarılmalar, el sıkışmalar ve gülümseyerek selamlaşmalar arasında kaldılar. Ayrıca, çoğunlukla kızlar tarafından gül yaprakları yağmuruna tutuldular.

Arabaya bindiklerinde ve birisi kapıyı kapatıp arabacıya düğün kahvaltısı için Alvesley'e doğru yola çıkmasını işaret ettiğinde kızarmış ve gülüyorlardı.

Susanna koltuğun bir köşesine, Peter da diğer köşesine oturmuş, elleri aralarındaki koltukta kenetlenmiş, kilise avlusundaki ve yoldaki kalabalığa el sallarken parmakları birbirine kenetlenmişti.

Ve sonra, sert sırtlı arabacıyı saymazsak, baş başa kaldılar.

Susanna Peter'a baktı. O da ona gülümsüyordu. "Buraya gel," dedi usulca.

"Neden?" O da gülümsedi.

"Çünkü ben öyle diyorum," dedi, "ve sen benim karımsın." Gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Gerçekten mi?" dedi ve olduğu yerde kaldı.

Yüksek sesle iç geçirdi ve koltuğun üzerinden ona doğru ilerledi.

"İşte uysal bir eş ve sonsuza dek mutlu bir hayat hayalim suya düştü," diyerek kollarını ona doladı ve ellerini göğsüne dayaması için onu sıkıca kendine çekti. "Sanırım hayatımın geri kalanında beni ejderhalarla savaştıracaksın?"

"Her gün," diye güvence verdi ona.

Adamın gözleri onunkilere güldü, onunkiler de ona güldü. "O halde sizi öpebilir miyim Leydi Whitleaf?" diye sordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi.

Ama adamın ağzı onunkini kapatınca kahkahası kesildi. Ve neşe daha neşeli hale geldi.

Mutlak olan bir şey nasıl geliştirilebilir?

Bu kesinlikle bugün üzerinde düşünülmesi gereken bir sorun değildi.

Susanna bir kolunu yeni kocasının boynuna doladı ve onu ruhundaki tüm coşkuyla öptü.

Arkalarındaki köyde çalan kilise çanlarını hâlâ duyabiliyorlardı.

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin

Gizli Metres

tarafından Mary Balogh

Delacorte Press'ten temin edilebilir

Bölüm 1

LADY ANGELINE DUDLEY, Reading'in doğusundaki Rose and Crown Inn'in içki salonunun penceresinde duruyordu. Oldukça skandal bir şekilde orada yalnızdı ama ne yapacaktı ki? Kendi odasının penceresi sadece kırsal bir manzaraya bakıyordu. Yeterince güzeldi ama istediği manzara bu değildi. Sadece içki odasının penceresi bunu sağlayabilirdi, yeni gelenlerin mutlaka gireceği hanın avlusuna bakıyordu.

Angeline, güçlükle dizginlediği bir sabırsızlıkla, kardeşi ve vasisi Tresham Dükü Jocelyn Dudley'nin gelmesini bekliyordu. Kendisinden önce burada olması gerekiyordu ama bir buçuk saat önce gelmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Bu çok tahrik ediciydi. Yıllar boyunca, Bayan Pratt'le doruğa ulaşan bir dizi mürebbiye, ona bir hanımefendinin asla aşırı duygusallık göstermemesi gerektiği fikrini aşılamıştı ama insan sezon için Londra'ya giderken -bu ilkti- ve yetişkin hayatının nihayet ciddi bir şekilde başlayabilmesi için orada olmaya can atarken, erkek kardeşi görünüşe bakılırsa onun varlığını tamamen unutmuşken ve onu hayatının geri kalanından bir günlük mesafede, halka açık bir handa sonsuza dek çürümeye terk etmek üzereyken bunu nasıl yapmazdı?

Tabii ki buraya gülünç derecede erken gelmişti. Tresham Bayan Coombes'un akrabalarıyla özel bir yıldönümünü kutlamak için farklı bir yöne gitmeden önce, Rahip Isaiah Coombes, eşi ve iki çocuğunun gözetimi altında bu kadar uzağa seyahat etmesini ayarlamıştı,

Angeline de Londra'dan gelecek olan erkek kardeşinin bakımına verildi. Coombes'lar, küçük Coombes'ların esneme itirazlarına rağmen her sabah şafak sökerken ya da daha erken kalkıyor, bunun sonucunda da günlük yolculukları neredeyse normal insanlarınkinden önce tamamlanıyordu.

Peder ve Bayan Coombes, değerli sorumlulukları Majesteleri'nin gözetimine teslim edilene kadar hana yerleşip uzun süredir acı çeken şehitler gibi beklemeye oldukça hazırdılar, ama Angeline onları yola çıkmaya ikna etmişti. Ne de olsa Rose and Crown Inn'de başına ne gelebilirdi ki? Son derece saygın bir yerdi -Tresham burayı kendisi seçmişti, değil mi? Üstelik tamamen yalnız da değildi. Hizmetçisi Betty, Tresham'ın Hampshire'daki mülkü Acton Park'taki ahırlardan iki iri yarı seysis ve evden iki iri yarı uşak vardı. Ve Tresham'ın kendisi de her an gelebilirdi.

Peder Coombes, daha iyi bir muhakemeye sahip olmasına rağmen, onun mantığının sağlamlığı ve karısının yolculuklarının akşam olmadan tamamlanamayacağı endişesi ve sırasıyla on bir ve dokuz yaşlarındaki Bayan Chastity Coombes ve Efendi Esau Coombes'un, sonsuza kadar burada beklemek zorunda kalırlarsa kuzenleriyle asla oynayamayacakları yönündeki sızlanmaları tarafından yönlendirilmişti.

Angeline'in sabrı, onlarla aynı arabayı paylaşmaya zorlanırken bu ikisi tarafından ciddi bir şekilde sınanmıştı.

Yolculuk giysilerini değiştirmek ve Betty'nin saçlarını tarayıp yeniden şekillendirmesini sağlamak için odasına çekilmişti. Sonra da halsiz hizmetçisine bir süre dinlenmesini söylemiş, kız da hemen Angeline'in yatağının ayakucundaki kamyon yatağına uzanmıştı. Bu arada Angeline penceresinin kardeşinin gelişini önceden haber vermediğini fark etmiş, daha uygun bir pencere bulmak için odadan çıkmıştı ki, Acton'dan gelen dört iri yarı erkek hizmetçinin tüm tehditkâr tavırlarıyla

sanki onu yabancı istilasından koruyormuş gibi kapısının önünde duruyordu. Onları dinlenmeleri ve bir şeyler atıştırmaları için hizmetkârların odasına sürgün etmiş, ikna etmek için de hanın etrafında dolaşan herhangi bir haydut, ayak takımı, eşkiya ya da başka türlü kötü adam görmediğini açıklamıştı. Görmüşler miydi?

Ve sonunda, tek başına, aradığı pencereyi bulmuştu; umumi içki salonunu. Orada refakatsiz bulunması pek uygun değildi, ama oda terk edilmişti, öyleyse ne zararı vardı? Bu küçük patavatsızlığından kimin haberi olacaktı ki? Tresham atıyla hanın avlusuna girmeden önce birileri gelirse, onlar gidene kadar odasına çekilecekti. Tresham geldiğinde hemen odasına çıkacak, böylece Tresham hana girdiğinde, sanki onu sormaya geliyormuş gibi arkasında Betty, mütevazı bir saygınlıkla merdivenlerden iniyor olacaktı.

Sabırsızlık ve heyecanla oradan oraya zıplamamak çok zordu. On dokuz yaşındaydı ve Acton Park'tan neredeyse ilk kez on milden fazla uzaklaşıyordu. Sert, aşırı korumacı bir baba ve ondan sonra gelen, ortalıkta görünmeyen aşırı korumacı bir ağabey ve onu Londra'ya, Bath'a, Brighton'a ya da kendisinin sık sık gittiği diğer yerlere hiç götürmemiş bir anne sayesinde çok korunaklı bir yaşam sürmüştü.

Angeline on yedi yaşındayken dışarı çıkma umutları beslemişti, ama tüm argümanlarını toplayıp kaderini ellerinde tutan kişileri ikna etmeye başlayamadan annesi Londra'da beklenmedik bir şekilde ölmüş ve Acton'da bir yıl boyunca yas tutulmuştu. Ve sonra geçen yıl, tartışmasız doğru olan on sekiz yaşında ortaya çıkması için her şey ayarlanmışken, bacağını kırmıştı ve Tresham, kıskırtıcı adam, kraliçenin huzuruna koltuk değnekleriyle çıkmasına izin vermeyi kesin bir dille reddetmişti.

reveransını yapmak ve yetişkin dünyasına ilk adımını atmak için

ton ve evlilik martı.

Tarafından Şimdio oldu Antik, a
gerçek Fosil, Ama yine de umutlu, heyecanlı ve
sabırsız biriydi.

Atlar!

Angeline kollarını pencere kenarına dayadı ve kulağını
pencereye yaklaştıırken göğsünü onlara yasladı.

Ve araba tekerlekleri!

Oh, yanılıyor olamaz.

O değildi. Bir at takımı, ardından da bir araba, kapıdan
içeri girdi ve avlunun uzak tarafındaki kaldırım taşları
üzerinde gümbürdeyerek ilerledi.

Ancak Angeline bunun Tresham'a ait olmadığını hemen
anladı. Araba çok yıpranmış ve eskiydi. Arabacı daha
basamakları inmeden arabanın içinden atlayan beyefendi
de ağabeyine hiç benzemiyordu. Yine de bakmaya değer
olup olmadığına karar verecek kadar net göremeden önce,
kulakları sağır eden bir korna sesiyle dikkati dağıldı ve
neredeyse aynı anda başka bir ekip ve başka bir araba
görüş alanına girdi ve meyhane kapısına yakın bir yerde
durdurdu.

Yine, Tresham'ın arabası değildi. Bu ilk andan beri belliydi.
Bu bir posta arabasıydı.

Angeline yine de beklenildiği kadar büyük bir hayal
kırıklığı hissetmedi. Bu insan hareketliliği onun için yeni ve
heyecan vericiydi. Arabacının kapıyı açıp basamakları
inmesini, yolcuların içeriden kaldırımlara dökülmesini ve
çatıdan cılız bir merdivene tırmanmasını izledi. Çok geç fark
etti ki, elbette tüm bu insanlar bir şeyler içmek için içeriye
doluşmak üzereydi ve onlar içeri girdiğinde burada
olmaması gerekiyordu. O bunu düşünürken bile hanın kapısı
açılıyordu ve en az bir düzine sesin vızıltısı duyuluyordu

sahiplerinden hemen önce içeri girdiler, ama sadece bir iki saniye farkla.

Angeline şimdi geri çekilirse, olduğu yerde kalmasından çok daha fazla dikkat çekeceğini düşündü. Ayrıca, bu manzara hoşuna gidiyordu. Ayrıca yukarı çıkıp arabanın yola çıkmasını beklerse, ağabeyinin gelişini kaçırabilirdi ve ağabeyi ortaya çıktığı anda onu görmek ona nedense çok önemli geliyordu. Annelerinin Acton Park'taki cenazesinden bu yana geçen iki yıl boyunca onu hiç görmemişti.

İnsanlar çeşitli derecelerde kibarlık ve sabırla bira ve börek isterken, bir ya da iki kişi birisine bu konuda keskin görünmesini söylerken ve hitap edilen kişi sadece bir çift eli olduğunu ve otobüsün bir saat gecikmesinin ve yolculara yarım saat yerine sadece on dakikalık bir mola verilmesinin onun suçu olduğunu alaycı bir şekilde yanıtlarken, o kaldı ve sırtı odaya dönük olarak pencereden dışarı bakmaya devam ederek vicdanını rahatlattı.

Gerçekten de, otobüsün varışından on dakika sonra, yolcular geride kalmak istemiyorlarsa tekrar binmeleri için çağrıldılar ve aceleyle ya da başıboş bir şekilde dışarı çıktılar, bazıları en azından biralarının yarısını bırakmak zorunda kaldıklarından yüksek sesle şikayet ettiler.

İçki salonu kısa süre sonra eskisi gibi boş ve sessizdi. Kimsenin Angeline'i fark edecek vakti olmamıştı ve Angeline bu durum için son derece minnettardı. Bayan Pratt şimdi bile, başka bir işe geçtikten tam bir yıl sonra, eski öğrencisinin pencerenin önünde tek başına durduğu dolu içki salonunu görseydi buhar nöbeti geçirirdi. Tresham çok daha volkanik bir kriz geçirirdi.

Önemli değil. Kimse bilmeyecekti.

Hiç gelmeyecek miydi?

Arabacı, sokaktaki insanları, köpekleri ya da tavukları yakın bir tehlike altında oldukları konusunda uyarmak için teneke avlusunu tekrar üflerken Angeline derin bir iç çekti.

Eğer hemen güvenli bir yere kaçmazlarsa ezileceklerdi. At arabası kapılardan hızla çıktı, ilerlerken döndü ve gözden kayboldu.

Beyefendinin arabası hâlâ avlunun öbür ucundaydı ama artık yeni atlar bağlıydı. O zaman hâlâ buradaydı. Özel bir salonda bir şeyler içiyor olmalı.

Angeline göğsünü kollarına yasladı, kendini daha rahat bir pozisyona getirdi ve Londra'da onu bekleyen sezonun tüm ihtişamını hayal etmeye başladı.

Oh, bekleyemezdi.

Yine de bunu yapmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Tresham daha Londra'dan ayrılmamış mıydı?

Hanın avlusunun uzak tarafında arabası kendisini bekleyen beyefendi, özel bir salonda bir şeyler içmiyordu. Dirseğini yüksek tezgâha dayamış, halka açık içki salonunda içiyordu. Angeline'in onun orada olduğunu fark etmemesinin nedeni birasını höpürdeterek içmemesi ve kendi kendine yüksek sesle konuşmamasıydı.

Heyward Kontu Edward Ailsbury kendini biraz rahatsız hissediyordu. Ve böyle hissetmesine neden olduğu için de sinirlenmişti. Bir hanımefendi olduğu her halinden belli olan genç bir kadının onunla birlikte tek başına içki salonunda olması onun suçu muydu? Ailesi, kocası ya da ona refakat etmesi gereken her kimse neredeydi? İkisi dışında görünürde kimse yoktu.

İlk başta onun bir posta arabası yolcusu olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar binme çağrısı geldiğinde dışarı fırlamak için hiçbir hareket yapmayınca, elbette açık hava için giyinmediğini fark etti. O zaman handa bir misafir olmalıydı. Ama gerçekten de işi olmayan bir yerde dolaşmasına izin verilmemeliydi, utanç verici bir şekilde

Londra yolculuğuna devam etmeden önce huzur ve saygınlık içinde bir bardak biranın tadını çıkarmaya çalışan son derece masum ve saygın yolcular.

Daha da kötüsü, göğsünü pencere kenarındaki kollarına dayamak için öne ve hafifçe aşağı doğru eğilmişti, bunun sonucu olarak sırtı ters bir yay gibi içe doğru kavislenmiş ve poposu kışkırtıcı bir açıyla dışarı doğru itilmişti. Gerçekten de Edward birasını yolculuğun susuzluğunu gidermekten çok, yükselen vücut ısısını soğutmak için içtiğini fark etti.

Çok düzgün bir kıştı vardı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için, eğer mümkünse, giydiği elbise ince muslindi ve masum erkeklere yapışmamasının daha nazik olacağı yerlerde vücuduna yapışıyordu. Elbisenin, Edward'ın daha önce hiçbir kumaşta ya da başka bir yerde karşılaşmadığı kadar parlak, ışıltılı bir pembe olması da işe yaramamıştı. Kadın ıplak gözle beş mil uzaklıktan grlebiliridi. Edward ona bundan çok daha yakındı.

Onu -ya da en azından anatomisinin bir blmnszdğ inkar edilemez gerçeğinden dolayı daha da sinirlenmişti. Ve onu gözleriyle süzerken, kafasının içinde de oldukça şehvetli düşünceler dolaşıyordu. Hem gerçeklere hem de kadına içerliyordu. Kadınlara her zaman son derece saygılı davranmakla övünürdü. Ve sadece kadınlara değil. Kadınlara da saygılı davranırdı. Eunice Goddard bir keresinde uzun sohbetlerinden birinde ona, kilise ve yasalar ne derse desin, hayatın her kesimindeki kadınların birer insan olduğunu ve erkeklerin basit içgüdülerini tatmin edecek nesneler olmadıklarını söylemişti.

Eunice'in fikirlerine saygı duyuyordu. Çok okuyarak ve hayata dair düşünceli gözlemler yaparak geliştirdiği iyi bir zihni vardı. Onunla evlenmeyi umuyordu, ancak ailesinin bu seçimi doğru bulmayabileceğini de fark etmişti.

Bay Edward Ailsbury yerine Heyward Kontu olması hayal kırıklığı yaratıyordu.

Arabası -annesinin Londra'ya getirmesi için yalvardığı, çünkü şimdiye kadar bindiği hiçbir yeni arabada rahat edemediği eski utanç arabası- gitmeye hazırdı, Edward pembe kadının başının üzerindeki pencereden görebiliyordu. Yolculuğuna devam etmeden önce bir şeyler yemeye ve içmeye niyetlenmişti ama kadın bu planı mahvetmişti. Burada onunla birlikte olması doğru değildi, gerçi onu böylesine riskli bir duruma sokmak onun suçu değildi. Ve biranın kanını bir nebze olsun soğutmaması da onun suçu değildi.

Gerçi Eunice bu konuda, yani onun hatası olmadığı konusunda tartışabilirdi. Ne de olsa kadın onun tepkisine yol açacak hiçbir şey yapmamıştı, pembe parlak poposunu ona doğru kaldırarak burada bulunmanın ötesinde. Yemek yemek için yemek salonuna gidebilirdi ama o zaman da kendini tam teşekküllü bir yemek sipariş etmek zorunda hissedebilirdi.

Henüz boşalmamış bardağını elinden geldiğince sessizce tezgâha bıraktı ve doğruldu. Oradan ayrılacak ve ona olan kinini de yanında götürecekti. Onun yüzünü bile görmemişti. Günah kadar çirkin olabilirdi.

Değersiz, kindar bir düşünce.

Öfkeyle başını salladı.

Ama sonra, dış kapıya doğru bir adım atıp günaha ve diğer hastalıklara karşı özgürlüğüne kavuşamadan, kapı dışarıdan açıldı ve bir adam içeri girdi.

Edward onu tanıdı, ama o açıkça Edward'ı tanımıyordu. Bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü Edward kendi kişiliğinde oldukça dikkat çekiciydi ve unvanı ona sadece geçen yıl, çok daha heybetli ve karizmatik ağabeyi Maurice'in ölümünden beri sonuç veriyordu. Ve yas yılı, Edward'ın yeni görevlerine alışmak ve belini kuşanmak için kaldığı Shropshire'daki Wimsbury Abbey'de geçmişti

Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak ve bir gelin almak için bu ilkbaharda Londra'ya gitmesi kaçınılmazdı; kadın akrabaları henüz yirmi dört yaşında olmasına rağmen bu adımı gerekli görüyorlardı. Maurice ve Lorraine, Maurice'in ölümünden önce sadece bir kız çocuğu dünyaya getirmişlerdi ve veraset güvence altına alınmalıydı. Edward kendi neslinin yedeğiydi; iki kız kardeşi vardı ama başka erkek kardeşi yoktu.

Yeni gelen Lord Windrow, Maurice'in eski arkadaş ve tanıdık çevresinin bir üyesiydi ve en az onlar kadar vahşi ve hovarda biriydi. Uzun boylu ve yakışıklı olan Windrow, ki Edward'da bu özelliklerin hiçbirisi yoktu, tembel bir havayla hareket ediyor ve dünyaya, göz kapakları her an uykuya dalacakmış gibi sarkan alaycı gözlerle bakıyordu. Son moda giyinmişti.

Edward adama nazikçe başını sallayıp yoluna devam etmekten başka bir şey istemezdi. Ama tereddüt etti. Pembe kadın hâlâ oradaydı ve eskisi gibi poz veriyordu. Ve eğer onu süzerse, Windrow ne yapardı?

Edward kendi kendine, Windrow'un ne yapabileceği kesinlikle onu ilgilendirmez, dedi. Ve pembe kadın da kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Bırakın kendi patavatsızlıklarının sonuçlarına kendisi baksın. Bırakın ailesi baksın. Ayrıca burası saygın bir hanın halka açık içki salonuydu. Ona gerçek bir zarar gelmezdi.

Yoluna devam etmek için kendini zorladı.

Ama kendini dirseğini tezgâha dayamış ve bardağını tekrar eline almış olarak buldu.

Yersiz sosyal sorumluluk duygusuna lanet olsun. Eunice'in onu kaldığı için alkışlayabileceği gerçeği bir teselli değildi.

Ev sahibi tezgâhın arkasında belirdi ve tekrar ortadan kaybolmadan önce Windrow'a bir tanker bira ikram etti.

Windrow odayı incelemek için döndü ve gözleri hemen pembe kadına takıldı. Ama nasıl olur da

Tabii tamamen kör değilse? Tezgâha yaslandı, kollarını tezgâhın arkasına dayadı ve bir eliyle tankardını tuttu. Dudakları sessiz bir ıslıkla büzüştü.

Edward adamın yüzündeki bariz şehvet dolu ifadeye daha da sinirlenmişti çünkü kendisinininki de birkaç dakika önce buna çok benziyor olmalıydı.

"Tatlım," dedi Windrow usulca, belli ki Edward'ı önemsiz bir adam olarak görmüştü - belki de onu fark etmemişti bile, "seni biramı paylaşmaya ikna edebilir miyim? Daha da iyisi, seni birayı ve etli böreği paylaşmaya ikna edebilir miyim? Gördüğüm kadarıyla şöminenin yanında rahat görünen tek bir sandalye var, ama kucağıma oturup onu da paylaşabilirsiniz."

Edward kaşlarını çatı. Kadının bir hanımefendi olduğunu göremiyor muydu? Parlak tonuna rağmen elbisesinin ince muslin kumaşında ve koyu renk saçlarının karmaşıklığında bu kanıt yeterince göze çarpıyordu. Dehşet ve korkuyla kaskatı kesildiğini görmeyi bekleyerek ona baktı. Kadın pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ya davetin başka birine yönelik olduğunu varsayıyordu ya da - mümkün müydü?

Gitmesi gerektiğine karar verdi Edward. Hemen şimdi.

Onun yerine o konuştu.

"Bayanı tanıdığınızdan şüpheliyim," dedi. "Onu aramak tatlım, o zaman, uygunsuz bir şekilde küstahlık olur."

Maurice ona sık sık, çoğu zaman da sevgiyle, ağırbaşlı, yaşlı bir ayyaş derdi. Edward yarı yarıya bu sözlerle birlikte ağzından toz çıkmasını bekliyordu. Ama şimdi söylenmişlerdi ve elinden gelse onları hatırlamayacaktı. Birinin savunmasız kadın masumiyeti için konuşması gerekiyordu. Eğer masumsa tabii.

Windrow'un başı yavaşça döndü ve aynı yavaşlıkla tembel gözleri Edward'ı tepeden tırnağa taradı. İncelemesi onda fark edilebilir bir endişe uyandırmadı.

"Benimle mi konuşuyordun, dostum?" diye sordu. Edward da yavaşça odaya baktı.

"Öyle olmalıyım," dedi. "İkimizden ve hanımefendiden başka kimseyi göremiyorum ve kendi kendime konuşma alışkanlığım yoktur."

Diğer adamın yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

"Hanımefendi," dedi. "Sanırım sizinle birlikte değil. O zaman yalnız. Keşke bir leydi olsaydı. Londra'daki balo salonlarına ve misafir ağırlama odalarına daha az sıkılırdı. Birandan arta kalanlarla ilgilenip kendi işine bakman akıllıca olur, dostum."

Ve kadının kışına tekrar bakmak için geri döndü. Kadın pozisyon değiştirmişti. Dirsekleri pervazın üzerindeydi ve yüzü ellerinin arasındaydı. Bu değişikliğin etkisi, kadının göğsünü bir yönde, kışını da diğer yönde daha belirgin hale getirmek olmuştu.

Bir adım geri çekilip kendini bu pozisyondan görebilseydi, diye düşündü Edward, çığlık atarak odadan kaçarsa ve bir daha asla geri dönmezdi, bir düzine refakatçiyle bile.

Windrow küstah bir vurguyla, "Belki de bu hanımefendi ben ev sahibine seslenip ona bir börek ve bira getirmesini söylerken kucağıma oturmak ister, böylece benimle paylaşabilir," dedi. "Oturur musun, tatlım?"

Edward iç geçirdi ve isteksiz bir yüzleşmeye bir derece daha yaklaştı. Artık geri çekilmek için çok geçti.

"Hanımefendiye, beyefendi olduğunu iddia eden herhangi birinin bir kadına göstermesi gereken saygıyı göstermesi konusunda gerçekten ısrar etmeliyim," dedi.

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. Tabii ki kendini beğenmişti. Her zaman öyleydi, değil mi?

Windrow'un başı döndü ve artık eğlendiği her halinden belliydi.

"Kavga mı arıyorsun, dostum?" diye sordu.

Kadın sonunda arkasındaki konuşmanın öznesinin kendisi olduğunu fark etmiş gibiydi. Doğruldu ve döndü, dar, yakışıklı bir yüzdeki geniş, siyah gözler ve uzun, düzgün bir boy.

Aman Tanrım, diye düşündü Edward, kızın geri kalanı kışının vaat ettiklerini fazlasıyla karşılıyordu. Nadir bulunan bir güzelliği vardı. Ama şu an dikkatinin dağılmasına izin verecek zaman değildi. Ona bir soru sorulmuştu.

"Yumruklarımla kibarlığı ya da basit nezaketi zorlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymadım," dedi, sesi yumuşak ve sevecendi. "Bu biraz çelişkili bir durum gibi görünüyor."

"Sanırım," dedi Windrow, "sümüklü bir korkağa hitap etme şerefine nail oldum. Ve havasız bir geveze. Hepsi tek bir pakette toplanmış."

Her suçlama, hatta sonuncusu bile bir hakaretti. Ama Edward sırf hor gördüğü birine erkek olduğunu kanıtlamak için kabadayılık taktiklerini benimsemeye zorlanmaya izin vermezdi.

"Bir hanımefendinin onurunu savunan, bir beyefendiden öyle davranmasını bekleyen ve davranmadığında karşısına dikilen bir adam korkak mı oluyor o zaman?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadının gözlerinin birinden diğerine geçtiğinin farkındaydı ama şimdi onun yüzüne dikilmişti. Elleri sanki hassas bir tutkuya kapılmış gibi göğsünde kenetlenmişti. Oldukça sakın görünüyordu.

"Sanırım," dedi Windrow, "benim bir centilmen olmadığım ima edildi. Eğer üzerimde bir eldiven olsaydı, o küstah suratına bir tokat atar ve beni hanın avlusuna kadar takip etmeni isterdim, dostum. Ama bir adamın eldivenli ya da eldivensiz, korkak ve havasız bir çuval gibi davranmasına izin verilmemeli, değil mi? Dostum, bu vesileyle dışarıda yumruk yumruğa dövüşmeye davetlisin." Başparmağını han avlusuna doğru salladı ve gülümsedi - gerçekten de hiç hoş olmayan bir şekilde.

Edward bir kez daha iç geçirdi.

"Ve kazanan, bu isme layık bir beyefendi olduğunu kanıtlıyor, öyle mi?" dedi. "Katılmadığım ve cömert teklifinizi reddettiğim için beni bağışlayın. Bunun yerine, siz gitmeden önce hanımefendiden bir özür dilemenizle yetineceğim."

Ona tekrar baktı. Kadın hâlâ sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Kendisi de farkındaydı ki, acı vermeyecek bir çıkış yolu olmayan dar bir köşeye sıkışmıştı. Sonunda Windrow'la dövüşmek zorunda kalacak ve ya ona Londra'ya götürmek üzere kanlı bir burun ve iki mor göz verecek ya da rakibinin kendisine de aynı şeyi yapmasına katlanacaktı. Ya da her ikisi de.

Her şey çok sıkıcıydı. Parıltı ve yumruklardan başka bir şey yoktu. Bu ismi taşıyan birçok erkek için centilmen olmak böyle bir şeydi. Maurice de ne yazık ki onlardan biriydi.

"Hanımefendiden özür dilemek mi?" Windrow yumuşak bir sesle ve gizlemediği bir tehditle güldü.

İşte o zaman hanımefendi tek kelime etmeden mücadeleye girmeye karar verdi.

Sanki beş santim uzamış gibiydi. Birdenbire muhteşem ve mağrur göründü ve bakışlarını Windrow'a çevirdi. Onu telaşsızca aşağı yukarı süzdü ve gördüklerini son derece aşağılık buluyor gibiydi.

Ustaca bir performanstı ya da belki de metresçe bir performanstı.

Windrow ona yarı sırıtıyor olsa da, sözsüz yorumunun etkisi yok değildi. Belki de bu alaycı bir sırıtmaydı?

"Seni yanlış değerlendirmişim, ne yazık ki, öyle mi?" diye sordu ona. "Burada yalnız olduğunuz, pencere pervazına kayıtsızca yaslandığınız ve bir cennet kuşu gibi giyindiğiniz için sanırım. Seni benimle bir börek ve bir bardak birayı paylaşmaya ikna edemez miyim? Ya da kucağıma oturmaya? Ne yazık. Görünüşe göre ben de bu sümüklü korkağı sizin onurunuzu ya da kendi onurunu yumruklarıyla korumaya ikna edemeyeceğim. Bu sabah uyandığımda büyük umutlar beslerken ne kadar üzücü bir günle karşılaştım. Gördüğüm kadarıyla, sıkıcı yolculuğuma devam etmekten ve daha parlak bir yarın ummaktan başka çare yok."

Ve kendini tezgâhtan uzaklaştırdı, bunu yaparken boş kadehini yere bıraktı ve tek bir kelime daha etmeden ya da arkasına bakmadan handan çıkıp gidecekti. Ancak yolunda bir engelle karşılaştı. Kapıya ulaşamadan Edward onun önündeydi ve kapının önünde durarak yolu kapatmıştı.

"Bir şeyi unuttunuz," dedi. "Bayana bir özür borçlusunuz."

Windrow'un kaşları kalktı ve yüzünü yine bir eğlence kapladı. Odaya geri döndü ve hanımefendiye derin ve alaycı bir selam verdi.

"Ah, güzelim," dedi, "hayranlığımı seni üzmüş olmak bana acı veriyor. Naçizane özürlerimi kabul edin, yalvarırım."

Onları ne kabul etti ne de reddetti. Kraliyet tavrını bozmadan soğuk bir şekilde ona baktı.

Windrow ona göz kırptı.

"İleriki bir tarihte sizinle resmi olarak tanışmayı dört gözle bekleyeceğim," dedi. "Bunun çok uzak bir gelecekte olmayacağını umuyorum."

Kapının önünde duran Edward'a döndü.

"Senin için de öyle dostum," dedi. "Bu benim için ayrı bir zevk olacak."

Edward başını ona doğru eğdi ve Windrow hanı terk edip kapıyı arkasından kapattı.

Böylece Edward ve kadın içki salonunda tekrar bir araya geldiler. Ama bu kez kadın Edward'ın orada olduğunu biliyordu ve bu uygunsuzluk görmezden gelinemez, hatta sessizce geçirilemezdi. Kadına ve böylesine onursuz bir olaya karıştığı için kendisine yeni kızmıştı.

Gözlerini ona dikmiş, asil tavrı kaybolmuş, ellerini yeniden göğsünde kavuşturmuştu.

Edward başını ona doğru eğdi ve dışarı çıktı. Yarı yarıya Windrow'un onu beklediğini umuyordu.

ve adamdan hiçbir iz göremeyince neredeyse hayal kırıklığına uğradı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra tekrar arabasına binmiş ve Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Bundan on dakika sonra, arabası karşı yönde pervasız bir hızla ilerleyen çok daha zeki bir arabanın yanından geçti - elbette daha pejmürde bir araba bulmak zor olurdu. Kapının üzerindeki armaya bir an göz attı: Tresham Dükü'nün arması. En azından Windrow'un yanı sıra Rose and Crown'da da o beyefendiyle karşılaşmak zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Tresham onun dünyada en sevdiği kişi değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da Tresham'ın olmadığından şüphesi yoktu. Dük, Maurice'in arkadaşlarından biriydi. Maurice ona karşı bir yarışta kendi arabasını devirmiş ve kendini öldürmüştü. Ve sonra Tresham, Maurice'in cenazesine katılma küstahlığını göstermişti. Edward orada ona fikrini söylemişti.

Yeniden Wimsbury Abbey'de kalabilmeyi diledi. Ama görev Londra'yı çağırıyordu. Eunice de orada olduğu için bir teselli vardı. Teyzesi Leydi Sanford'la birlikte kalıyordu ve onu tekrar görecekti.

Birdenbire Tresham'ın Londra'nın aksi yönünde gittiğini fark etti. Belki de Acton Park'a gidiyordu. Belki de bahar boyunca orada kalacaktı. Bu umulacak bir şeydi.

Hana geri dönen o kadın da kimdi? Birinin onu eline alıp neyin ne olduğu hakkında bir iki şey öğretmesi gerekiyordu.

Ama şeytan onu alır, o nadir bir güzellikti.

Rahat etmek için boşuna bir çabayla pozisyon değiştirirken kaşlarını çatı.

Güzellik uygunsuzluğun mazereti olamazdı. Aslında, güzellik normalden daha fazla ihtiyat gerektiriyordu.

Her kim olursa olsun, ona karşı hâlâ kendini tamamen hayırsever hissetmiyordu. Windrow'un aksine, onunla resmi olarak tanışmayı dört gözle beklemiyordu. Daha ziyade onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Onun Londra'ya doğru değil de Londra'dan uzaklaşıyor olmasını umuyordu.

Tercihen İskoçya'nın dağlık bölgelerine.

Diğer yazar: Mary Balogh

YALDIZLI AĞ

SADECE AŞK

GİZLİ İNCİ

TEK KELİMEYLE UNUTULMAZ

BIRAZ TEHLİKELİ BIRAZ

GÜNAHKAR

BIRAZ BAŞTAN ÇIKARICI

BIRAZ SKANDAL

BIRAZ KÖTÜ BIRAZ

EVLI

KIMSENİN METRESİNİ

HATIRLAMAYACAĞI BİR YAZ

AŞK İÇİN BİR GECE BİR

METRESTEN DAHA FAZLASI

SIMPLY MAGIC

Bir Delacorte Yayınları Kitabı / Nisan
2007

Bantam Dell

tarafından

yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2007 by Mary Balogh

Gizli Metres'ten alıntıdır, telif hakkı © 2011 Mary Balogh'a
aittir.

Delacorte Press, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari
markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari
markasıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Balogh, Mary.

Tek kelimeyle sihir / Mary Balogh.

s. cm.

I. Başlık.

PR6052.A465 S527 2007 2006048480

823/.914 22

www.bantamdell.com

Bu kitap Mary Balogh'un The Secret Mistress adlı eserinden bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve mevcut baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-440-33679-2

v3.0_r1

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.